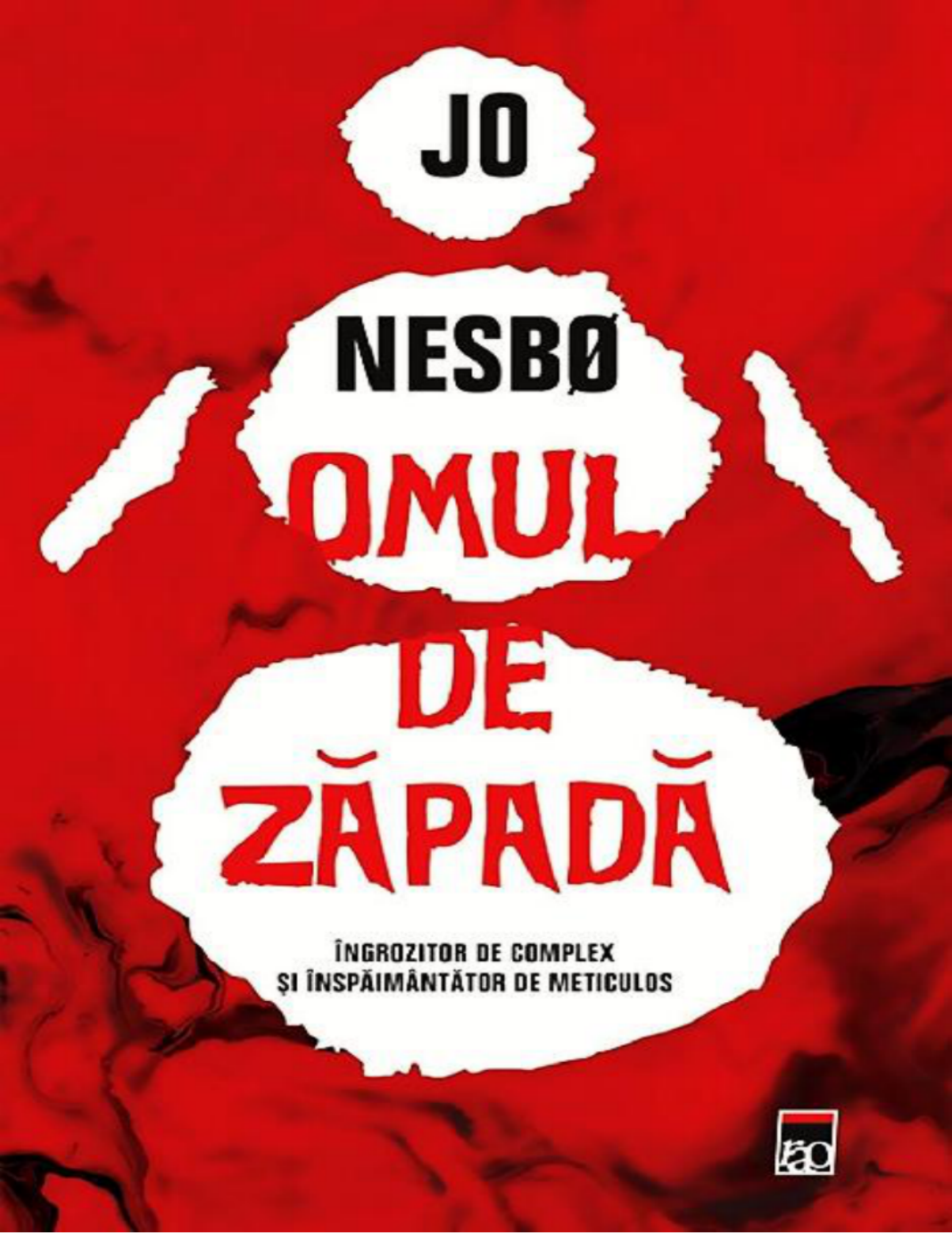
JO
NESBØ
OMUL DE ZĂPADĂ
ÎNGROZITOR DE COMPLEX
ȘI ÎNSPĂIMÂNTĂTOR DE METICULOS

JO NESBØ

OMUL DE ZĂPADĂ

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

JO NESBØ

Snømannen
Copyright © Jo Nesbø, 2007

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română
2013

ISBN 978-606-609-522-8

Pentru Kirsten Hammervoll Nesbø

PARTEA ÎNTÂI

1

Miercuri, 5 noiembrie 1980
OMUL DE ZĂPADĂ

A fost ziua când a venit zăpada. La ora unsprezece dimineaţa, fulgi mari şi-au făcut apariţia dintr-un cer lipsit de culoare şi au invadat câmpurile, grădinile şi pajiştile din Romerike ca o armată cotropitoare din spaţiul extraterestru. La ora două au intrat în acţiune plugurile în Lillestrøm, iar la ora două şi jumătate, când Sara Kvinesland îşi manevra încet şi cu atenţie maşina ei Toyota Corolla SR5 printre casele despărţite de spaţii mari din Kolloveien, ninsoarea de noiembrie se aşternuse ca o pătură groasă peste peisajul vălurit.

Îşi spunea că acele case arătau altfel la lumina zilei. Atât de diferit, încât aproape că rată aleea de la casa lui. Apăsă frâna şi maşina derapă, apoi Sara auzi un mormăit de pe bancheta din spate. În oglinda retrovizoare zări chipul nemulţumit al fiului ei.

— Nu va dura mult, iubire, rosti ea.

În faţa garajului se vedea un petic mare de asfalt negru înconjurat de zăpadă, iar Sara îşi dădu seama că pe acolo trecuse camionul pentru marfă. Simţi un nod în gât. Spera să nu fi ajuns prea târziu.

— Cine locuieşte aici? se auzi de pe bancheta din spate.

— Un cunoscut, răspunse Sara, verificându-şi automat coafura în oglindă. Zece minute, iubire. O să las cheia în contact ca să poţi asculta radioul.

Ieşi fără să mai aştepte vreun răspuns şi parcurse cu pantofii ei alunecoşi cărarea către uşa prin care mai trecuse de atâtea ori, dar niciodată ca acum, în miezul zilei, în văzul vecinilor bârfitori. Nu că vizitele de noapte ar fi părut mai nevinovate, dar, din cine ştie ce motiv, i se părea mai potrivit să-şi facă apariţia după lăsarea întunericului.

Auzi bâzâitul soneriei înăuntrul casei, ca un bondar prins într-un borcan. Într-o clipă de disperare, aruncă o privire spre ferestrele caselor învecinate. Acestea nu lăsau să se vadă nimic, ci doar reflectau imaginea trunchiurilor negre ale merilor, a cerului cenuşiu şi a solului de un alb lăptos. Apoi, în sfârşit, auzi paşi îndărătul uşii şi scoase un oftat de uşurare. În clipa următoare era înăuntru, în braţele lui.

— Nu pleca, dragule, rosti ea, simţind cum nodul deja îi întinde corzile vocale.

— Trebuie, răspunse el pe un ton sec, sugerând un refren exersat

îndelung, de care el însuşi obosise.

Mâinile lui umblau deja pe cărări familiare, de care nu păreau să se plictisească niciodată.

— Nu, nu trebuie, şopti ea la urechea lui. Dar tu vrei asta. Nu mai vrei să îndrăzneşti.

— N-are nimic de-a face cu tine şi cu mine.

Sara auzea iritarea insinuându-se în glasul lui, în acelaşi timp în care mâna lui, aceeaşi mână puternică, dar blândă, aluneca în josul coloanei ei şi înăuntrul centurii de la fustă, pe sub ciorapi. Erau amândoi ca o pereche de dansatori experimentaţi, care ştiau fiecare mişcare, pas, respiraţie şi ritm al partenerului. Mai întâi, actul de dragoste albă. Cea bună. Apoi cea neagră. Durerea.

Mâna lui îi mângâie haina, căutând sfârcul pe sub materialul gros. Era mereu fascinat de sfârcurile ei; revenea întotdeauna la ele. Poate din cauză că el n-avea aşa ceva.

— Ai oprit în faţa garajului? întrebă el cu o strângere fermă a degetelor.

Ea încuviinţă şi simţi durerea săgetându-i creierul ca o săgeată a plăcerii. Sexul ei se deschisese deja pentru degetele care aveau în curând să ajungă acolo.

— Fiul meu mă aşteaptă în maşină.

Mâna lui se opri brusc.

— Nu are habar de nimic, gemu ea, simţind cum mâna lui ezită.

— Şi soţul tău? Unde e acum?

— Unde crezi? La lucru, evident.

Acum ea părea iritată. Atât din pricină că el îl adusese în discuţie pe soţul ei, iar Sarei îi venea greu să spună ceva despre acesta fără să devină iritată, cât şi pentru că trupul ei avea nevoie de el, şi încă repede. Sara Kvinesland îi desfăcu fermoarul.

— Nu… începu el, prinzând-o de încheietura mâinii.

Ea îl plesni dur cu cealaltă mână. El o privi uluit, în vreme ce o pată roşie i se aprinse pe obraz. Sara zâmbi, îl prinse de chica deasă de păr negru şi îi trase faţa în jos spre ea.

— Poţi să pleci, şuieră ea. Dar mai întâi trebuie să mă regulezi. S-a înţeles?

Îi simţea respiraţia lui pe faţă. Gâfâia acum. Îl plesni din nou cu mâna liberă, în vreme ce membrul lui se întărea ţinut de cealaltă mână.

Se opintea, un pic mai tare de fiecare dată, dar se terminase totul. Sara era amorţită, magia dispăruse, tensiunea se evaporase şi nu-i mai rămăsese intactă decât disperarea. Avea să îl piardă. Îl pierduse chiar acum, în vreme ce stătea întinsă. Toţi acei ani în care ea tânjise, toate lacrimile pe care ea le vărsase, lucrurile disperate pe care el o pusese

să le facă. Fără a da ceva vreodată înapoi. Cu excepţia unui lucru.

El stătea la marginea patului şi o pătrundea cu ochii închişi. Sara se uita fix la pieptul lui. Socotise totul o bizarerie, dar cu vremea începuse să-i placă priveliştea pielii albe şi netede de pe muşchii pectorali. Îi amintea de o statuie veche, dăltuită fără sfârcuri, care fuseseră omise din consideraţie pentru modestia publicului.

Gemetele lui deveneau tot mai puternice. Sara ştia că în curând el va scoate un adevărat răcnet. Iubise acel muget. Expresia mereu de surprindere, de extaz, aproape de durere, ca şi cum orgasmul depăşea de fiecare dată cele mai nebuneşti aşteptări ale lui. Acum ea aştepta acea manifestare finală, un rămas-bun tunător pentru boxa îngheţată şi plină de poze, draperii şi carpete, care ţinea loc de dormitor. După aceea el avea să se îmbrace şi să plece către o altă zonă a ţării, unde îi spusese că primise o slujbă pe care nu o putea refuza. Însă putea refuza ce avea acum sub el. Putea refuza aşa ceva. Şi cu toate astea avea să scoată un răcnet de plăcere.

Închise ochii. Însă răcnetul nu veni. El se oprise din mişcare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, deschizând ochii.

Trăsăturile lui erau contorsionate, aşa cum ar fi şi trebuit. Dar nu de plăcere.

— Un chip, şopti el.

Ea tresări.

— Unde?

— Dincolo de geam.

Fereastra se găsea la celălalt capăt al patului, chiar deasupra capului ei. Îşi răsuci corpul, simţi cum el alunecă din ea, deja moale. De unde era întinsă, fereastra de deasupra capului era montată prea sus pe perete ca ea să poată vedea ceva afară. Şi prea înaltă ca să stea cineva afară şi să se zgâiască înăuntru. Din pricina luminii deja în scădere a zilei, Sara nu putea zări altceva decât reflexia dublă a lămpii din tavan.

— Te-ai văzut pe tine, rosti ea, aproape rugătoare.

— Aşa am crezut la început, mărturisi el, continuând să se uite fix la fereastră.

Sara se ridică pe genunchi. Se scuală cu totul de pe pat şi privi în grădina de afară. Atunci văzu chipul.

Uşurată, scoase un hohot de râs. Chipul era alb, cu ochi şi o gură făcute cu pietre negre, probabil luate de pe alee. Iar braţele erau închipuite de crengi de măr.

— Cerule, icni ea. E doar un om de zăpadă.

Apoi râsul ei se transformă în lacrimi; oftă neajutorată până ce simţi braţele lui înconjurând-o.

— Trebuie să plec acum, zise ea.

— Mai stai puţin, replică el.

Iar ea mai stătu puţin.

Când se apropie de garaj, Sara constată că trecuseră aproape patruzeci de minute.

El promisese să o sune din când în când. Ştiuse mereu să mintă frumos, însă măcar de data asta ea se bucura. Văzu faţa palidă a fiului ei holbându-se la ea chiar dinainte de a ajunge la maşină. Trase de portieră şi descoperi, uluită, că era încuiată. Se zgâi la băiat prin geamurile aburite. Copilul îi deschise abia după ce ea ciocăni în geam.

Sara se aşeză pe scaunul şoferului. Radioul era mort, iar interiorul maşinii era rece ca gheaţa. Cheia de contact zăcea pe scaunul pasagerului. Se întoarse spre băiat. Fiul ei era palid, iar buza inferioară îi tremura.

— S-a întâmplat ceva? se interesă ea.

— Da. L-am văzut.

Din vocea lui răzbătea un ton subţire şi ascuţit de groază, pe care Sara nu-şi amintea să-l mai fi auzit din vremea când el era doar un băieţel înghesuit pe canapea, între ea şi soţul ei, în faţa televizorului, cu palmele peste ochi. Iar acum vocea lui se schimba, el încetase să o mai îmbrăţişeze de noapte bună şi începuse să fie interesat de motoare de maşini şi de fete. Iar într-o bună zi avea să se urce într-o maşină cu una dintre aceste fete şi să o părăsească şi el.

— Cum adică? continuă ea, introducând cheia în contact şi răsucind volanul.

— Omul de zăpadă…

Motorul nu răspunse comenzii. Panica o cuprinse fără niciun avertisment. Habar n-avea de ce anume era înfricoşată. Privi afară prin parbriz şi răsuci din nou cheia. Oare murise bateria?

— Şi cum arăta acest om de zăpadă? întrebă ea, apăsând pedala de acceleraţie până la podea şi răsucind de cheie cu atâta disperare, încât avea impresia că o s-o rupă.

Băiatul răspunse, dar răspunsul lui se pierdu în huruitul motorului trezit la viaţă.

Sara băgă maneta în viteză şi dădu drumul ambreiajului, ca şi cum s-ar fi grăbit brusc să plece de acolo. Roţile patinară în zăpada moale şi noroioasă. Acceleră şi mai tare, dar spatele maşinii derapă în lateral. Intre timp, cauciucurile ajunseseră la asfalt, aşa că maşina ţâşni în faţă şi ieşi alunecând pe şosea.

— Ne aşteaptă tati, rosti ea. Va trebui să ne grăbim.

Porni radioul şi mări volumul ca să umple interiorul rece cu alte sunete în afara propriei voci. Un crainic anunţa pentru a suta oară în acea zi că Ronald Reagan îl învinsese pe Jimmy Carter în alegerile prezidenţiale americane.

Băiatul spuse iarăşi ceva, iar Sara îi aruncă o privire prin oglinda

retrovizoare.

— Ce ai zis? întrebă ea cu glas tare.

El repetă, însă ea continua să nu-l audă. Lăsă radioul mai încet şi se îndreptă spre şoseaua principală şi spre râu, cele două tăind peisajul de ţară ca două dungi negre. Tresări când îşi dădu seama că băiatul se lăsase în faţă printre cele două scaune frontale. Vocea lui răsună ca o şoaptă uscată în urechea ei. Ca şi cum ar fi fost important ca nimeni altcineva să nu audă.

— O să murim.

2

2 noiembrie 2004. Ziua 1
OCHI DE PIATRĂ

Harry Hole tresări şi deschise larg ochii. Era îngrozitor de frig, şi din întuneric răzbătea sunetul vocii care îl trezise. Vocea anunţa că poporul american avea să decidă astăzi dacă preşedintele lui pe următorii patru ani urma să fie din nou George Walker Bush. Noiembrie. Harry îşi spunea că în mod cert aveau să vină vremuri întunecate. Dădu pilota la o parte şi îşi coborî picioarele pe podea. Linoleumul era atât de rece, încât îl ardea. Lăsă ştirile să curgă din radioul de la ceasul cu alarmă şi se duse la baie. Se privi în oglindă. Era noiembrie şi acolo: tras la faţă, chip palid-cenuşiu, mohorât. Ca de obicei, ochii îi erau injectaţi, iar porii de pe nas semănau cu nişte cratere mari şi negre. Pungile de sub ochi, cu nuanţele lor albăstrii din pricina alcoolului, aveau să dispară după ce el îşi spăla faţa cu apă fierbinte, se ştergea cu un prosop şi lua micul dejun. Adică presupunea că se va întâmpla aşa. Harry nu mai era deloc sigur cum se comporta faţa lui pe parcursul zilei, acum că trecuse de patruzeci de ani. Dacă ridurile aveau să se netezească şi pacea avea să înlocuiască expresia chinuită cu care se scula din pat, după nopţi întregi în care era bântuit de coşmaruri. Adică în cele mai multe cazuri. Căci evitase oglinzile după ce plecase din micul lui apartament spartan de la poarta Sofies ca să devină inspectorul Hole de la divizia Omucideri a brigăzii centrale de poliţie din Oslo. După aceea începuse să privească feţele celorlalţi ca să le descopere acestora durerile, slăbiciunile, coşmarurile, motivele şi cauzele dezamăgirii de sine, ascultându-le minciunile obositoare şi încercând să descopere un sens în ceea ce făcea: închiderea după gratii a unor oameni care se închiseseră deja ei înşişi. Prizonieri ai urii şi ai dispreţului de sine pe care el le recunoştea prea bine. Îşi trecu o mână prin şuviţele rare de păr blond care creşteau exact la 192 de centimetri deasupra tălpilor îngheţate ale picioarelor. Clavicula i se vedea pe sub piele ca un umeraş de haine. Se antrenase mult după ultimul caz. Unii susţineau că se antrena ca un nebun. Pe lângă pedalat, începuse să ridice greutăţi în sala de fitness a poliţiei. Îi plăceau durerile arzătoare şi gândurile reprimate. Cu toate astea, nu reuşise decât să slăbească. Grăsimea dispăruse, iar muşchii i se profilau acum între piele şi oase. Iar în vreme ce înainte avusese umeri laţi şi fusese ceea ce Rakel numea un atlet înnăscut, acum

începuse să semene cu fotografia pe care o văzuse odată cu un urs polar jupuit: un prădător musculos, dar şocant de slab. Mai simplu spus, se topea. Nu că ar fi contat. Harry oftă. Noiembrie. Avea să devină şi mai întunecat afară.

Se duse în bucătărie, unde bău un pahar cu apă ca să îşi mai potolească durerea de cap şi se zgâi surprins pe geamul ferestrei. Acoperişul blocului de pe partea cealaltă a porţii Sofies era alb, iar lumina reflectată cu putere îi rănea ochii. În cursul nopţii căzuse prima zăpadă. Se gândi la scrisoare. Din când în când primea astfel de scrisori, dar aceasta fusese specială. În ea era menţionată Toowoomba.

La radio începuse o emisiune despre natură şi o voce entuziastă declama nişte fraze teatrale despre foci. „în fiecare vară, focile Berhaus se adună în strâmtoarea Bering ca să se împerecheze. Cum masculii sunt în majoritate, competiţia pentru femele este atât de aprigă, încât acei masculi care au reuşit să-şi procure o femelă vor sta cu ea până la sfârşitul perioadei de împerechere. Masculul va avea grijă de partenera lui până la naşterea puiului şi după aceea, până ce puiul se poate descurca singur. Nu face asta din dragoste pentru femelă, ci din dragoste pentru propriile gene şi pentru propriul material ereditar. Teoria darwinistă ar susţine că selecţia naturală, şi nu moralitatea, este cea care transformă foca Berhaus într-o fiinţă monogamă.“

„Mă întreb dacă aşa o fi“, îşi zise Harry.

Vocea de la radio aproape că ajunsese în zona sunetelor de falset din pricina emoţiei. „Dar înainte ca focile să plece din strâmtoarea Bering pe marea deschisă în căutare de hrană, masculul va încerca să omoare femela. De ce? Deoarece o femelă de focă Berhaus nu se va împerechea niciodată de două ori cu acelaşi mascul! În cazul ei este vorba de diseminarea riscului biologic al materialului ereditar, la fel cum se întâmplă lucrurile pe piaţa de capital. În cazul femelei, are sens biologic să fie promiscuă, iar masculul ştie asta. Omorând-o, el vrea să împiedice ca puii altor foci să concureze cu propria progenitură pentru aceeaşi hrană.“

„Păşim aici pe ape darwiniene, aşa că de ce oamenii nu gândesc la fel ca focile?“ întrebă o altă voce.

„Dar o fac! Societatea noastră nu este nici pe departe atât de monogamă precum pare. Nu a fost niciodată. Un studiu suedez a demonstrat recent că între cincisprezece şi douăzeci la sută din toţi copiii nou-născuţi au un alt tată decât cel declarat în acte. Douăzeci la sută! Asta înseamnă unul din cinci copii! Trăim în minciună. Şi ne asigurăm diversitatea biologică.“

Harry umblă la butonul radioului ca să găsească un post cu muzică mai digerabilă. Se opri când dădu peste versiunea veche *Desperado* interpretată de Johnny Cash.

Se auzi o bătaie fermă în uşă.

Harry se duse în dormitor, îşi trase pe el blugii, apoi reveni în hol şi deschise uşa.

— Harry Hole?

Bărbatul din faţa uşii purta un costum albastru şi îl privea pe Harry prin nişte lentile groase. Ochii individului erau limpezi ca ai unui copil.

Harry încuviinţă.

— Aveţi ciuperci?

Omul rostise întrebarea cu o expresie serioasă pe chip. O şuviţă lungă de păr îi traversa fruntea şi rămăsese lipită acolo. Sub braţ ţinea o mapă de plastic, pe care se vedea o foaie tipărită cu multe însemne.

Harry aşteptă ca individul să explice mai departe, dar din gura lui nu mai ieşea nimic. Doar acea întrebare limpede şi deschisă.

— Aşa ceva, replică Harry, reprezintă o chestiune privată, în sensul strict al cuvântului.

Omul schiţă vag un zâmbet, ca un răspuns la o glumă pe care o auzise de atâtea ori, că se săturase.

— Ciuperci în apartament. Mucegai.

— Nu există niciun motiv să cred că am aşa ceva, replică Harry.

— Păi asta e problema cu mucegaiul. Arareori oferă cuiva vreun motiv de suspiciune că ar exista acolo.

Individul îşi supse buzele, apoi începu să se legene pe călcâie.

— Dar? întrebă Hany.

— Dar el e acolo.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Vecinul dumneavoastră are.

— Îh-îhî? Şi credeţi că e posibil să se fi răspândit?

— Mucegaiul obişnuit nu se răspândeşte. Mucegaiul uscat, da.

— Deci…?

— Există o eroare de construcţie la sistemul de ventilaţie din zidurile acestui bloc. Permite înmulţirea mucegaiului uscat. Îmi permiteţi să arunc o privire în bucătăria dumneavoastră?

Harry se dădu într-o parte. Omul intră hotărât în bucătărie, unde imediat lipi de perete un aparat ca un uscător portocaliu de păr. Aparatul ţiui de două ori.

— Detector de umezeală, explică omul, studiind ceva ce semăna evident cu un indicator. Exact aşa cum credeam. Sigur n-aţi simţit sau mirosit ceva dubios?

Harry nu pricepea prea bine ce ar putea însemna aşa ceva.

— Un iz ca de pâine veche, continuă individul. Miros de mucegai.

Harry clătină din cap.

— V-au usturat vreodată ochii? întrebă omul. V-aţi simţit obosit? Aţi avut dureri de cap?

Harry ridică din umeri.

— Bineînţeles. Am aşa ceva de când mă ştiu.

— Vreţi să spuneţi de când v-aţi mutat aici?

— Poate. Ascultaţi…

Însă individul nu-l mai asculta; scosese deja un cuţit de la centură. Harry se dădu înapoi şi urmări mâna care manevra cuţitul cum se ridică şi loveşte cu putere. Se auzi un sunet ca un geamăt când lama spintecă placa de gips cartonat din spatele tapetului. Omul scoase cuţitul, îl înfipse din nou, apoi trase de marginea unei bucăţi sfărâmicioase de gips, lăsând o gaură mare în perete. După aceea îşi scoase o lanternă de buzunar şi o introduse în gaură. Pe deasupra ochelarilor lui supradimensionaţi se formă o cută adâncă. Apoi individul îşi vârî nasul în cavitate şi adulmecă.

— Corect, zise el. Hei, salut, băieţi.

— Salut pe cine? se miră Harry, venind mai aproape.

— *Aspergillus*, răspunse individul. Un soi de mucegai. Avem trei sau patru sute de specii între care să alegem şi e greu de spus care anume este acesta, deoarece înmulţirea pe astfel de suprafeţe dure se face atât de greu, încât mucegaiul este aproape invizibil. Însă mirosul n-are cum să dea greş.

— Asta înseamnă necazuri, nu-i aşa? întrebă Harry, încercând să-şi amintească suma pe care o mai avea în cont după ce el şi tatăl lui sponsorizaseră o excursie în Spania pentru Sis, sora lui mai mică, care suferea de ceea ce ea denumea „o uşoară atingere a sindromului Down“.

— Nu e ca mucegaiul uscat. Blocul nu se va prăbuşi din asta, replică omul. Dar dumneavoastră puteţi s-o păţiţi.

— Eu?

— Dacă sunteţi sensibil. Unii oameni se îmbolnăvesc respirând aerul cu mucegaiuri. Suferă aşa ani întregi şi evident că sunt acuzaţi de ipohondrie atunci când nu li se descoperă nimic, iar ceilalţi locatari din locuinţă n-au nimic. După care mucegaiul începe să mănânce tapetul şi tencuiala.

— Mmm. Ce propuneţi?

— Să elimin sursa de infecţie, bineînţeles.

— Şi prin asta şi economiile mele cumva?

— Acţiunea e acoperită prin asigurarea clădirii, aşa că nu vă va costa nici măcar o coroană. Nu am nevoie decât de acces la apartamentul dumneavoastră pentru câteva zile.

Harry găsi setul de chei de rezervă al locuinţei într-un sertar din bucătărie şi i le dădu individului.

— O să vin doar eu, continuă omul. Trebuie să menţionez şi chestia asta. Se petrec o groază de chestii ciudate pe afară.

— Chiar aşa?

Harry zâmbi trist, privind afară prin fereastră.

— Cum?

— Nimic, răspunse Harry. Oricum nu e nimic de furat pe aici. Acum eu o să plec.

Atârnând jos pe cerul dimineţii, soarele făcea să scânteieze toate ferestrele sediului central al poliţiei din Oslo, amplasat acolo unde se aflase şi cu treizeci de ani înainte, în vârful pantei de pe strada principală, Grønlandsleiret. Din acel loc, poliţia putea ajunge extrem de rapid în zonele cu criminalitate ridicată din estul oraşului Oslo – deşi această situaţie nu apăruse ca urmare a unui act intenţionat –, iar cea mai apropiată clădire învecinată era chiar închisoarea oraşului, găzduită de clădirea vechii fabrici de bere. Sediul poliţiei era înconjurat de o pajişte maronie, veştejită, dar şi de arţari şi tei, peste care se aşternuse în timpul nopţii un strat subţire de zăpadă alb-cenuşie, fapt care făcea parcul să arate ca locuinţa cu bunuri învelite în linţolii a unei persoane decedate.

Harry urcă banda neagră de asfalt către intrarea principală şi pătrunse în holul central, unde fântâna decorativă de perete, din porţelan, semnată Kari Christensen, îşi şopotea necontenit secretele eterne. Îl salută cu un gest al capului pe paznicul de la recepţie, apoi urcă până la divizia Omucideri de la etajul şase. Deşi trecuseră aproape şase luni de când îi dăduseră un birou propriu, în zona roşie, Harry urca adesea către vechiul lui birou înghesuit şi neluminat pe care îl împărţise cu ofiţerul de poliţie Jack Halvorsen. Acum acolo lucra Magnus Skarre. Iar Jack Halvorsen fusese transferat pe vecie în solul din cimitirul Vestre Aker. La început, părinţii lui ar fi vrut ca fiul lor să fie îngropat în oraşul lor natal, Steinkjaer, căci Jack şi Beatte Lønn, şefa Krimteknisk, serviciul medico-legal, nu fuseseră căsătoriţi şi nici măcar nu locuiseră împreună. Însă după ce aflaseră că Beatte era însărcinată, iar copilul lui Jack urma să se nască în acea vară, părinţii căzuseră de acord ca mormântul acestuia să fie în Oslo.

Harry intră în noul lui birou. Un termen despre care el ştia că va rămâne neschimbat, aşa cum terenul vechi de cincizeci de ani al echipei de fotbal Barcelona continua să fie numit Camp Nou, expresie catalană pentru stadion nou. Se lăsă să cadă pe scaunul lui, dădu drumul la radio şi înclină din cap în semn de salut spre fotografiile înghesuite pe dulap şi proptite de perete. Într-o bună zi dintr-un viitor incert, dacă va ţine minte să cumpere nişte pioneze, fotografiile vor ajunge să stea pe perete. Ellen Gjelten, Jack Halvorsen şi Bjarne Møller. Erau acolo cu toţii, în ordine cronologică. Societatea Poliţiştilor Morţi.

La radio, politicienii norvegieni şi experţii în ştiinţe sociale îşi dădeau cu părerea în legătură cu alegerile prezidenţiale americane.

Harry recunoscu vocea lui Arve Støp, proprietarul revistei de succes *Liberal,* un om devenit celebru pentru că ştia multe, era arogant şi se întreţinea cu formatorii de opinie din ţară. Harry dădu volumul mai tare, până ce vocile ajunseră să ricoşeze din zidurile de cărămidă, după care luă cătuşele Peerless care zăceau pe noul lui birou. Exersă punerea lor rapidă pe piciorul biroului, deja ferfeniţit ca urmare a acestui prost obicei pe care el îl căpătase cu ocazia cursurilor urmate la sediul FBI din Chicago şi pe care îl perfecţionase pe parcursul nopţilor singuratice petrecute în adăpostul mizer din Cabrini Green, când fusese acompaniat doar de urletele vecinilor iritaţi şi de sticla de Jim Beam. Ideea era să prindă cătuşele de încheietura arestatului de o asemenea manieră, încât braţul acţionat de arc al cătuşei să se închidă în jurul încheieturii, iar încuietoarea să se blocheze de cealaltă parte, cu un ţăcănit. Prin exercitarea forţei în mod optim şi operând cu precizie, poliţistul se putea prinde de arestat cu o singură mişcare, înainte ca acesta să aibă ocazia de a reacţiona. Harry nu folosea această practică în mod curent, apelase la ea doar o singură dată pentru celălalt lucru pe care îl învăţase în Chicago: cum să prindă un criminal în serie. Cătuşele pocniră în jurul piciorului biroului, în vreme ce vocile de la radio continuau dezbaterea.

— Arve Støp, de ce credeţi că norvegienii sunt atât de sceptici în privinţa lui George Bush?

— Deoarece suntem o naţiune superprotejată, care n-a luptat niciodată în vreun război. Am fost fericiţi să-i lăsăm pe alţii să se bată pentru noi: Anglia, Uniunea Sovietică şi America. Da, încă din vremea războaielor lui Napoleon noi ne-am ascuns în spatele fraţilor noştri mai vârstnici. Norvegia şi-a bazat securitatea prin asumarea responsabilităţii de către alţii atunci când vremurile au devenit grele. Povestea asta durează de atâta amar de vreme, că noi am ajuns să ne pierdem sentimentul realităţii şi credem că planeta asta este în esenţă populată de oameni care ne vor nouă – cea mai bogată ţară din lume – binele. Ei bine, Norvegia, o blondă cu creier cât bobul de mazăre, care îndrugă aiureli şi se pierde pe o străduţă din Bronx şi acum se supără că garda ei de corp este atât de brutală cu tâlharii.

Harry formă numărul lui Rakel. În afară de numărul lui Sis, cel al lui Rakel era singurul pe care îl ştia pe de rost. Când era doar un tânăr lipsit de experienţă, credea că memoria slabă reprezintă un handicap pentru un detectiv. Între timp învăţase mai multe.

— Iar gărzile de corp sunt Bush şi SUA? întrebă gazda emisiunii.

— Da. Odată, Lyndon B. Johnson a spus că Statele Unite nu şi-au ales acest rol, dar şi-au dat seama că nu exista nimeni dornic pentru aşa ceva, şi avea dreptate. Garda noastră de corp este un creştin renăscut cu complexul Oedip, cu o problemă cu alcoolul, cu limite intelectuale şi fără suficientă coloană vertebrală ca să-şi facă serviciul

militar cu onoare. Pe scurt, un tip faţă de care ar trebui să fim mulţumiţi că va fi reales preşedinte astăzi.

— Presupun că aţi menţionat toate astea la modul ironic?

— Absolut deloc. Un astfel de preşedinte slab îşi ascultă consilierii, iar Casa Albă are cei mai buni consilieri, credeţi-mă. Chiar dacă în urma serialului ăla de tot hazul despre Biroul Oval omul simplu şi-ar putea forma impresia că democraţii deţin un monopol asupra inteligenţei, partea surprinzătoare vine dinspre extrema de dreapta republicană, unde pot fi descoperite cele mai ascuţite minţi cu putinţă. Securitatea Norvegiei se află pe cele mai bune mâini posibile.

— O prietenă a unei prietene s-a regulat cu tine.

— Zău? se miră Harry.

— Nu cu tine, zise Rakel. Vorbesc cu celălalt tip, Støp.

— Scuze, rosti Harry, lăsând radioul mai încet.

— După un discurs în Trondheim. El a invitat-o în camera lui. Ea era interesată, dar i-a atras atenţia că suferise o mastectomie. El a spus că se mai gândeşte şi s-a dus la bar. După care s-a întors şi a luat-o cu el.

— Mm. Sper că aşteptările au fost împlinite.

— Nimic nu împlineşte aşteptările.

— Nu, replică Harry, întrebându-se despre ce naiba vorbeau ei acolo.

— Cum rămâne cu seara asta? întrebă Rakel.

— E foarte bine la opt la Palace Grill. Dar ce e cu prostia aia că nu se pot rezerva mese înainte?

— Presupun că face locul mai atractiv.

Hotărârâ să se întâlnească înainte în barul învecinat. După ce încheiară convorbirea, Harry căzu pe gânduri. Ea păruse mulţumită. Sau strălucitoare. Strălucitoare şi veselă. Încercă să-şi dea seama dacă reuşise să se facă plăcut, mulţumit fiind că femeia pe care o iubise atât de mult era fericită cu un alt bărbat. Rakel şi el petrecuseră multe clipe bune împreună, iar Harry avusese o şansă. Pe care o irosise. Aşa că de ce să nu fie mulţumit că ea era bine, de ce să nu renunţe la ideea că lucrurile ar fi putut sta altfel, de ce să nu-şi vadă mai departe de viaţa lui? Îşi promise să încerce ceva mai mult.

Şedinţa de dimineaţă luă repede sfârşit. În calitate de şef al diviziei Omucideri, *Politioverbetjent* – POB pe scurt –, Gunnar Hagen parcurse toate cazurile la care lucrau acum. Care nu erau prea multe, deoarece deocamdată nu existau anchete privind cazuri noi de crimă, iar crimele reprezentau singurele cazuri de interes pentru divizie. Era prezent acolo şi Thomas Helle, ofiţer în cadrul unităţii pentru persoane dispărute din cadrul poliţiei în uniformă, iar acesta le oferi un raport despre o femeie care dispăruse de un an de acasă. Nicio

urmă de violenţă, nicio urmă a infractorului şi nicio urmă a victimei. Era o gospodină şi fusese văzută ultima oară la grădiniţa unde îşi lăsase, în dimineaţa zilei cu pricina, fiul şi fiica. Soţul ei şi toată lumea din cercul ei de cunoştinţe aveau alibiuri şi fuseseră scoşi de pe lista suspecţilor. Poliţiştii căzuseră de acord ca de caz să se ocupe mai departe divizia Omucideri.

Magnus Skarre le transmise salutări de la Ståle Aune – psihologul diviziei –, căruia îi efectuase o vizită la spitalul Ullevål. Harry simţi o strângere de inimă. Ståle Aune nu era doar consilierul lui în cazurile de crimă, ci şi susţinătorul lui personal în lupta cu alcoolul şi cel mai apropiat om de pe lume de statutul de confident. Trecuse mai bine de o săptămână de când Aune fusese internat cu un diagnostic imprecis, însă Harry tot nu reuşise să-şi depăşească temerea de a intra în spitale. „Mâine“, îşi zise Harry. „Sau joi“.

— Avem un ofiţer nou, anunţă Gunnar Hagen. Katrine Bratt.

De pe primul rând sări în picioare o femeie tânără, fără să schiţeze vreun zâmbet. Era foarte atrăgătoare. „Atrăgătoare fără să încerce să fie aşa“, gândi Harry. Părul subţire, aproape rar îi atârna lipsit de viaţă de ambele părţi laterale ale feţei fin sculptate, palide şi caracterizate de aceleaşi trăsături serioase şi de îngrijorare, pe care Harry le mai văzuse şi la alte femei atractive devenite atât de obişnuite să fie studiate, încât încetaseră să le mai pese în vreun fel. Katrine Bratt era îmbrăcată cu un costum albastru care îi scotea în evidenţă feminitatea, dar colanţii groşi şi negri care se vedeau pe sub tivul fustei şi bocancii practici, de iarnă, din picioare anulau orice suspiciune posibilă legată de ideea că femeia s-ar fi putut folosi de atributele specifice sexului. Stătea acolo în picioare, plimbându-şi privirea peste adunare, ca şi cum s-ar fi ridicat din proprie curiozitate ca să-i vadă pe ceilalţi şi nu ar fi fost strigată mai întâi. Harry bănuia că femeia îşi planificase atât îmbrăcămintea, cât şi apariţia din prima zi de lucru de la sediul poliţiei.

— Katrine a lucrat timp de patru ani la sediul poliţiei din Bergen, unde s-a ocupat în principal cu cazurile de abuz sexual, însă a efectuat un stagiu şi la divizia Omucideri, continuă Hagen, uitându-se pe o foaie de hârtie despre care Harry o bănuia că era CV-ul femeii. Absolventă de drept la Universitatea din Bergen în 1999, Academia de Poliţie, iar acum este ofiţer aici. Deocamdată nu are copii, dar e măritată.

Una dintre sprâncenele subţiri ale lui Katrine Bratt se ridică abia perceptibil şi Hagen, fie că prinse de veste, fie că îşi spuse că ultima parte a informării era superfluă, se grăbi se adauge:

— Asta pentru cei care ar putea fi interesaţi…

În pauza apăsătoare care urmă, Hagen păru să creadă că înrăutăţise situaţia, aşa că tuşi tare de două ori, şi spuse că aceia care nu-şi

confirmaseră prezenţa la petrecerea de Crăciun ar trebui să o facă până miercurea următoare.

Scaunele scârţâiră pe podea şi Harry se grăbi să iasă. Ajunsese deja pe coridor când auzi o voce în spatele lui.

— Se pare că îţi aparţin ţie.

Harry se întoarse şi se uită la chipul lui Katrine Bratt, întrebându-se cât de atrăgătoare ca femeie ar putea fi în realitate dacă ar depune un mic efort.

— Sau tu mie, continuă ea, dezvelind un şir de dinţi regulaţi, dar fără să lase zâmbetul să-i cuprindă şi ochii. E acelaşi lucru oricum ai lua-o.

Tânăra vorbea norvegiana cu accent standard de Bergen, scoţând nişte „r"-uri uşor rostogolite între dinţi, ceea ce sugera, în opinia lui Harry, că era de origine din Fana, Kalfaret sau un alt district cu o clasă mijlocie solidă.

Harry îşi continuă drumul, iar tânăra se grăbi să îl ajungă din urmă.

— Se pare că *politioverbetjent* a uitat să te informeze.

Femeia pronunţă lungul cuvânt cu un accent uşor exagerat pe toate silabele.

— Dar ar trebui să-mi arăţi ce e prin jur şi să ai grijă de mine următoarele câteva zile. Până ce mă pun pe picioare. Crezi că poţi face asta?

Harry încetini puţin pasul. Până acum îi plăcea de ea, dar evident că putea să-şi schimbe părerea oricând. Harry era întotdeauna dispus să dea oamenilor o nouă şansă de a urca mai sus pe lista lui neagră.

— Nu ştiu, răspunse el, oprindu-se în dreptul automatului de cafea. Hai să începem cu aşa ceva.

— Nu beau cafea.

— Nu contează. Lucrurile vin de la sine. Ca majoritatea chestiilor de pe aici. Ce gândeşti despre cazul femeii dispărute?

Harry apăsă butonul pentru cafea Americano, care, la acest automat, furniza o cafea la fel de americană precum cea crescută pe meleagurile norvegiene.

— Ce-i cu el? întrebă Bratt.

— Crezi că ea mai trăieşte?

Harry încercă să pună întrebarea cu nonşalanţă, ca ea să nu-şi dea seama că era un test.

— Mă crezi proastă? ripostă tânăra, urmărind cu o repulsie făţişă cum maşinăria tuşeşte şi apoi scuipă ceva negru într-o ceaşcă de plastic. Nu l-ai auzit pe *politioverbetjent* spunând că am lucrat patru ani la unitatea Ofense Sexuale?

— Mmm, făcu Harry. Deci e moartă?

— Praful s-a ales de ea, răspunse Katrine Bratt.

Harry ridică încet ceaşca albă. Cântări în minte ideea că îi fusese

alocată o colegă pe care ar putea începe chiar să o aprecieze.

Mergând pe jos înspre casă în acea după-amiază, Harry observă că zăpada dispăruse de pe trotuare şi de pe străzi, iar fulgii uşori şi mici de omăt care se zvârcoleau prin aer erau absorbiţi de asfaltul ud imediat ce atingeau solul. Intră în obişnuitul lui magazin de muzică din Akersgata şi-şi cumpără ultimul album al lui Neil Young, deşi bănuia că era un album slab.

Imediat ce descuie broasca uşii de la apartament constată că se schimbase ceva. Era ceva legat de sunet. Sau poate de miros. Se opri brusc în pragul bucătăriei. Un întreg perete dispăruse. Mai exact, acolo unde dis-de-dimineaţă văzuse tapet strălucitor şi înflorat montat pe tencuială, acum vedea cărămizi ruginii, mortar cenuşiu şi finisaje gri-gălbui pline de găuri de cuie. Pe podea se găsea cutia cu scule a individului cu mucegaiul, iar pe tăblia dulapului de vase se vedea un bilet în care omul îl anunţa că avea să revină a doua zi.

Se duse în living, strecură în aparat CD-ul cu Neil Young, pe care îl scoase iritat după un sfert de oră, şi introduse în loc un disc cu Ryan Adams. Din senin îi veni ideea de a bea ceva. Harry închise ochii şi se holbă cu ochii minţii la tiparul mişcător al sângelui şi orbirii complete. Îşi aminti iarăşi de scrisoare. Prima zăpadă. Toowoomba.

Ţârâitul telefonului întrerupse piesa *Shakedown on 9th Street* a lui Ryan Adams.

La telefon era o femeie, care se prezentă drept Oda şi îi spuse că suna de la *Bosse* şi că se bucura să vorbească din nou cu el. Harry nu-şi amintea de ea, dar îşi amintea de programul TV. Cei de acolo doriseră ca el să vorbească despre ucigaşi în serie, deoarece era singurul ofiţer de poliţie norvegian cu stagii de studiu la FBI şi, mai mult decât atât, vânase el însuşi un criminal în serie autentic. Harry fusese suficient de idiot să accepte. Îşi spusese că o făcea pentru a spune ceva important şi destul de competent despre oamenii care ucid, nu ca să fie văzut la cel mai popular talk-show al naţiunii. Însă nu acesta fusese cel mai rău lucru. Colac peste pupăză, băuse înainte de a intra în emisie. Harry era convins că dăduse peste cap un singur pahar. Însă în timpul emisiunii se comportase ca şi cum ar fi băut cinci. Vorbise cu o dicţie clară; întotdeauna avea o dicţie clară, însă ochii lui erau sticloşi, analizele făcute fuseseră stângace, iar el nu reuşise să tragă nicio concluzie, aşa că gazda emisiunii fusese obligată să prezinte mai devreme un oaspete care devenise noul campion european la aranjatul florilor. Harry nu spusese nimic, dar limbajul corpului său arătase clar ce credea el despre discuţia legată de flori. Când gazda întrebase, cu un zâmbet răutăcios, ce părere are un anchetator de crime faţă de aranjamentele florale, Harry spusese că jerbele de la ceremoniile funerare norvegiene cu siguranţă respectau înaltele standarde

internaţionale. Poate că stilul uşor confuz şi nonşalant al lui Harry fusese cel care stârnise râsul publicului din studio şi bătăi pe spate din partea oamenilor de la televiziune după terminarea emisiunii. Îi spuseseră că „livrase marfa“. Ulterior plecase cu o parte din acei oameni la Kunstnernes Hus, unde primise băutură din belşug, şi se trezise a doua zi cu fiecare fibră din corp ţipând şi implorând după mai mult alcool. Cum era vineri, continuase să bea tot weekendul. Luase loc la Schrøder's şi ajunsese să ţipe după bere chiar şi după ce cei de acolo începuseră să stingă şi să aprindă luminile, sugerându-le clienţilor să plece acasă la ei, iar Rita, chelneriţa, venise la Harry şi îl înştiinţase că i se va interzice să mai intre acolo dacă nu pleca în acel moment, preferabil la culcare. Luni dimineaţă Harry se prezentase la lucru la ora opt fix. Nu reuşise să contribuie cu nimic la munca departamentului în acea zi, vărsase în chiuvetă după şedinţa de dimineaţă, se agăţase de scaunul de la birou, băuse cafea, fumase şi apoi vomitase din nou, dar de această dată la toaletă. Aceea fusese ultima dată când mai cedase viciului; de atunci nu se mai atinsese nici măcar de o picătură de alcool.

Iar acum ei doreau ca el să revină la televizor.

Femeia îl informă că subiectul era legat de terorism în ţările arabe şi de ceea ce transforma oameni bine educaţi din clasa mijlocie în maşini de ucis. Harry o întrerupse înainte ca ea să termine ce avea de spus.

— Nu.

— Dar ne-ar plăcea enorm să vă avem. Sunteţi aşa de… de… *rock'n' roll!*

Femeia izbucni în râs, cu un entuziasm destul de ambiguu, însă acum el îi recunoscu vocea. Femeia fusese cu ei la Kunstnernes Hus în acea noapte. Arăta bine, de o manieră tinerească şi plictisitoare, vorbise de o manieră tinerească şi plictisitoare şi se uitase la Harry cu ochi înfometaţi, ca şi cum el era un fel de mâncare exotică pe care ea se gândea să o înfulece: oare era el *prea* exotic?

— Încercaţi cu altcineva, rosti Harry şi închise.

După care închise ochii şi îl auzi pe Ryan Adams cum se întreabă: *Oh, baby, why do I miss you like I do – 0, de ce îmi este atât de dor de tine?*

* * *

Băiatul îşi ridică privirea spre bărbatul care stătea alături de el în dreptul blatului din bucătărie. Lumina dinspre grădina acoperită cu zăpadă cădea direct pe chelia de pe scalpul masiv al tatălui său. Mami spusese că tati avea un cap aşa de mare deoarece era un creier mare. O întrebase de ce ea spusese că el *era* un creier şi nu că *avea* un creier, iar ea izbucnise în râs, îl mângâiase pe frunte şi zisese că aşa se petreceau lucrurile cu profesorii de fizică. Acum însă, acel creier spăla

cartofi sub jetul de apă şi îi punea direct într-o tigaie.

— Nu ai de gând să cojeşti cartofii, tati? De obicei, mami…

— Mama ta nu e aici, Jonas. Aşa că o s-o facem aşa cum ştiu eu.

Tatăl nu ridicase vocea, însă în tonul lui răzbătuse o iritare care îl făcuse pe Jonas să se facă mic. Niciodată nu ştiuse ce îl poate face pe tatăl lui să devină atât de furios. Sau, uneori, *dacă* era furios. Asta până ce vedea chipul mamei lui, cu colţurile gurii curios de lăsate în jos, fapt care părea să-l irite şi mai tare pe tatăl lui. Spera doar ca ea să vină cât mai repede.

— Nu le folosim pe farfurii, tati?

Tatăl lui trânti uşiţa cuptorului, şi Jonas îşi muşcă buza inferioară. Faţa tatălui lui se apropie de faţa lui. Ochelarii pătraţi şi subţiri ca o foaie de hârtie luciră.

— Se spune *nu folosim farfuriile,* rosti tatăl lui. De câte ori trebuie să-ţi spun, Jonas?

— Dar mami spune…

— Mami nu vorbeşte cum trebuie. Pricepi? Mami provine dintr-un loc şi dintr-o familie unde limbajul nu reprezintă o prioritate.

Răsuflarea tatălui său mirosea sărat, a alge de mare putrezite.

Se auzi uşa de la intrare deschizându-se cu zgomot.

— Bună, rosti ea cântat din hol.

Jonas vru să fugă spre ea, dar tatăl lui îl prinse de umăr şi îi arătă masa nearanjată.

— Ce tari sunteţi!

Jonas putea desluşi zâmbetul din vocea ei, aşa cum stătea în uşa bucătăriei, în spatele lui, în vreme ce el aranja pahare şi tacâmuri cât putea de repede.

— Şi ce om mare de zăpadă ai făcut!

Jonas se întoarse surprins către mama lui, care îşi descheia haina. Era atât de atrăgătoare. Piele închisă la culoare, păr negru, exact ca şi el, dar şi ochii ăia blânzi, blânzi pe care aproape că îi avusese dintotdeauna. Aproape. Nu mai era la fel de zveltă ca în fotografiile din vremea când ea şi tati se căsătoriseră, însă observase el prea bine că bărbaţii continuau să o privească lung de câte ori ieşeau la o plimbare prin oraş.

— Nu am făcut un om de zăpadă, replică Jonas.

— Nu?

Mama lui se încruntă în vreme ce îşi desfăcea fularul mare şi roz pe care el i-l făcuse cadou de Crăciun.

Tati se duse la fereastră.

— Probabil că băieţii vecinilor l-au făcut, rosti el.

Jonas se sui pe un scaun de bucătărie şi se zgâi afară. Da, categoric se vedea un om de zăpadă pe pajiştea din faţa casei. Era mare, aşa cum spusese mama lui. Ochii şi gura îi erau făcute cu pietre, iar nasul

era un morcov. Omul de zăpadă nu avea pălărie, scufie sau fular, ci doar un braţ, o creangă subţire despre care Jonas bănuia că fusese smulsă din gardul viu. În orice caz, era ceva ciudat la acest om de zăpadă. Stătea cu fata în direcţie greşită. Nu ştia nici el de ce, dar omul de zăpadă ar fi trebuit să stea cu faţa spre drum, înspre spaţiul deschis.

— De ce? începu Jonas, dar fu întrerupt de tatăl lui.

— O să vorbesc cu ei.

— De ce? întrebă mami din hol, acolo unde Jonas o auzea cum îşi desface fermoarul de la cizmele ei negre din piele. Nu are importanţă.

— Nu am chef ca un astfel de lucru să stea pe proprietatea noastră. O s-o fac când mă întorc.

— De ce nu se uită spre drum? întrebă Jonas.

Mama lui oftă din hol.

— Şi când te întorci, iubire?

— Mâine cândva.

— Pe la ce oră?

— De ce? Ai vreo întâlnire?

În tonul vocii tatălui său se putea citi un soi de uşurătate care îi produse un fior băiatului.

— Mă gândeam să fie cina gata, zise mami, intrând în bucătărie, ducându-se la cuptor ca să verifice cratiţele şi ridicând temperatura la două dintre ochiuri.

— Tu doar pregăteşte-o, rosti tatăl lui, întorcându-se spre vraful de ziare de pe blat. O să ajung acasă la un moment dat.

— Bine. Mama se duse în spatele tatălui şi îl înconjură cu braţele. Dar chiar trebuie să pleci la Bergen în noaptea asta?

— Cursul meu începe la ora opt mâine-dimineaţă, răspunse tatăl. Îmi ia o oră să ajung la universitate din momentul în care aterizează avionul, aşa că nu ajung dacă iau cursa de dimineaţă.

După tresărirea muşchilor de pe gâtul tatălui său, Jonas îşi dădea seama că acesta se relaxează, că încă o dată mami reuşise să găsească vorbele potrivite.

— De ce se uită omul de zăpadă la casa noastră? întrebă Jonas.

— Du-te şi spală-te pe mâini, zise mami.

Mâncară în tăcere, liniştea fiind întreruptă doar de întrebările scurte ale mamei despre şcoală şi de răspunsurile scurte şi vagi ale lui Jonas. Băiatul ştia că nişte răspunsuri detaliate puteau genera întrebări neplăcute din partea tatălui în legătură cu ceea ce învăţau ei sau nu învăţau – sub „pretextul şcolii“. Sau o interogaţie fulgerătoare despre câte cineva menţionat de Jonas ca fiind un partener de joacă, despre ocupaţiile părinţilor respectivului şi despre originea acestora, întrebări la care Jonas nu era niciodată în stare să dea răspunsuri care să-l mulţumească pe tatălui lui.

După ce ajunse în pat, Jonas auzi la etajul de dedesubt cum tatăl lui îşi ia la revedere de la mama lui, apoi o uşă închizându-se şi maşina pornind afară şi îndepărtându-se. Erau din nou singuri. Mama lui dădu drumul la televizor. Se gândi la ceva ce-l întrebase ea. De ce nu prea îşi mai aducea prietenii acasă ca să se joace cu ei. Nu ştiuse ce să-i răspundă; nu dorise ca ea să se întristeze. Însă acum devenea el trist în schimb. Îşi prinse cu dinţii interiorul obrazului, simţind cum durerea dulce-amăruie se întinde până la urechi, şi se uită fix la tuburile de metal ale clopoţelului de vânt atârnat de tavan. Se dădu jos din pat şi se apropie tiptil de fereastră.

Zăpada din grădină reflecta suficientă lumină ca el să întrezărească silueta omului de zăpadă de dedesubt. Părea tare singur. Cineva ar fi trebuit să-i dea o pălărie şi un fular. Şi poate o coadă de mătură de care să se ţină. În acel moment se ivi luna de după un nor. Băiatul văzu şirul negru de dinţi al omului de zăpadă. Şi ochii. Instinctiv, Jonas îşi ţinu respiraţia şi se dădu doi paşi înapoi. Ochii din pietricele luceau. Şi nu se uitau spre casă. Priveau în sus. Chiar spre băiat. Jonas trase draperiile şi se urcă înapoi în pat.

3

Ziua 1
CARMIN

Harry şedea pe un scaun de bar din Palace Grill şi citea mesajele de pe ziduri, nişte inscripţii făcute cu intenţii bune, care aminteau clienţilor barului să nu ceară de băut pe datorie, să nu-l împuşte pe pianist şi să fie cuminţi sau altfel să plece. Seara era la început şi singurii clienţi din bar în afara lui erau două fete care şedeau la o masă şi tastau cu frenezie butoanele telefoanelor lor mobile, precum şi doi băieţi care jucau darts cu gesturi studiate de postură şi ţintire, dar cu rezultate slabe. Dolly Parton, despre care Harry ştia că fusese adusă înapoi din uitare de către arbitrii muzicii country and western de bună calitate, se văita la difuzoare cu accentul ei nazal de sudistă. Harry îşi verifică din nou ceasul şi puse pariu cu el însuşi că Rakel Fauke avea să se găsească la uşă la exact opt şi şapte minute. Simţi iarăşi acea tensiune pe care o simţea atunci când o revedea. Îşi spuse că e vorba doar de un răspuns condiţionat, aşa cum câinii lui Pavlov începeau să saliveze când auzeau clopoţelul de anunţare a hranei, chiar dacă nu exista hrană. Iar în acea seară ei doi n-aveau să ia masa împreună. Mai exact, aveau să mănânce ceva, dar avea să fie vorba *doar* de mâncare. Şi despre o discuţie lejeră despre viaţa fiecăruia. Sau, ca lucrurile să fie şi mai precise: despre viaţa ei. Şi despre Oleg, fiul pe care ea îl avusese cu fostul ei soţ rus, din vremea când ea lucra la ambasada Norvegiei de la Moscova. Băiatul cu acea fire închisă, arţăgoasă, pe care Harry o înţelegea. Băiatul cu care Harry dezvoltase treptat legături care din multe puncte de vedere erau mai strânse decât cele dintre băiat şi propriul tată. Iar când, într-un târziu, Rakel nu mai fusese în stare să tolereze situaţia şi plecase, Harry nu-şi putuse da seama a cui fusese mai mare pierderea. Însă acum ştia. Căci acum se făcuse opt şi şapte minute şi ea stătea la uşă cu ţinuta ei dreaptă, cu spatele arcuit pe care el încă îl mai simţea sub degetele lui şi cu pomeţii înalţi ai obrajilor de sub pielea lucioasă pe care încă o mai simţea lipită de pielea lui. Sperase doar ca ea să nu arate aşa de bine. Aşa de *fericită*.

Rakel veni spre el. Îşi atinseră obrajii. El forţă primul despărţirea.

— La ce te uiţi? întrebă ea, descheindu-se la haină.

— Ştii tu, răspunse Harry, dându-şi seama că ar fi trebuit mai întâi să-şi dreagă glasul.

Ea chicoti, iar râsul avu asupra lui acelaşi efect ca o primă duşcă de Jim Beam; îl încălzi şi îl relaxă.

— Nu, zise ea.

Harry ştia foarte bine ce însemna acel „nu“. Nu începe, nu deveni stânjenitor, nu vrem aşa ceva. Ea rostise moale cuvântul, practic de neauzit, şi totuşi pe el îl arsese ca o palmă.

— Ai slăbit, zise ea.

— Aşa spune lumea.

— Masa…

— Va veni chelnerul să ne conducă.

Ea se aşeză pe un scaun în faţa lui şi comandă un aperitiv. Un Campari, în mod subînţeles. Harry obişnuia să-i spună ei Carmin după pigmentul natural care conferea vinului roşu dulce şi aromat culoarea caracteristică. Deoarece ei îi plăcea să se îmbrace în roşu strălucitor. Rakel însăşi susţinuse că folosea acea culoare ca pe un avertisment, aşa cum animalele folosesc culori tari ca să avertizeze alte animale să menţină distanţa.

Harry ceru încă o cola.

— De ce ai slăbit aşa de mult? se interesă ea.

— Mucegai.

— Cum?

— Se pare că mă mănâncă de viu. Creierul, ochii, plămânii, concentrarea. Îmi fură culoarea şi amintirile. Mucegaiul se dezvoltă, eu dispar. El se transformă în mine, eu mă transform în el.

— Ce naiba tot aiurezi acolo? exclamă ea cu o grimasă menită să-i arate dezgustul, însă Harry îi zări zâmbetul din privire.

Lui Rakel îi plăcea să-l audă vorbind, chiar dacă el rostea doar prostii. Îi povesti despre ciupercile care apăruseră în apartamentul lui.

— Tu ce mai faci? întrebă Harry.

— Bine. Mi-e bine. Şi Oleg e bine. Dar îi e dor de tine.

— A spus el asta?

— Ştii prea bine că da. Ar trebui să stai mai aproape de el.

— Eu? Harry se uită nedumerit la ea. Nu a fost decizia mea.

— Şi ce-i cu asta? ripostă ea, luând băutura din mâna barmanului. Doar pentru că tu şi cu mine nu suntem împreună nu înseamnă că tu şi Oleg nu aveţi o relaţie importantă. Pentru amândoi. Niciunul din voi nu vă angajaţi lesne faţă de oameni, aşa că ar trebui să te îngrijeşti de relaţiile pe care le ai.

Harry sorbi din sucul lui.

— Cum se înţelege Oleg cu doctorul tău?

— Numele lui e Mathias, replică Rakel cu un oftat. Lucrează amândoi la asta. Sunt… diferiţi. Mathias încearcă din răsputeri, dar Oleg nu prea îi uşurează misiunea.

Harry simţi un uşor fior de satisfacţie.

— Şi Mathias munceşte până târziu.

— Credeam că nu-ţi place ca bărbaţii din viaţa ta să muncească, zise Harry, regretând imediat ceea ce spusese.

Însă în loc de a se înfuria, Rakel oftă cu tristeţe.

— Nu era vorba despre orele lungi de muncă, Harry. Tu erai obsedat. Tu *eşti* una cu munca ta, iar ceea ce te mână de la spate nu este dragostea sau vreun sentiment de răspundere. Nu te mână nici măcar ambiţia personală. Te mână furia. Şi dorinţa de răzbunare. Iar asta nu e bine, Harry, căci n-ar trebui ca lucrurile să fie aşa. Ştii prea bine ce s-a întâmplat.

Da, îşi spuse Harry. Am permis maladiei să pătrundă şi în casa ta.

Harry îşi drese glasul.

— Dar doctorul tău este mânat atunci de… chestii corecte?

— Mathias încă face gărzi de noapte la Urgenţe. Voluntar. În acelaşi timp ţine cursuri la Departamentul de Anatomie, lucrând cu normă întreagă.

— Şi e donator de sânge şi membru al Amnesty International.

Ea oftă.

— B negativ este o grupă de sânge rară, Harry. Şi tu sprijini Amnesty, ştiu sigur asta.

Rakel îşi amestecă băutura cu un băţ portocaliu de plastic, care avea un căluţ în vârf. Amestecul roşu se învârti în jurul cuburilor de gheaţă. Carmin.

— Harry? făcu ea.

Ceva din inflexiunea vocii ei îl determină să se încordeze.

— Mathias se va muta la mine. De Crăciun.

— Aşa de repede? Harry îşi plimbă limba peste cerul gurii, încercând să descopere un pic de umezeală acolo. Nu vă cunoaşteţi de prea multă vreme.

— Ne ştim de destulă vreme. Intenţionăm să ne căsătorim la vară.

Magnus Skarre se uită la apa fierbinte care curgea peste mâinile lui şi se scurgea în chiuvetă. Acolo unde dispărea. Nu. Nimic nu dispare. Doar ajunge altundeva. Ca şi oamenii aceia în legătură cu care petrecuse ultimele săptămâni colectând informaţii. Deoarece Harry îl rugase asta. Harry spusese că ar putea da peste ceva acolo. Şi dorise raportul lui Magnus până la sfârşitul săptămânii. Ceea ce însemnase că el fusese obligat să muncească ore suplimentare. Chiar dacă ştia că Harry le dădea astfel de treburi ca să-i ţină ocupaţi în astfel de vremuri, când oamenii stăteau cu picioarele pe birouri. Micuţa Unitate de Persoane Dispărute a diviziei, compusă din trei persoane în uniformă, refuza să se ocupe de cazuri vechi; cei de acolo erau ocupaţi până peste cap cu cazurile noi.

Pe drumul înapoi către birou, în coridorul pustiu, Magnus observă

că uşa era întredeschisă. Ştia că o închisese, iar ceasul era trecut de ora nouă, aşa că oamenii de la curăţenie îşi terminaseră de mult treburile. Cu doi ani înainte, avuseseră oarece probleme cu furturile din birouri. Magnus Skarre împinse uşa cu forţă.

Katrine Bratt stătea în mijlocul încăperii şi se uita la el încruntată, ca şi cum el fusese cel care dăduse buzna în biroul ei. Femeia îi întoarse spatele.

— Am vrut doar să văd, rosti ea, aruncându-şi privirile peste ziduri.

— Ce să vezi?

Skarre privi în jur. Biroul lui era la fel cu celelalte, cu excepţia faptului că n-avea fereastră.

— Ăsta a fost biroul lui? Nu-i aşa?

Skarre se încruntă.

— La ce te referi?

— Biroul lui Hole. Asta a fost biroul lui în anii aceia. Chiar dacă el investiga crimele în serie în Australia?

Skarre ridică din umeri.

— Cred că da. De ce?

Femeia îşi plimbă palma peste tăblia biroului.

— De ce şi-a schimbat biroul?

Magnus trecu pe lângă ea şi se lăsă să cadă pe scaunul rotativ.

— Nu are ferestre.

— Şi a împărţit biroul, mai întâi cu Ellen Gjelten, apoi cu Jack Halvorsen, zise ea. Şi amândoi au fost ucişi.

Magnus Skarre îşi duse mâinile la ceafă. Acest ofiţer nou avea stil. Era cu o clasă sau două peste el. Putea pune pariu că soţul ei era şef undeva sau ceva de genul ăsta şi dispunea de bani. Costumul ei părea scump. Însă, când o privi mai îndeaproape, văzu că lucrurile nu stăteau chiar aşa de bine. Era ceva acolo, ceva imposibil de precizat.

— Crezi că a auzit vocile lor? De asta s-a mutat? întrebă Bratt, cercetând cu privirea o hartă de perete a Norvegiei, pe care Skarre încercuise oraşele natale ale tuturor persoanelor dispărute din Østland, estul Norvegiei, începând cu anul 1980.

Skarre izbucni în râs, dar nu răspunse. Mijlocul femeii era zvelt, iar spatele curbat. Skarre ştia că ea simţea că o măsoară cu privirea.

— Cum e el, de fapt? întrebă ca.

— De ce întrebi?

— Presupun că aşa procedează oricine are un şef nou, nu?

Avea dreptate. Doar că el nu se gândise niciodată la Harry Hole ca la un şef, oricum nu de o asemenea manieră. Bun, le dădea tuturor sarcini de executat şi conducea anchete, dar dincolo de toate astea, el nu le cerea tuturor decât să nu îi stea în cale.

— Aşa cum probabil ştii deja, are nişte vicii, răspunse Skarre.

Ea ridică din umeri.

— Am auzit despre problema cu alcoolismul. Şi că şi-a raportat colegii. Şi că toţi superiorii l-au vrut dat afară, dar şeful de dinainte şi-a întins aripa protectoare asupra lui.

— Se numea Bjarne Møller, zise Skarre, uitându-se la hartă şi la cercul din jurul oraşului Bergen.

Acolo fusese Møller văzut ultima dată înainte de dispariţie.

— Şi că oamenilor de la sediul central nu le place că presa îl transformă într-un soi de idol al populaţiei.

Skarre îşi muşcă buza inferioară.

— E un detectiv al naibii de bun. Mie asta îmi ajunge.

— Îţi place de el? întrebă Bratt.

Skarre zâmbi. Se răsuci pe călcâie şi se uită drept în ochii femeii.

— Îmi place, nu-mi place, răspunse el. Nu cred că aş putea alege vreuna din posibilităţi cu fermitate.

Bărbatul îşi dădu scaunul în spate, îşi puse picioarele pe birou, îşi întinse mădularele şi scoase un soi de căscat.

— La ce lucrezi atât de târziu noaptea?

Era o tentativă de a se pune într-o postură de superioritate. În definitiv, ea era doar un detectiv de rang inferior. Şi nouă pe acolo.

Însă Katrine Bratt se mulţumi să zâmbească, de parcă el ar fi rostit ceva amuzant, după care ieşi pe uşă şi se făcu nevăzută.

Dispăruse. Şi apropo de dispariţii… Skarre trase o înjurătură, se îndreptă pe scaun şi reveni la computerul lui.

Harry se trezi şi rămase întins pe spate, holbându-se la tavan. Oare cât dormise? Se răsuci şi se uită la ceasul de pe noptieră. Patru fără un sfert. Cina se transformase într-un chin. Privise gura lui Rakel vorbind, bând vin, mestecând carne şi terminându-l pe el în vreme ce îi povestea cum ea şi Mathias plecau în Botswana pentru câţiva ani, deoarece guvernul de acolo luase măsuri pentru lupta contra virusului HIV, dar se ducea lipsă de doctori. Îl întrebase dacă cunoscuse şi el pe cineva. Iar el îi răspunsese că se întâlnise cu amicii lui din copilărie, Øystein şi Tresko. Primul ajunsese alcoolic şi era un şofer de taxi maniac după computere; al doilea ajunsese un cartofor alcoolic, care ar fi putut ajunge campionul mondial la poker dacă s-ar fi priceput la fel de bine să-şi păstreze intact o faţă de pokerist precum reuşea să citească feţele altora. Se pornise chiar să-i povestească lui Rakel despre catastrofala înfrângere suferită de Tresko la campionatele mondiale din Las Vegas, dar îşi amintise că îi mai povestise asta. Şi nu era adevărat că se întâlnise cu cei doi. Nu se întâlnise cu nimeni.

Îl văzuse pe chelner cum toarnă băutură în paharele de la masa alăturată şi pentru o clipă de nebunie fusese pe punctul de a sări să smulgă sticla din mâinile omului pentru a o duce la gură. În loc de asta, fusese de acord să-l ducă pe Oleg la un concert pentru care

băiatul o implorase pe Rakel să îl lase să meargă. Slipknot. Harry omisese să-i dezvăluie ce soi de trupă era aceea la care ea îşi lăsa băiatul să meargă, căci lui însuşi îi plăcea Slipknot. Chiar dacă trupele cu litanii despre moarte, simboluri sataniste şi tobe electronice îl făceau, de obicei, să râdă, Slipknot era, de fapt, o trupă interesantă.

Harry aruncă plapuma de pe el şi se duse la bucătărie, unde lăsă apa rece de la robinet să curgă, apoi îşi făcu palmele căuş şi bău. Socotise dintotdeauna că apa avea un gust mai bun aşa, băută din propriile mâini, de pe propria piele. Apoi brusc lăsă apa să curgă iarăşi în gol şi se holbă la zidul negru. Oare zărise ceva? Ceva mişcându-se? Nu, nu mişca nimic, ci era vorba doar de mişcarea în sine, ca o undă invizibilă pe sub suprafaţa apei mângâind algele de pe fund. Mângâind fibrele moarte, cu degete atât de subţiri încât nu pot fi văzute, spori care se ridică la cea mai mică mişcare a aerului ca să se aşeze în alte zone, unde să înceapă să mănânce şi să sugă. Harry dădu drumul radioului din living. Se cunoştea rezultatul alegerilor. George W. Bush primise un nou mandat la Casa Albă.

Harry reveni în pat şi trase plapuma peste cap.

Jonas fu trezit de un sunet şi îşi ridică plapuma de pe faţă. Crezuse cel puţin că fusese un sunet. Un pârâit, ca atunci când zdrobeşti zăpada sub talpa piciorului în liniştea dintre case într-o dimineaţă de duminică. Probabil că visase. Însă somnul nu voia să revină, nici măcar atunci când închise ochii. În schimb, în minte îi reveniră fragmente de vis. Tati stătea nemişcat şi tăcut în faţa lui, cu o lumină care i se reflecta în ochelari şi care le dădea acestora aerul unei suprafeţe impenetrabile, ca de gheaţă.

Probabil că fusese un coşmar, deoarece Jonas era speriat. Deschise ochii la loc şi văzu că tuburile de metal ale clopoţeilor de vânt care atârnau de tavan se mişcau. Sări din pat, deschise uşa şi o luă la fugă pe coridor. În capul scărilor către parter reuşi să se oprească doar ca să se uite în întunericul de dedesubt, dar apoi nu se mai opri până ce nu ajunse în faţa uşii de la dormitorul părinţilor lui, unde apăsă clanţa cu o grijă deosebită. Apoi îşi aduse aminte că tatăl lui era plecat şi că avea să-şi trezească mama oricum ar fi procedat. Se strecură înăuntru. Un pătrat alb de lumină a lunii de afară se întindea pe podea, până la patul dublu nedesfăcut. Cifrele de la ceasul digital de alarmă arătau ora: 01.11. Pentru o clipă, Jonas rămase locului, uluit.

După aceea reveni pe coridor. Se duse către scară. Întunericul de pe trepte îl aştepta, ca un abis larg căscat. De jos nu se auzea niciun sunet.

— Mami!

Regretă strigătul chiar în clipa în care îşi auzi propria groază în ecoul scurt şi ascuţit. Căci acum aflase şi *el*. Întunericul.

Nu primi niciun răspuns.

Jonas înghiţi în sec. Apoi începu să coboare scara în vârful picioarelor.

La al treilea pas simţi ceva umed sub tălpi. La fel la pasul şase. Şi la pasul opt. Ca şi cum cineva ar fi mers pe acolo cu pantofi uzi. Sau picioare ude.

Lumina din living era aprinsă, dar mami nu se vedea nicăieri. Se duse până la fereastră ca să se uite la casa familiei Bendiksen. Uneori mami se ducea acolo ca s-o vadă pe Ebba. Însă toate ferestrele erau întunecate.

Se duse în bucătărie, înspre telefon, reuşind să-şi stăpânească gândurile şi să nu lase întunericul în sufletul lui. Formă numărul de mobil al mamei lui. Simţi un fior de fericire când auzi vocea ei moale. Însă era doar un mesaj înregistrat, care îl ruga să-şi lase numele şi care îi dorea o zi bună.

Iar acum nu era zi, ci noapte.

Pe verandă îşi puse o pereche de pantofi largi ai tatălui său, îmbrăcă o geacă peste pijama şi ieşi afară. Mami spusese că zăpada avea să dispară până a doua zi, dar afară încă era rece, iar o adiere slabă de vânt făcea stejarul de la poartă să şoptească şi să mormăie. Nu erau mai mult de o sută de metri până la casa familiei Bendiksen şi, din fericire, până acolo se găseau două felinare stradale. Mami trebuia să fie acolo. Se uită înspre stânga, apoi înspre dreapta ca să se asigure că nu era nimeni care să-l oprească. Apoi zări omul de zăpadă. Stătea acolo ca şi înainte, nemişcat, cu faţa spre casă, îmbăiat în lumina rece a lunii. Cu toate astea, era ceva diferit la el, ceva aproape uman, ceva familiar. Jonas privi casa familiei Bendiksen. Hotărî să o ia la fugă. Însă n-o făcu. În schimb rămase pironit locului, simţind aerul rece ca gheaţa străpungându-l. Se răsuci încet către omul de zăpadă. Acum îşi dădea seama ce anume îl făcea pe acel om de zăpadă atât de familiar. Purta o eşarfă. Un fular roz. Fularul pe care Jonas i-l dăruise mamei lui de Crăciun.

4

Ziua 2
DISPARIŢIA

Până la miezul zilei zăpada se topise în centrul oraşului Oslo. Însă în Hoff petice de omăt încă rezistau prin grădinile de pe ambele laturi ale şoselei pe care o străbăteau Harry Hole şi Katrine Bratt la bordul unei maşini. La radio, Michael Stipe cânta despre o senzaţie de scufundare, despre ceea ce însemna asta, ştiind că ceva mersese prost şi despre băiatul din puţ. În mijlocul unei proprietăţi liniştite de pe o stradă şi mai liniştită, Harry arătă spre o maşină Toyota Corolla strălucitoare parcată lângă gard.

— Maşina lui Skarre. Parchează în spatele lui.

Casa era mare şi galbenă. „Prea mare pentru o familie de trei persoane“, îşi zise Harry, în vreme ce mergeau amândoi pe aleea pietruită. Totul în jurul lor picura şi ofta. În grădină se vedea un om de zăpadă cu un băţ scurt şi speranţe slabe de viaţă.

Skarre le deschise uşa. Harry se aplecă şi studie broasca.

— Niciun semn de pătrundere prin efracţie pe undeva, zise Skarre.

Îi conduse în living, unde un băiat şedea pe podea cu spatele la ei şi urmărea un canal de desene animate la televizor. O femeie se ridică de pe canapea, îi strânse mâna lui Harry şi se prezentă drept Ebba Bendiksen, o vecină.

— Birte n-a mai făcut niciodată aşa ceva, zise ea. Nu de când o cunosc eu.

— Şi cât de multă vreme înseamnă asta? întrebă Harry, privind în jurul lui.

În faţa televizorului se găseau câteva piese de mobilier greu din piele şi o măsuţă octogonală de cafea, din sticlă fumurie. Scaunele din oţel tubular din jurul mesei de sufragerie erau uşoare şi elegante, aşa cum i-ar fi plăcut lui Rakel. Două picturi atârnau pe pereţi, ambele fiind portrete ale unor bărbaţi cu alură de directori de bancă, uitându-se fix la el cu solemnitate şi autoritate. Lângă ele se găseau exemplare de artă modernistă abstractă, genul de artă care devenise demodată cu mare succes şi prin asta se remodernizase.

— Zece ani, răspunse Ebba Bendiksen. Noi ne-am mutat în casa de peste drum în ziua în care s-a născut Jonas.

Femeia dădu din cap înspre băiat, care continua să stea nemişcat, uitându-se fix la păsări care goneau şi lupi care săreau în aer.

— Înţeleg că dumneavoastră aţi sunat la poliţie azi-noapte?

— Da, aşa e.

— Băiatul a sunat la sonerie aproximativ la ora unu şi un sfert, zise Skarre, privindu-şi însemnările. Poliţia a fost apelată la ora unu şi treizeci de minute.

— Soţul meu şi cu mine ne-am dus înapoi cu Jonas ca să căutăm mai întâi în casă, explică Ebba Bendiksen.

— Unde aţi căutat? se interesă Harry.

— În pivniţă. În dormitoare. În garaj. Peste tot. E foarte ciudat ca să o ia la fugă cineva în felul ăsta.

— Să o ia la fugă?

— Să dispară. Să nu mai fie. Poliţistul cu care am discutat la telefon întreba dacă putem noi să avem grijă de Jonas şi a spus că ar trebui să sunăm toţi cunoscuţii lui Birte, poate e la cineva. Iar apoi să aşteptăm până de dimineaţă ca să aflăm dacă Birte a ajuns la lucru. Ne-a explicat că în opt din zece cazuri persoana dispărută reapare după câteva ore. Am încercat să dăm de Filip…

— Soţul, interveni Skarre. Se găsea în Bergen, unde avea un curs. Este profesor de ceva.

— Fizică. Ebba Bendiksen zâmbi. În orice caz, mobilul lui era închis. Iar noi nu ştiam numele hotelului unde stă.

— S-a luat legătura cu el în Bergen de dimineaţă, spuse Skarre. Ar trebui să apară în curând.

— Da, slavă Domnului, replică Ebba. Aşa că, atunci când am sunat la locul de muncă al lui Birte, de dimineaţă, şi am aflat că nu a apărut la ora obişnuită, v-am sunat pe voi din nou.

Skarre încuviinţă din cap. Harry îi făcu semn lui Skarre să continue conversaţia cu Ebba Bendiksen, apoi se duse la televizor şi se aşeză pe podea lângă băiat. Pe ecran, un lup aprindea fitilul unui baton de dinamită.

— Bună, Jonas. Numele meu este Harry. Ţi-a spus celălalt poliţist că astfel de lucruri aproape întotdeauna se termină cu bine? Că oamenii dispar şi apoi reapar din proprie voinţă?

Băiatul clătină din cap.

— Dar aşa e, insistă Harry. Dacă ar fi să ghiceşti, unde crezi că s-ar afla mama ta acum?

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ştiu unde e.

— Ştiu că nu ştii, Jonas. Niciunul dintre noi nu ştie în clipa asta. Dar care ar fi primul loc care ţi-ar trece prin minte dacă ea n-ar fi aici sau la lucru? Nu te gândi unde ar fi mai probabil să se găsească sau nu.

Băiatul nu răspunse, ci se uită fix la lupul de pe ecran care încerca disperat să arunce batonul de dinamită care i se lipise de labă.

— Există vreo cabană sau ceva asemănător unde obişnuiţi să mergeţi?

Jonas clătină din cap.

— Vreun loc special unde ei îi place să se ducă dacă vrea să fie singură?

— Dar nu vrea să fie singură, ripostă Jonas. Vrea să fie cu mine.

— Doar cu tine?

Băiatul se întoarse şi se uită la Harry. Jonas avea ochi căprui, ca şi Oleg. Iar în acei ochi căprui el zări groaza la care se aşteptase şi furia la care nu se aşteptase.

— De ce au plecat? întrebă băiatul. Cei care se întorc?

„Aceiaşi ochi", îşi zise Harry. Aceleaşi întrebări. Cele importante.

— Din tot felul de motive, răspunse Harry cu voce tare. Unii se rătăcesc. Sunt diverse moduri să te rătăceşti. Iar alţii au doar nevoie de o pauză şi pleacă pentru a găsi un pic de linişte.

În acea clipă se trânti uşa de la intrare şi Harry îl văzu pe băiat tresărind.

Tot în aceeaşi clipă, dinamita explodă în laba lupului, iar în spatele lor se deschise uşa livingului.

— Bună, rosti o voce, tăioasă şi în acelaşi timp controlată. Care sunt ultimele noutăţi?

Harry se întoarse la timp ca să vadă un bărbat de circa cincizeci de ani, îmbrăcat în costum, îndreptându-se spre măsuţa de cafea ca să ridice telecomanda. În clipa următoare, ecranul televizorului se transformă într-un mic punct alb, iar aparatul sâsâi ca protest că fusese închis.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus în legătură cu uitatul la televizor în cursul zilei, Jonas, zise individul pe un ton resemnat, ca şi cum le-ar fi mărturisit celorlalţi din încăpere ce efort irosit însemna creşterea unui copil în prezent.

Harry se ridică şi îi prezentă bărbatului echipa compusă din sine, Magnus Skarre şi Katrine Bratt, care până atunci se mulţumise să stea lângă uşă şi să observe desfăşurarea lucrurilor.

— Filip Becker, se prezentă bărbatul, împingându-şi ochelarii în sus, deşi aceştia stăteau deja pe o poziţie ridicată pe nas.

Harry încercă să-i prindă privirea, ca să-şi formeze prima impresie crucială despre un suspect potenţial, dacă era să se ajungă la aşa ceva. Însă ochii individului erau ascunşi de reflexia luminii din lentilele ochelarilor.

— Mi-am petrecut timpul sunând pe toată lumea cu care ea ar fi putut lua legătura, dar nimeni nu ştie nimic, continuă Filip Becker. Dumneavoastră ce ştiţi?

— Nimic, răspunse Harry. Însă primul lucru pe care îl puteţi face ca să ne ajutaţi este să descoperiţi dacă lipsesc valize, rucsacuri sau

haine, astfel încât să ne putem face o părere. Harry îl studie pe Becker înainte de a continua: În legătură cu faptul că această dispariţie este spontană sau planificată.

Becker susţinu privirea scrutătoare a lui Harry, apoi încuviinţă din cap şi urcă scara către primul etaj.

Harry se ghemui la loc lângă Jonas, care continua să se holbeze la ecranul negru al televizorului.

— Deci îţi plac fugarii, nu? întrebă Harry.

Băiatul clătină mut din cap.

— De ce nu?

Jonas vorbi cu o şoaptă greu de auzit:

— Îmi pare rău pentru Wile E. Coyote.

Cinci minute mai târziu, Becker reveni jos şi spuse că nu lipsea nimic, nici genţi de călătorie, nici haine, în afară de ce purta ea la plecarea lui, plus haina, cizmele şi fularul.

— Mm. Harry îşi scărpină bărbia nerasă şi aruncă o privire spre Ebba Bendiksen. Am putea merge amândoi în bucătărie, domnule Becker?

Becker o luă înainte, iar Harry îi făcu semn lui Katrine să vină cu ei. În bucătărie, profesorul începu imediat să pună cafea într-un filtru şi să toarne apă în aparat. Katrine rămase lângă uşă, în vreme ce Harry se duse la fereastră şi privi afară. Capul omului de zăpadă se scufundase între umeri.

— Când aţi plecat azi-noapte şi ce zbor aţi luat până la Bergen? întrebă Harry.

— Am plecat pe la ora nouă şi jumătate, răspunse Becker imediat şi fără ezitări. Avionul a decolat la unsprezece şi cinci minute.

— Aţi luat contact cu Birte după plecarea de acasă?

— Nu.

— Ce credeţi să s-ar fi putut întâmpla?

— Habar n-am, domnule inspector. Zău că n-am.

— Mmm.

Harry aruncă o privire pe stradă. De când ajunseseră acolo nu se auzise nici măcar o singură maşină trecând. Un cartier cu adevărat liniştit. Probabil că în acea zonă a oraşului doar pacea şi liniştea erau în stare să coste o jumătate de milion.

— Ce fel de căsnicie aveţi împreună cu soţia dumneavoastră?

Harry îl auzi pe Filip Becker oprindu-se din ce făcea, aşa că adăugă:

— Trebuie să întreb aşa ceva, deoarece se mai întâmplă ca unii soţi să-şi ia pur şi simplu picioarele la spinare şi să plece.

Filip Becker îşi drese glasul.

— Vă pot garanta că soţia mea şi cu mine avem un mariaj foarte bun.

— V-aţi gândit că este posibil ca ea să fi avut o relaţie necunoscută

dumneavoastră?

— Nici nu se pune problema.

— E o afirmaţie cam dură, domnule Becker. Iar relaţiile extraconjugale sunt destul de banale.

Filip Becker schiţă un zâmbet.

— Nu sunt un naiv, inspectore. Birte este o femeie atrăgătoare şi mai tânără cu mult ca mine. În plus, trebuie spus că provine dintr-o familie destul de liberală. Însă nu e genul, iar eu am o imagine destul de bună a activităţilor ei, dacă mă pot exprima aşa.

Aparatul de cafea gâlgâi ameninţător. Harry deschise gura ca să-şi continue direcţia interogării, însă se răzgândi.

— Aţi observat vreo schimbare de stare sufletească la soţia dumneavoastră?

— Birte nu e deprimată, inspectore. Nu a dispărut în pădure ca să se spânzure sau ca să se arunce în vreun lac. E undeva acolo şi e vie. Am citit că oamenii dispar mereu şi că reapar cu o explicaţie firească şi destul de banală. Nu-i aşa?

Harry încuviinţă încet din cap.

— Vă deranjează dacă arunc o privire pe aici?

— De ce?

Iritarea din tonul ripostei lui Filip Becker îl determină pe Harry să considere că avea de-a face cu un individ obişnuit să deţină controlul. Să fie informat. Iar aşa ceva contrazicea ipoteza ca nevasta lui să fi plecat fără să-i spună nimic. Idee pe care, de fapt, Harry deja o exclusese din calcule. Mamele sănătoase mintal şi cu o poziţie economică bună nu-şi abandonează copiii de zece ani în toiul nopţii. Pe urmă existau şi celelalte indicii. De obicei, într-un stadiu atât de timpuriu al unui caz de persoană dispărută, se foloseau resurse minimale, în afara situaţiei în care indiciile sugerau o acţiune criminală sau dramatică. Tocmai „toate celelalte indicii“ îl determinaseră pe Harry să conducă el însuşi de dimineaţă până la locul dispariţiei.

— Uneori nu ştii ce cauţi până ce nu găseşti, răspunse Harry. Este vorba de metodologie.

Surprinse acum privirea lui Becker din spatele ochelarilor. Spre deosebire de cei ai fiului, ochii bărbatului erau albastru-deschis şi emanau o sclipire intensă şi limpede.

— Cum doriţi, răspunse Becker. Daţi-i drumul.

Dormitorul era răcoros, lipsit de mirosuri şi ordonat. Pe patul dublu se vedea o cuvertură tricotată. Pe una dintre noptiere se găsea o fotografie a unei femei mai în vârstă. Asemănarea chipurilor îl conduse pe Harry la presupunerea că acea parte a patului aparţinea lui Filip Becker. Pe cealaltă măsuţă de noapte se găsea o fotografie cu

Jonas. În partea de garderobă unde stăteau haine de femeie se simţea un vag miros de parfum. Harry verifică astfel colţurile umeraşelor de haine, dacă atârnau la distanţă egală unele de altele, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi stat nederanjate de nimeni pentru o vreme. Rochii negre cu crăpătură, bluze sport cu motive roz şi sclipici. În partea de jos a garderobei se găsea o secţiune de sertare. Harry trase de cel de sus. Lenjerie. Neagră şi roşie. Următorul sertar. Ciorapi şi jartiere. Al treilea sertar. Bijuterii puse în scobituri din fetru roşu aprins. Observă un inel mare cu pietre preţioase care luceau şi scânteiau. Totul de acolo aducea un pic cu Las Vegasul. Nu existau scobituri goale în suportul din fetru.

Dormitorul avea o uşă care ducea într-o baie de curând decorată, cu saună şi două chiuvete din inox.

În camera lui Jonas, Harry se aşeză pe un scaun mic, la un birou mic. Pe birou se găsea un calculator cu o serie de funcţii matematice avansate. Părea nou şi nefolosit. Deasupra biroului se găsea un poster cu o imagine cu şapte delfini în interiorul unui val oceanic şi un calendar pentru întregul an. Mai multe date erau încercuite şi aveau ataşate bileţele mici pentru aducere aminte. Harry observă zilele de naştere ale mamei şi bunicului, vacanţa în Danemarca, dentistul la ora zece dimineaţa şi două date din iulie cu „doctor“ deasupra lor. Însă nu văzu niciun meci de fotbal, nicio excursie la cinema sau petreceri de zile de naştere. Observă cu coada ochiului un fular roz care zăcea pe pat. O culoare pe care niciun băiat de vârsta lui Jonas nu ar purta-o nici mort. Harry ridică fularul. Era umed, dar încă mai emana aroma distinctă de piele, păr şi parfum de femeie. Acelaşi parfum ca în garderobă.

Coborî la parter. Se opri la uşa bucătăriei şi-l ascultă pe Skarre vorbind despre procedurile parcurse în cazurile de persoane dispărute. Se auzea clinchet de ceşti de cafea dinăuntru. Canapeaua din living părea enormă, poate din pricina micii făpturi care şedea acolo citind o carte. Harry se apropie şi zări o poză cu Charles Chaplin în plină desfăşurare. Harry se aşeză alături de Jonas.

— Ştiai că Chaplin era sir? întrebă el. Sir Charles Chaplin.

Jonas încuviinţă.

— Dar l-au dat afară din SUA.

Jonas răsfoi prin carte.

— Ai fost bolnav vara asta, Jonas?

— Nu.

— Dar te-ai dus la doctor. De două ori.

— Mami a vrut să mă examineze. Mami…

Vocea băiatului se stinse brusc.

— O să vină în curând, ai să vezi, zise Harry, aşezându-şi palma pe umerii înguşti ai băiatului. Nu şi-a luat şi fularul cu ea, nu-i aşa? Cel

roz de pe pat.

— Cineva l-a pus în jurul gâtului omului de zăpadă, răspunse Jonas. Eu l-am adus în casă.

— Deci mama ta nu voia ca omul de zăpadă să îngheţe.

— Nu şi-ar fi dăruit niciodată fularul ei favorit omului de zăpadă.

— Atunci trebuie să fi fost tatăl tău.

— Nu, a făcut-o cineva după ce el a plecat. Noaptea trecută. Persoana care a luat-o pe mami.

Harry încuviinţă încet din cap.

— Cine a făcut omul de zăpadă, Jonas?

— Nu ştiu.

Harry se uită pe fereastră spre grădină. Ăla era clar motivul pentru care venise acolo. Un fior rece ca gheaţa păru că străbate zidul şi pătrunde în încăpere.

Harry şi Katrine mergeau cu maşina pe Sørkedalsveien înspre Majorstuen.

— Care a fost primul lucru care te-a izbit când am intrat? întrebă Harry.

— Că soţii care locuiau acolo nu sunt chiar suflete-pereche, răspunse Katrine, trecând pe lângă automatul de taxare fără să frâneze. E posibil să fi fost un mariaj nefericit, iar dacă aşa stau lucrurile, atunci ea e cea care a suferit cel mai mult.

— Mmm. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Dar e evident. Katrine zâmbi şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Gusturi complet diferite.

— Explică.

— N-ai văzut canapeaua groaznică şi măsuţa de cafea? Stilul tipic al anilor ’80 cumpărat de bărbaţi în anii ’90. În vreme ce ea a ales o masă de sufragerie din stejar alb lăcuit cu picioare de aluminiu. Şi Vitra.

— Vitra?

— Scaunele de sufragerie. Elveţiene. Scumpe. Atât de scumpe, încât cu ce ar fi economisit cumpărând nişte copii cu un preţ mai rezonabil ar fi putut schimba toată nenorocita aia de mobilă.

Harry observă că termenul „nenorocita“ nu sunase ca o înjurătură obişnuită în gura colegei lui, ci mai degrabă ca un argument lingvistic ce sublinia apartenenţa ei de clasă.

— Adică?

— Casa aia mare, la acea adresă din Oslo, înseamnă că nu banii sunt problema. Soţia *nu are voie* să schimbe canapeaua şi măsuţa. Iar când face aşa ceva un bărbat fără gust sau care nu pare să fie interesat de designul interior, asta îmi spune ceva despre cine domină pe cine.

Harry încuviinţă din cap, mai mult pentru sine. Prima ei impresie

nu fusese deloc greşită. Katrine Bratt era bună.

— Spune-mi ce crezi *tu,* zise ea. Eu sunt cea care ar trebui să învăţ aici.

Harry privi pe geamul maşinii la vechea şi tradiţionala, deşi niciodată venerata în mod special cafenea Lepsvik.

— Nu cred că Birte Becker a părăsit casa din propria voinţă, răspunse el.

— De ce nu? Nu există indicii de violenţă.

— Deoarece totul a fost bine planificat.

— Şi cine e vinovatul? Soţul? Întotdeauna e soţul, nu-i aşa?

— Da, replică Harry, conştient că mintea lui deja umbla prin alte părţi. Întotdeauna e soţul.

— Doar că acesta a plecat la Bergen.

— Aşa se pare, da.

— Cu ultimul avion, aşa că nu putea să se fi întors şi să reuşească să mai şi prindă prima oră de curs. Katrine acceleră şi traversă pe galben intersecţia Majorstuen. Dacă Filip Becker e vinovatul, ar fi muşcat momeala pe care i-ai pus-o.

— Momeală?

— Da. Chestia cu schimbările ei de dispoziţie sufletească. I-ai sugerat lui Becker că bănuieşti o sinucidere.

— Şi ce-i cu asta?

Katrine izbucni în râs.

— Haide, Harry. Toată lumea, inclusiv Becker, ştie că poliţia nu alocă resurse unui caz care pare o sinucidere. Pe scurt, i-ai oferit ocazia de a scorni o teorie care, în cazul în care ar fi fost vinovat, i-ar fi rezolvat multe dintre probleme. Oricum, el a replicat că ea era fericită ca o rândunică.

— Mmm. Deci tu crezi că întrebarea a fost un test?

— Tu testezi mereu oamenii, Harry. Inclusiv pe mine.

Harry nu-i răspunse până ce nu ajunseră pe Bogstadveien.

— Oamenii sunt adesea mai inteligenţi decât crezi tu, zise el, după care nu mai spuse nimic până ce ajunseră în parcarea sediului poliţiei.

— Am de lucru pentru restul zilei.

Spusese asta deoarece se gândise la fularul roz şi ajunsese la o concluzie. Anume aceea că trebuia urgent să parcurgă raportul lui Skarre cu persoane dispărute ca să i se confirme la fel de urgent suspiciunea care îl chinuia. Iar dacă era vorba despre ceea ce se temea el, atunci avea să fie nevoit să se ducă la şeful Gunnar Hagen cu scrisoarea. Cu blestemata aia de scrisoare.

5

4 noiembrie 1992
STÂLPUL TOTEM

La data de 19 august 1946, când William Jefferson Blythe III venise pe lume în micul orăşel Hope din Arkansas, trecuseră exact trei luni de la moartea tatălui său într-un accident de circulaţie. Patru ani mai târziu, mama lui William se remărita şi băiatul primea numele de familie al noului lui tată. Iar patruzeci şi şase de ani mai târziu, într-o noapte de noiembrie din 1992, un nor de confetti alb cădea ca o pătură de zăpadă pe străzile din Hope pentru sărbătorirea propriilor speranţe ale locuitorilor oraşului şi pentru sărbătorirea orăşeanului lor de vază, William – sau doar Bill – Clinton, după ce acesta fusese ales ca al patruzeci şi doilea preşedinte al SUA. Omătul care cădea peste Bergen în aceeaşi noapte nu ajungea să atingă străzile, ci se topea în aer, ca de obicei, şi se transforma într-o ploaie abătută peste oraş, un eveniment care se petrecea într-o asemenea manieră încă de la mijlocul lui septembrie. Însă în zorii zilei următoare, peste vârfurile celor şapte culmi muntoase care străjuiau acest frumos oraş se vedea o pudră superbă albă, ca de zahăr. Iar inspectorul Gert Rafto ajunsese deja la acea oră pe cea mai înaltă dintre culmi, Ulriken. Inspectorul inspira aerul de munte, înfiorându-se şi strângând din umeri; omul avea faţa atât de încreţită de riduri, încât părea că fusese brăzdată de cuţit.

Telecabina galbenă care îi adusese pe el şi pe trei ofiţeri criminalişti de la sediul poliţiei din Bergen la o înălţime de 642 de metri deasupra oraşului se legăna uşor pe cablurile din oţel masiv, aşteptând. Serviciile de transport public fuseseră oprite imediat ce primii turişti care urcaseră pe populara culme muntoasă în acea dimineaţă dăduseră alarma.

— *Out and about,* lăsă să-i scape unul dintre ofiţeri.

Sloganul turistic al oraşului devenise atât de parodiat de norvegieni când venea vorba de Bergen, încât locuitorii oraşului aproape că încetaseră să-l mai folosească. Însă în situaţii în care frica era atotprezentă, limbajul adânc înrădăcinat în memorie ajunge adesea să preia controlul.

— Da, *out and about,* repetă sarcastic Rafto, cu ochii strălucitori pe sub pleoapele ridate.

Cadavrul care zăcea în zăpadă fusese ciopârţit în atâtea fragmente,

încât poliţiştii fuseseră capabili să determine sexul victimei doar mulţumită unui sân gol. Resturile trupului îi aduceau lui Rafto aminte de un accident de circulaţie petrecut cu un an înainte în Eidvågneset, când un camion care luase prea rapid o curbă îşi pierduse încărcătura din piese de aluminiu şi făcuse literalmente bucăţi o maşină care venea din sens opus.

— Ucigaşul a omorât-o şi a tranşat-o chiar aici, rosti unul dintre ofiţerii de poliţie.

Lui Rafto informaţia i se păru cumva superfluă, întrucât omătul din preajma cadavrului era mânjit cu sânge, iar şiroaiele ruginii care se scurseseră indicau faptul că măcar o arteră fusese secţionată în vreme ce inima încă bătea. Îşi notă în minte să afle când încetase ninsoarea în noaptea precedentă. Ultima telecabină plecase la ora cinci după-amiaza. Evident, era posibil ca victima şi ucigaşul să fi urcat pe cărarea care şerpuia pe sub funicular. Sau ar fi putut lua funicularul Fløyen până la Fjelltoppen, de unde puteau să fi venit pe jos. Însă astfel de drumuri erau dificile şi instinctul îi spunea clar că victima şi ucigaşul folosiseră telecabina.

În zăpadă se vedeau două şiruri de urme. Urmele mai mici aparţineau fără îndoială femeii, chiar dacă încălţămintea ei nu se vedea nicăieri. Iar celelalte aparţineau în mod cert ucigaşului. Urmele se îndreptau spre cărare.

— Bocanci mari, zise tânărul tehnician, un om al coastei cu obrajii supţi, de loc din Sotra. Cel puţin măsura 48. Tipul trebuie să fi fost destul de masiv.

— Nu neapărat, replică Rafto, adulmecând aerul. Urmele sunt inegale şi totuşi solul de aici este plat. Asta sugerează că piciorul individului este mai mic decât bocancul. Poate că a încercat să ne păcălească.

Rafto simţi privirile tuturor aţintite asupra lui. Ştia la ce se gândeau ceilalţi. Iar începea ăsta, încercând să ameţească pe toată lumea, vedeta unor timpuri apuse, omul adorat de mass-media: mare panglicar, chip împietrit şi energie debordantă pe măsură. Pe scurt, un individ menit să facă titluri mari în presă. Însă la un moment dat el devenise prea mare pentru ei, pentru toţi, atât pentru presă, cât şi pentru colegi. Începuseră să circule zvonuri că Gert Rafto se gândea doar la sine şi la locul lui în lumina reflectoarelor, despre faptul că egoismul îl împingea să calce pe prea multe picioare şi peste mult prea multe cadavre. Însă el nu luase aminte la nimic. Nimeni nu-l putea avea la mână cu ceva. Oricum, nu cu ceva serios. Fleacuri dispăruseră de la locurile crimelor. O bijuterie ieftină sau un ceas aparţinând defunctului, lucruri despre care era de presupus că nu le-ar fi simţit nimeni lipsa. Însă într-o bună zi unul dintre colegii lui Rafto căuta un pix şi deschisese un sertar al biroului său. Cel puţin aşa susţinuse

omul. Şi găsise acolo trei inele. Rafto fusese convocat la conducere ca să dea explicaţii şi i se ceruse să-şi ţină gura închisă şi degetele lipite de trup. Asta fusese tot. Însă începuseră zvonurile. Chiar şi mass-media prinsese de veste. Aşa că poate nu mai era deloc surprinzător faptul că un singur poliţist fusese descoperit ca vinovat cu probe atunci când poliţia fusese acuzată de comportament brutal. Poliţistul perfect pentru a da apă la moară mass-mediei..

Gert Rafto era vinovat de acele acuzaţii; nimeni nu se îndoia de asta. Însă toată lumea ştia că inspectorul fusese transformat în ţap ispăşitor pentru un mod de lucru care se infiltrase de ani întregi în sânul poliţiei din Bergen. Asta doar pentru că el, şi nu altcineva, semnase mai multe rapoarte despre deţinuţi – cei mai mulţi dintre aceştia agresori de copii şi traficanţi de droguri – care căzuseră pe treptele scărilor din fier vechi în drum spre celulele lor şi se răniseră ici şi colo.

Ziarele nu cunoscuseră mila. Porecla cu care îl gratulaseră, Iron în loc de Gert, nu era originală, dar potrivită. Un ziarist intervievase mai mulţi duşmani vechi de-ai lui din ambele tabere ale legii şi evident că aceştia folosiseră ocazia ca să îşi regleze conturile cu el. Ca atare, atunci când fata lui Rafto venise plângând acasă de la şcoală că este luată peste picior de colegi, nevasta lui pusese piciorul în prag şi îi spusese lui Rafto că el nu se poate aştepta de la ea să stea şi să aştepte în vreme ce întreaga ei familie este târâtă prin noroi. Ca de atâtea ori înainte, el îşi pierduse calmul. După aceea ea o luase pe fată şi plecase de acasă fără să se mai întoarcă vreodată.

Traversase o perioadă grea, dar nu uitase niciodată cine e el. Era Iron Rafto. Iar după încheierea perioadei de carantină îşi răscumpărase numele, muncind zi şi noapte ca să recupereze terenul pierdut. Însă nimeni nu era dispus să ierte, căci rănile erau prea adânci, şi el observa rezistenţa celorlalţi faţă de posibilul lui succes. Evident că nimeni nu îşi dorea ca el să strălucească din nou şi să le amintească, lor şi mass-mediei, de ceea ce cu toţii încercau cu disperare să uite. Fotografii cu trupuri învineţite în cătuşe. Însă avea el să le arate ce poate. Avea să le arate că Gert Rafto nu era omul care să se lase îngropat înainte de vreme. Că oraşul de dedesubt îi aparţinea lui, nu activiştilor sociali, nu răzgâiaţilor din elite, nu bârfitorilor care şedeau în birourile lor cu limbile scoase afară de un cot ca să lingă atât dosurile puturoase ale politicienilor locali, cât şi pe cele ale ziariştilor plătiţi.

— Ia câteva cadre şi obţine-mi o identitate, îi ceru Rafto tehnicianului cu aparatul foto.

— Şi cine ar putea identifica aşa ceva? replică tânărul, arătând spre scena masacrului.

Lui Rafto nu-i păsa de tonul tânărului.

— Cineva a raportat sau va raporta curând dispariţia acestei femei. Tu fă-ţi doar treaba, juniorule.

Rafto urcă până în vârful pantei şi se uită înapoi peste ceea ce locuitorii Bergenului numeau *vidden* – platoul. Privirea lui mătură peisajul rural şi se opri la un deal şi la ceea ce părea a fi o persoană în vârful lui. Însă persoana respectivă nu se mişca. Să fi fost un monument funerar din pietre? Rafto miji ochii. Probabil că fusese acolo de sute de ori, plimbându-se cu soţia şi fiica lui, însă nu-şi amintea de niciun monument funerar. Coborî spre telecabină, vorbi cu operatorul mijlocului de transport şi împrumută de la acesta binoclul. Cincisprezece secunde mai târziu decise că nu era un monument funerar, ci doar trei bulgări mari de zăpadă pe care cineva probabil îi aşezase unul peste celălalt.

Lui Rafto nu-i plăcea cartierul în pantă din oraş cunoscut sub numele de Fjellsiden, cu căsuţele lui de lemn picturale, dar învechite şi neizolate, cu scări interioare şi pivniţe, situate pe alei înguste, pe care soarele nu le vedea niciodată. Progeniturile răsfăţate ale bogătaşilor plăteau adesea milioane ca să intre în posesia unei case autentice din Bergen, după care o modificau în asemenea hal, că nu mai rămânea nici măcar o scândură originală în ea. Aici nu se mai auzeau sunetele paşilor de copii fugind pe străzile pietruite; preţurile împinseseră cu mult timp în urmă familiile de tineri din Bergen în suburbiile aflate de cealaltă parte a muntelui. Cu toate astea, acolo era linişte şi pustiu ca într-un şir de magazine goale. În ciuda acestui fapt, Rafto avu impresia că este urmărit atunci când se opri pe o treaptă din piatră şi sună la o sonerie.

După o vreme, uşa se deschise şi în cadrul ei se ivi chipul palid şi iritat al unei femei, care se uită la Rafto cu o expresie uluită.

— Onny Hetland? întrebă Rafto, ridicându-şi legitimaţia. E vorba despre prietena dumneavoastră, Laila Aasen.

Apartamentul era micuţ, iar amenajarea lui năucitoare; baia era situată în spatele bucătăriei şi între dormitor şi living. Lângă tapetul roşu închis cu model din living, Onny Hetland abia reuşise să înghesuie o canapea şi un fotoliu verde cu portocaliu, iar pe restul de podea rămasă liberă stăteau stivuite o grămadă de reviste săptămânale şi teancuri de cărţi şi CD-uri. Rafto păşi peste un castron de apă răsturnat şi peste o pisică pentru a ajunge la canapea. Onny Hetland se aşeză pe fotoliu şi începu să se joace nervoasă cu colierul de la gât. Piatra neagră din pandantiv avea o crăpătură. Poate o greşeală de execuţie. Sau poate aşa trebuia să fie montura.

Onny Hetland aflase de moartea prietenei ei în acea dimineaţă, de la soţul Lailei, Bastian. Cu toate astea, pe chipul ei se văzură mai multe schimbări dramatice pe măsură ce Rafto îi oferi detalii, fără

niciun pic de milă.

— Groaznic, şopti femeia. Bastian nu mi-a povestit nimic despre toate astea.

— Asta deoarece nu ne-am dorit niciun fel de publicitate, replică Rafto. Bastian mi-a spus că aţi fost cea mai bună prietenă a Lailei.

Onny încuviinţă.

— Ştiţi cumva ce căuta Laila tocmai sus pe Ulriken? Vedeţi dumneavoastră, soţul ei habar n-are. El se afla ieri în Florø, la mama lui, împreună cu copiii.

Onny clătină din cap. Era un gest ferm. Unul care nu ar fi trebuit să lase loc îndoielii. Însă nu acel gest constituia problema, ci sutimea de secundă întârziere cu care începuse. Iar această sutime de secundă era tot de ce avea nevoie Gert Rafto.

— Acesta este un caz de crimă, *frøken* Hetland. Sper că apreciaţi gravitatea situaţiei şi riscul pe care vi-l asumaţi dacă nu îmi spuneţi tot ce știți.

Femeia îi aruncă poliţistului cu faţă de buldog o privire perplexă. Rafto simţi miros de sânge.

— Dacă aveţi impresia că aşa îi protejaţi familia, aveţi o părere greşită. Lucrurile astea se vor afla oricum.

Femeia înghiţi în sec. Părea înfricoşată, arătase speriată deja de când deschisese uşa. Aşa că Rafto îi dădu ultimul ghiont, ameninţarea destul de şubredă care încă funcţiona atât de bine deopotrivă cu nevinovaţii şi cu vinovaţii.

— Îmi puteţi spune acum sau veniţi la secţie pentru interogatoriu.

În ochii femeii apărură lacrimi, iar de undeva din fundul gâtului ei abia se auzi o voce.

— Se întâlnea cu cineva acolo.

— Cu cine?

Onny Fletland inspiră tremurând.

— Laila mi-a dezvăluit doar prenumele şi profesia. Şi că era un secret; nu trebuia să afle nimeni. În special Bastian.

Rafto privi înspre carneţelul lui de însemnări ca să-şi ascundă emoţia.

— Şi care erau acest prenume şi această profesie?

Îşi notă cu atenţie ce îi spunea Onny. Apoi se uită la carneţel. Numele era relativ comun. La fel şi profesia. Însă cum Bergen era un oraş relativ mic, se gândi că a aflat îndeajuns. Ştia cu toată fiinţa lui că se afla pe pista bună. Iar prin „toată fiinţa lui“ Gert Rafto se referea la treizeci de ani de muncă de poliţist şi la cunoaşterea caracterului omenesc prin prisma mizantropului.

— Promiteţi-mi un lucru, zise Rafto. Nu mai spuneţi nimănui ceea ce tocmai mi-aţi spus mie. Nimănui din familie. Nimănui de la presă. Nici măcar altor ofiţeri de poliţie cu care aţi putea discuta. Aţi înţeles?

— Nici… ofiţerilor de poliţie?

— În mod clar, nu. Eu conduc ancheta şi trebuie să deţin controlul deplin asupra acestei informaţii. Până nu vă voi spune altceva, nu aveţi nici cea mai vagă idee.

„În sfârşit“, îşi spuse Rafto, ajuns înapoi pe treapta de piatră de afară. Un geam luci când o fereastră se deschise undeva mai încolo pe alee, dându-i lui din nou senzaţia că e urmărit. Şi ce dacă? Răzbunarea îi aparţinea. Doar lui. Gert Rafto îşi încheie haina, abia observând ploaia măruntă, şi păşi, triumfând în tăcere în sinea lui, pe străzile alunecoase către centrul oraşului Bergen.

Ceasul arăta ora cinci după-amiaza şi ploaia curgea peste Bergen din cerul care părea o sită imensă. Pe biroul din faţa lui Gert Rafto se găsea o listă de nume pe care el o ceruse de la organizaţia profesională de profil. Începuse să caute candidaţi cu prenumele potrivit. Doar trei indivizi până acum. Trecuseră doar două ore de când fusese la Onny Hetland, şi Rafto se gândea deja că în curând va afla cine a ucis-o pe Laila Aasen. Un caz rezolvat în mai puţin de douăsprezece ore. Şi nimeni nu-i putea răpi satisfacţia, căci onoarea îi aparţinea lui şi numai lui. Asta deoarece avea de gând să informeze personal mass-media. Principalele canale media din ţară trecuseră deja munţii în zbor şi deja asediau sediul poliţiei. Şeful dăduse ordin să nu fie dezvăluit niciun amănunt despre cadavru, însă vulturii adulmecaseră deja o baie de sânge.

— Probabil că a existat o scurgere de informaţii, spusese şeful, uitându-se înspre Rafto, care nu răspunsese şi nici nu lăsase vreun rânjet să răzbată la suprafaţă.

Căci vulturii şedeau deja afară şi erau pregătiţi să îşi scrie relatările. Iar în curând Gert Rafto avea să redevină regele sediului poliţiei din Bergen.

Lăsă mai încet volumul radioului unde Whitney Houston insistase toată toamna că avea să iubească pe vecie pe cineva, însă, înainte să apuce telefonul, acesta sună.

— Rafto, rosti el iritat şi nerăbdător să treacă la acţiune.

— Pe mine mă cauţi.

Acea voce îi spuse imediat detectivului căzut în dizgraţie că nu era vorba de o farsă sau o glumă proastă. Era o voce rece şi calculată, cu o pronunţie clară, gen om de afaceri, care excludea obişnuiţii lunatici sau beţivi. Însă acea voce mai avea ceva în ea, ceva impalpabil.

Rafto tuşi de două ori cu glas tare. Îşi lua răgazul necesar, ca pentru a demonstra că nu fusese surprins.

— Cu cine vorbesc?

— Ştii tu.

Rafto închise ochii şi trase în gând o înjurătură porcoasă. La naiba,

la naiba, la naiba, ucigaşul avea de gând să se predea. Iar aşa ceva nu ar fi avut nici pe departe acelaşi impact ca în cazul în care el, Rafto, l-ar fi arestat pe infractor.

— Ce te face să crezi că pe tine te caut? întrebă poliţistul printre dinţii încleştaţi.

— Pur şi simplu ştiu, răspunse vocea. Iar dacă procedăm aşa cum vreau eu, vei obţine ce îţi doreşti.

— Şi ce îmi doresc?

— Vrei să mă arestezi. Şi o vei putea face. Singur. Acum mă asculţi, Rafto?

Ofiţerul de poliţie încuviinţă din cap înainte de a se putea aduna ca să spună da.

— Ne întâlnim la stâlpul totemic din parcul Nordnes, continuă vocea. În exact zece minute.

Rafto încercă să gândească. Parcul Nordnes se găsea lângă Aquarium; putea ajunge acolo în mai puţin de zece minute. Dar de ce să se întâlnească acolo, dintre toate locurile posibile, într-un parc aflat la capătul unei limbi deschise de pământ?

— Ca să te văd venind singur, zise vocea, ca şi cum ar fi răspuns gândurilor lui. Dacă văd vreun alt poliţist sau întârzii, dispar. Pentru totdeauna.

Mintea lui Rafto procesa cu rapiditate. Ajunse la o concluzie. Nu putea organiza o echipă de arestare în timp util. Avea să fie nevoit să explice în raport de ce fusese obligat să procedeze la arestare de unul singur. Era perfect.

— Bine, acceptă Rafto. Şi acum ce urmează?

— Îţi voi spune totul şi îţi voi da condiţiile mele de predare.

— Ce gen de condiţii?

— Nu vreau să port cătuşe la proces. Presa nu va avea voie înăuntru. Şi îmi voi ispăşi pedeapsa undeva unde să nu fiu nevoit să mă amestec printre alţi deţinuţi.

Rafto aproape că se înecă.

— Bine, rosti el, uitându-se la ceas.

— Stai, mai sunt condiţii. Televizor în celulă şi toate cărţile pe care mi le-aş putea dori.

— Se aranjează, zise Rafto.

— După ce semnezi acordul cu condiţiile mele, merg cu tine.

— Cum rămâne cu…? începu Rafto, însă un sunet ritmic îi spuse că interlocutorul lui închisese.

Rafto îşi parcă maşina lângă şantierul naval din Bergen. Nu era cea mai scurtă rută, însă îi permitea să aibă o vedere mai bună asupra parcului la intrare. Marele parc se găsea pe un teren vălurit, cu alei bine demarcate şi zone cu iarbă gălbuie şi veştejită. Copacii arătau cu

degetele lor lemnoase şi înnegrite spre cer şi spre norii grei care se vălătuceau dinspre mare, din spatele insulei Askøy. Un bărbat mergea grăbit în spatele unui Rottweiler nervos, ţinut în lesă. Rafto îşi pipăi revolverul Smith & Wesson ascuns în buzunarul hainei. Trecu de bazinul cu apă sărată din Nordnes: bazinul alb şi acuma gol arăta ca o cadă de baie supradimensionată zăcând la marginea mării.

După curbă zări silueta înaltă de zece metri a stâlpului totemic, un cadou în două nuanţe de culoare din partea oraşului Seattle cu ocazia sărbătorii a nouă sute de ani de existenţă ai oraşului norvegian. Îşi auzea propria respiraţie şi lipăitul frunzelor ude călcate de picioarele lui. Începuse iar să plouă. Picături mici, ca nişte ace, care îl izbeau drept în faţă.

O siluetă singuratică aştepta lângă stâlp, cu faţa spre Rafto, ca şi cum individul respectiv ar fi ştiut că poliţistul urma să apară din acea direcţie, şi nu din altă parte.

Rafto mângâie revolverul şi parcurse ultimii metri despărţitori. Ajuns la doi metri depărtare, se opri. Miji ochii împotriva ploii. Nu putea fi adevărat.

— Surprins? rosti vocea pe care el o putea identifica limpede abia acum.

Rafto nu răspunse. Mintea lui reîncepuse să proceseze.

— Credeai că mă cunoşti, zise vocea. Însă doar eu te cunoşteam pe tine. Aşa am ghicit că vei încerca să rezolvi chestia asta singur.

Rafto privea ţintă.

— E un joc, continuă vocea.

Rafto îşi drese glasul.

— Un joc?

— Da. Îţi place să joci jocuri.

Rafto închise palma mâinii în jurul patului revolverului, ţinându-l de asemenea manieră, încât să fie sigur că acesta nu se încurcă în materialul buzunarului dacă avea să fie obligat să îl scoată cu iuţeală la vedere.

— De ce eu anume? întrebă el.

— Deoarece erai cel mai bun. Iar eu joc doar împotriva celor mai buni.

— Eşti nebun, şopti Rafto, regretând imediat cele spuse.

— În privinţa asta, zise cealaltă persoană schiţând un rânjet, nu mai încape nicio îndoială. Dar şi tu eşti nebun, omule. Cu toţii suntem nebuni. Suntem nişte spirite agitate, care nu-şi găsesc drumul spre casă. Întotdeauna a fost aşa. Ai idee de ce au confecţionat indienii chestiile astea?

Persoana din faţa lui Rafto bătu cu degetele în lemnul totemului; figurile sculptate suprapunându-se una peste cealaltă priveau dincolo de fiord cu ochi negri, mari şi orbi.

— Ca să păzească spiritele, continuă persoana. Ca acestea să nu se rătăcească. Însă un stâlp totemic putrezeşte. Şi ar trebui să putrezească, aici e cheia. Iar când dispare, spiritul trebuie să găsească o nouă cale spre casă. Poate într-o mască. Poate într-o oglindă. Sau poate într-un copil nou-născut.

Dinspre Aquarium se auziră ţipete răguşite de pinguini.

— Vrei să-mi spui de ce ai ucis-o? întrebă Rafto, observând că răguşise şi el.

— Păcat că jocul a luat sfârşit, Rafto. A fost distractiv.

— Şi cum ai descoperit că sunt pe urmele tale?

Cealaltă persoană ridică o mână şi Rafto se dădu instinctiv un pas înapoi. De mână atârna ceva. Un colier. Care la capăt avea o piatră verde, în formă de lacrimă, cu o crăpătură neagră. Rafto simţi că-i bate inima mai tare.

— De fapt, la început Onny Hetland n-a vrut să spună nimic. Însă şi-a permis să… cum să spun mai bine?… să fie convinsă.

— Minţi, zise Rafto cu respiraţia tăiată şi fără convingere.

— Spunea că ai instruit-o să nu le zică nimic colegilor tăi. Atunci am ştiut că vei accepta oferta mea şi vei veni aici singur. Deoarece ai gândit că asta va reprezenta noul cămin pentru spiritul tău, învierea ta. Nu-i aşa?

Ploaia rece şi măruntă se aşeza ca un strat de sudoare pe faţa lui Rafto. Poliţistul îşi pusese degetul pe trăgaciul revolverului şi se concentra să vorbească lent şi cu ezitări.

— Ţi-ai ales greşit locul. Stai cu spatele la mare şi pe toate drumurile care pleacă de aici sunt maşini de poliţie. Nimeni nu poate scăpa.

Persoana din faţa lui adulmecă aerul.

— Poţi mirosi asta, Gert?

— Ce anume?

— Frica. Adrenalina emană un miros distinct. Dar tu ştii totul despre asta. Sunt sigur că o miroşi la deţinuţii pe care îi baţi. Şi Laila mirosea aşa. Mai ales când a dat cu ochii de instrumentele pe care aveam să le folosesc. Onny mirosea şi mai tare. Probabil deoarece i-ai povestit tu despre Laila, aşa că ştia ce o să păţească. E un miros destul de stimulativ, nu crezi? Am citit că este mirosul folosit de unele carnivore ca să-şi găsească prada. Imaginează-ţi victima tremurând de frică şi încercând să se ascundă, dar ştiind că mirosul propriei frici o va ucide.

Rafto văzu mâinile înmănuşate ale persoanei atârnând în jos, goale. Era plină zi, în apropiere de centrul celui de-al doilea oraş ca mărime al Norvegiei. În ciuda vârstei lui, după ultimii ani petrecuţi fără a pune gura pe alcool, Rafto se simţea într-o bună formă fizică. Avea reflexele încă rapide, iar tehnicile lui de luptă rămăseseră mai mult

sau mai puţin intacte. Scoaterea revolverului ar fi durat o fracţiune de secundă. Aşa că de ce era atât de înspăimântat încât dinţii îi clănţăneau în gură?

6

Ziua 2
TELEFONUL CELULAR

Ofiţerul de poliţie Magnus Skarre se lăsă pe spătarul scaunului său rotativ şi închise ochii. Iar imaginea care îi apăru imediat în faţa ochilor purta un costum şi stătea cu faţa îndreptată în partea opusă lui. Deschise instantaneu ochii la loc şi se uită la ceas. Ora şase. Hotărî că merita o pauză de vreme ce parcursese procedura standard de reperare a persoanelor dispărute. Sunase pe la toate spitalele ca să afle dacă vreunul dintre ele internase o anume Birte Becker. Contactase două firme de taxi, Norgestaxi şi Oslotaxi, şi verificase cursele efectuate de maşinile celor două firme cu o noapte înainte în apropiere de acea adresă din Hoff. Vorbise la banca femeii şi primise confirmarea că ea nu retrăsese sume mari din cont anterior dispariţiei şi nu existau nici retrageri înregistrate pentru seara precedentă sau pentru ziua curentă. Poliţia de la aeroportul Gardemoen primise aprobarea de a verifica lista pasagerilor pentru noaptea precedentă, însă singurul pasager cu numele Becker găsit era soţul femeii, Filip, venit cu cursa de Bergen. Skarre mai vorbise şi cu companiile de transport naval care navigau spre Danemarca şi Anglia, deşi era greu de crezut că femeia ar fi putut pleca în Anglia câtă vreme soţul ei îi păstra paşaportul, pe care îl arătase poliţiştilor. Ambiţiosul ofiţer trimisese faxurile obişnuite de alertă de securitate la toate hotelurile din Oslo şi Akershus, iar în final instruise toate unităţile operative din Oslo, inclusiv pe cele de patrulă rutieră, să fie cu ochii în patru.

Singurul lucru care îi mai rămăsese de rezolvat era chestiunea telefonului mobil.

Magnus îl sună pe Harry şi îl puse la curent cu situaţia. Inspectorul gâfâia, iar în fundal Skarre auzi ţipete ascuţite de păsări. Harry puse câteva întrebări despre telefonul mobil înainte de a închide. Apoi Skarre se ridică şi ieşi pe coridor. Uşa de la biroul lui Katrine Bratt era deschisă şi lumina dinăuntru aprinsă, dar înăuntru nu se vedea nimeni. Skarre urcă treptele până la bufetul de la etajul superior.

Nu se vedea niciun fel de mâncare, însă mai exista ceva cafea călduţă într-un termos şi pâine prăjită şi gem pe o tavă de lângă uşă. În încăpere se găseau doar patru persoane, iar una dintre acestea era Katrine Bratt, care şedea la o masă de lângă perete. Femeia citea nişte documente legate într-un dosar. În faţa ei se odihnea un pahar cu apă

şi o caserolă de prânz cu două sendvişuri neambalate. Katrine purta ochelari. Rame subţiri, lentile subţiri, abia vizibile pe faţa ei.

Skarre îşi turnă nişte cafea şi se duse la masa ei.

— Ți-ai planificat să faci ore suplimentare, nu-i aşa? întrebă el, aşezându-se pe un scaun.

Magnus Skarre avu impresia că aude un oftat înainte ca ea să-şi ridice privirea de pe foaia de hârtie pe care o citea.

— Cum am ghicit? zâmbi el. După sendvişurile pregătite de acasă. Ştiai înainte de a pleca de acasă că bufetul se închide la ora cinci şi că ai de lucru până târziu. Scuze, dar aşa ajungi când eşti detectiv.

— Nu zău? făcu ea fără să-i tresară niciun muşchi şi încercând să revină la paginile din dosarul ei.

— Da, confirmă Skarre, sorbind din cafea şi folosind ocazia ca să se uite mai bine la tânără.

Katrine stătea aplecată în faţă şi el putea zări dantela sutienului în partea din faţă a bluzei.

— Să luăm cazul persoanei dispărute de azi, continuă el. Nu am nicio informaţie pe care să n-o deţină şi alţii. Cu toate astea, stau aici şi mă gândesc că ea ar putea să se afle încă în Hoff. Poate că zace sub zăpadă sau sub nişte crengi pe undeva. Sau poate într-unul dintre multele lacuri şi pâraie de pe aici.

Katrine Bratt nu-i răspunse.

— Şi ştii de ce cred asta?

— Nu, replică ea pe un ton monoton, fără să-şi ridice privirea de pe foaie.

Skarre se întinse peste masă şi puse un telefon mobil chiar în faţa tinerei. Katrine îşi ridică faţa, cu o expresie de resemnare întipărită pe ea.

— Ăsta e un telefon mobil, zise el. Tu crezi, presupun, că e o invenţie destul de nouă. Însă ea datează tocmai din aprilie 1973, când părintele telefoniei mobile, Martin Cooper, a avut prima conversaţie cu un asemenea dispozitiv, cu soţia lui care era acasă. Şi, evident, el n-avea nici cea mai vagă idee despre faptul că invenţia lui avea să devină una dintre cele mai importante modalităţi prin care noi, poliţiştii, putem da de urma persoanelor dispărute. Dacă vrei să devii un detectiv bun, va trebui să asculţi şi să înveţi astfel de lucruri, Bratt.

Katrine îşi dădu ochelarii jos şi se uită la Skarre cu un început de zâmbet care lui îi plăcu, dar pe care nu-l putea interpreta.

— Sunt numai urechi.

— Bine, rosti Skarre. Deoarece Birte Becker este deţinătoarea unui telefon mobil. Iar un telefon mobil emite semnale care pot fi depistate de staţiile de bază din zona unde e localizat. Nu doar atunci când telefonul sună, ci şi atunci când este doar purtat de deţinător. De aceea, americanii l-au denumit telefon celular încă de la începuturi.

Deoarece el este acoperit de staţii de bază pe zone mici, cu alte cuvinte de celule. Am verificat la Telenor, iar staţia de bază care acoperă zona Hoff primeşte încă semnal de la telefonul lui Birte. Însă noi am cercetat întreaga casă şi n-am găsit niciun telefon. Şi cum se poate crede că ea l-a pierdut pe lângă casă, ar fi coincidenţa prea mare. Ca atare… Skarre îşi ridică mâinile ca un scamator căruia i-a reuşit o şmecherie. După ce beau cafeaua asta, o să îi contactez pe cei de la Incidente şi o să trimit o echipă de căutare.

— Mult noroc, zise Katrine, dându-i lui Skarre mobilul înapoi şi întorcând pagina.

— Ăla e unul dintre cazurile lui Hole, nu-i aşa? se interesă Skarre.

— Da, aşa e.

— Credea că e un criminal în serie care acţionează liber.

— Ştiu.

— Chiar aşa? Atunci poate că ştii şi că s-a înşelat? Şi nu a fost pentru prima dată. Este obsedat în mod morbid de criminali în serie. La Hole mă refer. Crede că suntem în Statele Unite ale Americii. Însă el încă nu şi-a găsit criminalul în serie în ţara asta.

— Sunt mai mulţi criminali în serie în Suedia. Thomas Quick. John Asonius. Tore Hedin…

Magnus Skarre izbucni în râs.

— Ţi-ai făcut temele. Dar, dacă vrei să înveţi câteva lucruri despre adevărata muncă de detectiv, aş sugera ca noi doi să mergem la o bere.

— Mulţumesc, eu nu…

— Şi poate să mâncăm ceva. N-ai avut un pachet de prânz prea mare.

Skarre reuşi să-i prindă privirea şi i-o susţinu. Ochii ei aveau o lucire ciudată, ca şi cum undeva în străfundul lor mocnea un foc. El nu mai văzuse niciodată o astfel de lucire. Îşi zise că el era responsabil pentru asta; aprinsese focul şi prin intermediul discuţiei ajunsese la un nivel respectabil de apreciere.

— Ai putea socoti totul drept… începu el, apoi pretinse că încearcă să găsească un cuvânt potrivit. Drept instruire.

Ea zâmbi. Un zâmbet larg.

Skarre simţi cum i se ridică pulsul; se încinsese deja, socotind că deja poate simţi trupul ei lipit de trupul lui, genunchiul acoperit de ciorap sub degetele lui, apoi foşnetul pe măsură ce mâna lui urca.

— Ce vrei, Skarre? Să testezi cea mai nouă fustă din unitate? Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult şi lucirea din ochi deveni mai aprinsă. Ca s-o regulezi de îndată ce poţi, aşa cum băieţii scuipă pe cele mai mari felii de tort ca să se bucure în linişte de ele înaintea celorlalţi?

Magnus Skarre simţi că îi cade falca.

— Dă-mi voie să-ţi ofer câteva ponturi bine intenţionate, Skarre.

Fereşte-te de femeile de la locul de muncă. Nu-ţi irosi vremea bând cafea la bufet dacă tu crezi că ai indicii urgente de urmat. Şi nu încerca să mă îmbrobodeşti că eşti în stare să îi suni pe cei de la Incidente. L-ai sunat pe inspectorul Hole, şi el e cel care decide dacă se formează o echipă de căutare sau nu. După care el e cel care sună la Centrul de Operaţiuni Urgente, unde există oameni gata pregătiţi de aşa ceva, nu doar o simplă echipă de aici.

Katrine făcu ghem şerveţelul de pe masă pe care îl folosise şi îl aruncă înspre coşul de gunoi din spatele lui Skarre. Acesta nici măcar nu avu nevoie să se răsucească pentru a-şi da seama că ea nu ratase ţinta. Katrine îşi strânse dosarul şi se ridică, însă până atunci Skarre reuşise să-şi revină oarecum în fire.

— Nu ştiu ce-ţi închipui, Bratt. Eşti o târfă măritată care poate nu primeşte îndeajuns ce are nevoie acasă şi aşa că speră că un tip ca mine poate fi deranjat să… poate fi deranjat să… Nu-şi găsea cuvintele. La naiba, nu reuşea să-şi găsească cuvintele. Eu doar m-am oferit să te învăţ câteva lucruri, curvă ce eşti.

Ceva se întâmplă cu faţa ei – ca o cortină care se trage într-o parte ca să-i permită lui să vadă incendiul din spate. Pentru o clipă el fu convins că ea îl va plesni. Însă nu se petrecu nimic. Iar când ea vorbi din nou, Skarre îşi dădu seama că totul se petrecuse doar în privirea ei, căci Katrine nu ridicase niciun deget, iar vocea era menţinută perfect sub control.

— Îţi cer scuze dacă te-am înţeles greşit, rosti ea, deşi expresia de pe chipul ei sugera cu totul altceva. Apropo, Martin Cooper nu şi-a sunat soţia; l-a sunat pe rivalul lui, Joel Engel de la Laboratoarele Bell. Crezi că a făcut asta ca să-l înveţe câteva lucruri, Skarre? Sau ca să se laude?

Skarre o urmări cum pleacă, se uită cum costumul ei se freca de spate în vreme ce ea păşea către uşa bufetului. La naiba, femeia aia îşi depăşise limitele! Simţi nevoia să se ridice şi să arunce cu ceva după ca. Însă ştia că o să rateze. În plus, nu avea chef să se mişte; se temea că erecţia lui era încă vizibilă.

Harry îşi simţea plămânii apăsând cutia toracică. Respiraţia începea să i se liniştească. Însă nu şi inima, care continua să-i bată nebuneşte în piept. Îmbrăcămintea sport era deja grea de sudoare, în vreme ce el stătea la marginea pădurii de lângă restaurantul Ekeberg. Proiectat pe principiul funcţionalismului, restaurantul construit între cele două războaie fusese pe vremuri mândria şi motivul de bucurie al capitalei Oslo, tronând deasupra oraşului pe creasta abruptă care stătea cu faţa spre est. Însă clienţii încetaseră să mai parcurgă lungul drum din centrul oraşului până în pădure, aşa că localul devenise neprofitabil, intrase în declin şi ajunsese o dărăpănătură bună doar pentru petreceri

dansante demodate, beţivi de vârstă mijlocie şi suflete singuratice în căutarea altor suflete singuratice. În cele din urmă, restaurantul fusese închis. Lui Harry îi plăcuse mereu să vină cu maşina până acolo sus, deasupra stratului de smog galben emanat de oraş, ca să străbată în fugă cărările de pe terenul în pantă accentuată, efort care constituia o provocare şi-i ardea acidul lactic acumulat în muşchi. Îi plăcuse mereu să se oprească puţin lângă frumosul restaurant în declin, ca să stea pe terasa supradimensionată şi udată de ploaie, cu vedere spre oraşul care pe vremuri îi aparţinuse, însă care acum ajunsese falimentar din punct de vedere emoţional, pierzându-şi pentru el părţile bune, ca un fost amant care îndrăgise pe altcineva.

Oraşul se întindea dedesubt într-un soi de căldare cu margini ascuţite în fiecare parte şi o singură cale de retragere prin fiord. Geologii spuneau că Oslo este de fapt un crater de vulcan stins. Iar în seri precum aceasta Harry îşi putea imagina luminile oraşului ca pe nişte simple găuri în suprafaţa solului, cu lava strălucind prin ele. Harry îşi plimbă privirea peste pârtia de sărituri cu schiurile Holmenkollen, care se vedea ca o virgulă albă plină de lumină pe creasta din cealaltă parte a oraşului, încercând să depisteze unde se găsea casa lui Rakel.

Se gândi la scrisoare. Şi la apelul telefonic pe care abia îl primise de la Skarre în legătură cu semnalele transmise de telefonul lipsă al lui Birte. Inima îi bătea mai lent acum, împingând sânge în organism şi transmiţând semnale calme şi regulate creierului că se afla încă în viaţă. Ca un telefon mobil către staţia de bază. „Inima“, îşi spuse Harry. Semnal. Scrisoarea. Era un gând cumplit. Aşa că de ce nu îl alungase deja din mintea lui? De ce deja calcula cât i-ar trebui ca să alerge până la maşină, să conducă până în Hoff şi să verifice care dintre ei era mai bolnav?

Rakel stătea la fereastra din bucătărie şi se uita dincolo de proprietatea ei către pinii norvegieni care o împiedicau să-şi vadă vecinii. La o întâlnire a rezidenţilor din partea locului ea sugerase tăierea unora dintre copaci pentru a permite pătrunderea luminii, însă lipsa de entuziasm cu care fusese întâmpinată propunerea ei fusese atât de evidentă, încât ea nici măcar nu mai ceruse supunerea la vot. Pinii împiedicau oamenii să privească înăuntru şi celor din Holemnkollen Ridge aşa le plăcea. Zăpada continua să se odihnească pe sol sus, deasupra oraşului, unde oameni la volanul maşinilor BMW şi Volvo îşi croiau încet drum pe alei către casă şi către porţile acţionate electric ale garajelor, dar şi către cine deja aşezate pe mese şi preparate de soţii care îşi păstrau silueta în centre de fitness şi făceau o pauză în carieră pentru a-şi creşte copiii cu un minimum de ajutor din partea bonelor.

Rakel putea auzi muzica din camera lui Oleg de la primul etaj chiar şi prin podeaua solidă a casei de lemn moştenite de la tatăl ei. Led Zeppelin şi The Who. Când ea avea unsprezece ani, era de neînchipuit să asculte muzică aparţinând generaţiei părinţilor ei. Însă Oleg primise acele CD-uri de la Harry şi le asculta cu adevărată plăcere.

Rakel se gândi cât de mult slăbise Harry, cum parcă se retrăsese în sine. La fel ca şi amintirile ei legate de el. Era aproape înfricoşător dacă te gândeai cum se putea estompa şi dispărea cineva cu care ai avut relaţii intime. Sau poate că tocmai de aceea; fuseseră atât de apropiaţi încât după aceea, când n-au mai fost, totul a devenit ireal, ca un vis care este rapid uitat pentru că a avut loc doar în minte. Poate că de aceea avusese un şoc când îl revăzuse. Să îl îmbrăţişeze, să-i simtă mirosul, să-i audă vocea, nu la telefon, ci rostită de o gură cu acele buze ciudat de moi de pe faţa lui dură şi cu trăsăturile parcă mai înăsprite. Să privească în acei ochi albaştri cu lucirea lor care varia în intensitate în funcţie de ce spunea. Exact ca înainte.

Cu toate astea, se bucura că totul se terminase, că ea reuşise să lase totul în urmă. Că acel om devenise o persoană cu care ea n-avea să-şi mai împartă viitorul, o persoană care nu mai putea să aducă propria realitate înfiorătoare în vieţile lor.

Era mai bine acum. Mult mai bine. Se uită la ceas. El avea să vină în curând. Căci, spre deosebire de Harry, avea obiceiul să ajungă la timp.

Mathias apăruse brusc într-o bună zi. La o petrecere organizată de Asociaţia Rezidenţilor din Holmenkollen. El nici măcar nu locuia în acel cartier. Fusese invitat de nişte prieteni, iar el şi Rakel stătuseră de vorbă întreaga seară. În cea mai mare parte a timpului vorbiseră despre ea. Iar el ascultase cu atenţie, un pic aşa cum fac doctorii, sau cel puţin aşa crezuse ea. Însă după aceea o sunase două zile mai târziu şi o întrebase dacă i-ar plăcea să vadă o expoziţie la centrul artistic Henie-Onstad Art Centre din Høvikodden. Oleg era bine-venit să-i însoţească, deoarece avea să fie o expoziţie şi pentru copii. Vremea se dovedise mizerabilă, operele artistice expuse cel mult mediocre, iar Oleg nesuferit. Însă Mathias reuşise să ridice moralul general cu umorul lui şi cu comentariile acide legate de talentul artistului. Iar după aceea îi condusese acasă cu maşina, se scuzase pentru ideea lui şi promisese zâmbind să nu-i mai scoată nicăieri niciodată. În afară de cazul că îl rugau ei, evident. După aceea Mathias plecase în Botswana timp de o săptămână. Şi o sunase pe ea în seara în care ajunsese acasă, ca s-o întrebe dacă poate să o revadă.

Auzi maşina care încetinea ca să atace panta abruptă. Mathias conducea o maşină Honda Accord de fabricaţie mai veche. Habar n-avea de ce, dar lui Rakel îi plăcea ideea. El parca întotdeauna în faţa garajului şi niciodată înăuntru. Şi asta îi plăcea. Îi mai plăcea şi faptul că el venea cu un schimb de lenjerie şi o gentuţă cu ustensile de

toaletă pe care le lua înapoi cu el a doua zi. Îi plăcea când el o întreba când mai dorea să îl vadă şi nu socotea nimic ca stabilit dinainte. Chestia asta s-ar fi putut schimba în curând, evident, dar ea era pregătită de schimbare.

Mathias coborî din maşină. Era înalt, aproape la fel de înalt ca Harry. Zâmbi înspre fereastra bucătăriei cu chipul lui deschis, băieţesc, chiar dacă era probabil obosit mort după garda inuman de îndelungată pe care o făcuse. Da, ea era pregătită. Pentru un bărbat care era prezent, care o iubea şi care punea micul lor trio înaintea oricărui alt lucru. Auzi o cheie răsucită în broasca de la intrare. Cheia pe care ea i-o dăduse cu o săptămână înainte. La început, Mathias păruse personificarea unui imens semn de întrebare, ca un copil care tocmai a primise un bilet de intrare într-o fabrică de ciocolată.

Uşa se deschise, el intră şi ea se trezi în braţele lui. Rakel îşi zise că până şi haina lui din lână mirosea bine. Lipit de obrazul ei, materialul părea moale şi rece ca o toamnă, însă căldura trupului adăpostit înăuntru începea deja să radieze spre trupul ei.

— Ce e? râse el în părul ei.

— Aşteptam asta de atâta vreme, şopti ea.

Rakel închise ochii. Rămaseră amândoi aşa o vreme.

După aceea ea îi dădu drumul şi se uită la chipul lui zâmbitor. Era un bărbat chipeş. Mai chipeş decât Harry.

Mathias se eliberă, îşi descheie haina, o atârnă în cuier, apoi se îndreptă spre chiuveta din toaleta de serviciu unde se spălă pe mâini. Proceda mereu aşa atunci când venea de la secţia de anatomie, unde manevrau cadavre reale în timpul cursurilor. Aşa cum procedase şi Harry mereu atunci când venea acasă direct de la cazurile de omucidere. Mathias deschise dulăpiorul de sub chiuvetă, scoase nişte cartofi din pungă, pe care îi puse în chiuvetă, după care dădu drumul la robinetul de apă.

— Cum a fost ziua ta, iubito?

Rakel îşi spuse că cei mai mulţi bărbaţi ar fi întrebat de noaptea precedentă; în definitiv, el ştia de întâlnirea dintre ea şi Harry. Ea îl plăcea şi din acest motiv. Îi povesti în vreme ce continua să privească afară pe fereastră. Privirea ei trecu de pini spre oraşul de sub ei, unde luminile începuseră să clipească. Acum el era undeva acolo. Antrenat într-o vânătoare disperată a ceva ce nu găsise niciodată şi nici nu avea să găsească. Îi părea rău pentru el. Nu mai rămăsese altceva decât simpatia. Într-adevăr, existase un moment în noaptea precedentă când tăceau amândoi şi privirile li se întâlniseră, incapabile să se desprindă imediat una de cealaltă. Avusese senzaţia unui şoc electric, dar îi trecuse într-o clipită. Îi trecuse complet. Fără vreo rămăşiţă de magie în urmă. Ea luase decizia. Se duse în spatele lui Mathias, îl înconjură cu braţele şi îşi puse capul pe spatele lui lat.

Simţea muşchii şi articulaţiile pe sub cămaşa lui în vreme ce el cojea cartofii şi îi punea în tigaie.

— Ne-ar prinde bine încă vreo doi, rosti el.

Ea conştientiză o mişcare la uşa bucătăriei şi se răsuci pe călcâie.

Oleg se uita la ei.

— Poţi să aduci nişte cartofi din pivniţă? îl rugă ea pe Oleg, văzând imediat cum privirea băiatului se întunecă.

Mathias se întoarse. Oleg continua să stea pe loc.

— Mă pot duce eu, se oferi Mathias, luând găleata goală de sub chiuvetă.

— Nu, rosti Oleg, făcând doi paşi înainte. Mă duc eu.

Luă găleata de la Mathias, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă.

— Ce a fost chestia asta? întrebă Mathias.

— Se cam teme de întuneric, oftă Rakel.

— Aşa am zis şi eu, dar de ce s-a dus atunci?

— Pentru că Harry i-a spus că aşa ar trebui să procedeze.

— Cum adică?

Rakel clătină din cap.

— Cu lucrurile de care se teme. Şi de care nu vrea să-i fie frică. Când era aici, Harry obişnuia să-l trimită pe Oleg mereu în pivniţă.

Mathias se încruntă.

Rakel zâmbi cu tristeţe.

— Harry nu e tocmai un psiholog de copii. Iar Oleg nu asculta de mine dacă Harry apuca să-şi spună primul părerea. Pe de altă parte, nu există monştri acolo jos.

Mathias răsuci un buton la aragaz şi rosti cu voce joasă:

— Cum poţi fi sigură de asta?

— Mathias? izbucni Rakel în râs. *Ţie* ţi-a fost teamă de întuneric?

— Cine spune că *mi-a fost*? rânji răutăcios Mathias.

Da, ei îi plăcea de el. Acum era mai bine. O viaţă mai bună. Îi plăcea de el, chiar aşa, îi plăcea de el.

Harry parcă în faţa casei familiei Becker. Rămase în maşină uitându-se cum lumina gălbuie dinăuntru se revarsă în grădină prin ferestre. Omul de zăpadă se micşorase la dimensiuni de pitic. Însă umbra lui continua să se întindă înspre copaci şi apoi spre gardul de nuiele.

Harry se dădu jos. Scârţâitul porţii de fier îl făcu să se strâmbe. Ştia că ar fi trebuit să sune mai întâi; o grădină însemna o proprietate la fel de privată ca şi o casă. Numai că el nu avea răbdare şi nici chef să discute ceva cu profesorul Becker.

Solul umed era elastic. Se lăsă pe vine. Lumina era reflectată de omul de zăpadă ca şi cum acesta ar fi fost făcut din sticlă mată. Căldura din cursul zilei făcuse micile cristale de zăpadă să se unească în cristale mai mari, însă acum temperatura scăzuse din nou, vaporii

de apă se condensaseră şi îngheţaseră formând alte cristale. Ca rezultat, omătul atât de fin, de alb şi de luminos din cursul dimineţii devenise acum alb-cenuşiu, dens şi dur.

Harry ridică mâna dreaptă. Închise pumnul. Şi izbi.

Capul lovit al omului de zăpadă se rostogoli de pe umeri şi căzu pe iarba maronie.

Harry izbi din nou, de această dată de sus în jos, prin gât. Degetele lui formară o gheară şi îşi croiră drum prin zăpadă, găsind în cele din urmă ceea ce căutau.

Harry îşi trase mâna afară şi o ridică triumfător în faţa omului de zăpadă, aşa cum ar fi procedat Bruce Lee, ca să-i arate duşmanului inima pe care tocmai i-o smulsese din piept.

Era un telefon mobil Nokia, roşu cu argintiu. Aparatul era încă pornit.

Însă senzaţia de triumf se atenuase. Căci el ştia deja că descoperirea nu reprezenta un capăt de drum în anchetă, ci doar un episod minor dintr-un teatru de păpuşi unde altcineva trăgea de sforile invizibile. Fusese prea simplu. Telefonul fusese lăsat special acolo ca să fie găsit.

Harry se duse la uşa de la intrare şi sună la sonerie. Îi deschise Filip Becker. Părul bărbatului era ciufulit, iar cravata de la gât îi stătea strâmb. Individul clipi tare de câteva ori, ca şi cum ar fi fost trezit din somn.

— Da, răspunse el la întrebarea lui Harry. Asta e tipul de telefon pe care îl avea şi ea.

— Vă pot cere să sunaţi la numărul ei?

Filip Becker dispăru în casă şi Harry se puse pe aşteptat. Brusc, Jonas îşi îţi chipul afară pe uşa verandei. Harry vru să-l salute, dar în acea clipă telefonul roşu începu să cânte o melodie de copii: *„Blåmann, blåmann, bukken min.“* Iar Harry îşi aminti de următorul vers din cartea lui de cântece de la şcoală: *Tenk på vesle gutten din.* Gândeşte-te la băieţelul tău.

Văzu chipul lui Jonas cum se luminează. Observă procesul inexorabil de procesare a informaţiilor din creierul băiatului, uluiala, apoi cum bucuria de a auzi sunetul de apel al mamei se transformă într-o frică intensă şi nedisimulată. Harry înghiţi în sec. Era o senzaţie de frică pe care o cunoştea prea bine.

Când intră în apartament, Harry simţi miros de gips şi praf. Tencuiala de pe pereţii coridorului fusese dată jos şi zăcea adunată pe podea. Pe zidul de cărămidă rămas gol se vedeau nişte pete luminoase. Harry îşi înmuie degetul în substanţa albă care alunecase pe podeaua din parchet. Îşi duse degetul la buze. Substanţa avea gust sărat. Oare mucegaiul avea un asemenea gust? Sau erau doar urme de sudoare sărată, ca o transpiraţie a structurii clădirii? Harry aprinse o lanternă

şi se apropie de perete. Nimic de mirosit, nimic de văzut.

După ce ajunse în pat şi rămase întins holbându-se în gol în bezna ermetic sigilată a încăperii, se gândi la Jonas. Şi la propria lui mamă. La mirosul bolii şi la chipul ei topindu-se încet în albeaţa pernei. Zile şi săptămâni la rând se jucase doar cu sora lui, iar tatăl lui devenise tot mai tăcut şi toată lumea încercase să se comporte ca şi cum nu se petrecea nimic. Crezu că aude un foşnet slab afară, pe coridor. Ca şi cum sforile invizibile de păpuşi se multiplicau, se alungeau şi se prelingeau în jur, hrănindu-se cu întuneric şi formând o sclipire vagă, care tremura şi tresălta.

7

Ziua 3
STATISTICI ASCUNSE

Lumina palidă a dimineţii se strecura printre jaluzele în biroul şefului poliţiei, învăluind chipurile celor doi bărbaţi de dinăuntru într-o nuanţă cenuşie. Şeful Hagen îl asculta pe Harry încruntat şi gânditor, cu sprâncenele stufoase şi negre împreunate. Pe biroul lui imens se găsea un suport micuţ conţinând un os alb de la încheietura degetului care, conform inscripţiei, aparţinuse comandantului japonez de batalion Yoshito Yasuda. În anii petrecuţi la Academia Militară, Hagen citise despre acest deget mic pe care Yasuda şi-l retezase de disperare în faţa propriilor oameni, în timpul retragerii din Birmania în anul 1944. Trecuse doar un an de când Hagen fusese adus înapoi la vechiul lui angajator, poliţia, ca să conducă divizia Omuciderii şi, cum între timp se petrecuseră atâtea, acum îl asculta cu o răbdare relativă pe inspectorul lui veteran cum îi vorbeşte despre „persoanele dispărute“.

— În fiecare an sunt raportate doar în Oslo peste şase sute de persoane dispărute. După câteva ore de la dispariţia lor, doar câteva dintre acestea nu sunt găsite. Aproape niciuna nu rămâne cu statutul de „dispărută“ mai mult de câteva zile.

Hagen îşi trecu un deget peste şaua nasului, unde i se împreunau sprâncenele. Trebuia să se pregătească pentru şedinţa de buget din biroul contabilului-şef. Tema şedinţei se referea la reducerile de costuri.

— Cele mai multe persoane dispărute sunt evadate din sanatoriile de boli psihice sau oameni în vârstă care suferă de demenţă, continuă Harry. Însă sunt găsiţi şi acei lunatici care reuşesc să fugă până la Copenhaga sau se sinucid. Numele lor apar pe liste de pasageri sau ei retrag bani gheaţă de la ATM-uri, sau apar pe o plajă undeva.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Gunnar Hagen, uitându-se la ceas.

— La asta, zise Harry, aruncând un dosar galben care ateriză pe biroul şefului cu un plesnet.

Hagen se aplecă în faţă şi se apucă să răsfoiască documentele ştampilate.

— Doamne, Harry! Nu eşti deloc genul omului care a învăţat să scrie rapoarte.

— Este munca lui Skarre, replică Harry fără să mai irosească alte

cuvinte. Însă concluzia îmi aparţine şi ţi-o împărtăşesc şi ţie acum, pe cale orală.

— Fă-o succint, te rog.

Harry îşi privi mâinile, pe care le lăsase să se odihnească în poală. Stătea cu picioarele lui lungi întinse în faţa scaunului. Inspiră adânc. Ştia că, odată ce rostea totul cu voce tare, n-avea cum să mai dea înapoi.

— Au dispărut prea mulţi oameni, zise el.

Jumătatea dreaptă a sprâncenei lui Hagen tresări.

— Explică.

— Vei găsi totul la pagina şase. O listă cu femei dispărute, cu vârste cuprinse între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani, începând cu 1994 şi până astăzi. Femei care n-au mai fost descoperite în ultimii zece ani. Am discutat despre asta cu cei de la unitatea Persoane Dispărute, şi ei sunt de acord cu mine. Pur şi simplu sunt prea mulţi oameni lipsă.

— Prea mulţi în comparaţie cu ce anume?

— În comparaţie cu ceea ce era înainte. În comparaţie cu Danemarca şi Suedia. Şi în comparaţie cu alte grupuri demografice. Femeile măritate sau aflate în concubinaj reprezintă cel mai mare grup.

— Femeile sunt astăzi mai independente decât erau pe vremuri, replică Hagen. Unele merg pe drumul propriu, se rup de familie, poate pleacă în străinătate alături de un bărbat. Aşa ceva are influenţă asupra statisticilor. Aşadar?

— Au devenit mai independente şi în Danemarca şi Suedia. Dar acolo ele sunt regăsite.

Hagen oftă.

— Dacă cifrele se abat aşa de mult de la normal, cum susţii tu, de ce n-a descoperit nimeni chestia asta până acum?

— Deoarece cifrele lui Skarre sunt valabile pentru întreaga ţară şi poliţiştii se uită de obicei doar la persoanele dispărute din raza lor de acţiune. Există însă un registru naţional cu persoane dispărute la Kripos, unde apar 1800 de nume, dar este pe ultimii cincizeci de ani şi include naufragii navale şi dezastre precum platforma petrolieră Alexander Kielland. Ideea e că nimeni nu a căutat vreun tipar naţional. Cel puţin nu până acum.

— Bun, dar noi nu avem responsabilitatea întregii ţări, Harry. Noi suntem răspunzători doar pentru districtul de poliţie Oslo.

Hagen îşi plesni palmele una de cealaltă ca să arate că audienţa luase sfârşit.

— Problema, insistă Harry, frecându-şi bărbia, este că s-a ajuns la Oslo.

— Cum adică *s-a ajuns*?

— Noaptea trecută am dat de telefonul mobil al lui Birte Becker

într-un om de zăpadă. Nu prea ştiu ce înseamnă acest *s-a ajuns*, şefu'. Dar cred că trebuie să aflăm. Şi repede.

— Interesante statisticile astea, zise Hagen, luând cu mintea în altă parte degetul comandantului de batalion Yasuda şi apăsându-l cu propriul deget mare. Şi mai apreciez şi faptul că această ultimă dispariţie constituie un temei de îngrijorare. Însă nu e suficient. Ca atare, spune-mi: ce te-a determinat, de fapt, să-i ceri lui Skarre să scrie acest raport?

Harry se uită la Hagen. După aceea scoase la iveală un plic din buzunarul interior şi i-l pasă lui Hagen.

— Am găsit asta în cutia mea poştală după ce am realizat emisiunea aia la televiziune la începutul lui septembrie. Până acum am crezut că este opera unui nebun.

Hagen scoase scrisoarea, iar după ce citi primele şase propoziţii, începu să clatine din cap în direcţia lui Harry.

— Omul de zăpadă? Şi ce este sau ce sunt Murri?

— Asta e şi ideea, răspunse Harry. Mă tem că asta este *chestia*.

Şeful îi aruncă o privire confuză.

— Sper să mă înşel, continuă Harry, dar cred că ne aşteaptă nişte zile de iad.

Hagen oftă.

— Ce vrei, Harry?

— Vreau o echipă de investigaţie.

Hagen îl măsură pe Harry cu privirea. La fel ca majoritatea ofiţerilor de la sediul central al poliţiei, îl socotea pe Harry doar un alcoolic impulsiv, arogant, certăreţ şi instabil. Cu toate astea, se bucura că erau de aceeaşi parte a baricadei şi că un astfel de om nu ajunsese să-l muşte de glezne.

— Câţi oameni? întrebă el într-un târziu. Şi pentru cât timp?

— Zece detectivi. Două luni.

— Două săptămâni? se miră Magnus Skarre. Şi patru oameni? Şi *asta* se presupune a fi o anchetă criminalistică?

Se uită dezaprobator în jur la ceilalţi trei oameni înghesuiţi în biroul lui Harry: Katrine Bratt, Harry Hole şi Bjørn Holm de la Krimteknisk, unitatea de Medicină Legală.

— Atât mi-a dat Hagen, zise Harry, lăsându-se pe spătarul scaunului. Şi nu vorbim de o anchetă criminalistică. Deocamdată.

— Şi atunci despre ce vorbim? întrebă Katrine Bratt. Deocamdată?

— Un caz de persoane dispărute, răspunse Harry. Dar unul care are similitudini certe cu alte cazuri recente.

— Gospodine care îşi iau picioarele la spinare brusc într-o bună zi de la sfârşitul toamnei? interveni Bjørn Holm.

Omul vorbise cu o urmă de dialect rural din Toten, pe care îl

adăugase bunurilor pe care le luase din satul Skreia, alături de o colecţie de CD-uri cu muzică de Elvis, Sex Pistols, Jason & the Scorchers, de trei costume cusute manual din Nashville, de o biblie americană, de un pat-canapea uşor supradimensionat şi de un set de mobilier de sufragerie care fusese folosit de trei generaţii Holm. Toate aceste obiecte strânse pe o platformă cu roţi şi tractate în capitală de ultimul model de automobil Amazon care ieşise în 1970 de pe banda de asamblare a uzinelor Volvo. Omul cumpărase maşina cu 1200 de coroane, dar încă de atunci nimeni nu ştia câţi kilometri are la bord, întrucât acul se oprise la cifra 100 000. În orice caz, acea maşină întruchipa tot ce era Bjørn Holm şi tot ce însemna credinţa acestuia; mirosea mai bine decât orice altceva, un amestec de imitaţie de piele, metal, ulei de motor, huse decolorate de soare, uzină Volvo şi scaune impregnate de „transpiraţie personalizată“, expresie prin care Bjørn Holm explica faptul că nu era vorba de o sudoare umană obişnuită, ci de un iz select compus din sufletele, karma, obiceiurile alimentare şi stilurile de viaţă ale tuturor proprietarilor anteriori ai maşinii. Zarurile ponosite care atârnau de oglinda retrovizoare erau la origine zaruri Fuzzy Dice, exprimând un amestec optim de afecţiune autentică şi distanţare ironică faţă de o cultură americană dispărută şi faţă de un simţ estetic potrivit unui fiu de fermier norvegian care crescuse cu Jim Reeves într-o ureche, the Ramones în cealaltă, şi îi iubise pe toţi. Acum el şedea în biroul lui Harry cu o pălărie pe cap care îl făcea să arate mai degrabă a poliţist sub acoperire de la Narcotice decât a ofiţer specialist în investigaţii medico-legale. De sub pălărie se iveau doi favoriţi imenşi, roşii ca focul, care încadrau faţa rotundă şi bucălată a individului. În plus, Holm avea nişte ochi uşor exoftalmici, care îi confereau o expresie de minunare perpetuă. Era singura persoană pe care Harry insistase să o primească în mica lui echipă de investigaţie.

— Mai e ceva, anunţă Harry, întinzând mâna printre mormanele de hârtii de pe birou ca să pornească proiectorul.

Magnus Skarre înjură şi îşi acoperi ochii când un scris înceţoşat apăru brusc pe chipul lui. Se mişcă de pe locul lui şi auzi vocea lui Harry din spatele proiectorului.

— Scrisoarea asta a aterizat în căsuţa mea poştală exact în urmă cu două luni. Nicio adresă, pusă la poştă în Oslo. Scrisă pe hârtie standard de imprimantă inkjet.

Înainte ca Harry să ceară asta, Katrine Bratt stinsese comutatorul de lumină de lângă uşă, cufundând încăperea în întuneric. Un pătrat de lumină apăru sus pe peretele alb.

Citiră cu toţii în tăcere.

În curând va veni prima zăpadă. Şi atunci el va reapărea. Omul de zăpadă. Iar când zăpada va dispărea, el va fi luat pe altcineva. Ce ar trebui să te întrebi singur este asta:

„Cine a făcut omul de zăpadă? Cine face oameni de zăpadă? Cine a dat naştere la Murri? Deoarece omul de zăpadă nu ştie.

— Poetic, mormăi Bjørn Holm.

— Ce înseamnă Murri? întrebă Skarre.

Îi răspunse doar fornăitul monoton al ventilatorului proiectorului.

— Cea mai interesantă parte e cine e omul de zăpadă, zise Katrine Bratt.

— În mod evident cineva care are nevoie de un control la cap, replică Bjørn Holm.

Hohotul singuratic de râs al lui Skarre fu curmat brusc.

— Murri era porecla unei persoane care acum e moartă, răspunse Harry din întuneric. Un murri este un aborigen din statul australian Queensland. Câtă vreme acest murri a trăit, a omorât femei în întreaga Australie. Nimeni nu cunoaşte cu siguranţă numărul lor. Numele lui adevărat era Robin Toowoomba.

Ventilatorul zbârnâi.

— Asasinul în serie, zise Bjørn Holm. Cel omorât de tine.

Harry încuviinţă.

— Asta înseamnă că tu crezi că avem acum de-a face cu unul ca ăla?

— Ca şi rezultat al acestei scrisori, nu putem elimina această posibilitate.

— Hopa. Stai un pic! Skarre îşi ridică palmele în aer. De câte ori ai strigat „lupul“ de când ai devenit o celebritate din pricina chestiei din Australia, Harry?

— De trei ori, răspunse Harry. Cel puţin.

— Şi noi încă nu avem niciun criminal în serie în Norvegia. Skarre aruncă o privire înspre Bratt, ca pentru a se asigura că ea îl urmăreşte. Să fie din pricina cursului ăla FBI despre criminali în serie? Asta te face să-i vezi pretutindeni?

— Poate, răspunse Harry.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că în afară de asistentul ăla medical care a făcut injecţii unui cuplu de poponari bătrâni, care oricum stăteau să dea colţul, n-am avut niciodată un criminal în serie în Norvegia. Niciodată. Tipii ăştia există în SUA, dar chiar şi acolo sunt mai obişnuiţi prin filme.

— Greşit, interveni Katrine Bratt.

Ceilalţi se întoarseră cu faţa spre ea. Tânăra îşi înăbuşi un căscat.

— Suedia, Franţa, Belgia, Marea Britanie, Italia, Olanda, Danemarca, Rusia şi Finlanda. Şi vorbim aici doar de cazurile rezolvate. Nimeni nu scoate vreo vorbă despre statisticile secrete.

Harry nu vedea chipul îmbujorat al lui Skarre în întuneric, ci doar profilul bărbiei lui împins agresiv înainte în direcţia lui Bratt.

— Nici măcar nu avem un cadavru, iar eu vă pot arăta un dulap plin cu scrisori ca asta. Oameni care sunt mult mai ţăcăniţi decât acest…

acest… individ de zăpadă.

— Diferenţa, rosti Harry, ridicându-se şi ducându-se spre fereastră, este că acest ţăcănit este meticulos. Numele de Murri n-a fost niciodată menţionat în ziarele epocii. Era porecla folosită de Robin Toowoomba în perioada cât a fost boxer la un circ călător.

Afară se iviră ultimele raze ale zilei printr-o spărtură în pătura de nori. Harry se uită la ceas. Oleg insistase să meargă mai devreme ca să prindă şi concertul Slayer.

— Deci de unde începem? mormăi Bjørn Holm.

— Cum? făcu Skarre.

— Deci de unde începem? repetă Holm cu o pronunţie exagerată.

Harry reveni la birou.

— Holm se duce la casa Becker ca la locul unei crime. Verifică în special telefonul mobil şi fularul. Skarre, tu întocmeşti o listă cu foşti ucigaşi, violatori, suspecţi din…

— … Cazurile asemănătoare şi alţi nemernici aflaţi în libertate, completă Skarre imediat.

— Bratt, tu parcurgi rapoartele despre persoane dispărute ca să vezi dacă depistezi vreun tipar.

Harry aşteptă întrebarea inevitabilă: Ce gen de tipar? Însă aceasta nu veni. Katrine Bratt se mulţumi să dea scurt din cap.

— Bun, rosti Harry. La treabă.

— Şi tu? întrebă Bratt.

— Eu mă duc la un concert, răspunse Harry.

După ce ceilalţi ieşiră din biroul lui, Harry se uită la carnetul lui de însemnări. Şi la singurele cuvinte pe care le scrisese acolo. *Statistici ascunse.*

Sylvia alerga cât de tare putea. Alerga spre copacii din zona unde creşteau cel mai dens, prin întunericul care se lăsa mai abitir. Alerga ca să-şi salveze viaţa.

Nu-şi legase bocancii, şi acum aceştia erau plini de zăpadă. Ținea mica secure în faţa ei, în vreme ce trecea de strat după strat de crengi joase, fără frunze. Lama securii era roşie şi lipicioasă din pricina sângelui.

Ştia că zăpada care căzuse cu o zi înainte se topise în oraş, dar chiar dacă Sollihøgda se găsea la doar o jumătate de oră de mers cu maşina distanţă, acolo sus zăpada putea rămâne pe sol până la primăvară. Iar în acea clipă îşi dorea ca ei să nu se fi mutat niciodată în acest loc uitat de Dumnezeu, în această zonă de sălbăticie din apropiere de oraş. Îşi dorea să fi alergat pe asfalt negru, într-un oraş unde zgomotul atenua sunetele tentativei ei de evadare şi unde ea s-ar fi putut ascunde în mulţimea de oameni. Însă acolo sus era cu totul singură.

Nu.

Nu chiar cu totul.

8

Ziua 3
GÂT DE LEBĂDĂ

Sylvia alergă în pădure. Afară se lăsa noaptea. De obicei ea ura rapiditatea cu care se lăsa seara în luna noiembrie, dar acum îşi zicea că noaptea venea prea lent. Căuta întunericul în adâncul codrului, întunericul care să-i şteargă urmele de picioare în zăpadă şi care să o ascundă. Ştia foarte bine unde se află; îşi putea găsi reperele astfel încât să nu se trezească alergând înapoi spre fermă, drept în… braţele *chestiei*. Problema era că zăpada schimbase peste noapte peisajul, acoperind potecile, pietrele cunoscute şi nivelând contururile. Iar amurgul… totul era distorsionat şi desfigurat de către întuneric. Şi de către panica ei.

Se opri ca să asculte. Respiraţia ei şuierătoare tulbura liniştea; suna ca şi cum ea ar fi rupt hârtia plină de grăsime înfăşurată în jurul sendvişurilor fetelor ei. Reuşi să-şi aducă respiraţia sub control. Nu auzea decât inima bătându-i cu putere în timpane şi susurul leneş al unui pârâu. Pârâul! Urmau de obicei cursul apei când se duceau la cules de fructe de pădure, când aşezau capcane sau îşi căutau puii rătăciţi, în sufletele lor ştiind că acei pui fuseseră răpiţi de câte o vulpe. Pârâul cobora până la un drum cu pietriş, pe care mai devreme sau mai târziu avea să treacă şi o maşină.

Nu mai auzea sunete de paşi. Nicio ramură care să plesnească, niciun petic de zăpadă călcat sub tălpi. Poate că reuşise să scape? Cu corpul aplecat, Sylvia se deplasă tăcută înspre sunetele apei.

Pârâul arăta ca şi cum ar fi curs peste un cearceaf alb de pat.

Sylvia păşi drept în şuvoiul curgător. Apa, care îi ajungea până la genunchi, îi pătrunse rapid în cizme. Era atât de rece, încât îi îngheţau muşchii picioarelor. Începu din nou să alerge. În aceeaşi direcţie cu curgerea şuvoiului de apă. Scotea plescăituri sonore când îşi ridica sus picioarele pentru a face salturi mari, care îi economiseau timp. „Fără să las urme“, îşi zise ea triumfătoare. Pulsul îi încetini, chiar dacă ea continua să alerge.

Asta trebuia să se datoreze orelor îndelungate petrecute cu un an înainte pe banda de alergat de la centrul de fitness. Slăbise şase kilograme acolo şi se aventurase să declare că era în formă mai bună decât cei mai mulţi oameni de treizeci şi cinci de ani. Oricum, asta era ceea ce susţinea el, Yngve, cel pe care îl întâlnise pentru prima dată la

aşa-numitul seminar inspiraţional din anul anterior. Acolo unde ea se dovedise prea inspirată. Oh, dacă ar fi putut da ceasul înapoi. Cu zece ani. Câte lucruri nu ar fi făcut altfel! Nu s-ar fi măritat cu Rolf. Nu ar fi făcut un avort. Da, evident, un astfel de gând era imposibil acum, că pe lume apăruseră gemenele. Însă înainte de naşterea lor, înainte de a le avea pe Emma şi pe Olga, totul ar fi fost posibil, iar ea n-ar fi ajuns în această închisoare pe care singură şi-o construise în jurul ei cu atât de multă grijă.

Îndepărtă crengile care atârnau deasupra pârâului şi cu coada ochiului zări ceva, un animal, reacţionând cu o mişcare de surprindere şi dispărând în adâncul cenuşiu al codrului.

Îi trecu prin minte că trebuia să aibă grijă cu datul din mâini ca să nu se lovească la picior cu securea. Trecuseră câteva minute, dar ea resimţea ca pe o eternitate timpul de când stătea acolo, în şopron, omorând pui pentru cină. Retezase două capete şi era pe punctul de a-l reteza pe al treilea când auzise uşa şopronului scârţâind în spatele ei. Evident că se alarmase; era singură şi nu auzise paşi sau vreo maşină în curte. Primul lucru pe care îl observase fusese instrumentul ciudat, o buclă subţire de metal ataşată de mâner. Semăna cu capcanele pe care le foloseau ei pentru a prinde vulpi. Iar când deţinătorul acelui instrument începuse să vorbească, Sylvia conştientizase treptat că ea era prada, că ea era cea care avea să moară.

I se spusese clar de ce.

Iar ascultase acea logică bolnavă, dar clară în vreme ce sângele îi curgea mai încet prin vene, ca şi cum ar fi început deja să se coaguleze. După aceea i se explicase şi procedura. În amănunt. Iar bucla aia metalică începuse să licăre, mai întâi roşie, apoi albă. Atunci ea întinsese îngrozită braţele, simţise cum securea recent ascuţită trece prin materialul de sub braţul ridicat, văzuse haina şi puloverul despicându-se ca şi cum ea le-ar fi tras fermoarele, apoi zărise oţelul trăgând o linie roşie pe pielea goală. În vreme ce silueta se dăduse înapoi şi căzuse pe podeaua alunecoasă din pricina sângelui puilor tăiaţi, ea o luase la goană spre uşa din spatele şopronului. În întunericul de afară.

Amorţeala i se răspândise deasupra genunchilor, iar hainele i se îmbibaseră cu apă până la nivelul mijlocului. Însă ştia că în curând avea să ajungă la drumul cu pietriş. Iar de acolo nu mai avea de alergat decât cel mult un sfert de oră până la ferma cea mai apropiată. Pârâul coti. Piciorul ei stâng lovi ceva ieşit din apă. Se auzi o pocnitură, avu senzaţia că cineva îi prinde piciorul, apoi, în clipa următoare, Sylvia Ottersen căzu cu faţa în jos. Aterizâ pe burtă, înghiţi apă cu gust de pământ, după care se forţă să se ridice în genunchi. Imediat ce îşi dădu seama că era în continuare singură şi primii fiori de panică încetară, descoperi că avea piciorul prins în capcană.

Cotrobăi cu mâna pe sub unda apei aşteptându-se să descopere nişte rădăcini de copac încolăcite în jurul piciorului ei, însă degetele ei dădură peste ceva neted şi tare. Metal. Un inel metalic. Privirea Sylviei rătăci prin preajmă căutând obiectul de care se împiedicase. Îl zări acolo, pe malul acoperit cu zăpadă. Avea ochi, pene şi o creastă roşie de cocoş. Simţi cum o cuprinde iarăşi panica. Era un cap retezat de pui. Nu unul din cele abia retezate de ea, ci unul din cele folosite de Rolf. Ca momeală. După ce le scriseseră celor de la consiliul local că o vulpe le omorâse şaisprezece pui cu un an înainte, primiseră permisiunea să fixeze un număr limitat de capcane de vulpi – aşa-numite gâturi de lebădă – pe o anumită rază în jurul fermei, la distanţă de potecile bătătorite. Cel mai bun loc de ascuns capcana era sub apă, cu momeala ridicată deasupra. După ce vulpea înşfăca momeala, capcana se închidea fulgerător, rupând gâtul animalului şi ucigându-l instantaneu. Asta teoretic, cel puţin. Sylvia pipăi în jur cu mâna. Când cumpăraseră capcanele de la Jaktdepotet, în Drammen, cei de acolo le spuseseră că arcurile sunt atât de puternice, încât fălcile capcanei puteau rupe piciorul unui adult, însă Sylvia nu resimţea nicio durere în piciorul amorţit. Degetele ei găsiră cablul subţire de oţel ataşat gâtului de lebădă. Nu era în stare să forţeze deschiderea acelei capcane fără un levier, o unealtă care se găsea în hambarul cu unelte de la fermă, şi oricum ei legau de obicei gâtul de lebădă de un copac cu sârmă de oţel, astfel ca vulpea pe jumătate moartă, sau oricare alt animal ar fi fost, să nu poată fugi de acolo cu dispozitivul scump. Mâna ei pipăi sârma prin apă înspre mal. Găsi semnul metalic cu numele lor înscrise pe el, aşa cum cereau regulile.

Înţepeni. Auzise o ramură plesnind undeva? Îşi simţi din nou inima bătându-i cu putere în vreme ce scruta întunericul adânc.

Degetele amorţite urmăriră prin zăpadă sârma care urca pe malul pârâului. Sârma era legată de trunchiul unui mesteacăn tânăr şi solid. Căută şi descoperi îmbinarea sub zăpadă. Metalul îngheţase într-o umflătură ţeapănă şi înverşunată. Trebuia să o desfacă, trebuia să scape de acolo.

O altă creangă plesni. Mai aproape de data asta.

Se sprijini de copac, pe partea opusă direcţiei de unde auzise sunetul. Îşi spuse să nu intre în panică, îşi spuse că legătura avea să cedeze după ce trăgea un pic de ea, că piciorul ei era intact, că sunetele pe care le auzea apropiindu-se proveneau de la o căprioară. Încercă să tragă de un capăt al legăturii şi nu simţi durere când i se rupse o unghie chiar de la mijloc. În zadar. Se aplecă şi dinţii i se strepeziră muşcând de oţel. La naiba! Auzea deja paşi uşori şi tăcuţi apropiindu-se prin zăpadă. Îşi ţinu respiraţia. Paşii se opriră undeva, de cealaltă parte a copacului. Poate că îşi imaginase ea tot felul de lucruri, dar avu impresia că aude ceva adulmecând aerul, inhalând

mirosul. Rămase complet nemişcată. Apoi acel ceva sau cineva se puse din nou în mişcare. Sunetele erau mai slabe. Se îndepărta.

Inspiră adânc, tremurând. Acum trebuia să se elibereze. Hainele ei erau îmbibate şi cu siguranţă că ar fi îngheţat în acea noapte dacă nu era găsită de nimeni. În acea clipă îşi aminti. Securea! Uitase de secure. Sârma era subţire. O putea aşeza pe o piatră, câteva lovituri bine ţintite şi avea să se elibereze. Probabil că securea căzuse în pârâu. Se târî înapoi în apa neagră, îşi lăsă mâinile jos şi pipăi pietrişul de pe fundul albiei.

Nimic.

Disperată, se lăsă în genunchi şi cercetă zăpada de pe ambele maluri. Atunci zări securea ivindu-se din apă la doi metri depărtare de ea. Şi îşi dădu seama, înainte de a simţi sârma tresăltând, înainte de a cădea în apă cu zăpada topită gâlgâind în jurul ei, atât de rece încât ea avu impresia că i se va opri inima, în vreme ce se întindea după secure ca un cerşetor disperat, îşi dădu seama că se găsea cu o jumătate de metru prea departe. Degetele ei strânseră aerul la cincizeci de centimetri de mâner. În ochi îi apărură lacrimi, dar se forţă să le reprime; putea plânge după aceea.

— Asta cauţi?

Nu auzise şi nu văzuse nimic. Însă în faţa ei şedea, ghemuită, o siluetă. *Acel cineva.* Sylvia se dădu înapoi, însă silueta o urmă cu securea întinsă spre ea.

— Ia-o.

Sylvia se ridică în genunchi şi luă securea.

— Ce-o să faci cu ea? întrebă vocea.

Sylvia simţi că o cuprinde furia, acea furie care însoţeşte mereu frica, iar rezultatul este întotdeauna feroce. Se alungi înainte cu securea ridicată şi lovi în jos cu braţul întins. Însă sârma o opri, astfel că securea tăie aerul, iar în clipa următoare ea zăcea din nou în apă.

Vocea chicoti.

Sylvia se răsuci pe o parte.

— Pleacă, gemu ea, scuipând pietricele din gură.

— Vreau să mănânci zăpadă, rosti silueta, ridicându-se şi acoperind scurt porţiunea de haină sfâşiată de secure.

— Cum? exclamă Sylvia fără să vrea.

— Vreau să mănânci zăpadă până ce te pişi pe tine. Silueta se postă puţin în afara razei de acţiune a sârmei de oţel, îşi înălţă capul şi se uită la Sylvia. Până ce burta ta ajunge atât de îngheţată şi de plină, încât nu mai poate topi zăpada. Până ce va fi gheaţă înăuntru. Până ce devii ceea ce eşti. Ceva care nu poate simţi.

Creierul Sylviei percepu cuvintele, dar nu le putu absorbi semnificaţia.

— Niciodată! urlă ea.

Un sunet veni dinspre siluetă şi se amestecă astfel cu şopotul apei.

— Acum e momentul să urli, dragă Sylvia. Căci nimeni nu te va mai auzi vreodată. Crede-mă.

Sylvia văzu silueta ridicând ceva. Ceva care se aprinse. O buclă forma conturul unei lacrimi roşii, lucitoare, pe fundalul întunericului. Chestia aia sfârâi şi fumegă la contactul cu suprafaţa apei.

— Vei alege să mănânci zăpadă. Crede-mă.

Sylvia îşi dădu seama cu o certitudine paralizantă că îi sosise ceasul. Îi rămăsese o singură opţiune. În ultimele minute noaptea se lăsase rapid, însă ea încercă să-şi concentreze privirea pe silueta dintre copaci, cântărind securea în mână. Sângele îi pulsa în degete, părând să ştie şi el că asta era ultima şansă. Împreună cu gemenele exersase de multe ori mişcarea. Pe zidul şopronului. Şi de fiecare dată ea aruncase şi una dintre fete trăsese securea afară din ţinta în formă de vulpe, după care ambele fete exclamau fericite: „Ai omorât bestia, mami! Ai omorât bestia!“ Sylvia îţi puse un picior uşor în faţa celuilalt. Un elan de un singur pas, acesta reprezenta optimul pentru a obţine combinaţia corectă de forţă şi acurateţe.

— Eşti nebun, şopti ea.

— În privinţa asta… rosti silueta, determinând-o pe Sylvia să creadă că poate discerne un început de zâmbet… nu încape nicio îndoială.

Securea vâjâi prin întunericul dens, aproape tangibil. Sylvia rămase perfect echilibrată, cu braţul drept întins înainte, şi urmări arma mortală. Urmări cum aceasta şuieră printre copaci. O auzi retezând o creangă mică. O urmări dispărând în beznă şi auzi zgomotul înfundat al armei care se îngroapă în zăpadă undeva, adânc în codru.

Se sprijini cu spatele de trunchiul copacului şi alunecă încet spre sol. Simţi cum ţâşnesc lacrimile fără să mai încerce de data asta să le oprească. Deoarece acum ştia. Nu avea să mai existe vreun „după aceea“.

— Să începem? rosti moale vocea.

9

Ziua 3
GROAPA

— Nu a fost *minunat?*

Vocea entuziastă a lui Oleg acoperi sfârâitul grăsimii din magazinul cu kebap plin cu oameni veniţi acolo după concertul de la sala Spektrum. Harry dădu din cap înspre Oleg, care stătea acolo, încă transpirat, încă mişcându-se în ritmul muzicii, vorbind despre membrii trupei Slipknot şi rostindu-i pe fiecare după nume, nume pe care Harry nu le cunoştea deloc de vreme ce CD-urile trupei nu conţineau date personale, iar revistele de muzică precum *MOJO* şi *Uncut* nu scriau nimic despre astfel de trupe. Harry comandă hamburgeri şi se uită la ceas. Rakel spusese că va aştepta afară la ora zece. Harry îl privi din nou pe Oleg. Băiatul vorbea neîncetat. Când se întâmplase? Când făcuse acel băiat unsprezece ani şi hotărâse că îi place muzica despre diferite etape ale morţii, alienării, îngheţului şi în general ale dezastrului? Poate că asta ar fi trebuit să-l îngrijoreze pe Harry, dar lucrurile nu stăteau aşa. Era un punct de început, o curiozitate care trebuia satisfăcută, haine pe care băiatul trebuia să le încerce ca să vadă dacă i se potriveau. Aveau să apară alte lucruri. Lucruri mai bune. Sau mai rele.

— Ţi-a plăcut şi ţie, nu-i aşa, Harry?

Harry încuviinţă. Nu-l răbda inima să-i spună că pentru el concertul însemnase ceva dezamăgitor. Nu putea defini exact despre ce fusese vorba; poate că asta nu era noaptea lui. Imediat ce se alăturaseră mulţimii din Spektrum, el simţise acea paranoia care acompania constant starea de beţie, însă care pe el îl apucase în ultimul an în vreme ce era treaz. Şi în loc să intre în atmosfera de acolo, el avusese senzaţia că e urmărit şi se ridicase ca să cerceteze publicul, studiind zidul de feţe din jurul lor.

— Slipknot sunt cei mai tari, zise Oleg. Iar măştile au fost super-mişto. Mai ales aia cu nasul lung şi subţire. Arăta ca… un soi de…

Harry asculta cu jumătate de ureche doar, sperând ca Rakel să apară în scurt timp. Aerul din interiorul localului i se părea brusc dens şi irespirabil, ca o peliculă subţire de grăsime care ţi se aşază pe piele şi peste gură. Încercă să evite următorul gând. Dar acesta era pe cale să apară oricum şi deja-i dădea târcoale. Ideea unei băuturi.

— Este o mască mortuară indiană, rosti o voce de femeie din spatele

lor. Iar Slayer au fost mai buni decât Slipknot.

Harry se răsuci surprins pe călcâie.

— O mulţime de vedetisme la Slipknot, nu-i aşa? continuă ea. Idei reciclate şi gesturi lipsite de conţinut.

Tânăra purta o haină neagră sclipitoare, strânsă pe corp, lungă până la glezne şi încheiată până la gât. Sub acea haină nu se vedea decât o pereche de cizme. Tânăra avea chipul palid şi ochii machiaţi.

— N-aş fi crezut niciodată, zise Harry. Ca ţie să-ţi placă genul ăsta de muzică.

Katrine Bratt schiţă un zâmbet scurt.

— Presupun că eu aş spune contrariul.

Nu-i mai oferi nicio altă explicaţie lui Harry şi îi făcu semn omului din spatele tejghelei că doreşte o apă minerală Farris.

— Slayer sunt naşpa, mormăi Oleg printre dinţi.

Katrine se întoarse către el.

— Tu trebuie să fii Oleg.

— Da, răspunse îmbufnat băiatul, trăgându-şi în sus pantalonii militărești şi arătând ca şi cum atenţia primită din partea acestei femei mature i-ar fi plăcut şi displăcut în acelaşi timp. De un' ştii tu?

Katrine zâmbi.

— De un' ştii? Cineva care locuieşte în Holmekollen Ridge ca tine n-ar trebui să vorbească aşa, cu „De un' ştii?". Harry te învaţă obiceiurile proaste?

Oleg se îmbujoră ca focul.

Katrine râse încetişor şi-l bătu pe umăr pe băiat.

— Scuze, eram doar curioasă.

Faţa băiatului se înroşi atât de tare, încât albul ochilor începu să-i strălucească.

— Şi eu sunt curios, zise Harry, dându-i un hamburger lui Oleg. Presupun că ai descoperit tiparul pe care ţi l-am cerut, Bratt. De vreme ce ai timp de distracţie.

Harry se uită la ea cu o privire care o avertiza să nu-l mai tachineze pe băiat.

— Am descoperit ceva, răspunse Katrine, răsucind capacul de plastic al sticlei de apă minerală. Dar eşti ocupat, aşa că putem rezolva mâine.

— Nu sunt *atât* de ocupat, replică Harry.

Uitase deja de pelicula de grăsime şi de senzaţia de sufocare.

— E o chestiune confidenţială şi aici sunt mulţi oameni, zise Katrine. Dar îţi pot şopti la ureche câteva cuvinte-cheie.

Tânăra se apropie. Mai presus de mirosul de grăsime, el adulmecă aroma aproape masculină de parfum şi simţi răsuflarea ei caldă la ureche.

— Un Volkswagen Passat argintiu tocmai a parcat pe trotuar afară.

Înăuntru e o femeie care încearcă să-ţi atragă atenţia. Aş crede că e mama lui Oleg…

Harry se îndreptă cu o tresărire şi privi afară pe fereastra mare înspre maşină. Rakel lăsase geamul în jos şi se zgâia la ei.

— Să nu faci mizerie, rosti Rakel în vreme ce Oleg sărea pe bancheta din spatele maşinii cu hamburgerul în mână.

Harry rămase în picioare lângă geamul deschis. Rakel purta un pulover simplu, albastru-deschis. Cunoştea prea bine acel pulover. Ştia cum miroase, ce senzaţie lasă pe palma mâinii şi pe obraz.

— V-aţi distrat bine? întrebă ea.

— Întreabă-l pe Oleg.

— De fapt despre ce trupă a fost vorba? Rakel se uită la Oleg în oglinda retrovizoare. Oamenii ăia de afară sunt cam ciudat îmbrăcaţi.

— Cântece paşnice despre iubire şi aşa mai departe, răspunse Oleg, făcându-i cu ochiul lui Harry atunci când privirea mamei lui nu mai era aţintită în oglinda retrovizoare.

— Mulţumesc, Harry, zise ea.

— A fost plăcerea mea. Să conduci cu atenţie.

— Cine era femeia aia dinăuntru?

— O colegă. E nouă.

— Da? Mi s-a părut că voi doi vă cunoaşteţi deja destul de bine.

— De unde şi până unde?

— Tu…

Rakel se opri în mijlocul propoziţiei. Apoi clătină încet din cap şi izbucni în râs. Un râs profund şi gutural. Plin de încredere şi totodată lipsit de griji. Râsul care odinioară îl făcuse pe el să se îndrăgostească.

— Îmi cer scuze, Harry. Noapte bună.

Geamul alunecă în sus; maşina argintie porni.

Harry o luă pe străduţa Brugata, pe lângă baruri cu muzică răsunând tare prin uşile deschise. Se gândi să bea o cafea la Teddy's Softbar, dar îşi dădu seama că ar fi fost o idee proastă. Aşa că decise să treacă pe lângă ispită.

— Cafea? repetă tipul din spatele tejghelei nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

La tonomatul muzical de la Teddy's se auzea Johnny Cash, iar Harry îşi trecu un deget peste buza de sus.

— Ai dumneata o sugestie mai bună?

Harry auzi vocea care ieşise din propria gură; era în acelaşi timp cunoscută şi necunoscută.

— Păi, zise tipul, trecându-şi o mână prin părul grăsos şi lucitor, cafeaua nu e tocmai proaspătă la maşină, aşa că v-aş propune o bere proaspăt preparată?

Johnny Cash cânta despre Dumnezeu, baptism şi promisiuni noi.

— Bine, acceptă Harry.

Omul din spatele tejghelei zâmbi.

În acea clipă, Harry simţi cum îi vibrează telefonul mobil în buzunarul hainei. Îl scoase repede cu un gest avid, ca şi cum ar fi fost un apel aşteptat.

Era Skarre.

— Tocmai am primit un apel de persoană dispărută care se potriveşte. Femeie măritată, cu copii. Acum câteva ore, când soţul şi copiii au revenit acasă, ea nu era acolo. Locuiesc departe, în pădurea din Sollihøgda. N-a văzut-o niciunul dintre vecini, şi ea nu putea pleca cu maşina deoarece aceasta era la soţul ei. Iar pe alee nu există urme de paşi.

— Urme?

— Acolo e încă zăpadă.

Berea ajunse în faţa lui Harry.

— Harry? Mai eşti acolo?

— Există vreun om de zăpadă pe acolo?

— Cum?

— Om de zăpadă.

— De unde să ştiu?

— Atunci să mergem şi să aflăm. Ia maşina şi vino să mă iei din faţa Galeriilor Gunerius, din Storgata.

— N-am putea face asta mâine, Harry? Pentru noaptea asta am câte ceva de făcut, iar femeia asta e doar dispărută, aşa că nu e grabă mare.

Harry urmări cum spuma berii îşi croieşte drum în exteriorul halbei ca un şarpe alb.

— De fapt… zise Harry… graba e foarte mare.

Uluit, barmanul se uită la berea neatinsă, la bancnota de cincizeci de coroane de pe tejghea şi la umerii largi care îşi croiau drum pe uşă pe ultimele versuri ale lui Johnny Cash.

— Sylvia n-ar fi plecat niciodată aşa, pur şi simplu, rosti Rolf Otthersen.

Individul era slab. Sau, mai exact, era doar piele şi os. Cămaşa din flanelă îi era încheiată până sus, iar din ea se ivea un gât descărnat şi un cap care îi aminteau lui Harry de o barză. Din mânecile cămăşii ieşea o pereche de mâini scheletice, cu degete lungi şi noduroase care se răsuceau, se curbau şi fluturau continuu. Unghiile de la mâna dreaptă fuseseră lăsate să crească lungi şi ascuţite, ca nişte gheare. În spatele ochelarilor cu lentilă groasă şi rame simple şi rotunde, de genul ramelor populare printre radicaliştii anilor ’70, ochii păreau nefiresc de mari. Un poster de pe peretele de culoarea muştarului arăta nişte indieni care cărau un şarpe anaconda. Harry recunoscu

coperta unui album al lui Joni Mitchell din perioada hippiotă. Alături atârna o reproducere a unui binecunoscut autoportret semnat Frida Kahlo. „O femeie care suferea“, îşi zise Harry. O poză aleasă de o femeie. Podeaua era din pin negeluit, iar încăperea era luminată de o combinaţie de lămpi cu parafină, de modă veche, şi lămpi maronii din argilă, care păreau să fi fost confecţionate artizanal. De perete, în colţ, se sprijinea o chitară cu corzi din nailon, pe care Harry o socoti imediat ca fiind motivul unghiilor lungi ale lui Rolf Ottersen.

— Ce vreţi să spuneţi prin „n-ar fi plecat niciodată“? întrebă Harry.

În faţa lui, pe masa din sufragerie, Rolf Ottersen pusese o fotografie cu soţia lui şi cele două fete gemene, Olga şi Emma, ambele în vârstă de zece ani. Sylvia Ottersen avea ochi mari, somnoroşi, ca o persoană care purtase ochelari toată viaţa, după care începuse să poarte lentile de contact sau îşi făcuse operaţie la ochi cu laserul. Gemenele aveau ochii mamei.

— Ar fi spus, răspunse Rolf Ottersen. Ar fi lăsat un mesaj. Ceva trebuie să se fi întâmplat.

În ciuda disperării, vocea individului era slabă şi delicată. Rolf Ottersen scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni şi şi-o duse la faţă. Nasul lui părea anormal de mare pentru acea faţă îngustă şi palidă. Omul îşi suflă nasul o dată, cu zgomot ca de trompetă.

Skarre îşi vârî capul pe uşă.

— A venit şi patrula cu câini. Au cu ei un câine specializat în găsirea cadavrelor.

— Să mergem atunci, zise Harry. Ai discutat cu toţi vecinii?

— Da. Încă nimic.

Skarre închise uşa şi Harry văzu că ochii lui Ottersen deveniseră şi mai mari în spatele lentilelor.

— Câine pentru cadavre? şopti Ottersen.

— E doar un termen generic, răspunse Harry, notându-şi în minte ideea că va trebui să-i dea lui Skarre câteva indicii despre modul în care trebuia să se exprime.

— Aşadar, îi folosiţi ca să caute şi oameni în viaţă?

După intonaţie, soţul părea deja să implore.

— Da, bineînţeles, minţi Harry, în loc să-i spună că patrupedele specializate în cadavre adulmecau locuri unde zăcuseră trupuri lipsite de viaţă.

Câinii nu erau folosiţi pentru droguri, proprietăţi personale pierdute sau oameni în viaţă. Erau folosiţi pentru crime. Atât şi nimic mai mult.

— Aşadar aţi văzut-o ultima dată azi pe la patru, zise Harry, privindu-şi însemnările. Înainte de a pleca împreună cu fetele în oraş. Ce aţi făcut acolo?

— Eu am avut grijă de magazin, în vreme ce fetele şi-au luat lecţiile de vioară.

— Magazin?

— Avem un magazin mic în Majorstuen unde vindem produse artizanale africane. Artă, mobilă, ţesături, haine, diverse. Sunt importate direct de la artizani, care sunt plătiţi cum se cuvine. Sylvia este cea care stă acolo majoritatea timpului, însă joia deschidem târziu, aşa că ea vine înapoi acasă cu maşina şi eu plec acolo cu fetele. Eu stau la magazin în vreme ce ele iau lecţii de vioară la Institutul de Muzică Barrat Due de la ora cinci la ora şapte. Apoi le iau şi venim acasă. Am ajuns acasă la puţin timp după ora şapte şi jumătate.

— Mmm. Cine mai lucrează la magazin?

— Nimeni.

— Asta înseamnă că faceţi o pauză joia. De circa o oră?

Rolf Ottersen zâmbi amar.

— E un magazin foarte mic. Nu avem mulţi clienţi. Ca să fiu sincer, aproape nimeni nu ne trece pragul până în preajma Crăciunului.

— Cum…?

— NORAD. Ei sprijină magazinele şi furnizorii noştri ca parte a programului comercial al guvernului cu ţările din lumea a treia. Ottersen tuşi încet. Mesajul exprimat de magazin e mai important decât banii şi câştigurile imediate, nu-i aşa?

Harry încuviinţă din cap, chiar dacă nu se gândea la ajutorul în vederea dezvoltării şi la comerţul echitabil cu Africa, ci la ceas şi la timpul de parcurgere a distanţei dintre Oslo şi adresa indicată. Din bucătărie, unde gemenele luau o gustare târzie, se auzea un radio. Harry nu văzuse niciun televizor prin casă.

— Vă mulţumesc. O să vă ţinem la curent.

Harry se ridică şi ieşi afară.

În curte erau parcate trei maşini. Una era Volvo-ul Amazon al lui Bjørn Holm, revopsit în negru, cu un desen în formă de tablă de şah pe acoperiş şi capotă. Harry îşi ridică privirea spre cerul senin şi înstelat care se arcuia peste mica fermă din luminişul din pădure. Inspiră adânc aerul. Aer cu aromă de fum de lemn şi pini. Dinspre liziera pădurii auzi gâfâiala unui câine şi strigătele de încurajare ale poliţiştilor.

Ca să ajungă în şopron, Harry parcurse un arc de cerc fixat de poliţişti pentru a nu se distruge niciun indiciu care se putea dovedi util. Dinspre uşa deschisă se auzeau voci. Harry se lăsă pe vine şi studie urmele de paşi din zăpadă la lumina lămpii exterioare a casei. După aceea se ridică, se sprijini de cadrul uşii şi scoase un pachet de ţigări.

— Arată ca un loc al unei crime, zise el. Sânge, cadavre şi mobilă răsturnată.

Bjørn Holm şi Magnus Skarre tăcură, se răsuciră pe călcâie şi se uitară în direcţia privirii lui Harry. Încăperea mare şi deschisă era

luminată de un singur bec care atârna de un cablu înfăşurat în jurul unei bârne. La un capăt al clădirii se găsea un strung manual şi, în spatele acestuia, un banc de lucru cu instrumentele alături: ciocane, fierăstraie, cleşti, burghie. Niciun fel de dispozitive acţionate electric. La celălalt capăt se găsea un gard de sârmă, iar în spatele acestuia puii stăteau pe rafturi montate în zid sau se plimbau, cu picioare ţepene, pe paiele de peste sol. În mijlocul încăperii zăceau trei trupuri de păsări decapitate, pe nişte plăci cenuşii şi pătate de sânge. Harry îşi băgă o ţigară între buze fără să o aprindă, intră în încăpere, având grijă să nu păşească pe petele de sânge, şi se aplecă deasupra tăietorului ca să cerceteze capetele puilor morţi. Lumina de la lanterna lui de buzunar sclipi în ochii negri şi maţi ai păsărilor. Mai întâi ridică o jumătate de pană albă care părea înnegrită prin ardere pe margine, apoi studie tăietura curată de pe gâturile puilor. Sângele se coagulase şi se înnegrise. Harry ştia că un astfel de proces este rapid şi nu durează mai mult de o jumătate de oră.

— Vezi ceva interesant? întrebă Holm.

— Defect profesional, Holm. În clipa asta creierul meu analizează cadavre de pui.

Skarre izbucni în râs şi zugrăvi cu degetele nişte titluri mari de ziar în aer: „Triplă crimă sălbatică asupra puilor. Experiment voodoo. Harry Hole însărcinat cu rezolvarea.“

— E mai interesant ce nu văd, zise Harry.

Skarre privi sceptic spre ei.

— Anume?

— Arma crimei, răspunse Harry.

— O secure, interveni Holm. Singura modalitate de bun-simţ ca să ucizi pui de găină.

Skarre pufni.

— Dacă femeia a comis crimele, probabil că a pus securea înapoi la locul ei. Fermierilor ăstora le place ordinea.

— Sunt de acord, zise Harry, ascultând cârâielile puilor, care păreau să vină de pretutindeni. De-asta este interesant că tăietorul este cu fundul în sus, iar trupurile puilor sunt împrăştiate prin jur. Iar securea nu este la locul ei.

— Locul ei?

Skarre se întoarse spre Holm şi îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă te-ai deranja puţin ca să arunci o privire, Skarre, replică Harry fără să se mişte.

Skarre continua să se uite la Holm, care îi făcu semn cu capul înspre panoul din spatele strungului manual.

— La naiba, exclamă Skarre.

În spaţiul gol dintre un ciocan şi un fierăstrău ruginit se vedea conturul unei urme de secure mică.

Dinafară se auzi un lătrat de câine, apoi un scâncet, apoi strigătul puternic al poliţistului, care nu mai aducea deloc cu o încurajare.

Harry îşi frecă bărbia.

— Am cercetat întreaga încăpere, aşa că deocamdată se pare că Sylvia Ottersen a plecat de aici în timp ce îţi tranşa puii, luând şi securea cu ea. Holm, poţi lua temperatura corpului acestor pui ca să estimezi ora morţii?

— Da.

— Ce? făcu Skarre.

— Vreau să aflu când a fugit ea de aici, replică Harry. Îţi spun ceva de la urmele de afară, Holm?

Poliţistul clătină din cap.

— Prea întortocheate, şi am nevoie de mai multă lumină. Am dat peste mai multe din urmele de bocanci ale lui Rolf Ottersen. Plus altele care *vin* spre şopron, dar niciuna *dinspre* şopron. Poate că a fost cărată afară?

— Mmm. Atunci urmele celui care a cărat-o ar fi fost mai adânci. Ce păcat că nimeni nu a călcat în petele de sânge.

Harry se zgâi la pereţii întunecaţi din afara razei de acţiune a becului. Dinspre curte auziră scâncetul mizerabil al unui câine şi înjurăturile furioase ale unui poliţist.

— Du-te să vezi ce se întâmplă, Skarre, comandă Harry.

Skarre ieşi, iar Harry îşi reaprinse lanterna şi se duse către zid. Îşi plimbă mâna de-a lungul peretelui netencuit.

— Ce…? începu Holm, care însă se opri brusc atunci când cizma lui Harry lovi peretele cu un zgomot sec.

În raza lor vizuală apăru cerul înstelat.

— Uşa din spate, zise Harry; uitându-se la pădurea neagră şi la siluetele mestecenilor profilate pe fundalul de lumină galben-murdar al oraşului din depărtare. Îndreptă lanterna spre zăpadă. Raza luminoasă descoperi imediat urmele.

— Doi oameni, rosti Harry.

— E vorba de câine, anunţă Skarre la întoarcere. Nu vrea să se mişte din loc.

— Nu vrea să se mişte?

Harry lumină dâra de urme. Zăpada reflecta lumina, dar dâra se pierdea în bezna de sub copaci.

— Cel care ţine câinele nu pricepe. El spune că animalul pare încremenit. În orice caz, refuză să intre în pădure.

— Poate că îi miroase a vulpe, zise Holm. Sunt o mulţime de vulpi în codrul ăsta.

— Vulpi? pufni Skarre. Câinelui ăluia imens n-are cum să-i fie frică de vulpi.

— Poate că n-a văzut niciodată vreo vulpe, interveni Harry. Dar ştie

când a dat peste un prădător. E cât se poate de logic să-ţi fie frică de ceea ce nu cunoşti. Câinele căruia nu-i este frică de aşa ceva nu trăieşte mult.

Harry simţea că i se accelerează pulsul. Ştia de ce. Pădurea. Întunericul. Genul de teroare complet iraţională. Genul de groază care trebuia înfrântă.

— Locul ăsta trebuie socotit scenă a unei crime până la noi ordine, rosti Harry. Începeţi lucrul. Eu verific încotro duce această urmă.

— Bine.

Harry înghiţi în sec înainte de a păşi pe uşa din spate a şopronului. Povestea se întâmplase cu mai bine de treizeci de ani înainte. Însă corpul lui tremura şi acum amintindu-şi.

Stătuse la casa bunicului său din Åndalsnes în timpul vacanţei de toamnă. Ferma se întindea pe o pantă muntoasă, cu impresionantul masiv Romsdal tronând deasupra ei. Harry avea zece ani şi se dusese în pădure ca să se uite după viţica pe care o căuta bunicul lui. Dorea să o găsească înaintea bunicului, înaintea tuturor. Aşa că se grăbea. Alergase ca nebunul peste dealuri pline cu tufişuri de afine moi şi mesteceni pitici, amuzant de cocârjaţi. Potecile se întretăiau în vreme ce el alerga în linie dreaptă către talanga pe care credea că o auzise printre copaci. Şi iată că o auzise din nou, un pic mai departe şi mai la dreapta. Sărise peste un pârâu, se tupilase pe sub un copac, iar bocancii lui clefăiseră printr-o mlaştină, în vreme ce un nor mare de ploaie se îndrepta spre el. Putea vedea vălul picăturilor de apă împroşcând panta abruptă a muntelui.

Iar ploaia aia era atât de fină, încât el nu observase întunericul coborând; bezna se furişase afară din mlaştină, se strecurase printre copaci, se alungise printre umbrele muntelui ca o vopsea neagră şi se strânsese pe fundul văii. El îşi ridicase privirea către o pasăre mare care rotea pe sus, atât de sus, încât el putuse zări vârful muntelui în spatele ei. Şi atunci un bocanc i se împiedicase de ceva şi el căzuse. Cu faţa în jos şi fără să se poată prinde de ceva. Totul se întunecase în jur, iar gura şi nasul i se umpluseră de gustul mlaştinii, putreziciunii şi întunericului. Timp de câteva secunde, cât zăcuse sub apă, putuse *gusta* întunericul. După care revenise la suprafaţă şi descoperise că lumina dispăruse complet. Se dusese dincolo de muntele care se înălţa deasupra lui în maiestuozitatea lui tăcută şi greoaie şi care ajunsese să-i şoptească lui că habar n-are unde se află, că nu ştiuse niciodată. Fără să-şi dea seama că pierduse un bocanc, se ridicase şi o luase la fugă. Trebuia să găsească ceva cunoscut în scurt timp. Însă peisajul părea vrăjit; stâncile deveniseră capete ale unor creaturi crescute direct din pământ, tufişurile erau degete care îi zgâriau picioarele, iar mestecenii pitici erau vrăjitori îndoiţi de spate din pricina râsetelor,

arătând drumul, încoace şi încolo, drumul spre casă sau drumul spre neant, drumul spre casa bunicii lui sau drumul spre Groapă. Deoarece adulţii îi povestiseră despre Groapă. Mlaştina fără fund unde vitele, oamenii şi căruţe întregi dispăreau fără să se mai întoarcă vreodată.

Aproape că se făcuse noapte când Harry intrase în bucătărie şi bunica lui îl îmbrăţişase şi îi spusese că tatăl lui, bunicul lui şi toţi adulţii de la ferma învecinată îl căutau pe el. Unde fusese?

În pădure.

Dar nu le auzise strigătele? Îl strigaseră pe Harry, ea îi auzise cum îl strigă neîncetat.

Nu-şi mai amintise singur, dar de multe ori după aceea i se spusese că rămăsese acolo, tremurând de frig, pe lada de lemn din faţa sobei, privind fix în depărtare cu o expresie apatică pe faţă şi răspunzând: „N-am crezut că ei strigau."

„Şi atunci cine credeai că striga?"

„Ceilalţi. Ştiai că întunericul are *gust,* bunico?"

Harry abia ce pătrunse câţiva metri în pădure când fu copleşit de o linişte intensă, aproape nefirească. Îndreptă lanterna în jos, în faţa lui, deoarece de fiecare dată când o îndrepta spre pădure umbrele începeau să alerge printre copaci asemenea unor spirite poznaşe în negrul ca smoala. Izolarea de întuneric printr-un cerc de lumină nu-i conferea niciun sentiment de siguranţă. Ba chiar dimpotrivă. Certitudinea că devenise cea mai vizibilă ţintă care se deplasează prin pădure îl făcea să se simtă gol şi vulnerabil. Crengile îi zgâriau faţa, ca degetele unui orb care încearcă să identifice un străin.

Urmele duceau către un pârâu al cărui şopot estompa sunetele scoase de propria respiraţie gâfâită. Una din urme dispărea, în vreme ce cealaltă continua pe sol, pe lângă pârâu.

Harry merse mai departe. Pârâul şerpuia şuierând şi vâjâind, însă el nu se temea că s-ar putea rătăci; în astfel de situaţie nu avea decât să se întoarcă pe propriile urme.

O bufniţă, care probabil că se găsea în apropiere, scoase un sunet de avertizare. Ceasul de la mâna lui licărea verde şi îi spunea că mergea deja de cincisprezece minute. Venise vremea să se întoarcă şi să trimită echipa dotată cu încălţăminte adecvată, echipamente şi un câine care nu se temea de vulpi.

Harry simţi că îi stă inima în loc.

Trecuse chiar pe lângă faţa lui. Fără zgomot şi atât de repede, încât el nu văzuse nimic. Însă curentul de aer trădase mişcarea. Harry auzi aripile bufniţei bătând în zăpadă şi chiţăitul jalnic al unei rozătoare mici care tocmai devenise prada răpitorului.

Răsuflă încet. Îndreptă pentru ultima dată raza lanternei spre trunchiurile copacilor din faţa lui şi se răsuci pe călcâie ca să se

întoarcă. Făcu un pas, apoi se opri. Vru să mai facă un pas, doi, să iasă de acolo. În schimb, făcu ce trebuia. Lumină iarăşi în spatele lui. Şi zări lucirea din nou. Un licăr, o reflexie luminoasă care nu ar fi trebuit să existe acolo, în mijlocul codrului negru. Se apropie. Privi înapoi şi încercă să fixeze mental locul. Era cam la cincisprezece metri depărtare de pârâu. Se lăsă pe vine. Din zăpadă se ivea doar oţelul lamei, însă n-avea nevoie să îndepărteze zăpada depusă ca să ştie ce era acel obiect. O secure. Sângele depus după omorârea puilor dispăruse acum. În jurul securii nu se vedeau urme de paşi. Harry aprinse lanterna şi văzu o creangă ruptă pe zăpadă la câţiva metri depărtare. Cineva probabil că aruncase securea acolo cu o forţă enormă.

În acel moment, Harry avu din nou acea senzaţie. Senzaţia pe care o mai avusese la Spektrum, ceva mai devreme în cursul serii. Senzaţia că era urmărit. Stinse instinctiv lanterna şi întunericul îl învălui ca o pătură. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă. „N-o face“, îşi zise el. „Nu lăsa să se întâmple din nou. Răul nu este un lucru, nu te poate lua în posesie. Din contră, este un vid, o absenţă a binelui. Singurul lucru de care te poţi teme aici este propria ta fiinţă.“

Harry aprinse din nou lanterna şi o îndreptă înspre luminiş.

Ea era. Stătea dreaptă şi imobilă între copaci, uitându-se la el fără să clipească, cu aceiaşi ochi largi şi somnoroşi ca în fotografie. Primul gând al lui Harry fu că ea era îmbrăcată ca o mireasă, în alb, că stătea la altar, aici, în mijlocul pădurii. Lumina o făcea să lucească. Harry inspiră tremurând şi scoase telefonul mobil din buzunarul hainei, Bjørn Holm îi răspunse la al doilea apel.

— Încercuiţi întreaga zonă, ceru Harry. Îşi simţea gâtul uscat şi aspru. Chem trupele de intervenţie.

— Ce s-a întâmplat?

— E un om de zăpadă aici.

— Şi?

Harry îi explică.

— N-am prins ultima parte, strigă Holm. Semnalul e slab aici…

— Capul, repetă Harry. Îi aparţine Sylviei Ottersen.

La celălalt capăt al liniei se lăsă liniştea.

Apoi Harry îi spuse lui Holm să se ia după urme şi închise.

Se sprijini de un copac, îşi încheie haina până la gât şi stinse lanterna ca să economisească bateria câtă vreme aştepta. Gândindu-se că aproape uitase ce gust are întunericul.

PARTEA A DOUA

10

Ziua 4
CRETA

Ceasul arăta trei şi jumătate dimineaţa când Harry descuie, epuizat, uşa de la apartamentul lui. Se dezbrăcă şi se duse direct la duş. Încercă să nu se gândească la nimic în vreme ce lăsa jetul de apă fierbinte să-i amorţească pielea, să-i maseze muşchii înţepeniţi şi să redea viaţa trupului îngheţat. Discutaseră cu Rolf Ottersen, însă interogatoriul oficial trebuia să aştepte până dimineaţă. La Sollihøgda terminaseră repede cu interogarea din uşă în uşă a vecinilor; nici nu erau multe întrebări de pus. Însă poliţiştii şi câinii se găseau încă la locul crimei şi aveau să facă cercetări toată noaptea. Dispuneau de o fereastră îngustă de timp înainte ca probele să fie contaminate, topite sau acoperite de zăpadă. Opri duşul. Aerul devenise cenuşiu din pricina aburului, iar când şterse oglinda, imediat pe aceasta se depuse un nou strat de condens. Aburul îi distorsiona detaliile feţei şi îi estompa conturul trupului gol.

Harry se spăla pe dinţi când sună telefonul.

— Harry.

— Stormann, omul cu mucegaiul.

— Te-ai trezit târziu, zise surprins Harry.

— Mi-am zis că eşti la lucru.

— Da?

— A apărut la ştirile de noapte. Femeia din Sollihøgda. Le-am văzut în fundal. Am primit rezultatele.

— Şi?

— Ai o ciupercă. Una flămândă rău. *Aspergillus versicolor*.

— Care înseamnă?

— Că poate avea orice culoare. Dacă şi atunci când se vede. În afară de asta, înseamnă că va trebui să-ţi mai dau jos nişte pereţi.

— Mmm.

Harry simţea cumva că ar fi trebuit să arate un interes mai mare, o preocupare mai mare sau cel puţin să pună mai multe întrebări. Însă nu avea chef să se deranjeze. Nu la o asemenea oră.

— Fă cum vrei.

Harry puse receptorul în furcă şi închise ochii. Aşteptă fantomele, aşteptă inevitabilul, câtă vreme reuşea să evite singurul leac pe care îl cunoştea contra fantomelor. Poate că de această dată avea să fie o

cunoştinţă nouă. O aşteptă să iasă din codru, călcând apăsat în direcţia lui cu corpul imens şi alb fără picioare, ca o bilă uriaşă de bowling, deformată şi cu cap, cu orbite negre şi corbi ciugulind ultimele rămăşiţe ale globilor oculari, cu dinţii dezgoliţi după ce vulpile se ospătaseră cu carnea moale a buzelor. Greu de ştiut dacă vedenia avea să apară, căci subconştientul este imprevizibil. Atât de imprevizibil, încât, atunci când adormi, Harry visă că zăcea într-o cadă de baie cu capul sub apă, ascultând gâlgâitul bulelor de aer şi râsete de femei. Alge marine creşteau pe emailul alb al căzii, întinzându-se către el ca nişte degete verzi ale unei mâini albe care căuta mâna lui.

Razele dimineţii aruncau dreptunghiuri de lumină peste ziarele care zăceau pe biroul şefului Gunnar Hagen. Ele dezvăluiau zâmbetul Sylviei Ottersen şi titlurile de o şchioapă de pe prima pagină. UCISA ŞI DECAPITATĂ, DECAPITATĂ ÎN PĂDURE şi – cel mai scurt şi probabil cel mai bun – DECAPITATĂ.

Pe Harry îl luase durerea de cap imediat după ce se trezise. Acum îşi sprijinea capul în mâini, gândindu-se că ar fi putut la fel de bine să bea ceva în noaptea precedentă, căci durerea nu ar fi fost mai puţin intensă. Ar fi vrut să închidă ochii, dar Hagen se uita fix la el. Harry observă că gura lui Hagen se deschidea încontinuu, se strâmba şi se închidea la loc – pe scurt că el formula nişte cuvinte care ajungeau la Harry pe o frecvenţă cu totul nepotrivită.

— Concluzia… zise Hagen, iar Harry îşi dădu seama că venise vremea să îşi ascută auzul… este că acest caz are maximă prioritate de acum înainte. Iar asta înseamnă, evident, că vom creşte numărul de membri ai echipei tale de investigaţie şi…

— Nu sunt de acord, îl întrerupse Harry. Articularea fie şi a unui singur cuvânt îl făcea să simtă că materia cenuşie din interiorul ţestei lui stă să explodeze. Vom apela la mai mulţi oameni dacă şi când vom avea nevoie, dar deocamdată nu vreau pe nimeni altcineva la şedinţele operative. Patru oameni ajung.

Gunnar Hagen păru descumpănit. În cazurile de crimă, chiar şi în cele mai evidente, echipele de investigaţie erau întotdeauna compuse din cel puţin o duzină de oameni.

— Gândirea liberă funcţionează cel mai bine în grupuri mici, explică Harry.

— Gândire? sări Hagen în sus. Dar ce zici de ceva muncă standard de poliţie? Urmărirea dovezilor anatomopatologice, interogatorii, verificarea ponturilor? Şi cum rămâne cu coordonarea informaţiilor? Un total de…

Harry ridică o mână pentru a stăvili şuvoiul de cuvinte.

— Tocmai asta e şi ideea. Nu vreau să ne afundăm în toate astea.

— Afundăm? Hagen îl privi pe Harry fără să-şi creadă urechilor. Atunci poate ar fi mai bine să dau cazul cuiva care poate înota.

Harry îşi masă tâmplele. Hagen ştia că în acel moment, în afară de inspectorul Hole, nu exista altcineva din divizia Omucideri în stare să conducă un asemenea caz de crimă, iar Harry era conştient de asta. De asemenea, Harry mai ştia că transmiterea cazului către biroul central de investigaţii, Kripos, ar fi însemnat o asemenea pierdere de prestigiu pentru noul şef al poliţiei, încât acesta ar fi preferat mai degrabă să-şi taie braţul drept, cel păros.

Harry oftă.

— Echipele de investigaţie obişnuite se luptă să supravieţuiască şuvoiului de informaţii. Iar asta se petrece când e vorba de un caz *standard*. Cazurile de decapitare, pe prima pagină a ziarelor… Harry clătină din cap. Oamenii au înnebunit. Am primit peste o sută de apeluri telefonice imediat după ce s-a răspândit vestea despre crimă, azi-noapte. Ştii tu, beţivi incoerenţi şi lunaticii obişnuiţi, plus câţiva noi. Oameni care îţi spun că omorul a fost descris în Cartea Apocalipsei, genul ăsta de lucruri. Astăzi am primit, până acum, alte două sute de apeluri. Şi stai să vezi ce se va întâmpla când se va afla că e posibil să fie mai multe cadavre. Să spunem că putem aloca douăzeci de oameni care să aibă grijă de apeluri. Le verifică şi scriu rapoarte. Să spunem că şeful echipei trebuie să cheltuie zilnic două ore ca să parcurgă fizic datele strânse, alte două ore ca să le coordoneze şi alte două ore ca să organizeze toată lumea pe grupuri, să pună oamenii la curent cu noutăţile şi să răspundă la întrebările lor şi jumătate de oră ca să sintetizeze informaţiile care pot fi date publicităţii la conferinţele de presă. Care durează cam trei sferturi de oră. Iar partea cea mai proastă… Harry îşi duse degetele la muşchii dureroşi ai mandibulei şi făcu o grimasă… este aceea că la un caz standard de crimă aceasta reprezintă, presupun, o utilizare judicioasă a resurselor. Deoarece vor exista întotdeauna oameni care ştiu ceva, care au auzit sau au văzut ceva. Informaţii pe care cu mare trudă noi să le putem pune cap la cap sau care să ne permită să rezolvăm întregul caz ca prin magie.

— Exact, rosti Hagen. De aceea…

— Problema e, continuă Harry, că acest caz nu e standard. Nu vorbim de genul ăla de ucigaş. Această persoană nu s-a confesat vreunui prieten şi nici nu şi-a arătat faţa prin preajma locului crimei. Nimeni nu ştie nimic, aşa că apelurile care vin nu ne ajută la nimic, ci doar ne întârzie. Şi orice urme posibile pe care le dezgropăm au fost lăsate acolo ca să ne inducă în eroare. Pe scurt, vorbim aici de un alt gen de joc.

Hagen se lăsase pe spatele scaunului, îşi lipise degetele unele de altele şi, cufundat în gânduri, îl observa acum pe Harry. Clipi din ochi

ca o şopârlă leneşă, apoi întrebă:

— Deci tu vezi chestia asta ca pe un joc?

În vreme ce încuviinţa, Harry se întrebă unde voia Hagen să ajungă.

— Ce fel de joc? Şah?

— Poate şah jucat legat la ochi, răspunse Harry.

Hagen încuviinţă din cap.

— Deci tu ai în vedere un criminal în serie clasic, un asasin cu sânge-rece, cu inteligenţă superioară şi înclinaţii către distracţie, jocuri şi provocări?

Acum Harry îşi dădea seama încotro bătea Hagen.

— Un om desprins din crimele în serie pe care le-ai studiat la cursul ăla de la FBI? Şi un criminal de tipul celui pe care l-ai întâlnit în Australia? O persoană care… şeful poliţiei plesni din buze ca şi cum ar fi gustat cuvintele… reprezintă în esenţă un duşman pe potriva cuiva cu trecutul tău.

Harry oftă.

— Nu aşa cred eu, şefule.

— Nu? Aminteşte-ţi că am predat la Academia Militară, Harry. La ce crezi tu că vizează aspiranţii la rangul de general când le povestesc cum strategii militari au schimbat personal cursul istoriei lumii? Crezi că visează să stea cuminţi în speranţa păcii, să le spună nepoţilor că ei doar *au trăit,* că nimeni nu va şti vreodată de ce ar fi fost ei în stare? Or spune ei că îşi doresc pacea, dar în sinea lor visează, Harry. Visează să prindă o ocazie. Imboldul social din om de a *fi nevoie de el* este extrem de puternic, Harry. De aceea generalii de la Pentagon descriu cele mai sinistre scenarii imediat ce izbucneşte un foc de artificii undeva prin lume. Cred că tu *îţi doreşti* ca acest caz să fie unul special, Harry. Ţi-o doreşti atât de mult, încât în mintea ta se petrec cele mai sinistre scenarii.

— Omul de zăpadă, şefu'. Ţii minte scrisoarea pe care ţi-am arătat-o?

Hagen oftă.

— Ţin minte un nebun, Harry.

Harry îşi dădu seama că venise clipa să cedeze. Să înainteze propunerea de compromis pe care o concepuse deja. Să-i acorde lui Hagen această mică victorie. În loc de asta, ridică din umeri.

— Vreau ca grupul meu să rămână aşa cum e, şefu'.

Chipul lui Hagen se înăspri.

— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva, Harry.

— *Nu poţi?*

Harry îl privi ţintă pe Hagen, şi atunci se întâmplă. Hagen clipi şi privirea lui se îndreptă altundeva. Doar pentru o fracţiune de secundă, dar fusese suficient.

— Există şi alte lucruri de luat în considerare, zise Hagen.

Harry încercă să-şi păstreze o expresie de inocenţă în vreme ce răsucea cuţitul în rană.

— Ce fel de lucruri, şefu'?

Hagen îşi privi mâinile.

— Ce crezi? Şefii mei. Presa. Politicienii. Dacă după trei luni nu vom avea criminalul, cine crezi că va trebui să facă faţă întrebărilor despre priorităţile acestei unităţi? Cine va trebui să explice de ce alocăm patru oameni la acest caz din pricină că grupurile mici de anchetatori sunt mai bine potrivite ca să… Hagen scuipă cuvintele ca pe nişte creveţi stricaţi… gândească liber şi să joace şah? Te-ai gândit la toate astea, Harry?

— Nu, răspunse Harry, încrucişându-şi braţele la piept. M-am gândit cum îl vom prinde pe acest individ, nu la cum va trebui să justific neprinderea lui.

Harry ştia că era o lovitură sub centură, dar vorbele lui îşi atinseră ţinta. Hagen clipi de două ori. Deschise gura şi o închise la loc, iar Harry se simţi imediat ruşinat. De ce trebuia el oare să stârnească mereu astfel de întreceri copilăreşti şi lipsite de sens, doar ca să aibă satisfacţia de a arăta cuiva – oricui – degetul mijlociu? Rakel îi spusese odată că el îşi dorea să se fi născut cu un deget mijlociu în plus doar ca să-l ţină permanent ridicat.

— La Kripos există un om pe nume Espen Lepsvik, zise Harry. Se pricepe la coordonarea anchetelor de mari dimensiuni. Pot să-i cer să formeze un grup care să îmi raporteze direct mie. Grupurile vor lucra în paralel şi independent. Tu şi superintendentul-şef vă veţi îngriji de conferinţele de presă. Cum ţi se pare, şefu'?

Harry nu avea nevoie să aştepte un răspuns. Zărea recunoştinţa în ochii lui Hagen. Şi mai ştia că învinsese în nenorocita aia de întrecere.

Când reveni la biroul lui, Harry îl sună în primul rând pe Bjørn Holm.

— Hagen a spus da, o să fie aşa cum am cerut eu. Şedinţă la mine în birou peste jumătate de oră. Vrei să-i suni tu pe Skarre şi pe Bratt?

Puse receptorul în furcă. Se gândi la ce spusese Hagen despre vulturii care îşi doreau un război al lor. Şi trase de sertarul biroului, căutând zadarnic o aspirină.

— În afară de urmele de paşi, nu am dat nici măcar de vreun indiciu al făptaşului la ceea ce presupunem că ar fi locul crimei, zise Magnus Skarre. Ce e şi mai greu de priceput este cum de n-am găsit nicio urmă a cadavrului. În definitiv, făptaşul a decapitat femeia, deci trebuia să fi lăsat tone de dovezi în urma lui. Însă n-am găsit nimic. Câinii nici măcar n-au reacţionat! E un mister.

— A ucis şi a decapitat femeia în pârâu, rosti Katrine. Urmele ei de paşi se sfârşesc mai sus pe albia pârâului. A alergat prin apă ca să nu

lase urme, dar el a prins-o din urmă.

— Ce a folosit criminalul? întrebă Harry.

— O secure sau un fierăstrău, ce altceva?

— Cum rămâne cu urmele de arsură de pe pielea din jurul tăieturii?

Katrine se uită la Skarre şi amândoi ridicară din umeri.

— Bine, Holm, verifică tu, ceru Harry. Şi după aceea?

— După aceea poate că a cărat-o prin albia pârâului până la şosea, zise Skarre. Omul dormise doar două ore, şi-şi îmbrăcase puloverul pe dos, însă nimeni nu avea chef să-l atenţioneze. Spun *poate* deoarece n-am găsit nimic nici acolo. Şi ar fi trebuit să găsim. Un pic de sânge pe un trunchi de copac, o bucată de carne pe vreo creangă sau un fir de ţesătură. Însă am dat peste urmele lui de paşi acolo unde pârâul continuă să curgă pe sub şosea. Iar lângă şosea se găseau urme în zăpadă din ceea ce ar fi putut să fie un cadavru. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, câinii n-au mirosit nimic! Nici măcar nenorocitul de animal dresat pentru cadavre! E un…

— Mister, repetă Harry, frecându-şi bărbia. Nu e destul de nepotrivit să tai capul cuiva în vreme ce stai în picioare pe albia unui pârâu? E un amărât de şanţ îngust. N-ar fi avut suficient loc ca să se învârtă. De ce a făcut-o?

— E evident, zise Skarre. Apa şterge dovezile.

— Nu e deloc evident, ripostă Harry. A lăsat în urmă capul ei, aşa că nu e îngrijorat în privinţa urmelor lăsate. De ce nu există nicio urmă a ei pe drumul către şosea…

— Sac pentru cadavre! sări Katrine. Tocmai mă întrebam cum a reuşit să o care pe o asemenea distanţă pe terenul ăla. În Irak se foloseau saci pentru cadavre, cu legături de prindere ca de rucsac.

— Mmm, făcu Harry. Asta ar explica de ce câinele pentru cadavre nu a mirosit nimic până la şosea.

— Şi de ce el şi-a permis riscul de a lăsa cadavrul să zacă acolo, completă Katrine.

— Să zacă acolo? se miră Skarre.

— Amprenta unui cadavru în zăpadă. A lăsat cadavrul acolo câtă vreme s-a dus să-şi aducă maşina. Care probabil era parcată undeva în apropiere de ferma Ottersen. I-ar fi luat o jumătate de oră ca să rezolve treaba, nu credeţi?

Skarre mormăi „ceva de genul ăsta“ în barbă.

— Sacii sunt negri, arată ca sacii de gunoi pentru cineva aflat în trecere într-o maşină.

— Nimeni n-a trecut pe acolo, zise Skarre cu supărare în voce, înăbuşindu-şi un căscat. Am vorbit cu toată lumea de până în pădurea aia nenorocită.

Harry încuviinţă din cap.

— Cum ar trebui să socotim declaraţia lui Rolf Ottersen cum că a

stat în magazinul lui între orele cinci şi şapte?

— Alibiul nu e bun de nimic dacă nu au existat şi clienţi care să-l confirme, zise Skarre.

— Putea să fi condus până acolo şi înapoi în vreme ce gemenele erau la lecţia lor de vioară, adăugă Katrine.

— Dar nu e genul, reveni Skarre, lăsându-se pe spătarul scaunului şi înclinând din cap, ca pentru a-şi întări propria concluzie.

Harry era tentat să facă o afirmaţie muşcătoare despre percepţia generală a poliţiştilor legată de abilitatea lor de a depista un criminal atunci când dădeau ochii cu el, dar acum era etapa în care oricine putea spune ce gândea fără teama de a fi contrazis. Din experienţă, cele mai bune idei îşi aveau originea în schimburile de replici, bâjbâieli, supoziţii şi raţionamente eronate, rapide.

Se deschise uşa.

— Sal'tare! se auzi vocea cântată a lui Bjørn Holm. C'uze tuturor, dar am fost pe urmele armei crimei.

Îşi scoase impermeabilul şi îl atârnă de cuierul din biroul lui Harry, care se clătină periculos. Pe dedesubt, Holm purta o cămaşă roz cu broderie galbenă şi un text pe spate care proclama că Hank Williams – în ciuda certificatului de deces emis în iarna anului 1953 – încă trăia. După aceea, Holm se trânti pe ultimul scaun liber şi se uită la chipurile serioase ale celorlalţi.

— Ce e? zâmbi el, făcându-l pe Harry să aştepte replica favorită a lui Holm. Care nu întârzie să apară. A murit cineva?

— Arma crimei, rosti Harry. Haide.

Holm zâmbi şi îşi frecă palmele una de alta.

— Mă întrebam, evident, de unde provin urmele de arsură de pe gâtul Sylviei Ottersen. Specialistul medico-legal habar n-avea. Spunea că arterele mici de sânge au fost cauterizate, la fel cum se procedează la amputaţii, că să se oprească sângerările. Înainte de tăierea unui picior. Iar când a menţionat tăierea, în mintea mea a apărut un gând. După cum ştiţi, eu am crescut la o fermă…

Björn Holm se aplecă în faţă, cu ochii scânteind, amintindu-i lui Harry de un tată care e pe cale să deschidă un cadou de Crăciun, un set mare de trenuleţe cumpărat pentru fiul lui nou-născut.

— Dacă o vacă era pe cale să fete, iar viţelul era deja mort înăuntru, uneori cadavrul era prea mare ca mama să îl expulzeze fără ajutor. Iar dacă, în plus, viţelul mai era şi întors, nu puteam să-l scoatem de acolo fără să riscăm rănirea mamei. În acel caz, medicul veterinar era obligat să folosească un fierăstrău.

Skarre se strâmbă.

— Este un tip de fierăstrău foarte subţire, cu lamă flexibilă, care poate fi introdus într-o vacă gestantă, în jurul fătului, ca un laţ. După aceea lama se trage şi se împinge înapoi şi înainte, ca să taie corpul

viţelului. Holm demonstră mişcarea cu propriile mâini. Asta până ce viţelul e tăiat în două şi se poate scoate afară jumătate din carcasă. De obicei, după aceea problema e rezolvată. De obicei. Asta din pricină că lama uneori taie şi mama pe măsură ce este manevrată în interiorul ei, aşa că ea ajunge să sângereze până moare. Ca atare, cu câţiva ani în urmă, câţiva fermieri francezi au venit cu ideea unui dispozitiv practic, care rezolvă problema. Un filament electric în formă de buclă, care pătrunde în carne prin ardere. E vorba de un mâner din plastic simplu, cu o sârmă subţire şi superrezistentă agăţată la fiecare capăt al mânerului, formând un laţ care se poate aşeza în jurul a orice trebuie tăiat. După aceea comuţi pe căldură. În cincisprezece secunde, metalul devine fierbinte şi alb, apoi se apasă un buton de pe mâner, şi laţul începe să se strângă şi să taie carnea. Nu există mişcări laterale şi deci scad enorm şansele de a tăia animalul gestant. Iar dacă e să fie rănit în proces, există alte două avantaje…

— Încerci cumva să ne vinzi nouă instrumentul ăsta? întrebă Skarre cu un rânjet, uitându-se la Harry după o reacţie.

— Din cauza temperaturii de lucru, sârma este perfect sterilă, continuă Holm. Nu transmite bacterii sau sânge infectat de la fătul mort. Iar căldura cauterizează micile vase de sânge şi diminuează sângerarea.

— Bun, rosti Harry. Ştii sigur că a fost folosit un astfel de instrument?

— Nu, răspunse Holm. Aş fi putut testa unul dacă reuşeam să pun mâna pe aşa ceva, dar medicul veterinar cu care am discutat spune că laţurile electrice de tăiere nu au fost încă aprobate de Ministerul Agriculturii din Norvegia.

Se uită la Harry cu o expresie de profund şi sincer regret.

— Păi atunci, reveni Harry, dacă nu aceasta este arma crimei, cel puţin aşa s-ar explica însă cum a fost posibilă secţionarea capului victimei în vreme ce călăul stătea în picioare în pârâu. Voi ce credeţi?

— Franţa, rosti Katrine Bratt. Mai întâi ghilotina, acum chestia asta.

Skarre îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Sună prea ciudat. Oricum, de unde naiba a făcut el rost de laţul ăsta minune? Adică, din moment ce nu e aprobat…

— Putem începe căutarea din acest punct, zise Harry. Vrei să verifici tu, Skarre?

— Am spus că eu nu cred toată povestea asta.

— Scuze, nu m-am făcut bine înţeles. Am vrut să spun aşa: Skarre, verifică pista. Altceva, Holm?

— Nu. Probabil că sângele a curs şiroaie la locul crimei, dar singurele urme de sânge găsite de noi au fost în şopron după omorârea puilor de găină. Că am adus vorba despre pui, după temperatura cadavrelor şi a încăperii, puii au fost omorâţi în jurul orei şase şi

jumătate. Nu este foarte exactă această oră, deoarece unul din pui era mai cald decât ceilalţi.

— Probabil că avea febră, râse Skarre.

— Şi omul de zăpadă? întrebă Harry.

— Nu se pot găsi amprente pe grămezi de cristale de zăpadă care se modifică de la o oră la alta, dar ar trebui să existe fragmente de piele, căci acele cristale sunt ascuţite. Poate chiar fire textile de la mănuşi sau fular dacă purta aşa ceva. Însă nu am găsit nimic.

— Mănuşi de cauciuc, zise Katrine.

— Altfel absolut nimic, încheie Holm.

— Bun. Cel puţin avem un capăt de unde să pornim. Ai verificat dinţii…?

Harry fu întrerupt de Holm, care se îndreptase pe scaun cu o expresie de jignire pe faţă.

— După urme lăsate pe dinţii ei? Pe părul ei? Urme de degete pe gât? Alte chestii la care specialiştii medico-legali nici nu le trece prin minte să se gândească?

Harry înclină din cap în chip de scuze şi se uită la ceas.

— Skarre, chiar dacă tu nu crezi că Rolf Ottersen este genul, află unde era şi ce făcea la momentul dispariţiei lui Birte Becker. Eu o să am o mică discuţie cu Filip Becker. Katrine, treci în revistă toate cazurile de persoane dispărute, inclusiv acestea două, şi caută potriviri.

— Bine, rosti tânăra.

— Compară totul, o instrui Harry. Ora morţii, faza lunii, ce se transmitea la televizor, culoarea părului victimelor, dacă împrumutaseră aceleaşi cărţi de la bibliotecă, dacă participaseră la acelaşi seminar, suma cifrelor de la numerele lor de telefon. Trebuie să aflăm cum le selectează.

— Stai aşa o clipă, interveni Skarre. Am decis deja că există o legătură? N-ar trebui să rămânem deschişi la orice posibilitate?

— Tu poţi rămâne cât naiba de deschis vrei, i-o reteză Harry, ridicându-se de pe scaun şi asigurându-se că are cheile de la maşină în buzunar. Câtă vreme execuţi ce îţi cere şeful tău. Ultimul care iese stinge lumina.

Harry aştepta la lift când auzi pe cineva apropiindu-se. Paşii se opriră chiar în spatele lui.

— De dimineaţă am discutat cu una dintre gemene într-o pauză la şcoală.

— O, da?

Harry se întoarse către Katrine Bratt.

— Am întrebat-o ce au făcut marţi.

— Marţi?

— Ziua în care a dispărut Birte Becker.

— Corect.

— Ea era în oraş, împreună cu sora şi mama ei. Şi-a amintit asta deoarece au fost la Muzeul Kon-Tiki ca să caute o jucărie după o vizită la doctor. Şi şi-au petrecut noaptea la o mătuşă, în vreme ce mama lor s-a dus în vizită la o prietenă. Tatăl a rămas acasă ca să supravegheze proprietatea. Singur.

Katrine stătea atât de aproape, încât Harry îi putea simţi parfumul. Nu semăna cu nimic din ceea ce ştia el că folosesc femeile. Foarte condimentat, fără niciun pic de dulceaţă.

— Mmm. Cu care geamănă ai discutat?

Katrine Bratt îi susţinu privirea.

— Habar n-am. Contează?

Un sunet care se auzi îl anunţă pe Harry că liftul ajunsese la etajul lor.

Jonas desena un om de zăpadă. Ideea era să facă omul să zâmbească şi să cânte, să-l facă fericit. Însă nu-i ieşea deloc; omul de zăpadă se uita înapoi la el fără nicio expresie din imensa foaie albă de desen. În jurul lui, în amfiteatrul mare, abia dacă se auzea vreun sunet, în afară de scârţâitul cretei mânuite de tatăl lui pe tablă, din când în când câte un pocnet pe un pupitru din faţa lui şi fâsâitul pixurilor pe hârtii. Lui Jonas nu-i plăceau pixurile. Dacă foloseai aşa ceva nu mai puteai şterge şi nu mai puteai schimba nimic din desen. Ce desenai rămânea acolo pentru totdeauna. Se trezise de dimineaţă gândindu-se că mama lui se întorsese, că totul era bine din nou, aşa că alergase spre dormitorul ei. Însă acolo era tatăl lui, care se îmbrăca şi care îi spusese lui Jonas să se îmbrace şi el, deoarece avea de gând să-l ia cu el la universitate în acea zi. Pixuri.

Încăperea cobora spre locul unde stătea tatăl lui şi semăna cu o sală mare de teatru. Tatăl lui nu le spusese nimic studenţilor, nici măcar atunci când intrase în amfiteatru însoţit de Jonas. Se mulţumise să-i salute din cap, îi arătase lui Jonas ce loc să ocupe, după care se dusese drept la tablă şi începuse să scrie. Iar studenţii erau în mod cert obişnuiţi cu aşa ceva, deoarece îl aşteptaseră pregătiţi şi începuseră imediat să-şi ia notiţe. Tablele erau acoperite cu numere şi litere mici, precum şi cu câteva caractere ciudate pe care Jonas nu le recunoştea. Odată, tatăl lui îi explicase că fizica avea un limbaj propriu, limbaj pe care el îl folosea ca să spună poveşti. Când Jonas întrebase dacă erau poveşti despre aventuri, tatăl lui izbucnise în râs şi spusese că fizica nu poate fi folosită decât la explicarea unor lucruri adevărate, că era vorba de un limbaj care nu putea minţi.

Unele caractere erau amuzante. Şi foarte elegante.

Pe umerii tatălui lui se depusese praf de cretă. Un strat alb şi fin i se aşezase ca omătul pe haină. Jonas privi spatele tatălui său şi încercă

să-l deseneze. Însă nici acesta nu se dovedi un om de zăpadă fericit. Brusc, în amfiteatru se lăsă o tăcere mormântală. Pixurile încetară să mai fâşâie. Deoarece bucata de cretă îşi încetase mişcarea. Rămăsese nemişcată în partea de sus a tablei, atât de sus încât tatăl lui era obligat să întindă mâna deasupra capului ca să ajungă. Iar acum bucata de cretă părea înţepenită, iar tatăl lui părea că atârnă de tablă, aşa cum atârnase Wile E. Coyote de o creangă subţire pe o creastă, având sub el un hău imens, imens în care să se prăbuşească. Apoi umerii tatălui său începură să tremure, şi Jonas îşi zise că el încerca să elibereze bucata de cretă, să o facă să se mişte din nou, însă nu era aşa. Un freamăt străbătu amfiteatrul, ca şi cum toţi studenţii ar fi căscat gurile şi şi-ar fi ţinut respiraţia în aceeaşi clipă. Apoi tatăl lui eliberă în sfârşit bucata de cretă şi porni spre ieşire fără să se mai întoarcă, după care dispăru. „Se duce să mai ia nişte cretă“, îşi zise Jonas. Rumoarea vocilor studenţilor se intensifică treptat în jurul lui. Prinse din zbor două cuvinte: „soţie“ şi „dispărută“. Se uită la tablă, aproape complet acoperită cu semne. Tatăl lui încercase să scrie că ea era moartă, dar bucata de cretă putea rosti doar adevărul, aşa că se înţepenise. Jonas încercă să-şi şteargă omul de zăpadă de pe foaie. În jurul lui, tinerii îşi strângeau lucrurile, iar scaunele se lipeau cu zgomot de tăblii când ei se ridicau şi plecau.

O umbră acoperi omul de zăpadă nereuşit de pe foaia de hârtie, aşa că Jonas îşi ridică privirea.

Era poliţistul, cel înalt cu faţă urâtă şi ochi blânzi.

— Vrei să vii cu mine ca să vedem dacă îl găsim pe tatăl tău? întrebă poliţistul.

Harry bătu cu grijă în uşa biroului pe care stătea scris *PROF. FILP BECKER*.

Cum dinăuntru nu primi răspuns, deschise uşa.

Omul din spatele biroului îşi înălţă capul din palme.

— Am spus eu că poţi intra…?

Se opri când îl văzu pe Harry. După care îşi mută privirea spre băiatul care stătea alături.

— Jonas! exclamă Filip Becker, cu un ton între uimire şi dojană. Profesorul avea ochii înroşiţi. Nu ţi-am spus că trebuie să aştepţi în linişte?

— L-am adus cu mine, zise Harry.

— Cum?

Becker se uită la ceas şi se ridică.

— Studenţii dumitale au plecat, anunţă Harry.

— Da? Becker se prăbuşi înapoi pe scaun. Eu… eu doar am vrut să le dau o pauză.

— Am fost acolo, rosti Harry.

— Aţi fost? De ce…?

— Avem nevoie cu toţii de o pauză din când în când. Putem avea o mică discuţie?

— N-am vrut să se ducă la şcoală, explică Becker după ce îl trimise pe Jonas la bufet cu instrucţiunea clară să stea şi să aştepte acolo. Toate întrebările şi speculaţiile alea, pur şi simplu, nu mi le-am dorit. În fine, sunt convins că înţelegeţi.

— Da. Harry scoase un pachet de ţigări, îi aruncă lui Becker o privire întrebătoare şi îl puse înapoi în buzunar când profesorul clătină ferm din cap. Asta este în mod sigur mai uşor de înţeles decât ce scria pe tablă.

— E vorba de fizică cuantică.

— Sună bizar.

— Universul atomilor este bizar.

— În ce fel?

— Atomii încalcă cele mai fundamentale legi ale fizicii. Precum cea care spune că un obiect nu este capabil să se afle în două locuri simultan. Niels Bohr a spus odată că, dacă nu eşti profund şocat de fizica cuantică, atunci n-ai înţeles nimic din ea.

— Dar dumneavoastră o înţelegeţi?

— Nu… aţi înnebunit? Este haos pur. Însă prefer acel haos acestui haos.

— Care?

Becker oftă.

— Generaţia noastră s-a transformat în servitori şi secretari ai copiilor noştri. Mă tem că asta se aplică şi la Birte. Există atât de multe întâlniri, zile de naştere, mâncăruri favorite şi jocuri de fotbal, încât simt că o iau razna. Astăzi m-a sunat cineva de la un cabinet medical din Bygdøy deoarece Jonas nu a apărut la ora programată. Iar în această după-amiază are antrenament Dumnezeu ştie unde, iar generaţia lui n-a auzit niciodată de posibilitatea de a folosi autobuzul.

— Ce nu este în regulă cu Jonas?

Harry îşi scoase carneţelul în care nu scria niciodată nimic, dar care, din experienţa lui, părea să-i ajute pe oameni la concentrarea gândurilor.

— Nimic. Nimic neobişnuit, presupun. Becker făcu un semn de lehamite cu mâna. Şi presupun că vă aflaţi aici din cu totul alt motiv?

— Da, răspunse Harry. Vreau să aflu unde aţi fost ieri după-amiază şi aseară.

— Cum?

— Asta e procedura, Becker.

— Chestia asta are ceva de-a face cu… cu…?

Becker dădu din cap înspre ziarul *Dagbladet* care zăcea deasupra unui teanc de ziare.

— Nu ştim, zise Harry. Răspundeţi-mi, vă rog.

— Spuneţi-mi, aţi luat-o razna cu toţii?

Harry îşi privi tăcut ceasul.

Becker gemu.

— Bine, vreau să vă ajut. Noaptea trecută am stat aici ca să lucrez la un articol despre lungimile de undă ale hidrogenului, pe care sper să îl văd publicat.

— Există colegi care să vă susţină afirmaţia?

— Motivul pentru care cercetarea norvegiană contribuie cu atât de puţin la binele omenirii este acela că autosatisfacţia academicienilor norvegieni este întrecută doar de indolenţa lor. Am fost, ca de obicei, singur cuc.

— Şi Jonas?

— Şi-a făcut singur ceva de mâncare şi a stat să se uite la televizor până când am ajuns acasă.

— Cam la ce oră?

— Cred că pe la nouă.

— Mmm. Harry pretinse că îşi ia notiţe. Aţi apucat să cercetaţi lucrurile lui Birte?

— Da.

— Aţi găsit ceva?

Filip Becker îşi mângâie colţul gurii cu un deget şi clătină din cap. Harry se uită ţintă la el, folosind tăcerea ca armă. Însă Becker încheiase ce avea de spus.

— Mulţumesc pentru ajutor, rosti Harry, înghesuindu-şi carneţelul în buzunar şi ridicându-se. Îi spun eu lui Jonas că poate veni.

— Lăsaţi-mă câteva clipe singur, vă rog.

Harry găsi bufetul unde Jonas şedea şi desena, cu vârful limbii scos afară din gură. Poliţistul rămase în picioare lângă băiat, zgâindu-se la foaia de hârtie pe care, deocamdată, se găseau două cercuri inegale.

— Un om de zăpadă.

— Da, replică Jonas, ridicându-şi privirea. Cum de ţi-ai dat seama?

— De ce te ducea mama ta la doctor, Jonas?

— Nu ştiu.

Jonas desenă capul omului de zăpadă.

— Cum îl cheamă pe doctor?

— Nu ştiu.

— Unde se găsea?

— Nu am voie să spun nimănui. Nici măcar lui tati.

Jonas se aplecă asupra hârtiei şi desenă păr pe capul omului de zăpadă. Păr lung.

— Sunt poliţist, Jonas. Încerc să o găsesc pe mama ta.

Creionul desena tot mai accentuat, iar părul devenea tot mai negru.

— Nu ştiu cum se cheamă acel loc.

— Îţi aminteşti de ceva remarcabil din apropiere?

— Vacile regelui.

— Vacile regelui?

Jonas încuviinţă.

— Femeia care stă în spatele ferestrei se cheamă Borghild. Am primit o acadea pentru că am lăsat-o să-mi ia sânge cu un ac.

— Desenezi ceva anume? se interesă Harry.

— Nu, răspunse Jonas, concentrându-se asupra genelor omului.

Filip Becker se postă la fereastră şi îl urmări pe Harry Hole cum traversează parcarea. Pierdut în gânduri, plesnea micul carneţel negru de palma mâinii. Se întreba dacă Hole îl crezuse atunci când pretinsese că habar n-avea că poliţistul participase la cursul lui. Sau când spusese că nu descoperise nimic printre lucrurile lui Birte. Sau când afirmase că lucrase la un articol în seara precedentă. Carneţelul negru se găsise în sertarul noptierei ei; ea nici măcar nu încercase să îl ascundă. Şi ce era scris acolo…

Aproape că ar fi trebuit să râdă. Tâmpita crezuse că îl poate păcăli pe el.

11

Ziua 4
MASCA MORTUARĂ

Katrine Bratt stătea aplecată peste computerul ei când Harry îşi vârî capul pe uşă.

— Ai găsit vreo potrivire?

— Nu prea, răspunse Katrine. Toate femeile aveau ochi albaştri. În afară de asta, erau destul de diferite ca aspect. Toate aveau soţi şi copii.

— Am eu un punct de plecare, zise Harry. Birte Becker l-a dus pe Jonas la un doctor în apropiere de vacile regale. Asta trebuie să fie proprietatea regală Kongsgården din Bygdøy. Iar tu ai spus că gemenele au fost la muzeul Kon-Tiki după o vizită la doctor. Tot în Bygdøy. Filip Becker nu ştia nimic despre doctor, însă Rolf Ottersen ar putea şti.

— Îl sun.

— Pe urmă vino la mine.

Ajuns în birou, Harry luă cătuşele, îşi închise una în jurul încheieturii mâinii şi prinzând-o pe cealaltă cu un pocnet în jurul piciorului mesei, în timp ce asculta mesajele telefonice. Rakel îl informa că Oleg se ducea cu un prieten la Valle Hovin. Mesajul era superfluu. Harry ştia că era, de fapt, un soi de aducere aminte mascată, în caz că Harry uitase de întreaga poveste. Până în acel moment, Harry nu uitase niciodată de vreo promisiune făcută lui Oleg, însă accepta astfel de mici împunsături, pe care alţii le-ar fi putut lua drept o declaraţie de neîncredere. Lui însă îi *plăceau* astfel de lucruri. Deoarece ele spuneau câte ceva despre ce gen de mamă era ea. Şi deoarece ea masca aducerea aminte, astfel încât să nu-l jignească pe el.

Katrine intră fără să bată la uşă.

— Pervers, rosti ea, arătând înspre piciorul de masă de care era legat Harry. Dar îmi place.

— Încătuşare rapidă cu o singură mână, explică Harry zâmbind. O chestie de doi bani pe care am deprins-o în Statele Unite.

— Ar trebui să încerci noile cătuşe rapide Hiatt. Nici măcar nu e nevoie să calculezi dacă trebuie să te apropii din stânga sau din dreapta, căci cătuşa se va închide oricum în jurul încheieturii tale câtă vreme lovitura e precisă. Iar după aceea exersezi cu două seturi de

cătuşe, câte una în jurul fiecărei încheieturi, ca să ai două încercări de prindere.

— Mmm. Harry desfăcu cătuşele. Ce-ţi trece prin minte?

— Rolf Ottersen n-a auzit de niciun fel de programare la doctor şi nici de vreun doctor din Bygdøy. De fapt, medicul lor de familie este în Bærum. Le-aş putea întreba pe gemene dacă îşi aduce vreuna din ele aminte de acel doctor sau putem suna la cabinetele medicale din Bygdøy ca să verificăm noi înşine. Sunt doar patru. Uite.

Tânăra puse un post-it galben pe biroul lui.

— N-au voie să dezvăluie numele clienţilor lor, rosti el.

— O să discut cu gemenele când se întorc de la şcoală.

— Aşteaptă, zise Harry, apucând telefonul şi formând primul număr.

Îi răspunse o voce nazală, care rosti numele cabinetului.

— Borghild este acolo? întrebă Harry.

Nu exista nicio Borghild.

La al doilea număr, un robot telefonic cu o voce la fel de nazală îi comunică faptul că acel cabinet primea apeluri telefonice doar într-o perioadă restricţionată la două ore, iar acea perioadă se încheiase de ceva vreme.

În fine, la cea de-a patra tentativă, o voce veselă îi oferi informaţiile la care el spera.

— Da, eu sunt.

— Bună, Borghild, aici este inspectorul Harry Hole de la Poliţia din Oslo.

— Data naşterii?

— Cândva primăvara. Sun în legătură cu un caz de crimă. Presupun că ai citit ziarele de azi. Ce vreau eu să aflu este dacă ai văzut-o pe Sylvia Ottersen săptămâna trecută?

La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

— O clipă, rosti femeia într-un târziu.

Harry o auzi ridicându-se de pe scaun, apoi aşteptă. Femeia se întoarse.

— Îmi pare rău, domnule Hole. Informaţiile despre pacienţi sunt confidenţiale. Şi cred că poliţia ştie asta.

— Da, ştim. Dar dacă nu cumva greşesc, pacientele sunt fetele, nu Sylvia.

— N-are de-a face. Cereţi informaţii care în mod indirect ar putea dezvălui identitatea pacienţilor noştri.

— Ţi-aş putea aduce aminte că vorbim aici de o anchetă criminalistică.

— Iar eu v-aş aduce aminte că puteţi veni la noi cu un mandat de percheziţie. Om fi noi poate mai precauţi cu informaţiile despre pacienţi decât alte cabinete, dar asta e natura muncii noastre.

— Natura muncii?

— Domeniul nostru de specialitate.

— Anume?

— Chirurgie plastică şi operaţii specializate. Căutaţi pe site-ul nostru web – www.kirklinikk.no

— Mulţumesc, dar cred că am aflat suficient deocamdată.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră.

Femeia puse telefonul în furcă.

— Ei bine? întrebă Katrine.

— Jonas şi gemenele au fost la acelaşi doctor, răspunse Harry, lăsându-se pe spătarul scaunului. Iar asta înseamnă că avem treabă.

Harry simţea fiorul de adrenalină, tremurul interior care apărea întotdeauna atunci când adulmeca primul iz al brutei umane. Iar după acel fior urma Marea Obsesie. Care însemna totul deodată: iubire şi intoxicare, orbire şi clarviziune, raţiune şi nebunie. Colegii vorbeau din când în când despre entuziasm, dar aici era vorba despre altceva, ceva special. Nu povestise nimănui despre Obsesie şi nici nu încercase să o analizeze. Nu îndrăznise. Ştia doar că ea îl ajuta, îl mâna de la spate, îi dădea energie pentru a-şi îndeplini misiunea pentru care fusese numit. Nu voia să ştie mai multe. Chiar nu voia.

— Şi acum? întrebă Katrine.

Harry deschise ochii şi sări de pe scaun.

— Acum mergem la cumpărături.

Magazinul Gustul Africii era amplasat în apropiere de Bogstadveien, cea mai aglomerată stradă din Majorstuen. Din nefericire, localizarea lui la paisprezece metri depărtare pe o străduţă laterală însemna că se găsea, de fapt, tot doar la periferie.

Când Katrine şi Harry intrară în magazin, sună un clopoţel. În lumina difuză – sau mai exact în lipsa de lumină de dinăuntru – Harry zări carpete cu ţesătură aspră în culori puternice, ţesături de tip sarong, perne mari cu motive vest-africane, măsuţe mici de cafea care arătau ca şi cum ar fi fost direct sculptate în lemnul copacilor tropicali şi statuete înalte şi zvelte reprezentând membri ai tribului Masai şi o selecţie din cele mai cunoscute animale ale savanei. Totul părea atent planificat şi executat: nu se vedeau etichete de preţ, culorile se complementau una pe cealaltă, iar produsele erau amplasate în perechi, ca într-o arcă a lui Noe. Pe scurt, locul semăna mai degrabă a expoziţie decât a magazin. O expoziţie cumva prăfuită. Impresia era întărită de o nemişcare aproape nefirească după ce uşa se închise în urma lor şi clopoţelul încetă să mai sune.

— Da? se auzi o voce dinăuntrul magazinului.

Harry porni în direcţia sunetului. În bezna din fundul magazinului, în spatele unei girafe enorme, iluminat de un singur bec, zări spatele

unei femei care stătea în picioare pe un scaun. Femeia atârna o mască zâmbitoare din lemn negru pe perete.

— Ce e? întrebă ea fără să se întoarcă.

Femeia lăsa impresia că se aşteaptă la tot ce e neaşteptat, însă nu şi la potenţiali clienţi.

— Suntem de la poliţie.

— A, da.

Femeia se întoarse şi lumina becului îi căzu chiar pe faţă. Harry simţi că-i stă inima în loc şi făcu din instinct un pas înapoi. Era Sylvia Ottersen.

— S-a întâmplat ceva? întrebă femeia cu o încruntătură între lentilele ochelarilor.

— Cine… sunteţi?

— Ane Pedersen, rosti ea, dându-şi instantaneu seama care era motivul evident al perplexităţii de pe chipul lui Harry. Sunt sora Sylviei. Suntem gemene.

Harry începu să tuşească.

— Dânsul este inspectorul Harry Hole, o auzi Harry pe Katrine făcând prezentările din spatele lui. Iar eu sunt Katrine Bratt. Speram să îl găsim pe Rolf aici.

— E la capela mortuară.

Ane Pedersen se opri, iar în acel moment toţi trei conştientizară la ce se gândeau cu toţii: cum naiba se putea îngropa doar un cap?

— Iar dumneavoastră acoperiţi breşa? reveni Katrine.

Ane Pedersen schiţă un zâmbet.

— Da.

Se dădu jos de pe scaun cu grijă, continuând să ţină masca de lemn în mână.

— E o mască de ceremonie sau spirituală? întrebă Katrine.

— De ceremonie, răspunse femeia. Hutu. Congo de Est.

Harry îşi privi ceasul.

— Şi când se întoarce?

— Nu ştiu.

— Aţi putea ghici?

— Aşa cum am spus, nu…

— E o mască frumoasă cu adevărat, o întrerupse Katrine. Aţi fost în Congo ca s-o aduceţi chiar dumneavoastră, nu-i aşa?

Ane îi aruncă o privire uimită.

— De unde aţi ştiut?

— Îmi dau seama după cum o ţineţi, fără să-i acoperiţi ochii sau gura. Respectaţi spiritele.

— Vă interesează măştile?

— Se poate spune şi aşa, răspunse Katrine, arătând înspre o mască neagră cu braţe mici în lateral şi picioare care atârnau dedesubt.

Chipul era pe jumătate uman, pe jumătate animalic. Aia e o mască Kpelie, nu-i aşa?

— Da, din Coasta de Fildeş. Senufo.

— O mască de putere?

Katrine îşi plimbă mâna peste părul ţeapăn şi grăsos de animal care atârna de nuca de cocos din vârful măştii.

— Uau, dar ştiţi multe, exclamă Ane.

— Ce e o mască de putere? întrebă Harry.

— E ceea ce sugerează şi numele, răspunse Ane. În Africa, astfel de măşti nu sunt simple simboluri. O persoană care poartă o astfel de mască în comunitatea Lo devine automat deţinătorul întregii puteri executive şi judecătoreşti. Nimeni nu pune la îndoială autoritatea deţinătorului; masca îţi conferă putere.

— Am zărit două măşti mortuare atârnând de uşă, zise Katrine. Foarte frumoase.

Ane îi răspunse cu un zâmbet.

— Am mai multe. Sunt din Lesotho.

— Pot să arunc o privire?

— Bineînţeles. Aşteptaţi aici o secundă.

După plecarea femeii, Harry se uită lung la Katrine.

— Mi-am zis că ar fi bine să am o conversaţie cu ea, explică tânăra ca răspuns la întrebarea lui nerostită. Ca să verific dacă există secrete de familie, înţelegi?

— Înţeleg. Şi ai face bine să exersezi aşa ceva pe cont propriu.

— Tu ai altceva de făcut?

— O să fiu la birou. Dacă apare Rolf Ottersen, aminteşte-ţi să obţii o declaraţie scrisă prin care renunţă la confidenţialitatea pacientelor.

La uşă, în vreme ce ieşea, Harry aruncă o privire la chipurile umane, micşorate, cu pielea încreţită şi încremenite într-un strigăt. Presupuse că erau doar nişte imitaţii.

Eli Kvale trăgea de căruciorul ei de cumpărături printre rafturile supermarketului ICA de la stadionul Ullevål. Era un magazin imens. Un pic mai scump decât alte supermarketuri, dar cu o selecţie de produse mult mai bună. Eli nu venea zilnic aici, ci doar când avea chef să pregătească ceva drăguţ. Iar în seara asta fiul ei, Trygve, se întorcea acasă din Statele Unite. Băiatul era student în anul trei la economie la o universitate din Montana, dar în toamna asta nu avea examene şi-şi propusese să studieze acasă până în ianuarie. Andreas avea să conducă direct de la slujba de la biserică pentru a-l lua de la aeroportul Gardemoen. Iar ea ştia că până la ora la care cei doi aveau să ajungă acasă aveau să se cufunde într-o conversaţie despre pescuitul la muscă şi excursii cu canoele.

Se sprijini de un congelator şi simţi răceala acestuia în vreme ce pe

lângă ea trecu o umbră. Fără a-şi ridica privirea, ştiu că e aceeaşi umbră care trecuse pe lângă ea atunci când stătea la vitrina cu alimente proaspete, dar şi în parcare, când ea încuia maşina. Nu însemna nimic. Era doar o chestiune veche care reapărea la suprafaţă. Ajunsese să se împace cu ideea că temerile ei nu vor dispărea niciodată, chiar dacă întâmplarea se petrecuse la distanţă de o jumătate de viaţă de om. La ieşire alese cea mai lungă coadă; din experienţa ei, de obicei cea mai lungă coadă era şi cea mai rapidă. Andreas credea că ea se înşală. Cineva se aşează la coadă în spatele ei. Ca atare, existau şi alţi oameni care se înşelau, îşi spuse ea. Nu se întoarse, crezând doar că persoana respectivă trebuia să fi cărat produse congelate: putea simţi răceala pe spatele ei.

Însă atunci când se întoarse, acolo nu mai era nimeni. Vru să cerceteze cu privirea celelalte cozi. „Nu începe“, îşi zise ea. „Nu începe iarăşi cu chestia asta“.

Ajunsă afară, se forţă să meargă încet până la maşină, să nu privească în jur, să descuie maşina, să pună înăuntru cumpărăturile, să se aşeze la volan şi să plece de acolo. Iar în vreme ce maşina Toyota străbătea încet dealurile alungite către apartamentul duplex din Nordberg, gândurile ei se îndreptară spre Trygve şi la cina care trebuia să fie gata în momentul în care el şi Andreas intrau pe uşă.

Harry îl asculta la telefon pe Espen Lepsvik şi privea fotografiile colegilor decedaţi. Lepsvik formase deja o echipă şi acum îi cerea lui Harry accesul la toate informaţiile relevante.

— O să primeşti o parolă de la şeful nostru IT, răspunse Harry. Apoi intri în fişierul denumit „Omul de zăpadă“ din reţeaua diviziei Omucideri.

— Omul de zăpadă?

— Trebuia să fie botezat cumva.

— Bine. Mersi, Hole. Cât de des vrei rapoarte de la mine?

— Doar atunci când ai ceva. Şi Lepsvik?

— Da?

— Ţine-te departe de teritoriul nostru.

— Şi care e mai exact teritoriul nostru?

— Te concentrezi pe ponturi, martori şi foşti deţinuţi care ar putea fi criminali în serie. Cam pe acolo se află esenţa muncii tale.

Harry ştia prea bine ce gândea experimentatul detectiv Kripos: adică treburile de rahat.

Lepsvik îşi drese glasul:

— Deci suntem de acord că există o legătură între dispariţii?

— Nu trebuie să fim de acord. Tu urmează-ţi instinctul.

— Bine.

Harry închise şi se uită la ecranul din faţa lui. Căutase site-ul

recomandat de Borghild şi văzuse fotografii cu frumuseţi feminine şi modele masculine, cu linii punctate pe chipuri şi trupuri care sugerau că înfăţişarea lor perfectă putea fi – dacă se dorea – ajustată. Idar Vetlesen însuşi îi zâmbea dintr-o astfel de fotografie, greu de deosebit dintre celelalte modele masculine.

Sub poza lui Idar Vetlesen se găsea un rezumat al diplomelor şi cursurilor cu nume lungi în franceză şi engleză care, din câte ştia Harry, puteau fi completate în doar două luni, dar care încă ofereau dreptul de a adăuga noi abrevieri în latină la doctoratul deţinut. Căutase pe Google numele Idar Vetlesen şi obţinuse o listă cu rezultate din ceea ce el credea a fi concursuri de curling, ca şi un site mai vechi, al unuia dintre foştii lui patroni, clinica Marienlyst. Abia când văzu numele de sub cel al lui Idar Vetlesen, Harry îşi zise că poate era adevărat ce spuneau oamenii: Norvegia este o ţară atât de mică, încât toată lumea este la cel mult două cunoştinţe depărtare de oricine.

În încăpere se ivi Katrine Bratt, care se trânti pe scaunul de vizavi de Harry cu un oftat profund. Tânăra îşi încrucişă picioarele.

— Crezi că este adevărat că oamenii frumoşi sunt mai preocupaţi de frumuseţe decât oamenii urâţi? întrebă Harry. De-aia cei care arată bine sunt atât de obsedaţi de aspectul lor?

— Nu ştiu, răspunse Katrine. Dar presupun că există o logică aici. Oamenii cu un coeficient de inteligenţă ridicat sunt atât de obsedaţi de acest coeficient încât şi-au înfiinţat propriul club, nu? Presupun că te concentrezi pe ceea ce ai. Aş zice că şi tu eşti destul de mândru de talentul tău de detectiv.

— Te referi la gena care prinde şobolani? La abilitatea înnăscută de a închide oameni cu boli mintale, probleme cu drogurile, intelect mult sub medie şi abuzuri din copilărie mult peste medie?

— Deci noi suntem doar nişte prinzători de şobolani?

— Da. Şi de aceea suntem atât de fericiţi atunci când ne cade în poală din senin un astfel de caz. E o şansă să mergem la vânătoare în stil mare, să împuşcăm un leu, un elefant sau un nenorocit de dinozaur.

Katrine nu râse. Din contră, încuviinţă din cap cu seriozitate.

— Ce a avut de spus sora geamănă a Sylviei?

— Am fost în pericol să devin cea mai bună prietenă a ei, oftă Katrine, punându-şi mâinile una peste alta pe un genunchi acoperit de ciorap.

— Povesteşte-mi.

— Ei bine, începu ea şi Harry observă imediat cum sunase acel „ei bine“ în gura ei. Ane mi-a spus că atât Sylvia, cât şi Rolf credeau că Rolf fusese cel norocos când ei doi se cuplaseră. În vreme ce tot restul lumii credea contrariul. Rolf tocmai îşi încheiase studiile de calificare ca inginer la Universitatea Tehnică din Bergen şi se mutase în Oslo, cu

o slujbă la Kvaerner Engineering. Sylvia era se pare genul de fiinţă care se trezeşte în fiecare dimineaţă cu câte o idee nouă legată de ceea ce are de gând să facă cu viaţa ei. Urmase jumătate de duzină de specializări diferite la universitate şi nu stătuse niciodată la aceeaşi slujbă mai mult de şase luni. Era încăpăţânată, exaltată, răsfăţată, o socialistă declarată şi atrasă de ideologii care predicau anularea egoului personal. Cele câteva prietene pe care le manipulase şi cei câţiva bărbaţi cu care avusese o relaţie o abandonaseră după puţină vreme, deoarece nu o mai suportau. Sora ei crede că Rolf era atât de îndrăgostit de ea deoarece Sylvia întruchipa opusul lui absolut. Vezi tu, el urmase cariera tatălui său şi devenise inginer. Venea dintr-o familie care credea în mâna nevăzută şi caritabilă a capitalismului şi în fericirea clasei mijlocii. Sylvia credea că noi, cei din Occident, suntem mai materialişti şi mai corupţi ca fiinţe umane, că am pierdut contactul cu identitatea noastră adevărată şi cu sursa fericirii adevărate. Şi că un rege oarecare din Etiopia era Mesia reîntrupat.

— Haile Selassie, rosti Harry. Cultul rastafarian.

— Le ştii pe toate.

— Muzica lui Bob Marley. Ei bine, asta ar putea explica legătura cu Africa.

— Poate. Katrine îşi schimbă poziţia pe scaun, trecându-şi acum piciorul stâng peste cel drept, iar Harry îşi îndreptă privirea în altă parte. În fine, Rolf şi Sylvia şi-au luat un an de vacanţă şi au călătorit prin vestul Africii. S-a dovedit a fi pentru amândoi un soi de pelerinaj către Damasc. Rolf a descoperit că vocaţia lui este de a ajuta Africa să revină pe picioarele ei. Sylvia, care avea un mare drapel etiopian tatuat pe spate, a descoperit că toată lumea se interesează doar de treburile proprii, chiar şi în Africa. Aşa că au înfiinţat Gustul Africii. Rolf ca să ajute un continent sărac, Sylvia deoarece combinaţia dintre importurile ieftine şi sprijinul guvernamental i s-a părut o sursă de bani facilă. Era mânată de aceeaşi motivaţie şi atunci când a fost prinsă cu un rucsac plin de marijuana la vamă, la întoarcerea din Lagos.

— Aşa mai vii de acasă.

— Sylvia a primit o sentinţă uşoară, cu eliberare condiţionată, deoarece a reuşit să planteze o sămânţă de îndoială în mintea judecătorului. A spus că nu ştia ce se află în rucsac, că adusese rucsacul ca să facă o favoare unui nigerian care locuia în Norvegia.

— Mmm. Altceva?

— Ane îl place pe Rolf. E amabil şi atent şi nutreşte o iubire fără margini pentru copii. Însă pare orb la tot ceea ce reprezintă Sylvia. Ea s-a îndrăgostit de două ori de alţi bărbaţi şi i-a abandonat pe Rolf şi pe copii. Însă bărbaţii au lăsat-o baltă şi de ambele dăţi Rolf a primit-o bucuros înapoi.

— Care crezi că era atuul ei în relaţia lor?

Katrine Bratt schiţă un zâmbet umbrit de tristeţe şi privi în gol în vreme ce mâna ei mângâia tivul fustei.

— Cred că cel obişnuit. Nimeni nu părăseşte pe cineva cu care a făcut sex de calitate. Se poate încerca, dar toţi se întorc. Suntem destul de simpli din punctul ăsta de vedere, nu?

Harry înclină încet din cap.

— Şi cum rămâne cu bărbaţii care au părăsit-o şi nu s-au mai întors?

— Există bărbaţi şi bărbaţi. Pe măsură ce trece timpul, unii dintre ei suferă din pricina lipsei de performanţe.

Harry o aţinti cu privirea. Şi decise să nu meargă mai departe cu subiectul.

— L-ai văzut pe Rolf Ottersen?

— Da, a venit la zece minute după plecarea ta, răspunse Katrine. Şi arăta mai bine ca data trecută. Nu a auzit niciodată de acea clinică de chirurgie plastică, dar a semnat declaraţia de consimţire la ridicarea confidenţialităţii doctor-pacient.

Katrine lăsă foaia împăturită de hârtie pe biroul lui.

Vântul rece ca gheaţa sufla peste tribunele joase de la Valle Hovin unde Harry şedea uitându-se la patinatorii pe gheaţă cum alunecă de-a lungul circuitului. Tehnica lui Oleg devenise mai eficientă şi mai armonioasă în ultimul an. De fiecare dată când prietenul lui accelera ca să-l depăşească, Oleg se lăsa mai jos, împingea mai tare în picioare şi ieşea cu calm din situaţie.

Harry îl sună pe Espen Lepsvik ca să se pună reciproc la curent cu noutăţile. Harry află că o maşină sedan de culoare închisă fusese văzută intrând în Hoffsveien seara târziu în noaptea în care dispăruse Birte. Aceeaşi maşină făcuse drumul întors nu multă vreme după aceea.

— Sedan de culoare închisă, repetă Harry, cu un fior. Cândva în cursul nopţii.

— Da, ştiu că nu înseamnă prea mult, oftă Lepsvik.

Harry tocmai băga telefonul la loc în buzunarul hainei când sesiză că lumina unuia dintre proiectoarele patinoarului era obturată de ceva.

— Îmi cer scuze că am întârziat puţin.

Harry îşi ridică privirea şi văzu chipul jovial şi zâmbitor al lui Mathias Lund-Helgesen.

Partenerul lui Rakel ocupă un loc.

— Îţi plac sporturile de iarnă, Harry?

Harry observă că Mathias avea acel fel direct de a se uita la tine, cu o expresie atât de intensă pe chip, încât îţi transmitea senzaţia că

omul asculta, chiar şi atunci când vorbea.

— Nu chiar. Poate un pic patinajul. Dar ţie?

Mathias clătină din cap.

— Dar am decis ca în ziua în care viaţa mi se va apropia de sfârşit şi voi ajunge atât de bolnav încât să nu mai vreau să trăiesc să urc până în vârful trambulinei de colo.

Arătă cu degetul peste umăr. Harry nu avea nevoie să se întoarcă. Holmenkollen, cel mai îndrăgit monument din Oslo şi cea mai proastă trambulină de sărituri cu schiurile, putea fi văzută de pretutindeni din oraş.

— Şi după aceea o să sar. Nu pe schiuri, ci direct de pe trambulină.

— Dramatic, făcu Harry.

Mathias zâmbi.

— Cădere în gol de patruzeci de metri. Se termină în câteva secunde.

— Cred că nu e o posibilitate iminentă.

— Cu nivelul de anti-Scl 70 din sângele meu, nu se ştie niciodată, zâmbi sardonic Mathias.

— Anti-Scl 70?

— Da, anticorpii reprezintă un lucru bun, dar ar trebui întotdeauna să-ţi pui întrebări când se ivesc în organism. Au apărut acolo cu un motiv.

— Mmm. Credeam că sinuciderea reprezintă o erezie pentru un doctor.

— Nimeni nu ştie mai bine decât un doctor ce înseamnă boala. Sunt de acord cu stoicul Zenon care considera sinuciderea drept un act meritoriu când moartea devine mai atrăgătoare decât viaţa. Când avea nouăzeci şi opt de ani, şi-a dislocat călcâiul. Asta l-a supărat aşa de tare, încât s-a dus acasă şi s-a spânzurat.

— Atunci de ce să nu te spânzuri în loc să faci efortul de a te urca pe trambulina Holmenkollen?

— Păi moartea ar trebui să însemne un soi de omagiu adus vieţii. Oricum, trebuie să mărturisesc că îmi place ideea publicităţii care ar rezulta dintr-o astfel de faptă. Mă tem că cercetările mele atrag prea puţină atenţie. Râsul vesel al lui Mathias fu acoperit de sunetele lamelor de patine la contactul cu gheaţa. Apropo, îmi pare rău că i-am luat patine noi lui Oleg. Rakel nu mi-a spus că aveai de gând să-i cumperi o pereche de ziua lui decât după aceea.

— Nicio problemă.

— Ar fi preferat să le aibă de la tine, să ştii.

Harry nu-i răspunse.

— Te invidiez, Harry. Poţi sta aici ca să citeşti ziarul, să dai un telefon, să vorbeşti cu alţi oameni, pentru el e suficient doar că *eşti* aici. Când eu ţip, strig, îl încurajez şi fac tot ceea ce scrie la carte că ar

trebui să facă un tată bun, el doar se enervează. Ştiai că îşi lustruieşte patinele zilnic, deoarece ştie că aşa procedai şi tu? Şi că până ce Rakel a insistat ca patinele să stea înăuntru, el le lăsa afară, pe trepte, deoarece tu i-ai spus odată că lamele lor de oţel trebuie ţinute mereu la rece? Tu eşti modelul lui, Harry.

Ideea îl făcu pe Harry să se înfioare. Însă undeva, în străfundul sufletului – nu, nu chiar aşa de adânc – era mulţumit să audă asta. Deoarece era un nemernic gelos căruia i-ar fi plăcut să blesteme încercările lui Mathias de a-l câştiga pe Oleg.

Mathias se juca cu un nasture de la haină.

— E ciudat în vremurile astea pline de divorţuri cu copiii şi cât de profund îşi înţeleg ei originile. Modul în care un tată nou nu-l poate înlocui niciodată pe cel adevărat.

— Tatăl adevărat al lui Oleg trăieşte în Rusia, zise Harry.

— Da, pe hârtie, replică Mathias cu un rânjet pervers. Dar nu şi în realitate, Harry.

Oleg trecu cu viteză pe lângă ei şi le făcu semn cu mâna. Mathias îi răspunse la gest.

— Ai lucrat cu un doctor pe nume Idar Vetlesen, zise Harry.

Mathias se uită surprins la el.

— Idar, da. La clinica Marienlyst. Dumnezeule, îl cunoşti pe Idar?

— Nu, căutam informaţii pe internet legate de numele lui şi am descoperit un site vechi cu o listă de doctori angajaţi la acea clinică. Era şi numele tău acolo.

— Au trecut câţiva ani de atunci, dar ne-am distrat pe cinste la Marienlyst. Clinica a fost înfiinţată într-o vreme când toată lumea credea că instituţiile private de sănătate aveau să aducă o mulţime de bani. Şi evident că acele clinici s-au închis când ne-am dat seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

— Aţi dat faliment?

— Cred că mai corect zis ar fi: *am fost restructuraţi.* Eşti pacientul lui Idar?

— Nu, numele lui a apărut în legătură cu un caz. Poţi să-mi spui ce fel de persoană este?

— Idar Vetlesen? râse Mathias. Da, îţi pot spune câte ceva despre el. Am făcut studiile împreună şi ne-am învârtit prin aceleaşi cercuri mulţi ani.

— Asta înseamnă că nu mai ţineţi legătura?

Mathias ridică din umeri.

— Presupun că Idar şi cu mine eram destul de diferiţi. Cei mai mulţi din cercul nostru socoteau medicina ca pe… în fine, ca pe o chemare. În afară de Idar. El n-avea scrupule în privinţa asta. Studia medicina deoarece era profesiunea care impunea cel mai mare respect. În orice caz, eu îi admir sinceritatea.

— Aşadar Idar Vetlesen era interesat de câştigarea respectului?

— Mai erau şi banii, evident. Nimeni nu a fost surprins când Idar şi-a ales chirurgia plastică. Şi nici când a ajuns la o clinică cu o clientelă selectă formată din bogătaşi şi vedete. Fusese mereu atras de astfel de persoane. Dorea să fie ca ei şi să frecventeze aceleaşi cercuri. Problema e că Idar se străduieşte prea mult. Îmi imaginez că vedetele alea îi zâmbesc în faţă, dar pe la spate îl fac un ticălos arivist şi pretenţios.

— Spui că e genul de om care ar face orice ca să-şi atingă scopurile?

Mathias se gândi la răspuns.

— Idar a căutat întotdeauna ceva care să-i poată aduce faimă. Problema lui Idar nu e că n-ar fi un om energic, ci că nu şi-a găsit misiunea în viaţă. Ultima dată când am vorbit cu el părea frustrat, ba chiar deprimat.

— Ti-l poţi imagina găsindu-şi o misiune care să-i aducă faimă? Poate ceva din afara domeniului medical?

— Nu m-am gândit la asta, dar e posibil. Nu e chiar genul de medic înnăscut.

— În ce fel?

— În acelaşi fel în care Idar îi admiră pe cei care au succes şi îi dispreţuieşte pe infirmi şi pe cei slabi. Nu e singurul doctor care procedează aşa, dar e singurul care o afirmă sus şi tare. Mathias râse. În cercul nostru, cu toţii am început ca nişte idealişti extrovertiţi care la un moment dat au devenit mai preocupaţi de poziţiile de consultant, de plata garajului nou de la casă şi de tarifele pentru ore suplimentare. Cel puţin Idar nu şi-a trădat idealurile; el a fost acelaşi încă de la început.

***

Idar Vetlesen izbucni în râs.

— Chiar a zis asta Mathias? Că nu mi-am trădat niciun ideal?

Avea un chip plăcut, aproape feminin, cu sprâncene atât de înguste, încât ai fi putut crede că şi le pensează, şi dinţi atât de albi şi de regulaţi, încât te întrebai dacă erau ai lui. Tenul părea moale şi întreţinut; omul avea păr bogat şi strălucind de vitalitate. Pe scurt, arăta cu câţiva ani mai tânăr decât vârsta lui reală, de treizeci şi şapte de ani.

— Nu ştiu ce a vrut să spună cu asta, minţi Harry.

Stăteau amândoi afundaţi în nişte fotolii joase în biblioteca unei case albe şi spaţioase, construite conform vechiului şi aristocraticului stil arhitectonic din Bygdøy. În timp ce îl conducea pe Harry prin cele două holuri vaste şi întunecate către o încăpere cu pereţi plini de rafturi cu cărţi, Idar Vetlesen îi explicase poliţistului că aceea era casa lui din copilărie. Mikkjel Fønhus. Kjell Aukrust. Romanul *The Shop*

Steward al lui Einar Gerhardsen. O gamă largă de biografii politice şi din literatura populară. Un raft întreg cu exemplare în curs de îngălbenire din *The Reader's Digest.* Harry nu văzu nimic publicat după 1970.

— O, ştiu prea bine ce a vrut să spună, chicoti Idar.

Harry bănuia ce voise Mathias să sugereze atunci când spusese că el şi Idar se distraseră de minune la clinica Marienlyst: probabil că se întrecuseră ca să vadă cine râde mai mult.

— Mathias, individul care face pe sfântul. Mai degrabă individul norocos. Nu, Doamne, am vrut să spun amândouă. Idar Vetlesen izbucni iarăşi în râs. Ei spun că nu cred în Dumnezeu, dar colegii mei temători de Cel de sus sunt nişte habotnici moralişti îngroziţi, care acumulează fapte bune deoarece în străfundurile lor sunt oripilaţi că vor arde în iad.

— Şi dumneata nu eşti? întrebă Harry.

Idar ridică dintr-una din sprâncenele lui frumos arcuite şi se uită cu interes la Harry. Idar purta nişte mocasini moi, albastru-deschis, cu şireturile dezlegate, blugi şi un tricou alb de tenis cu un jucător de polo stilizat pe partea stângă. Harry nu-şi amintea marca, ci doar că din cine ştie ce motiv el o asocia cu ceva plictisitor.

— Eu provin dintr-o familie de oameni practici, inspectore. Tata a fost şofer de taxi. Noi credem doar în ceea ce putem vedea.

— Mmm. Frumoasă casă pentru un şofer de taxi.

— Deţinea o companie de taxiuri, avea trei licenţe. Însă aici, în Bygdøy, un şofer de taxi a fost şi va fi întotdeauna un plebeu.

Harry îl privi pe doctor întrebându-se dacă individul era cumva drogat sau ceva de genul ăsta. Vetlesen şedea răsturnat pe spate pe fotoliul lui, părând exagerat de relaxat, ca şi cum ar fi dorit să-şi ascundă starea de nelinişte sau de emoţie. Acelaşi gând îi trecuse şi lui Harry prin minte atunci când sunase ca să explice că poliţia avea nevoie de răspunsuri la câteva întrebări şi Vetlesen îi făcuse o invitaţie aproape cordială acasă la el.

— Dar dumneata nu ai vrut să conduci un taxi, continuă Harry. Ai dorit… să-i faci pe oameni să arate mai bine?

Vetlesen zâmbi.

— Se poate spune că îmi ofer serviciile pe piaţa vanităţilor. Sau că repar faţadele oamenilor ca să uşurez durerea dinăuntrul lor. Alegeţi dumneavoastră. De fapt, nu îmi pasă deloc. Anticipând o reacţie şocată din partea lui Harry, izbucni iarăşi în râs. Când reacţia poliţistului nu apăru, Vetlesen adoptă o expresie mai serioasă. Eu mă văd ca un sculptor. Nu am vocaţia pentru aşa ceva. Îmi place să schimb aparenţele, să modelez chipuri. Dintotdeauna mi-a plăcut asta. Mă pricep şi oamenii mă plătesc pentru aşa ceva. Asta-i tot.

— Mmm.

— Dar asta nu înseamnă că nu am principii. Iar confidenţialitatea relaţiei cu pacienţii reprezintă unul dintre acestea.

Harry nu replică.

— Am discutat cu Borghild, reluă Vetlesen. Ştiu ce căutaţi, inspectore. Şi înţeleg că este o chestiune gravă. Dar nu vă pot ajuta. Sunt legat de jurământ.

— Nu chiar. Harry scoase foaia împăturită de hârtie dintr-un buzunar interior şi o puse pe măsuţa dintre ei. Această declaraţie, semnată de tatăl gemenelor, vă exonerează de la păstrarea jurământului.

Idar clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic.

Harry îşi încruntă sprâncenele a surpriză.

— Cum?

— Nu vă pot spune cine a venit să mă vadă sau ce mi s-a zis, dar pot afirma la modul general că oamenii care vin la doctor cu copiii lor sunt protejaţi de jurământul privind încrederea clienţilor, chiar şi în privinţa soţilor lor, dacă ei aşa doresc.

— De ce ar fi ascuns Sylvia Ottersen soţului ei faptul că a venit să vă vadă însoţită de gemenele ei?

— Poate că atitudinea noastră vi se pare rigidă, dar amintiţi-vă că mulţi dintre clienţii noştri sunt oameni faimoşi, care sunt expuşi bârfelor şi unei atenţii nedorite din partea presei. Duceţi-vă într-o seară de vineri la Kunstnernes Hus şi aruncaţi o privire în jur. Nici nu ştiţi câţi oameni de acolo şi-au aranjat pe ici pe colo înfăţişarea la clinica mea. Ar intra în fibrilaţie doar la ideea că vizitele lor aici ar putea deveni de notorietate publică. Reputaţia noastră se bazează pe discreţie. Dacă ar ieşi la iveală că suntem neatenţi cu datele clienţilor, consecinţele pentru clinică ar fi catastrofale. Sunt sigur că înţelegeţi.

— Avem două victime şi o singură coincidenţă, zise Harry. Ambele au fost la clinica dumitale.

— Chestia asta nu pot şi nu vreau să o confirm. Dar să presupunem de dragul discuţiei că au fost. Vetlesen flutură o mână prin aer. Şi ce-i cu asta? Norvegia e o ţară cu oameni puţini şi doctori şi mai puţini. Ştiţi la cât de puţine strângeri de mână distanţă suntem ca să ne cunoaştem cu toţii? Coincidenţa că ele ar fi putut vizita acelaşi doctor nu este mai dramatică decât aceea de a fi fost în acelaşi tren la un moment dat. Nu v-aţi întâlnit niciodată prieteni în tramvai?

Harry nu-şi aducea aminte de aşa ceva. În primul rând nu folosea tramvaiul atât de des.

— Am făcut un drum lung ca să îmi declaraţi că nu-mi veţi spune nimic, zise poliţistul.

— Îmi cer scuze. V-am invitat aici deoarece am presupus că alternativa era secţia de poliţie. Acolo unde, în acest moment, presa

cercetează zi şi noapte cine intră şi cine iese. Da, într-adevăr, îi cunosc pe acei oameni…

— Sunteţi conştient că pot obţine un mandat de percheziţie care ar face din jurământul dumneavoastră de confidenţialitate ceva nul şi neavenit?

— N-am nimic împotrivă, răspunse Vetlesen. În acel caz, clinica va adopta poziţia îngerilor. Dar până atunci…

Doctorul închise un fermoar imaginar peste gură.

Harry îşi schimbă poziţia pe fotoliu. Ştia că Idar ştie că el ştie. Ca să determine instanţa să anuleze jurământul de confidenţialitate, chiar într-un caz de crimă, era nevoie de dovezi clare că informaţiile doctorului erau relevante. Iar ei ce aveau? Aşa cum spusese şi Vetlesen, o coincidenţă ca o întâlnire într-un tramvai. Harry simţea nevoia puternică să facă ceva. Să bea. Sau să bată cu palma într-un fier. Cu simţ de răspundere. Inspiră adânc.

— Totuşi sunt obligat să vă întreb unde aţi fost în nopţile de 2 şi 4 noiembrie?

— Mă aşteptam la asta. Vetlesen zâmbi. Aşa că m-am gândit. Am fost aici cu… da, iat-o.

În încăpere pătrunse o femeie în vârstă, cu păr de culoarea gri şoarece atârnând ca o cortină în jurul capului. Femeia mergea cu paşi mici şi ducea o tavă argintie pe care se aflau două ceşti cu cafea care se clătinau ameninţător. Expresia de pe chipul ei sugera că ea mai degrabă duce o cruce şi o coroană de spini. Femeia îi aruncă o privire fiul ei, care sări imediat şi îi luă tava.

— Mulţumesc, mamă.

— Încheie-te la şireturi, replică femeia, întorcându-se pe jumătate către Harry. Are de gând să mă informeze cineva cine intră şi cine iese din casa mea?

— Dânsul este inspectorul Hole, mamă. Ar dori să ştie unde am fost ieri şi cu trei zile în urmă.

Harry se ridică şi întinse mâna.

— Ţin minte, bineînţeles, zise ea, aruncându-i lui Harry o privire resemnată şi întinzându-i o mână plină de pete de bătrâneţe. Am urmărit programul ăla cu discuţii în care apare amicul tău cârlionţat. Şi nu mi-a plăcut ce a spus despre familia regală. Cum îl cheamă?

— Arve Støp, oftă Idar.

Bătrâna se aplecă spre Harry.

— Spunea că ar trebui să ne descotorosim de familia regală. Vă puteţi imagina ceva atât de îngrozitor? Unde ne-am fi aflat dacă n-ar fi existat familia regală în timpul războiului?

— Acolo unde suntem şi acum, replică Idar. Arareori vreun şef de stat a mai făcut atât de puţine lucruri în cursul unui război. Şi tot el a mai spus că sprijinul larg acordat monarhiei reprezintă dovada

supremă că majoritatea oamenilor cred în zâne şi spiriduşi.

— Nu-i oribil?

— Chiar aşa, mamă, zâmbi Idar, punând o mână pe umărul ei şi în acelaşi timp aruncând o privire la ceasul Breitling de la mâna lui, care părea imens şi nepotrivit pe încheietura lui subţire. Doamne! Trebuie să plec acum, Hole. Va trebui să ne grăbim cu cafeaua asta.

Harry clătină din cap şi îi zâmbi doamnei Vetlesen.

— Sunt sigur că e delicioasă, dar va trebui să o savurez altădată. Femeia oftă adânc, mormăi ceva ininteligibil, luă tava şi ieşi din încăpere târşâindu-şi picioarele.

Când cei doi ajunseră în hol, Harry se întoarse.

— Ce aţi vrut să spuneţi prin *norocos?*

— Pardon?

— Aţi spus că Mathias Lund-Hegelsen nu doar că face pe sfântul, dar e şi norocos.

— A, asta! E vorba de tipa asta cu care s-a aranjat. Mathias este în general destul de neajutorat, dar probabil că ea a avut parte de ceva nenorociţi la viaţa ei. Trebuie să fi simţit nevoia de un om temător de Dumnezeu ca el. Ei bine, nu-i spuneţi lui Mathias că am zis aşa ceva. Sau, mai bine, nu menţionaţi nimic.

— Apropo, ştiţi ce este anti-Scl 70?

— Este un anticorp din sânge. Poate indica prezenţa sclerodermiei. Cunoaşteţi pe cineva care are aşa ceva?

— Nici măcar nu ştiu ce este sclerodermia. Harry îşi dădu seama că ar fi trebuit să o lase baltă. *Dorea* să o lase baltă. Însă nu putea. Aşadar, Mathias a spus că ea a avut parte de nenorociţi, nu?

— E interpretarea mea. Sfântul Mathias nu foloseşte expresii precum *nenorociţi* când se referă la oameni. În ochii lui, fiecare om are potenţialul de a deveni o persoană mai bună.

Râsul lui Idar Vetlesen răsună cu ecou prin încăperile întunecoase.

După ce rosti mulţumirile de rigoare, îşi puse bocancii în picioare şi păşi pe trepte afară, Harry se întoarse şi îl urmări pe Idar – în vreme ce uşa se închidea încet – cum stă aplecat şi se încheie la şireturi.

Pe drumul de întoarcere, Harry îl sună pe Skarre şi îi ceru să tipărească poza lui Vetlesen de pe site-ul clinicii, după care să se ducă la divizia Narcotice ca să afle dacă vreunul dintre poliţiştii sub acoperire îl văzuse pe doctor cumpărând droguri.

— De pe stradă? se miră Skarre. Nu au toţi doctorii genul ăsta de lucruri în cabinetele lor medicale?

— Da, dar regulile care guvernează declararea stocurilor de medicamente sunt acum atât de stricte, încât un doctor ar prefera mai degrabă să-şi cumpere amfetaminele de la un traficant din Skippergata.

Puseră capăt discuţiei, apoi Harry o sună pe Katrine la birou.

— Deocamdată, nimic, zise ea. Acum plec. Tu eşti în drum spre casă?

— Da. Harry ezită. Care crezi că sunt şansele ca tribunalul să dea o dispoziţie că Vetlesen poate încălca jurământul lui medical?

— Cu ce avem? Bineînţeles că mi-aş putea pune o fustă extrascurtă, m-aş putea fâţâi cu ea prin tribunal şi poate aş găsi un judecător de vârstă potrivită. Însă, ca să fiu sinceră, cred că mai bine o lăsăm baltă.

— De acord.

Harry porni spre Bislett. Gândindu-se la apartamentul lui, cu pereţii netencuiţi. Se uită la ceas. Se răzgândi şi o luă pe Pilestredet către sediul poliţiei.

La ora două dimineaţa Harry vorbea din nou la telefon cu o Katrine moartă de somn.

— Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea.

— Sunt la birou şi m-am uitat peste ce ai descoperit tu. Spuneai că toate femeile dispărute erau căsătorite şi aveau copii. Cred că am putea avea ceva aici.

— În ce sens?

— Habar n-am. Aveam pur şi simplu nevoie să mă aud spunând chestia asta cuiva. Ca să decid dacă pare o tâmpenie.

— Şi cum pare?

— O tâmpenie. Noapte bună.

Eli Kvale stătea întinsă, cu ochii larg deschişi. Lângă ea, Andreas respira profund, fără să aibă nicio grijă pe lume. O dâră din lumina lunii cădea printre faldurile draperiei, dincolo de perete, pe crucifixul pe care ea îl achiziţionase în timpul lunii ei de miere petrecute la Roma. Oare ce o trezise? Să fi fost Trygve? Era treaz? Cina şi restul serii decurseseră exact aşa cum se aşteptase ea. Văzuse chipuri vesele şi strălucitoare în lumina lumânărilor. Cu toţii vorbiseră în acelaşi timp, căci aveau aşa de multe să îşi spună! Mai ales Trygve. Iar când el povestise despre Montana, despre cursurile lui şi prietenii de acolo, ea tăcuse şi se uitase la acest băiat, la acest tânăr care se maturiza devenind adult, devenind ce avea să devină, croindu-şi o viaţă proprie. Asta o făcea cea mai fericită; faptul că el putea alege. În mod liber şi deschis. Nu ca ea. Nu în tăcere, în secret.

Auzi casa pârâind, auzi pereţii vorbind unii cu alţii.

Însă mai era şi un alt sunet, unul străin. Un sunet dinafară.

Se dădu jos din pat, se duse la fereastră şi crăpă draperiile. Ninsese afară. Merii aveau ramuri învelite în lână albă, iar lumina lunii se reflecta pe pătura albă şi subţire de pe sol, subliniind fiecare detaliu al grădinii. Privirea ei se plimbă de la poartă la garaj, nesigură pe ceea ce căuta. Apoi se opri. Eli icni de surpriză şi groază. „Nu începe din

nou“, îşi spuse ea. Trebuia să fi fost Trygve. Suferea din pricina schimbării de fus orar, nu fusese în stare să adoarmă şi ieşise afară. Urmele de paşi mergeau de la poartă direct până sub fereastra la care stătea ea. Ca un şir de puncte negre în pătura subţire de omăt. O pauză în text pentru efect dramatic.

Însă nu existau urme care să se îndrepte înapoi.

12

Ziua 7
CONVERSAŢIA

— L-a recunoscut unul dintre băieţii de la Narcotice, anunţă Skarre. Când i-am arătat poza lui Vetlesen, detectivul mi-a spus că l-a văzut de câteva ori la intersecţia dintre Skippergata şi Tollbugata.

— Ce e la intersecţia aia? întrebă Gunnar Hagen, care insistase să participe la şedinţa de luni dimineaţă *în* biroul lui Harry.

Skarre se uită nesigur la Harry, ca să se asigure că şeful nu glumea.

— Traficanţi, curve, proxeneţi, răspunse el. Este noul loc *fierbinte* după ce i-am gonit din Plata.

— Doar acolo? se miră Hagen, scoţându-şi bărbia înainte. Mi s-a spus că sunt mai răspândiţi acum.

— E ca un centru, replică Skarre. Însă este evident că pot fi găsiţi în jos până la Bursă şi în sus până la banca Norges. Stau pe lângă muzeul de artă Astrup Fearnley, pe lângă sala de concerte Gamle Logen şi pe lângă cafeneaua Church Mission…

Se opri când Harry căscă cu zgomot.

— Scuze, rosti Harry. A fost un weekend dur. Continuă.

— Detectivul nu-şi amintea să-l fi văzut cumpărând droguri. Credea că Vetlesen frecventează hotelul Leon.

În acel moment, pe uşă intră Katrine Bratt. Avea ţinuta în neorânduială, era palidă şi ochii îi erau îngustaţi până la două fante, dar tânăra scoase un salut vesel în vreme ce inspectă încăperea după un scaun. Bjørn Holm sări de pe scaunul lui, îi făcu semn cu mâna şi plecă să caute un alt scaun.

— Leon din Skippergata? întrebă Hagen. Se vând droguri acolo?

— S-ar putea, răspunse Skarre. Însă am zărit multe prostituate de culoare intrând acolo, aşa că presupun că trebuie să fie un aşa-numit loc de masaj.

— Nu prea, interveni Katrine Bratt, stând cu spatele la ei ca să-şi atârne haina în cuier. Saloanele de masaj fac parte din piaţa centrală, iar ea aparţine acum vietnamezilor. Ăştia stau în suburbii, în zone rezidenţiale discrete, folosesc femei asiatice şi stau departe de piaţa africană de la periferie.

— Cred că am văzut un poster afară anunţând camere ieftine, zise Harry. Patru sute de coroane pe noapte.

— Corect, replică Katrine. Există camere mici, oficial închiriate cu

ziua, în realitate cu ora. Bani negri. Clienţii nu prea cer chitanţe. Însă proprietarul hotelului, care câştigă cel mai mult, e alb.

— Privire de femeie, zise Skarre zâmbind înspre Hagen. Ciudat că divizia Ofense Sexuale din Bergen este atât de brusc interesată de bordelurile din Oslo.

— Sunt la fel peste tot, ripostă Katrine. Vrei să faci pariu pe tot ce am spus?

— Proprietarul e un pakistanez, zise Skarre. Două sute de coronuţe.

— S-a făcut.

— Bun, interveni Harry, bătând din palme. La ce mai stăm aici?

Proprietarul hotelului Leon era Børre Hansen, de origine din Solør, în est, cu tenul alb-cenuşiu ca zloata adusă de afară pe tălpile încălţărilor de către aşa-zişii oaspeţi şi lăsată pe podeaua uzată din parchet de lângă tejgheaua recepţiei, sub semnul pe care scria RESEPTION cu litere negre. Cum nici clienţii, nici Børre nu manifestau vreun interes anume pentru felul cum era scrisă inscripţia, semnul rămăsese acolo, nedisputat, de când îl avea Børre: de patru ani. Înainte de asta, omul străbătuse Suedia în sus şi în jos vânzând Biblii, încercându-şi mâna în traficul de frontieră cu filme porno în Svinesund şi dobândind un accent care părea un melanj între cel al unui muzician şi cel al unui predicator. În Svinesund o cunoscuse pe Natasha, o dansatoare rusă de dansuri erotice, iar cei doi reuşiseră să scape la mustaţă de managerul rus al Natashei. Femeia primise un nume nou şi acum locuia cu Børre în Oslo. El preluase hotelul de la trei sârbi, care, din diverse motive, nu mai puteau sta în ţară şi continuase de unde abandonaseră ei, deoarece nu văzuse niciun motiv de schimbare a modelului de afacere: închirierea de camere pe termene scurte – adesea extrem de scurte. Veniturile veneau în general sub formă de bani gheaţă, iar oaspeţii erau lipsiţi de pretenţii din punct de vedere al standardelor şi al întreţinerii. Era o afacere bună. O afacere pe care el nu avea chef să o piardă. În consecinţă, era neplăcut surprins de prezenţa celor doi oameni care stăteau în faţa lui, şi în special de legitimaţiile lor.

Bărbatul cu părul tuns scurt puse o poză pe tejghea.

— L-ai văzut pe acest bărbat?

Børre Hansen clătină din cap, uşurat că până la urmă nu veniseră după el.

— Eşti sigur? întrebă bărbatul, punându-şi cotul pe tejghea şi aplecându-se în faţă.

Børre se uită iarăşi la poză, gândindu-se că ar fi trebuit să cerceteze mai bine acele legitimaţii; tipul din faţa lui părea mai degrabă unul din drogaţii ăia care-şi pierdeau vremea pe străzi decât un poliţist. Iar fata din spatele lui nu arăta nici ea a poliţistă. Adevărat, avea acea

privire dură, privirea de curvă, dar părea o lady. Dacă şi-ar fi luat un proxenet care să n-o jefuiască ar fi putut câştiga cel puţin de cinci ori salariul ei actual.

— Ştim că ai un bordel aici, zise poliţistul.

— Conduc un hotel cumsecade, am licenţă şi toate actele mele sunt în ordine. Vreţi să vedeţi?

Børre arătă cu capul spre micul birou din spatele recepţiei.

Poliţistul clătină din cap.

— Închiriezi camere prostituatelor şi clienţilor lor. Asta e împotriva legii.

— Ascultaţi, ripostă Børre, înghiţind în sec. Discuţia o luase pe făgaşul de care se temea. Nu sunt interesat ce fac oaspeţii mei câtă vreme îşi achită nota de plată.

— Dar eu sunt, zise poliţistul pe un ton jos. Uită-te mai bine la poză.

Børre se uită. Poza fusese probabil făcută cu câţiva ani înainte, deoarece individul părea atât de tânăr. Tânăr şi lipsit de griji, fără urmă de disperare sau frustrare.

— Ultima dată când am verificat, prostituţia nu era ilegală în Norvegia, afirmă Børre Hansen.

— Aşa e, replică poliţista. Dar deţinerea unui bordel este.

Børre Hansen încercă din răsputeri să afişeze o expresie de indignare.

— Aşa cum ştii, la intervale regulate poliţia este obligată să verifice respectarea regulamentelor hoteliere, zise poliţistul. Cum ar fi existenţa ieşirilor de urgenţă din toate încăperile în caz de incendiu.

— Depunerea de formulare de înregistrare a oaspeţilor din străinătate, adăugă poliţista.

— Existenţa unui fax pentru primirea cererilor poliţiei legate de oaspeţi.

— Cont de TVA.

Individul începuse să se clatine. Poliţistul îi dădu lovitura de graţie.

— Ne gândim să aducem Divizia Antifraudă ca să verifice conturile pe care le deţii pentru anumiţi clienţi pe care poliţiştii sub acoperire i-au observat intrând şi ieşind de aici în ultimele săptămâni.

Hansen simţea că i se face rău. Natasha. Ipoteca. Şi începutul de panică la gândul de a-şi petrece din nou nopţile îngheţate de iarnă, negre ca smoala pe la diverse uşi necunoscute cu Biblii sub braţ.

— Sau am putea să nu facem asta, zise poliţistul. E o chestiune de priorităţi. O chestiune de folosire a resurselor limitate ale poliţiei. Nu-i aşa, Bratt?

Poliţista încuviinţă.

— Închiriază o cameră de două ori pe săptămână, ciripi Hansen. Întotdeauna aceeaşi cameră. Stă aici toată seara.

— Toată seara?

— Are mai multe vizitatoare.

— De culoare neagră sau albă? întrebă femeia.

— Neagră. Doar neagră.

— Cât de multe?

— Nu ştiu. Numărul variază. Opt. Douăsprezece.

— În acelaşi timp? exclamă poliţista.

— Nu, se schimbă. Unele vin în perechi. Evident că pot fi găsite adesea în perechi pe străzi.

— Isuse! exclamă poliţistul.

Hansen dădu din cap.

— Sub ce nume se semnează?

— Nu-mi amintesc.

— Dar putem afla din registrul de oaspeţi, nu-i aşa? Şi din conturi?

Hansen îşi simţea spatele cămăşii îmbibat cu sudoare, pe sub haina lui strălucitoare de la costum.

— I se spune Dr. White. Adică femeile care întreabă de el.

— Doctor?

— N-are nicio legătură cu mine. El… Hansen ezită. Nu avea chef să spună mai multe decât era nevoie. Pe de altă parte, voia să-şi arate disponibilitatea de a coopera. Iar acela era oricum un client pierdut. Cară cu el o geantă dintr-aceea mare de doctor. Şi întotdeauna cere… prosoape în plus.

— Oho, făcu femeia. Pare o chestie murdară. Ai observat sânge când ai făcut curăţenie în cameră?

Hansen nu răspunse.

— Asta *dacă* faci curăţenie pe acolo, interveni poliţistul. Ei bine?

Hansen oftă.

— Nu prea mult, nu mai mult decât…

Făcu o pauză.

— Decât de obicei? îi replică poliţista cu sarcasm.

— Nu cred că le face rău, se grăbi Hansen să afirme, regretând imediat vorbele.

— De ce nu? ripostă poliţistul.

Hansen ridică din umeri.

— Presupun că ele n-ar mai trebui să revină.

— Şi sunt doar femei?

Hansen încuviinţă. Însă probabil că poliţistul observase ceva. O tresărire nervoasă a muşchilor gâtului sau poate o zvâcnire a membranei injectate a ochiului.

— Bărbaţi? întrebă poliţistul.

Hansen clătină din cap.

— Băieţi? întrebă poliţista, care în mod cert intuise acelaşi lucru ca şi colegul ei.

Hansen clătină iarăşi din cap, dar cu acea mică şi aproape

imperceptibilă întârziere care apare atunci când creierul trebuie să aleagă între alternative.

— Copii, zise poliţistul, plecându-şi fruntea ca pentru un atac frontal. A adus copii aici?

— Nu! aproape că strigă Hansen, simţind că îl cuprinde năduşeala. Niciodată! La asta trag linie. Au fost doar cele două dăţi… Şi atunci n-au intrat. I-am aruncat înapoi în stradă!

— Africani? întrebă bărbatul.

— Da.

— Băieţi sau fetiţe?

— Ambele.

— Au venit singuri? se interesă femeia.

— Nu, cu femei. Cred că erau mamele. Dar, cum am mai spus, nu i-am lăsat să urce la camera lui.

— Spui că vine aici de două ori pe săptămână. Are ore fixe?

— Lunea şi joia. De la opt la miezul nopţii. Şi vine mereu la fix.

— Şi în seara asta? întrebă bărbatul, aruncând o privire spre colega lui. Bun, mulţumim pentru ajutor.

Hansen dădu drumul aerului din plămâni şi descoperi că îl dor plămânii – stătuse pe vârfuri tot acest timp.

— Mă bucur că v-am fost de folos, rosti el.

Poliţiştii se îndreptară spre uşă. Hansen ştia că ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă, dar nu ar mai fi fost în stare să doarmă dacă nu ar fi primit nicio asigurare.

— Dar… rosti el în vreme ce ei se pregăteau să iasă… Aşadar, ne-am înţeles, nu-i aşa?

Poliţistul se întoarse, cu o sprânceană ridicată a surpriză.

— În legătură cu ce anume?

Hansen înghiţi în sec.

— În legătură cu… inspecţiile?

Poliţistul îşi frecă bărbia.

— Sugerezi cumva că ai ceva de ascuns?

Hansen clipi de două ori. Apoi îşi auzi propriul râs piţigăiat şi nervos când izbucni:

— Nu, nu, bineînţeles că nu! Ha-ha! Pe aici totul e în ordine.

— Excelent, aşadar, nu ai de ce să te temi când o să vină. Inspecţiile nu cad în responsabilitatea mea.

Poliţiştii plecară, lăsându-l pe Hansen cu gura căscată, gata să protesteze, să spună ceva, doar că nu prea ştia ce anume.

Telefonul sună când Harry reveni la birou.

Era Rakel, care voia să-i înapoieze DVD-ul pe care îl împrumutase de la el.

— *The Rules of Attraction?* repetă Harry, luat prin surprindere. Îl ai

tu?

— Spuneai că e pe lista ta cu cele mai moderne filme subestimate.

— Da, dar ţie nu-ţi plac niciodată astfel de filme.

— Nu-i adevărat.

— Nu ţi-a plăcut *Starship Troopers.*

— Pentru că e o porcărie de film macho.

— E o satiră, replică Harry.

— A ce anume?

— A fascismului inerent din societatea americană. Băieţii Hardy se întâlnesc cu Tineretul Hitlerist.

— Fii serios, Harry. Război contra insectelor gigantice pe o planetă îndepărtată?

— Teama de străini.

— În fine, mi-a plăcut filmul ăla din anii ’70 de la tine, cel despre microfoane…

— *Conversaţia,* răspunse Harry. Cel mai bun regizat de Coppola.

— Ăla e. Sunt de acord că *ăla* e subestimat.

— Nu e deloc, oftă Harry. Doar uitat. A fost nominalizat la Oscar pentru cel mai bun film.

— În seara asta iau cina cu nişte prietene. Pot trece să-ţi las filmul pe drumul înapoi spre casă. O să fii treaz pe la miezul nopţii?

— S-ar putea. Dar de ce să nu-l laşi în drum spre masă?

— E mai stresant, dar evident că pot proceda şi aşa.

Replica ei venise cu repeziciune. Însă nu suficient de repede ca Harry să nu o audă bine.

— Mmm, zise el. Oricum nu pot să dorm. Inhalez mucegai şi nu-mi pot ţine respiraţia.

— Ştii ce? Ţi-l las în căsuţa poştală de jos ca să nu trebuiască să te mai scoli. Bine?

— Bine.

Închiseră. Harry îşi văzu mâna tremurând. Trase concluzia că se datora lipsei de nicotină, aşa că porni spre lift.

Katrine ieşi pe uşa biroului ei ca şi cum i-ar fi recunoscut paşii.

— Am vorbit cu Espen Lepsvik. Îl putem lua pe unul din oamenii lui pentru treaba din noaptea asta.

— Minunat.

— Veşti bune?

— Cum?

— Zâmbeşti.

— Da? Atunci probabil că sunt fericit.

— Din ce cauză?

Harry se bătu peste buzunarul hainei.

— Ţigările.

Eli Kvale şedea la masa din bucătărie cu o ceaşcă de ceai în faţă, privea spre grădină şi asculta huruitul confortabil al maşinii de spălat vase. Telefonul negru se găsea pe tăblia dulapului. Receptorul se încălzise în mâna ei, atât de strâns îl ţinuse, însă fusese vorba doar de o greşeală. Trygve se bucurase de peştele gratinat – era felul lui favorit de mâncare, după cum declarase. Numai că el declara asta despre multe lucruri. Era un băiat bun. Afară, iarba era maronie şi uscată; nici urmă de zăpada care căzuse. Şi, cine ştie? Poate că ea visase întreaga poveste?

Răsfoi fără chef o revistă. Îşi luase liber primele câteva zile de şedere a lui Trygve acasă, ca să petreacă puţin timp împreună. Să aibă o conversaţie pe cinste, doar ei doi. Însă acum el şedea cu Andreas în living şi împreună amândoi se ocupau cu îndeletnicirea pentru care ea crease spaţiu în casă. Era bine, căci ei doi aveau mai multe lucruri despre care să discute. În definitiv, erau atât de asemănători. Şi, de fapt, ei întotdeauna îi plăcuse mai degrabă ideea unei conversaţii sănătoase decât a construirii realităţii. Deoarece conversaţia trebuia întotdeauna să se oprească undeva. La zidul imens şi insurmontabil.

Bineînţeles că ea fusese de acord să-l boteze pe băiat după tatăl lui Andreas. Cel puţin băiatul să capete un nume de la familia lui Andreas. Fusese cât pe-aci să strice totul înainte de a naşte. Să vorbească despre parcarea pustie, despre întuneric, despre urmele negre din zăpadă. Despre cuţitul pus la gâtul ei şi răsuflarea fără chip lipită de obraz. Pe drumul spre casă, cu sămânţa lui curgându-i în chiloţi, se rugase lui Dumnezeu ca aceasta să continue să curgă până ce avea să se verse cu totul. Însă nimeni nu răspunsese rugăminţilor ei.

Ulterior se întrebase adesea cum ar fi stat lucrurile dacă Andreas nu ar fi fost preot, cu vederi atât de radicale în privinţa avortului, şi dacă ea nu ar fi fost atât de laşă. Dacă Tyrgve nu s-ar fi născut. Însă până atunci zidul deja se înălţase, un zid de tăcere de netrecut.

Faptul că Trygve şi Andreas erau atât de asemănători însemna o bilă albă. Însemna chiar şi o scânteie de speranţă, aşa că se dusese la un cabinet medical unde n-o cunoştea nimeni şi-i dăduse medicului de acolo două fire de păr pe care le culesese de pe pernele lor şi în legătură cu care citise că erau îndeajuns ca să se afle codul a ceva numit ADN, un soi de amprentă genetică. Cabinetul trimisese firele de păr la Institutul de Medicină Anatomo-patologică de la Rikshospitalet, care folosea această metodă nouă în cazurile de stabilire a paternităţii. Iar după două luni toate îndoielile fuseseră spulberate. Nu fusese vorba de niciun vis: parcarea, urmele negre, gâfâielile, durerea.

Se uită iarăşi la telefon. Bineînţeles că fusese o greşeală. Respiraţia pe care o auzise la celălalt capăt nu însemnase decât reacţia perplexă la auzul unei voci neaşteptate, indecizia legată de următoarea acţiune:

lăsarea receptorului jos sau nu. Asta era tot.

Harry se duse în hol şi răspunse la interfon.

— Da? ţipă el peste melodia lui Franz Ferdinand care se auzea din combina din sufragerie.

Niciun răspuns, doar zgomotul unei maşini trecând prin poarta Sofies.

— Da!!

— Bună! Rakel aici. Erai în pat?

După sunetul vocii ei îşi dădea seama că ea băuse. Nu prea mult, dar suficient ca tonul ei să fie un pic mai strident, iar râsul, acel râs superb şi profund, să-i acopere cuvintele.

— Nu, răspunse el. Ai avut o seară bună?

— Destul.

— De-abia e ora unsprezece.

— Fetele au vrut să plece devreme. Zi de lucru şi aşa mai departe.

— Mmm.

Harry o văzu cu ochii minţii. Privirea plină de tachinări, strălucirea alcoolului în ochi.

— Am filmul la mine, zise ea. Dacă e să ţi-l las în cutia poştală, cred că va trebui să deschizi uşa.

— Corect.

Ridică degetul ca să apese butonul prin care să o lase pe ea înăuntru. Aşteptă. Ştiind prea bine că avea acum o fereastră de timp. Aveau la dispoziţia lor două secunde. Deocamdată le rămâneau intacte toate posibilităţile de retragere. Îi plăceau poziţiile de retragere. Şi mai ştia foarte bine că nu voia ca toate astea să se întâmple, căci era prea complicat şi prea dureros să mai treacă din nou prin ce trecuse. Ca atare, de ce îl durea pieptul ca şi cum ar fi avut două inimi? De ce nu apăsase imediat pe buton, ca ea să intre şi să iasă din clădire, să iasă din mintea lui? „Acum“, îşi zise el, punând buricele degetului pe plasticul dur al butonului.

— Sau, zise ea, aş putea urca până sus cu filmul.

Încă dinainte de a răspunde, Harry ştiu că vocea avea să-i sune ciudat.

— Nu-i nevoie să faci asta. Cutia mea poştală e cea fără nume pe ea. Noapte bună.

— Noapte bună.

Apăsă butonul. Se duse în sufragerie, îl dădu mai tare pe Franz Ferdinand, atât de tare, încât să-i ucidă gândurile, să-l facă să uite de nervozitatea lui, să-l facă să absoarbă muzica şi asaltul dur al chitarelor electrice. Un asalt furios, nu prea inspirat şi nu foarte bine interpretat. Scoţieni. Însă sunetului febril al corzilor i se alătură un alt sunet.

Harry dădu muzica mai încet. Ascultă. Dori să dea din nou volumul tare când auzi un sunet. Ca de glaspapir pe lemn. Sau de pantofi târșiți pe podea. Se duse în hol şi zări o siluetă în spatele geamului mai al uşii.

Deschise.

— Am sunat la sonerie, zise Rakel, uitându-se la el cu o privire ce-ţi cerea scuze.

— Da?

Ea flutură DVD-ul din mână.

— Nu intra în cutie.

Dori să spună ceva, avu de gând să zică ceva. Însă deja întinsese braţul cu care o prinse şi o trase spre el. Auzi geamătul ei când o strânse, văzu gura ei deschizându-se şi limba ieşind spre el, provocatoare şi roşie. Aşa că nu-i mai rămase nimic de spus.

Ea se furişă în sus spre el; moale şi caldă.

— Măiculiţă, şopti ea.

El o sărută pe frunte.

Sudoarea nu reprezenta decât un strat subţire care în acelaşi timp îi separa şi îi lipea pe amândoi.

Fusese exact aşa cum ştiuse el că va fi. Fusese ca prima dată, deşi fără fiorii, căutările şi întrebările nerostite de atunci. Fusese ca ultima dată, fără tristeţea de atunci şi fără oftaturile ei de după aceea. Poţi părăsi pe cineva cu care ai avut parte de sex de calitate. Însă Katrine avea dreptate; te întorci întotdeauna. Harry ştia însă că de această dată fusese şi altfel. Pentru Rakel, aceasta fusese o ultimă şi esenţială vizită pe meleagurile vechi şi cunoscute, un gest de adio pentru ceea ce amândoi numiseră marea iubire a vieţilor lor. Înainte ca ea să păşească într-o eră nouă. Spre un iubit mai slab? Poate, dar cu siguranţă spre o iubire mai suportabilă.

Rakel parcă torcea în vreme ce îi mângâia abdomenul. El încă îi simţea încordarea trupului. Putea face lucrurile dificile sau uşoare pentru ea. Decise să meargă pe a doua variantă.

— Remuşcări? o întrebă el şi o simţi imediat tresărind.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici el nu voia să discute despre asta. Voia să stea întins şi nemişcat, să asculte respiraţia ei şi să simtă mâna ei pe stomac. Numai că ştia prea bine ce are ea de făcut şi n-avea chef de amânări.

— El te aşteaptă, Rakel.

— Nu, răspunse ea. El şi tehnicianul lui pregătesc un cadavru pentru un curs de anatomie mâine dis-de-dimineaţă. Iar eu i-am spus că nu are cum să se apropie de mine după ce a atins un mort. O să doarmă la el.

— Cum rămâne cu mine? Harry zâmbi în întuneric, gândindu-se că

ea plănuise toate astea, ştiind ce se va întâmpla. De unde ştii că n-am atins şi eu un cadavru?

— Ai atins?

— Nu, răspunse el, gândindu-se la pachetul de ţigări din sertarul noptierei. Noi nu avem cadavre.

Tăcură. Mâna ei descria cercuri tot mai largi pe stomacul lui.

— Am sentimentul că cineva s-a infiltrat în fiinţa mea, rosti el din senin.

— Cum adică?

— Nu ştiu prea bine. Doar că am senzaţia că mă urmăreşte cineva tot timpul, chiar şi acum. Fac parte din planurile cuiva. Pricepi?

— Nu.

Ea veni şi mai aproape de el.

— E vorba de cazul ăsta la care lucrez. Ca şi cum persoana mea este implicată în…

— Şşt. Ea îi muşcă urechea. Tu eşti mereu implicat, Harry. Asta e problema ta. Relaxează-te.

Mâna ei îi cuprinse membrul moale şi Harry închise ochii, ascultă şoaptele ei şi simţi cum îi apare erecţia.

La ora trei noaptea ea se dădu jos din pat. El îi văzu spatele în lumina felinarelor de pe stradă. Spatele arcuit şi umbra coloanei vertebrale. Şi imediat se gândi la ceva ce spusese Katrine, anume că Sylvia Ottersen avusese drapelul etiopian tatuat pe spate; trebuia să nu uite să menţioneze asta în raport. Iar Rakel avea dreptate: el nu înceta niciodată să se gândească la cazuri, deoarece era mereu implicat.

O însoţi până la uşă. Ea îl sărută repede pe gură şi coborî în fugă scara. Nu mai era nimic de spus. El tocmai voia să închidă uşa când zări amprente umede de bocanci în afara uşii. Le urmări până în locul în care acestea dispăreau în întunericul de pe scară. Probabil că le lăsase Rakel la venire. Se gândi la focile Berhaus, la femela care îşi încheia împerecherea cu masculul în perioada de reproducere şi nu-l mai dorea niciodată pe acesta în următoarea perioadă. Deoarece nu avea logică din punct de vedere biologic. Focile Berhaus erau nişte creaturi inteligente.

13

Ziua 8
HÂRTIE

Era ora nouă şi jumătate şi soarele strălucea deasupra unei maşini singuratice care lua curbele strânse din pasul Sjølyst de deasupra autostrăzii. Drumul ocolea Bygdøyveien şi ducea către idilica peninsulă rurală situată la doar cinci minute de mers cu maşina de piaţa primăriei. Era linişte, traficul era aproape inexistent, căci pe domeniul Kongsgården nu existau vaci sau cai; iar aleile înguste pe care oamenii le străbăteau pe jos către plajă în cursul verii erau acum pustii.

Harry lua curbele de pe terenul ondulat şi o asculta pe Katrine.

— Zăpadă, rosti tânăra.

— Zăpadă?

— Am făcut aşa cum ai zis. M-am concentrat asupra femeilor măritate, cu copii, care au fost date dispărute. Apoi am început să mă uit la date. Cele mai multe cazuri au apărut în noiembrie şi decembrie. Le-am izolat şi m-am gândit la aria geografică. Cele mai multe s-au petrecut în Oslo; au existat şi altele în alte părţi ale ţării. După aceea m-a săgetat, din pricina scrisorii primite de tine. Pasajul despre omul de zăpadă care reapare odată cu prima ninsoare. Iar atunci când am fost în Hoffsveien a fost prima zi de ninsoare din Oslo.

— Nu zău?

— Le-am cerut celor de la Institutul Meteorologic să verifice datele şi locurile relevante. Şi ştii ce am aflat?

Harry ştia. Şi mai ştia că ar fi trebuit să îşi dea seama de multă vreme.

— Prima ninsoare, zise el. Le ucide în ziua când cade prima ninsoare.

— Exact.

Harry plesni cu palma în volan.

— Isuse, aproape că ni s-a spus totul pe şleau. Despre câte femei dispărute vorbim?

— Unsprezece. Câte una pe an.

— Şi două în acest an. A modificat tiparul.

— În 1992, când a căzut prima ninsoare în Bergen, au existat o crimă şi două dispariţii. Cred că de acolo ar trebui să începem.

— De ce?

— Deoarece victima era o femeie măritată, cu un copil. Iar femeia dispărută era cea mai bună prietenă a ei. Aşadar, avem un cadavru, o scenă a crimei şi dosare de caz. Ca şi un suspect care a dispărut şi n-a mai fost văzut de atunci.

— Cine anume?

— Un poliţist. Gert Rafto.

Harry îi aruncă o privire.

— A, acel caz, da. Nu era tipul care şutea lucruri de la locurile crimelor?

— Aşa s-a zvonit. Martorii l-au văzut pe Rafto intrând în apartamentul uneia dintre femei, Onny Hetland, cu câteva ore înainte de dispariţia ei. Iar căutările intense nu au dus la niciun rezultat. Omul a dispărut fără urmă.

Harry privi drumul şi copacii fără frunze de-a lungul Huk Aveny, care coborau spre mare şi spre muzeele cuprinzând ceea ce norvegienii socoteau cele mai mari realizări naţionale: traversarea Oceanul Pacific pe o plută şi o tentativă eşuată de atingere a Polului Nord.

— Şi acum tu crezi că este posibil ca el să nu fi dispărut de fapt? întrebă Harry. Că el ar putea reapărea în fiecare an cu ocazia primei ninsori?

Katrine strânse din umeri.

— Cred că merită să investim timp în aflarea celor petrecute acolo.

— Mmm. Va trebui să începem prin a cere asistenţă celor din Bergen.

— Eu n-aş proceda aşa, replică iute Katrine.

— Da?

— Cazul Rafto reprezintă încă o chestiune extrem de sensibilă pentru poliţia din Bergen. Resursele antrenate de poliţişti în elucidarea acelui caz au fost mai degrabă cheltuite pentru înmormântarea lui. Oamenii au fost îngroziţi de ceea ce ar fi putut dezgropa. Iar cum individul a dispărut de unul singur…

Tânăra trasă un X mare în aer.

— Înţeleg. Ce propui?

— Ca noi doi să facem o scurtă excursie până la Bergen pentru o mică anchetă pe cont propriu. În definitiv, acum face parte dintr-un caz de crimă din Oslo.

Harry parcă maşina la adresa căutată, în faţa unei clădiri din cărămidă cu patru etaje, aflată chiar pe malul apei şi înconjurată de un chei. Opri motorul, dar rămase pe locul lui, privind dincolo de golful Frognerkilen către portul Filipstad.

— Cum de a apărut cazul Rafto pe lista ta? întrebă el. În primul rând, s-a petrecut mult mai departe în timp decât ţi-am cerut eu să verifici. În al doilea rând, cred că nu este un caz de persoane

dispărute, ci de crimă.

Se întoarse cu faţa spre Katrine. Ea îi susţinu privirea fără să clipească.

— Cazul Rafto a stârnit vâlvă în Bergen, zise ea. În plus, a existat o fotografie.

— O fotografie?

— Da. Li se prezintă în fiecare an tuturor cadeţilor de la secţia de poliţie din Bergen. Este o imagine cu locul crimei, pe vârful muntelui Ulriken, şi reprezintă un soi de botez al focului. Cred că cei mai mulţi sunt atât de îngroziţi de amănuntele din prim-plan, încât nu studiază niciodată fundalul. Sau poate că n-au urcat niciodată pe vârful Ulriken. În orice caz, era ceva acolo care n-avea nicio logică, o ridicătură mai în spate. Dacă te uiţi la ea cu o lupă, poţi vedea limpede despre ce e vorba.

— Da?

— Un om de zăpadă.

Harry înclină încet din cap.

— Apropo de fotografii, rosti Katrine, scoţând un plic A4 din geantă şi aruncându-l în poala lui Harry.

Clinica se găsea la etajul doi, iar sala de aşteptare fusese impecabil proiectată şi dotată exorbitant cu mobilier italian, o măsuţă de cafea joasă precum botul unui Ferrari, sculpturi de sticlă semnate Nico Widerberg şi un poster original Roy Lichtenstein cu o armă fumegândă.

În locul recepţiei se găsea o partiţie din sticlă, cu o femeie aşezată la un birou vechi şi frumos în mijlocul încăperii. Femeia purta un halat alb deschis peste un costum albastru, iar pe chip avea un zâmbet de bun venit. Un zâmbet care nu se răci considerabil după ce Harry se prezentă, declară scopul vizitei şi faptul că presupunea că femeia se numea Borghild.

— Vă deranjează să aşteptaţi puţin? întrebă femeia, arătând spre canapele cu eleganţa studiată a unei stewardese care indică ieşirile de urgenţă dintr-un avion. Harry refuză oferta de cafea, ceai sau apă, iar el şi Katrine luară loc.

Harry observă că revistele împrăştiate pe acolo erau cât se poate de actuale; deschise un exemplar din *Liberal* şi atenţia lui fu imediat captată de articolul de fond, în cadrul căruia Arve Støp susţinea că disponibilitatea politicienilor de a apărea la show-uri de divertisment ca să se „dea în stambă“ şi să-şi asume rolul de clovni reprezenta victoria supremă a guvernării de către popor – cu populaţia pe tron şi politicianul în rolul de nebun al regelui.

Apoi se deschise uşa pe care stătea scris *Dr. Idar Vetlesen* şi o femeie se furişă rapid prin sala de aşteptare, rosti un „Pa“ scurt în direcţia lui

Borghild, apoi dispăru fără să arunce vreo privire în stânga sau în dreapta ei.

Katrine privi lung după ea.

— Aia nu era tipa de la ştirile TV2?

În aceeaşi clipă, Borghild îi anunţă că Vedesen era pregătit să-i primească, după care se duse la uşă şi o ţinu deschisă pentru ei.

Biroul lui Idar Vetlesen avea dimensiuni de birou directorial, cu panoramă spre fiordul Oslo. Mai multe diplome înrămate atârnau pe peretele din spatele biroului.

— O clipă, vă rog, zise Vetlesen, tastând ceva fără să-şi ia privirea de pe ecranul computerului.

După aceea, cu o expresie triumfătoare, apăsă o ultimă tastă, se roti pe scaunul lui şi îşi scoase ochelarii.

— Lifting facial, Hole? Mărire de penis? Liposucţie?

— Mulţumesc de ofertă, răspunse Harry. Ea este ofiţerul de poliţie Bratt. Am revenit ca să vă cerem ajutorul în furnizarea de informaţii despre Ottersen şi Becker.

Idar Vetlesen oftă şi începu să-şi şteargă ochelarii cu o batistă.

— Cum să vă explic mai bine într-un mod pe care să-l puteţi înţelege, inspectore? Chiar şi pentru cineva ca mine, care nutreşte dorinţa sinceră şi ardentă de a ajuta poliţia şi căruia în esenţă nu îi pasă de principii, există unele lucruri sacrosancte. Individul ridică un deget arătător. În toţi anii cât am activat ca doctor, niciodată n-am… degetul se mişca în ritm cu cuvintele… încălcat jurământul meu medical. Şi n-am nici cea mai vagă intenţie să încep acum.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Vetlesen se mulţumi să se uite la cei doi, în mod evident satisfăcut de efectul vorbelor lui.

Harry îşi drese glasul.

— Poate că vom fi în stare să-ţi satisfacem dorinţa arzătoare de a fi de ajutor, Vetlesen. Anchetăm un posibil caz de prostituţie infantilă la un aşa-numit hotel din Oslo, cunoscut sub numele de Leon. Noaptea trecută, doi din ofiţerii noştri au stat afară într-o maşină şi au făcut fotografii celor care intrau şi ieşeau de acolo.

Harry deschise plicul maro care îi fusese dat de Katrine, se aplecă în faţă şi puse fotografiile în faţa doctorului.

— Aici eşti tu, nu-i aşa?

Vetlesen arăta ca şi cum tocmai se înecase cu ceva; ochii măriţi şi venele de pe gât ieşite în relief.

— Eu… îngăimă el. Eu… n-am făcut nimic greşit sau ilegal.

— Nu, categoric nu, replică Harry. Ne gândim doar să te chemăm în Instanţă ca martor. Un martor care poate declara ce se petrece acolo. Ştie toată lumea că hotelul Leon este un centru pentru prostituate şi clienţii lor; noutatea constă în faptul că acolo au fost văzuţi copii. Şi, spre deosebire de alte forme de prostituţie, cea infantilă este, aşa cum

vei afla, ilegală. Ne-am gândit să te informăm înainte să mergem la ziare cu întreaga tărăşenie.

Vetlesen se holbă la fotografie. Începu să-şi frece faţa cu putere.

— Apropo, tocmai am văzut-o pe tipa de la ştirile TV2 ieşind de aici, zise Harry. Cum o cheamă?

Vetlesen nu răspunse. Ca şi cum toată tinereţea lui sclipitoare fusese suptă chiar sub ochii lor, ca şi cum chipul lui ar fi îmbătrânit într-o clipită.

— Sună-ne dacă descoperi vreo breşă în jurământul tău de medic, zise Harry.

Harry şi Katrine ajunseseră la jumătatea drumului spre uşă când Vetlesen îi opri.

— Au venit pentru o examinare, zise el. Asta-i tot.

— Ce fel de examinare? se interesă Harry.

— O boală.

— Aceeaşi boală? Care dintre ele?

— Nu are importanţă.

— Bine, rosti Harry, pornind din nou spre uşă. Poţi să adopţi aceeaşi atitudine când vei fi chemat ca martor. În definitiv, nu am descoperit nimic ilegal.

— Staţi!

Harry se răsuci pe călcâie. Vetlesen se sprijinea pe coate, cu faţa în mâini.

— Sindromul Fahr.

— Sindromul Father?

— Fahr. F-a-h-r. E o boală ereditară rară, un pic asemănătoare cu maladia Alzheimer. Se deteriorează capacităţile motorii, în special în zonele cognitive ale creierului, şi apare spasticitatea în mişcări. Cei mai mulţi dezvoltă acest sindrom după vârsta de treizeci de ani, dar este posibil ca boala să se manifeste din copilărie.

— Mmm. Aşadar Birte şi Sylvia ştiau că de această boală sufereau şi copiii lor?

— Aveau bănuieli când au venit aici. Sindromul Fahr este greu de diagnosticat, iar Birte Becker şi Sylvia Ottersen fuseseră la mai mulţi doctori, fără să se descopere ceva semnificativ la copiii lor. Parcă îmi amintesc că amândouă efectuaseră cercetări pe internet, tastaseră simptomele şi dăduseră peste sindromul Fahr, care se potrivea alarmant de bine.

— Aşa că te-au contactat pe tine? Un chirurg plastic?

— Din întâmplare, sunt specialist în Fahr.

— Din întâmplare?

— În Norvegia există aproximativ optsprezece mii de doctori. Aveţi idee câte boli cunoscute există în lume? Vetlesen făcu semn din cap spre diplomele de pe perete. Sindromul Fahr s-a întâmplat să facă

parte dintr-un curs pe care l-am urmat în Elveţia despre canalele nervoase. Puţinele informaţii câştigate acolo au fost îndeajuns ca să mă facă un specialist în Norvegia.

— Ce ne poţi spune despre Birte Becker şi Sylvia Ottersen?

Vetlesen strânse din umeri.

— Veneau cu copiii lor aici o dată pe an. I-am examinat, nu am putut determina nicio deteriorare a stării lor, însă, dincolo de asta, nu ştiu absolut nimic despre vieţile lor. Sau, dacă e să mergem până la capăt… individul îşi dădu capul pe spate… nici despre moartea lor.

— Îl crezi? întrebă Harry în vreme ce treceau cu maşina pe lângă câmpurile pustii.

— Nu în întregime, răspunse Katrine.

— Nici eu. Cred că ar trebui să ne concentrăm pe chestia asta şi să renunţăm deocamdată la Bergen.

— Nu, ripostă Katrine.

— Nu?

— Există o legătură undeva aici.

— Anume?

— Nu ştiu. Pare o nebunie, dar poate că există o legătură între Rafto şi Vetlesen. Poate că aşa a reuşit Rafto să se ascundă toţi anii ăştia.

— Ce vrei să spui?

— Că pur şi simplu şi-a făcut rost de o mască. O mască autentică. Un lifting facial.

— Executat de Vetlesen?

— Asta ar explica această coincidenţă cu cele două victime care au avut acelaşi doctor. E posibil ca Rafto să le fi văzut pe Birte şi Sylvia la clinică şi să fi decis ca ele să devină victimele lui.

— Ai cam sărit calul, observă Harry.

— Sărit calul?

— Genul ăsta de anchetă criminalistică seamănă cu montarea unui puzzle. În faza de deschidere aduni piesele, te joci cu ele, ai răbdare. Ce încerci tu să faci este să forţezi piesele să se potrivească în nişte spaţii. E prea devreme.

— Pur şi simplu rostesc cu voce tare gândurile în faţa cuiva. Ca să văd dacă sună a tâmpenie.

— Sună a tâmpenie.

— Nu ăsta e drumul către sediul poliţiei, remarcă ea.

Harry sesiză un tremurat curios în vocea ei şi îi aruncă o privire, dar faţa ei nu trăda nimic.

— Aş vrea să verific câteva din spusele lui Vetlesen cu o cunoştinţă de-a mea, replică el. O persoană care îl cunoaşte pe Vetlesen.

Mathias purta o haină albă şi mănuşile galbene regulamentare când

îi primi pe Harry şi pe Katrine în garajul de sub Preclinică, numele dat clădirii maronii din aripa spitalului Gaustad care dă spre autostrada Ring 3.

Mathias le făcu semn să parcheze pe locul lui de parcare, acum nefolosit.

— Încerc să merg cu bicicleta cât de des pot, explică Mathias, folosindu-se de cardul lui de acces ca să deschidă uşa care ducea dinspre garaj într-un coridor de la subsolul secţiei de anatomie. Genul ăsta de acces este practic pentru transportul cadavrelor înăuntru şi afară. Mi-ar fi plăcut să vă ofer o cafea, dar tocmai am terminat cursul cu un grup de studenţi, iar următorul grup va veni aici peste puţină vreme.

— Scuze de deranj. Astăzi trebuie să fii obosit.

Mathias se uită la Harry cu o privire întrebătoare.

— Am vorbit cu Rakel la telefon. Mi-a spus că ai fost nevoit să lucrezi până târziu noaptea trecută, adăugă Harry, înjurându-se în sinea lui şi sperând ca faţa lui să nu trădeze nimic.

— Rakel, da. Mathias clătină din cap. Şi ea a stat până târziu în oraş. A ieşit cu fetele şi a trebuit să-şi ia liber de la muncă. Dar când am sunat-o era în toiul unei mari curăţenii acasă. Femeile, nu? Ce să mai spui?

Harry schiţă un zâmbet rece şi se întrebă dacă exista vreun răspuns standard la o astfel de întrebare.

Un bărbat în haine verzi de spital intră cu o masă de metal pe roţi, ducându-se către uşa garajului.

— O altă livrare pentru Universitatea Tromsø? întrebă Mathias.

— Ia-ţi la revedere de la Kjeldsen, rosti zâmbind omul în verde.

Individul purta un ciorchine de inele mici într-o ureche, asemănător inelelor de pe gâtul unei femei din tribul Masai, cu excepţia faptului că inelele omului confereau feţei lui o asimetrie deranjantă.

— Kjeldsen? exclamă Mathias, după care se opri. E adevărat?

— Treizeci de ani de serviciu. Acum a venit rândul celor de la Tromsø să-l disece.

Mathias ridică pătura. Harry zări o porţiune din cadavru. Pielea de pe ţeastă era întinsă şi netezea ridurile bătrânului într-un pergament fără sex, alb ca o mască de plastic. Harry ştia că aşa ceva se petrecea din pricina conservării cadavrului, mai exact a faptului că arterele fuseseră umplute cu un amestec de formol, glicerină şi alcool, astfel încât cadavrul să nu se descompună din interior. O tăbliţă metalică cu un număr din trei cifre gravat pe ea fusese prinsă de o ureche. Mathias rămase uitându-se după asistent cum îl împinge pe Kjeldsen spre uşa garajului. Apoi păru să revină la realitate.

— Îmi cer scuze. Doar că Kjeldsen a stat la noi atâta vreme. A fost profesor de anatomie când secţia de anatomie se găsea în centrul

oraşului. Un anatomist strălucit. Cu muşchi foarte bine definiţi. O să ne fie dor de el.

— Nu te ţinem mult, promise Harry. Ne întrebam dacă ne-ai putea povesti câte ceva despre relaţia lui Idar cu pacientele. Şi cu copiii acestora.

Mathias îşi înălţă capul şi se uită surprins la Harry, apoi la Katrine şi înapoi la Harry.

— Mă întrebi ce cred eu că mă întrebi?

Harry încuviinţă din cap.

Mathias îi conduse printr-o altă uşă închisă. Intrară într-o încăpere cu opt mese din metal şi o tablă într-un capăt. Mesele erau dotate cu lămpi şi chiuvete. Pe fiecare masă se găsea ceva înfăşurat în prosoape albe. Judecând după formă şi mărime, Harry ghici că tema acelei zile o constituia o porţiune a trupului uman situată undeva între sold şi picior. Se simţea un uşor iz de pudră folosită în laboratoarele de disecţie, dar nici pe departe la fel de pronunţat ca acela pe care Harry îl ştia de la sălile de autopsie din Institutul de Medicină Legală. Mathias se prăbuşi pe unul dintre scaune, iar Harry se aşeză pe marginea catedrei profesorului. Katrine se duse la o masă şi se apucă să inspecteze trei creiere; era imposibil de spus dacă erau doar modele sau creiere adevărate.

Mathias se gândi îndelung înainte de a răspunde.

— Personal, n-am observat niciodată şi nici n-am auzit pe cineva sugerând că ar exista ceva între Idar şi vreunul dintre pacienţii lui.

Ceva din accentul pus pe cuvântul *pacienţi* îl făcu pe Harry să tresară.

— Dar cum rămâne cu cei care nu sunt pacienţii lui?

— Nu-l cunosc pe Idar suficient de bine ca să comentez. Dar îl ştiu suficient de bine ca să prefer să nu comentez. Mathias schiţă un zâmbet fugar. Dacă îţi ajunge?

— Bineînţeles. Mai există ceva care m-a pus pe gânduri. Sindromul Fahr – ştii ce este?

— Superficial. O boală cumplită. Şi, din nefericire, în mare măsură ereditară…

— Cunoşti vreun specialist norvegian în boala asta?

Mathias reflectă.

— Nu-mi vine în minte niciunul în acest moment.

Harry se scărpină pe gât.

— Bine, mersi de ajutor, Mathias.

— Pentru nimic, plăcerea a fost de partea mea. Dacă vrei să afli mai multe despre sindromul Fahr, sună-mă diseară când o să am şi nişte cărţi pe lângă mine.

Harry se ridică. Se duse până la Katrine, care ridicase capacul de pe una dintre cele patru cutii metalice mari din perete şi se zgâia peste

umăr. Harry îşi simţi limba luându-i foc şi întregul corp încordat. Nu din pricina fragmentelor de corp uman scufundate în alcool limpede, semănând cu nişte hălci de carne în magazinul unui măcelar. Ci din pricina mirosului de alcool. Patruzeci la sută.

— La început sunt mai mult sau mai puţin trupuri întregi, zise Mathias. După aceea le tăiem dacă şi când avem nevoie de anumite părţi din trup.

Harry observă chipul lui Katrine. Tânăra părea complet neafectată. În spatele lor se deschise uşa. Intrară primii studenţi şi începură să-şi pună halatele albastre şi mănuşile albe din latex.

Mathias îi conduse înapoi spre garaj. La uşă, Mathias îl prinse pe Harry de braţ şi îl trase înapoi.

— Un singur amănunt minor pe care trebuie să-l menţionez, Harry. Sau pe care n-ar trebui să-l menţionez. Nu sunt sigur.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Harry, gândindu-se că asta era, Mathias aflase despre el şi Rakel.

— Am o mică dilemă morală. E în legătură cu Idar.

— A, da? făcu Harry, simţind mai degrabă dezamăgire decât uşurare, iar asta spre surprinderea lui.

— Sunt convins că nu înseamnă nimic, dar mi-a trecut prin minte că poate nu eu sunt cel care trebuie să decidă. Şi că loialitatea nu este elementul prioritar într-un astfel de caz îngrozitor. Nu contează. Anul trecut, când încă lucram la A&E, m-am întâlnit cu un coleg, care îl cunoaşte şi el pe Idar, la Postkafeen ca să luăm micul dejun după un schimb de noapte. Este o cafenea care se deschide în zorii zilei şi serveşte bere, aşa că o groază de persoane însetate de dimineaţă se adună acolo. Şi alte suflete amărâte.

— Cunosc locul, zise Harry.

— Spre surprinderea noastră, l-am găsit acolo pe Idar. Şedea la o masă, alături de un băiat tânăr care sorbea dintr-o supă. Când ne-a zărit, Idar a sărit şocat de la masă şi ne-a îmbrobodit cu o scuză oarecare. Nu m-am mai gândit la chestia asta. Mai exact, credeam că nu m-am mai gândit. Până adineauri, când ai spus tu ce ai spus. Şi mi-am amintit ce am gândit la acea vreme. Că, poate… în fine, înţelegi tu.

— Înţeleg, zise Harry. După care, observând expresia chinuită a interlocutorului său, adăugă: Ai făcut ce trebuia.

— Mulţumesc. Mathias se forţă să zâmbească. Dar mă simt ca un Iuda.

Harry încercă să găsească ceva deştept de spus, dar nu reuşi decât să întindă mâna şi să mormăie un „mersi“. Şi se înfioră când strânse mănuşa rece a lui Mathias.

Iuda. Sărutul lui Iuda. În vreme ce străbăteau Slemdalsveien, Harry

se gândi la limba înfometată a lui Rakel în gura lui, la oftatul ei delicat şi la geamătul puternic, la durerea din pelvisul lui care se lovea de pelvisul ei, la ţipetele ei de frustrare atunci când el se oprise deoarece dorea ca totul să dureze mai mult. Căci ea nu mai era acolo ca să facă totul să dureze mai mult. Ea era acolo ca să exorcizeze demoni, să-şi purifice trupul ca să se poată duce acasă pentru a-şi purifica sufletul. Şi să spele fiecare podea din acea casă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Sună la clinică, ceru Harry.

Auzi cum degetele lui Katrine se mişcă iute pe tastatură, apoi auzi sunetele de apel. După aceea, tânăra îi pasă telefonul mobil.

Îi răspunse Borghild, cu un amestec bine planificat de gentileţe şi eficienţă.

— Aici este Harry Hole. Spune-mi, pe cine ar trebui să văd dacă am sindromul Fahr?

Tăcere.

— Depinde, răspunse Borghild ezitând.

— De ce anume?

— De sindromul pe care îl are tatăl dumneavoastră, presupun.

— Aha. Idar Vetlesen e acolo?

— A plecat de tot pentru azi.

— Deja?

— Are un meci de curling. Încercaţi mâine.

Femeia părea nerăbdătoare. Harry presupuse că şi ea se pregătea să plece acasă.

— La Bygdøy Curling Club?

— Nu, la cel privat. Cel aflat mai jos de Gimble.

— Mersi. O seară bună.

Harry îi dădu colegei lui telefonul înapoi.

— O să-l arestăm, zise el.

— Pe cine?

— Pe specialistul a cărui asistentă n-a auzit niciodată despre boala în care s-a specializat el.

După ce cerură îndrumări, găsiră Villa Grande, o proprietate de lux care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aparţinuse unui norvegian al cărui nume, spre deosebire de cel al marinarului cu pluta şi al exploratorului Arcticii, este bine cunoscut în afara graniţelor ţării: Quisling, trădătorul.

La piciorul pantei din partea de sud a clădirii se afla o clădire rectangulară din lemn, semănând cu o veche baracă militară. Intrând în clădire, simţeai cum te izbeşte frigul. Iar dincolo de uşa următoare temperatura scădea şi mai tare.

Pe gheaţă se vedeau patru oameni. Strigătele lor zguduiau pereţii

din lemn. Niciunul dintre ei nu-i observă pe Harry şi pe Katrine intrând. Strigau către o mică piatră strălucitoare care aluneca pe gheaţă. Cele douăzeci de kilograme de granit, din soiul cunoscut sub numele de ailsit, după numele insulei scoţiene Ailsa Craig, se opriră în blocajul altor trei pietre situate la marginea frontală a două cercuri mari vopsite pe gheaţă la capătul pistei de alunecare. Oamenii alunecau în jurul cercurilor, echilibrându-se cu un picior şi împingându-se cu celălalt, discutând, sprijinindu-se în măturile lor şi pregătindu-se pentru următoarea piatră.

— Sport de snobi, şopti Katrine. Uită-te la ei.

Harry nu replică. Lui îi plăcea curlingul. Îi plăcea elementul meditativ în timp ce urmăreai înaintarea înceată a pietrei, rotindu-se într-un univers aparent lipsit de frecare, ca o navă spaţială din odiseea lui Kubrick, însoţită nu de muzica lui Strauss, ci de huruitul silenţios al pietrei şi de frecarea furioasă a gheţii cu măturile.

Bărbaţii îi văzură în sfârşit. Iar Harry recunoscu două dintre acele chipuri din cercurile jurnalistice. Unul era Arve Støp.

Idar Vetlesen porni patinând spre ei.

— Ni te alături pentru o partidă, Hole?

Rostise întrebarea cu voce tare de la distanţă, ca şi cum ar fi fost menită celorlalţi, şi nu lui Harry. După care urmă un hohot de râs aparent jovial. Însă muşchii încleştaţi de la fălci trădau jocul pe care îl juca el. Idar se opri în faţa lor, scoţând norişori albi de respiraţie pe gură.

— Jocul a luat sfârşit, zise Harry.

— Nu cred, replică Idar, zâmbind.

Harry simţea deja răceala gheţii strecurându-se prin tălpile încălţărilor şi înaintând în lungul picioarelor.

— Am dori să vii cu noi la sediul poliţiei, anunţă Harry. Acum.

Zâmbetul lui Idar Vedesen se evaporă.

— De ce?

— Deoarece ne minţi. Printre altele, nu eşti specialist în sindromul Fahr.

— Cine spune asta? întrebă Idar, aruncând o privire înspre ceilalţi jucători de curling ca să se asigure că se găseau prea departe ca să audă discuţia.

— Spune asistenta ta. De vreme ce în mod clar ea nici măcar n-a auzit de această maladie.

— Uite ce e, începu Idar, adăugând un sunet nou în vocea lui, sunetul disperării. Nu puteţi veni pur şi simplu aici ca să mă luaţi la secţie. Nu aici, în faţa…

— Clienţilor tăi? ripostă Harry, uitându-se peste umărul lui Idar.

Îl vedea pe Arve Støp măturând gheaţa de la poalele unei pietre în vreme ce o studia cu privirea pe Katrine.

— Nu ştiu ce urmăreşti, îl auzi el pe Idar rostind. Cooperez cu plăcere, dar nu şi dacă începeţi în mod intenţionat să mă umiliţi ca să mă ruinaţi. Aceştia sunt cei mai buni prieteni ai mei.

— Deci îi dăm drumul mai departe, Vetlesen… se auzi tare o voce baritonală profundă.

Era vocea lui Arve Støp.

Harry se uită la nefericitul chirurg. Se întrebă ce înţelegea acesta prin „cei mai buni prieteni“. Şi îşi zise că, dacă exista fie şi cea mai mică şansă de a obţine ceva făcându-i pe plac lui Vetlesen, atunci merita să mai aştepte.

— Bine, acceptă Harry. Plecăm. Dar va trebui să fii la secţia de poliţie din Grønland peste exact o oră. Dacă nu, vom veni după tine cu sirene şi fanfară. Iar acestea se aud cam peste tot în Bygdøy, nu-i aşa?

Vetlesen încuviinţă şi pentru o clipă păru gata să izbucnească în râs din pură obişnuinţă.

Oleg trânti uşa cu putere, îşi aruncă bocancii din picioare şi alergă sus. Casa era plină de aromă proaspătă de lămâie şi săpun. Intră ca o furtună în camera lui şi paravântul care atârna de tavan scoase un sunet de alarmă când el îşi scoase blugii şi îşi îmbrăcă pantalonii de trening. Ieşi din cameră tot în fugă, însă în vreme ce se prindea de balustradă ca să coboare rapid scara îşi auzi numele rostit de dincolo de uşa deschisă de la dormitorul mamei lui.

Intră şi o găsi pe Rakel în genunchi în faţa patului, în mână cu o perie de frecat pe jos.

— Credeam că ai făcut curăţenie în weekend?

— Da, dar nu destul de bine, răspunse mama lui, ridicându-se şi ştergându-şi fruntea cu dosul palmei. Unde te duci?

— La stadion. Mă duc să patinez. Karsten mă aşteaptă afară. Mă întorc la vreme pentru cină.

Îşi luă avânt împingând în uşă şi alunecă pe podea încălţat cu ciorapii, cu picioarele îndoite, aşa cum îl învăţase Erik V. Unul dintre veteranii patinajului de la Valle Hovin.

— Aşteaptă o clipă, tinere. Că ai adus vorba de patine…

Oleg se opri. „O, nu“, îşi zise el. Maică-sa găsise patinele.

Rakel se postă în cadrul uşii, îşi înălţă capul şi îşi ţuguie buzele.

— Cum rămâne cu lecţiile?

— N-am mult, răspunse el, zâmbind uşurat. Le fac după cină.

O văzu ezitând şi se grăbi să adauge:

— Arăţi aşa de bine în rochia asta, mamă.

Rakel îşi plecă privirea înspre vechea ei rochie de culoare albastră ca seninul cerului cu model cu flori albe. Chiar dacă îl admonestă pe Oleg cu privirea, în colţurile gurii îi înflorea un zâmbet.

— Ai grijă, Oleg. Acum semeni cu tatăl tău.

— Da? Credeam că el vorbeşte doar rusa.

Băiatul nu intenţionase nimic cu un astfel de comentariu, însă ceva se petrecu cu mama lui, ca un şoc care păru să o străbată.

Oleg se ridică pe vârfurile picioarelor.

— Pot să plec acum?

— Da, poţi pleca? răsună vocea lui Katrine Bratt de pereţii camerei de fitness din subsolul sediului central al poliţiei. Chiar i-ai spus asta? Că Idar Vetlesen poate să plece, pur şi simplu?

Harry se uită fix la chipul ei aplecat peste bancheta pe care el stătea întins. Lumina din tavanul în formă de dom forma un halou strălucitor de culoare gălbuie în jurul capului ei. Respira greu deoarece pe pieptul lui se odihnea o bară de fier. Tocmai fusese pe punctul de a realiza performanţa de a ridica nouăzeci şi cinci de kilograme când în încăpere năvălise Katrine şi îi tăiase elanul.

— Am fost obligat, zise Harry, reuşind să ridice un pic haltera astfel încât aceasta să i se aşeze pe piept. A venit cu avocatul. Johan Krohn.

— Şi ce dacă?

— Ei bine, Krohn a început prin a întreba ce fel de metode folosim noi ca să-i şantajăm clientul. Apoi a declarat că vânzarea şi cumpărarea de servicii sexuale sunt legale în Norvegia şi că metodele noastre de forţare a unui doctor respectat să-şi încalce jurământul medical sunt demne de a fi date pe mâna presei.

— Dar la naiba! ţipă Katrine cu o voce care tremura de furie. Ăsta e un caz de crimă!

Harry nu o mai văzuse pierzându-şi cumpătul, aşa că îi replică pe un ton blând:

— Ascultă, nu putem lega crimele de boală şi nici măcar nu putem face ca o astfel de legătură să pară o posibilitate. Iar Krohn ştie asta. Aşa că nu l-am putut reţine.

— Nu, dar nu se poate ca tu… să zaci aici… şi să nu faci nimic!

Harry simţi o durere în piept. Îi trecu prin minte gândul că ea avea dreptate.

Katrine îşi duse ambele palme la faţă.

— Mie… îmi… îmi pare rău. Doar că am crezut… A fost o zi ciudată.

— Bine, gemu Harry. Mă poţi ajuta cu bara asta? Aproape că sunt…

— Celălalt capăt! exclamă ea, luându-şi palmele de pe faţă. Va trebui să începem de la celălalt capăt. În Bergen!

— Nu, şopti Harry cu ultimele puteri. Bergen nu e un capăt. Ai putea să…?

Îşi înălţă privirea spre ea. Văzu cum ochii ei negri se umplu de lacrimi.

— Mi-a venit ciclul, şopti ea. Apoi zâmbi. Totul se petrecuse atât de

repede, încât acum părea că o altă persoană stă deasupra lui, o persoană cu o umbră ciudată peste ochi şi o voce aflată sub control. Iar tu ai putea să mori.

Spre uimirea lui, Harry auzi sunetul paşilor ei estompându-se, îşi auzi oasele pârâind şi punctişoare roşii începură să-i danseze în faţa ochilor. Înjură, prinse bara de metal cu ambele braţe şi, gemând, împinse de ea în sus. Nimic.

Katrine avea dreptate; el chiar putea muri în urma unui asemenea efort. Avea de ales. Era ironic, dar adevărat.

Se agită, înclină bara într-o parte până ce auzi greutăţile alunecând şi lovind podeaua cu un zgomot asurzitor. După aceea bara lovi şi ea podeaua în cealaltă parte. Se ridică în capul oaselor şi urmări cu privirea discurile de metal care se învârteau prin încăpere.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi urcă până la etajul şase. Se prăbuşi pe scaunul rotativ, simţind deja cum îl dor toţi muşchii, fapt care îi spunea că avea să fie cam ţeapăn în dimineaţa următoare.

În căsuţa lui vocală îl aştepta un mesaj de la Bjørn Holm, care îi cerea să îl sune cât mai repede posibil.

Holm îi răspunse imediat. Se auziră nişte gemete sfâşietoare, acompaniate de tonurile plângăreţe ale unei chitare electrice.

— Ce e? întrebă Harry.

— Dwight Yoakam, răspunse Holm, lăsând muzica mai încet. E un ticălos sexy, nu-i aşa?

— De ce m-ai sunat, vreau să spun?

— Am primit rezultatele pentru scrisoarea omului de zăpadă.

— Şi?

— Nimic special din punct de vedere al scrisului. Imprimantă laser standard.

Harry aşteptă. Ştia că Holm avea ceva în mânecă.

— Specială este hârtia folosită. Nimeni de la laboratorul nostru n-a mai văzut aşa ceva, şi de-asta a durat o vreme. Este făcută cu mitsumata, fibre de iută japoneze asemănătoare papirusului. Mitsumata se poate detecta după miros. Hârtia este confecţionată manual din fibre şi reprezintă un articol extrem de exclusivist. Se cheamă Kono.

— Kono?

— Trebuie să te duci la magazine speciale ca să o cumperi, genul de locuri unde se vând stilouri pentru zece mii de coroane, cerneluri fine şi carnete legate în coperte de piele. Ştii tu…

— De fapt, nu ştiu.

— Nici eu, admise Holm. Însă, oricum există un magazin în Gamle Drammensveien care vinde hârtie de scris Kono. Am vorbit cu cei de acolo şi mi s-a spus că acum astfel de lucruri se vând foarte rar, aşa că a devenit improbabilă comandarea unui asemenea articol. Individul de

acolo spunea că oamenii nu mai au simţul calităţii ca pe vremuri.

— Asta înseamnă…?

— Da, mă tem că înseamnă că nu-şi poate aminti când a vândut ultima dată hârtie Kono.

— Mmm. Şi e singurul magazin?

— Da, răspunse Holm. Mai exista unul în Bergen, dar au încetat vânzările cu câţiva ani în urmă.

Holm aşteptă un răspuns – sau, mai exact, o întrebare – în vreme ce Dwight Yoakarn, acum cu un volum redus, îşi conducea iubirea vieţii lui la mormânt. Însă nu veni nicio întrebare.

— Harry?

— Da. Gândesc.

— Excelent! făcu Holm.

Exact acest gen de umor interior îl putea determina pe Harry să chicotească multă vreme după aceea, fără ca măcar el să-şi dea seama de ce. Însă nu şi acum. Harry îşi drese glasul.

— Cred că e foarte ciudat să laşi o astfel de hârtie pe mâinile unui anchetator dacă nu vrei ca hârtia să îl conducă până la tine. Nu-i nevoie să urmăreşti prea multe filme ca să îţi dai seama că vom efectua verificări.

— Poate că n-a ştiut că e o hârtie rară? sugeră Holm. Poate că nu el a cumpărat-o?

— Bineînţeles că se poate şi aşa ceva, dar ceva îmi spune că Omul de zăpadă nu ar lăsa aşa ceva la întâmplare.

— Dar a făcut-o.

— Vreau să spun că nu cred că e o scăpare, se corectă Harry. Adică…

— Da, cred că vrea să-i luăm urma.

— De ce?

— E o chestie clasică. Criminalul în serie narcisist care înscenează un joc, cu el însuşi în rolul principal, în calitate de cuceritor invincibil şi atotputernic care triumfă în final.

— Triumfă asupra a ce anume?

— Ei bine, rosti Harry, pentru prima dată cu voce tare, cu riscul de a suna eu însumi narcisist, asupra mea.

— A ta? De ce?

— Habar n-am. Poate deoarece ştie că sunt singurul poliţist din Norvegia care a prins un criminal în serie şi mă socoteşte o provocare. Scrisoarea ar sugera aşa ceva – se referă la Toowoomba. Nu ştiu, Holm. Apropo, ai numele magazinului din Bergen?

— Flab la telefon!

Sau cel puţin aşa părea. Cuvântul în cauză – *flæsk* – era articulat cu tonalitate şi accent de locuitor din Bergen. Adică cu un *l* moale, un *æ*

alungit, cu o pauză la mijloc şi un *s* şters. Peter Flesch, care îşi pronunţa numele voit ca *flab*{1}, respira greu şi vorbea tare şi amabil. Era fericit să mai discute cu cineva; da, vindea tot felul de obiecte vechi câtă vreme acestea erau mici, dar se specializase în pipe, brichete, pixuri, genţi de piele şi rechizite. Unele folosite; altele noi. Cei mai mulţi clienţi de-ai lui erau regulaţi, având o medie de vârstă apropiată de vârsta lui.

La întrebarea lui Harry legată de hârtia de scris Kono răspunse, cu regret în voce, că nu mai deţinea astfel de hârtie în stoc. Într-adevăr, trecuseră câţiva ani de când nu mai vindea aşa ceva.

— S-ar putea să vă cer prea mult, zise Harry. Dar de vreme ce majoritatea clientelei dumneavoastră vă este fidelă de multă vreme, este posibil să vă amintiţi câţiva dintre clienţii care cumpărau hârtie Kono?

— Poate câţiva. Møller. Şi bătrânul Kikkusæn din Møllaren. Nu păstrăm evidenţe, dar nevasta are memorie bună.

— Ar fi posibil să scrieţi numele complete, vârsta aproximativă şi adresa celor de care vă amintiţi şi să mi le trimiteţi prin e-mail…?

Harry fu întrerupt de un *ţţţ* compătimitor din partea cealaltă.

— Nu avem e-mail, fiule. Şi nici nu ne interesează să ne facem. Mai bine îmi dai numărul de fax.

Harry îi dădu numărul sediului poliţiei. Ezită. Avu o inspiraţie bruscă. Însă inspiraţia nu apărea din senin, fără motiv.

— Nu cumva aţi avut, acum câţiva ani, un client pe nume Gert Rafto?

— Iron Rafto? râse Peter Flesch.

— Aţi auzit de el?

— Tot oraşul ştia cine e Rafto. Nu, nu a fost client aici.

Şeful Møller obişnuia mereu să spună că, pentru a determina în mod cert ce este posibil, anchetatorul trebuie să elimine tot ce este imposibil. Şi acesta era motivul pentru care un detectiv nu ar trebui să dispere, ci să se bucure de fiecare dată când poate renunţa la o pistă care nu conduce la soluţie. În plus, fusese doar o idee.

— Eh, mulţumesc oricum, zise Harry. Vă urez o zi bună.

— Nu *el* era clientul, zise Flesch. *Eu* eram.

— Cum?

— Da. Îmi aducea diverse obiecte. Brichete de argint, pixuri aurite. Chestii de genul ăsta. Uneori le achiziţionam de la el. Da, asta a fost înainte de a-mi da seama de unde provin…

— Şi de unde proveneau?

— Nu ştiţi? Le fura de la locurile crimelor pe care le investiga.

— Dar el nu a cumpărat niciodată nimic?

— Rafto nu avea nevoie de genul de lucruri pe care le vindeam noi.

— Dar de hârtie? Oricine are nevoie de hârtie, nu-i aşa?

— Hm. O clipă, ca s-o întreb pe nevastă.

O mână fu pusă pe receptor, însă Harry auzi un strigăt, apoi o conversaţie pe un ton mai coborât. După aceea mâna dispăru şi Flesch reveni, voios, în dialectul lui bergensian:

— Crede că Rafto a luat restul de hârtie când am încetat să mai vindem aşa ceva. Crede că în schimbul unui portstilou de argint rupt. Are o memorie de elefant nevasta, să ştii.

Harry lăsă receptorul în furcă ştiind că îl aştepta un drum până în Bergen. Înapoi în Bergen.

La ora nouă în acea seară luminile continuau să ardă la primul etaj al clădirii din Brynsalléen 6, o stradă din Oslo. Privită dinafară, clădirea cu şase etaje arăta la fel ca oricare alt complex comercial, cu zidăria modernă din cărămidă roşie şi faţada din oţel cenuşiu. De fapt, arăta la fel de modernă şi pe dinăuntru, căci majoritatea celor patru sute de angajaţi erau ingineri, specialişti IT, specialişti în ştiinţe sociale, tehnicieni de laborator, fotografi şi aşa mai departe. În ansamblul ei, aceasta era „unitatea naţională de combatere a crimei organizate şi a altor crime grave“, la care se făcea referire cu vechea denumire Kriminalpolitisentralen sau, cu abrevierea ei, Kripos.

Espen Lepsvik tocmai le dăduse drumul oamenilor lui după trecerea în revistă a progreselor înregistrate în anchetarea crimelor. În sala de şedinţe goală, iluminată strălucitor, rămăseseră doar doi oameni.

— A fost un pic cam subţire, remarcă Harry Hole.

— Frumos mod de a defini nimicul, replică Espen Lepsvik, masându-şi pleoapele cu degetul mare şi cel arătător. Mergem să bem o bere ca să-mi povesteşti ce ai mai dezgropat?

Harry îi povesti în vreme ce Espen Lepsvik conducea spre centrul oraşului şi spre Kafé Justisen, aflată în drumul spre casă al amândurora. Se aşezară la o masă în fundul cafenelei aglomerate, frecventate de toată lumea, de la studenţi însetaţi de bere la avocaţi şi poliţişti încă şi mai însetaţi.

— Mă gândesc să o iau pe Katrine Bratt în locul lui Skarre până la Bergen, zise Harry, sorbind din sticla cu apă carbogazoasă. I-am verificat dosarul de muncă înainte de a fi venit aici. E destul de neexperimentată, dar dosarul spune că a lucrat la două anchete criminalistice în Bergen pe care mi se pare că le-ai condus chiar tu.

— Bratt, da, îmi amintesc de ea.

Espen Lepsvik zâmbi şi ridică degetul arătător în semn de comandă a unei noi sticle cu bere.

— Ai fost fericit cu ea?

— Foarte fericit. Este… extrem de… competentă. Lepsvik îi făcu cu ochiul lui Harry, care zări deja la celălalt acea privire aburită a detectivului obosit care a luat trei beri la bord. Iar dacă noi doi n-am

fi fost căsătoriţi, cred că m-aş fi dat tare la ea.

Omul îşi goli paharul.

— Eu mă întrebam mai degrabă dacă ai socotit-o stabilă, zise Harry.

— Stabilă?

— Da, e ceva în privinţa ei… Nu ştiu cum să explic mai exact. Ceva intens.

— Ştiu ce vrei să spui. Espen Lepsvik încuviinţă încet din cap în vreme ce încerca să-şi concentreze privirea asupra chipului lui Harry. Dosarul ei e impecabil. Însă între noi fie vorba, eu unul l-am auzit pe unul dintre băieţii de acolo spunând ceva despre ea şi soţul ei.

Lepsvik căută indicii de încurajare pe faţa lui Harry, nu descoperi niciunul, însă merse oricum mai departe.

— Ceva… ştii tu… le plac pielea şi cauciucul. Sado-maso. Se pare că se duceau la genul ăla de cluburi. Un pic cam perverşi.

— Nu mă interesează, zise Harry.

— Nu, nu, nu, nici pe mine! exclamă Lepsvik, ridicând mâinile într-un gest de apărare. E doar un zvon. Şi ştii ce? rânji el, aplecându-se peste masă astfel încât Harry îi simţi răsuflarea mirosind a bere. Ea mă poate domina oricând.

Harry îşi dădu seama că privirea lui spunea ceva anume, deoarece Lepsvik păru imediat să-şi regrete deschiderea şi bătu rapid în retragere către colţul lui de masă. După care continuă pe un ton mult mai profesional.

— E o profesionistă. Inteligentă. Intensă şi dedicată. A insistat un pic prea vehement ca s-o ajut cu câteva cazuri mai vechi, asta ţin minte. Dar nu e deloc instabilă, ba din contră. E mai degrabă genul închistat şi morocănos. Însă aşa sunt mulţi. Da, de fapt cred că voi doi aţi face o echipă perfectă.

Harry zâmbi la gluma răutăcioasă şi se ridică de la masă.

— Mersi pentru sugestie, Lepsvik.

— Dar tu ai o sugestie pentru mine? Între tine şi ea… se petrece ceva?

— Sugestia mea, replică Harry, aruncând o bancnotă de o sută de coroane pe masă, ar fi să îţi laşi în seara asta maşina aici.

14

Ziua 9
BERGEN

La ora 8.26 fix, roţile cursei aeriene DY604 atinseră asfaltul ud al pistei aeroportului Flesland din Bergen. O atinseră cu atâta forţă, încât Harry făcu brusc ochii mari.

— Ai dormit bine? întrebă Katrine.

Harry încuviinţă, se frecă la ochi şi privi afară, spre dimineaţa ploioasă.

— Ai vorbit în somn, zise ea, zâmbind.

— Mmm.

Harry nu avea chef să întrebe ce anume spusese. În schimb, parcurse rapid în minte ce visase. Nu o visase pe Rakel. Nu o mai visa de multe nopţi. O alungase. Visele lui o alungaseră din mijlocul lor. Însă visase despre Bjarne Møller, fostul lui şef şi mentor, care mersese pe platoul bergensian şi fusese descoperit două săptămâni mai târziu în lacul Revurtjern. Fusese o decizie luată de Møller, deoarece el crezuse – la fel ca şi Zenon cel cu degetul mare de la picior vătămat – că viaţa nu mai merita trăită. Oare Gert Rafto ajunsese la aceeaşi concluzie? Sau era încă în viaţă pe undeva, pe acolo?

— Am sunat-o pe fosta soţie a lui Rafto, zise Katrine, în vreme ce străbăteau holul de la sosiri. Nici ea şi nici fata ei nu vor să discute cu poliţia. Nu vor să redeschidă răni vechi. Iar asta e bine. Rapoartele din acea vreme sunt mai mult decât suficiente.

Luară un taxi din faţa terminalului.

— E bine să fii acasă? întrebă Harry cu voce tare, ca să acopere răpăitul ploii şi şuieratul ritmic al ştergătoarelor de parbriz.

Indiferentă, Katrine ridică din umeri.

— Dintotdeauna am urât ploaia. Şi i-am urât pe bergensieni, care susţineau că pe aici nu plouă chiar aşa de mult cum susţin norvegienii din est.

Trecură de Danmarksplass şi Harry se uită spre vârful muntelui Ulriken. Era acoperit cu zăpadă şi se vedeau telecabinele în mişcare. Trecură apoi prin labirintul periculos de străzi alunecoase din zona golfului Store Lungegårdsvann şi ajunseră în centru, care pentru vizitatori constituia întotdeauna o surpriză plăcută după drumul anevoios.

Intrară în hotelul SAS, de pe Bryggen, aflat în faţa portului. Harry o

întrebase pe Katrine dacă nu cumva prefera să stea la părinţii ei, însă aceasta îi răspunsese că efortul ar fi fost prea mare pentru o singură noapte, deoarece ei s-ar fi deranjat prea mult şi că, de fapt, ea nici măcar nu-i anunţase că vine în oraş.

Li se dădură cardurile de acces în camerele lor, iar în lift păstrară tăcerea. Katrine se uită la Harry şi zâmbi, ca şi cum tăcerea în lifturi ar fi reprezentat o glumă implicită. Harry se uită în jos, sperând ca trupul lui să nu trimită semnale false. Sau adevărate.

Uşile liftului se deschiseră într-un târziu şi şoldurile Katrinei îşi croiră foşnind drum pe coridor.

— La recepţie peste cinci minute, îi zise Harry din urmă.

— Care e programul? întrebă el după ce se aşezară în holul hotelului şase minute mai târziu.

Katrine se aplecă în faţă pe fotoliul moale şi îşi răsfoi carneţelul cu coperte din piele. Se schimbase într-un costum gri elegant, ceea ce însemna că nu se deosebea de clientela formată din afacerişti a hotelului.

— Te întâlneşti cu Knut Müler-Nilsen, şeful unităţii Persoane Dispărute şi Infracţiuni cu Violenţă.

— Tu nu vii cu mine?

— Ar trebui să salut şi să vorbesc cu toată lumea, iar aşa s-ar irosi întreaga zi. De fapt, ar fi bine să nu menţionezi deloc numele meu. Ar fi doar foarte iritaţi că n-am trecut pe la ei. Eu mă duc în Øyjordsveien ca să am o mică discuţie cu ultimul martor care l-a văzut pe Rafto.

— Mmm. Şi unde s-a petrecut asta?

— În zona docurilor. Martorul l-a văzut părăsindu-şi maşina şi intrând în parcul Nordnes. Nimeni nu s-a mai întors după maşină, iar zona a fost pieptănată îndelung fără niciun rezultat.

— Şi după aceea ce facem?

Harry îşi trecu degetul mijlociu şi arătătorul peste bărbie, gândindu-se că ar fi trebuit să se bărbierească înainte de a pleca de acasă.

— Tu parcurgi vechile rapoarte împreună cu detectivii care s-au ocupat de caz şi care sunt încă la secţie. Te pui la curent. Încerci să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă.

— Nu, replică Harry.

Katrine îşi ridică privirea din carnet.

— Detectivii din acea vreme au tras propriile concluzii, pe care şi le vor apăra, explică Harry. Prefer să citesc rapoartele în linişte şi pace în Oslo. Şi să-mi petrec timpul aici încercând să-l cunosc ceva mai bine pe Rafto. Putem arunca pe undeva o privire asupra posesiunilor lui?

Katrine clătină din cap.

— Familia lui a donat toate posesiunile lui unei fundaţii. Se pare că n-a fost vorba de cine ştie ce. Ceva mobilă şi haine.

— Dar acolo unde a locuit sau a stat?

— A locuit singur într-un apartament din Sandviken după divorţ, dar acesta a fost vândut cu ani în urmă.

— Mmm. Şi nu există vreo casă din copilărie, vreo căsuţă la ţară sau vreo cabană care să fie încă în proprietatea familiei?

Katrine ezită.

— Rapoartele menţionau o căsuţă din cartierul de case de vară al poliţiei, pe insula Finnøy din Fedje. În astfel de cazuri căsuţele rămân la familie, aşa că poate reuşim să o vedem. Am numărul de telefon al soţiei lui Rafto. O să o sun.

— Credeam că nu vrea să discute cu poliţia.

Katrine îi făcu cu ochiul zâmbind şiret.

De la recepţia hotelului, Harry reuşi să împrumute o umbrelă care se răsuci de nenumărate ori pe dos în rafalele de vânt până ce el reuşi să ajungă la Fisketorget – piaţa de peşte din port – şi arăta ca un liliac bătut de soartă când ajunse, fugind cu capul aplecat pe ultimii metri, la intrarea în sediul poliţiei.

În vreme ce Harry stătea în holul de primire, aşteptându-l pe şeful Knut Müller-Nilsen, Katrine îl sună ca să-l informeze că acea căsuţă a lui Rafto încă se găsea în proprietatea familiei.

— Dar soţia lui nu a mai pus piciorul acolo de la acel caz. Şi crede că nici fiica ei.

— Mergem acolo, zise Harry. O să termin aici pe la ora unu.

— Bine, o să fac rost de o ambarcaţiune. Ne întâlnim la docul Zacharias.

Knut Müller-Nilsen era un bărbat ca un urs, vesel, cu ochi jucăuşi şi mâini de dimensiunea unor rachete de tenis. Teancurile înalte de hârtii îl făceau să arate ca şi cum ar fi fost înzăpezit la birou, cu rachetele împăturite în spatele capului.

— Rafto, hmm, făcu el, după ce îi explică oaspetelui că în Bergen nu ploua chiar aşa de mult precum credeau norvegienii din est.

— Se pare că poliţiştii au tendinţa de a vă scăpa printre degete, zise Harry, ridicând poza lui Gert Rafto, care venise odată cu rapoartele pe care el le ţinea în poală.

— A, da? se miră interlocutorul, uitându-se la Harry, care găsise un scaun cu spătar într-un colţ lipsit de hârtii al biroului.

— Bjarne Møller, replică Harry.

— Corect, zise Müller-Nilsen, dornic să expedieze subiectul.

— Ofiţerul care a dispărut din Fløyen, preciză Harry.

— Bineînţeles! Müller-Nilsen se plesni peste frunte. O tragedie. Era aici de atât de puţină vreme, că eu n-am reuşit să… Se presupune că s-a rătăcit, nu-i aşa?

— Asta e ceea ce s-a întâmplat, răspunse Harry, aruncând o privire pe fereastră şi gândindu-se la drumul lui Bjarne de la idealism la

corupţie. La intenţiile lui bune. La erorile tragice. Despre care alţii n-aveau să afle niciodată. Ce îmi puteţi spune despre Gert Rafto?

„Dublura mea din Bergen“, îşi zise Harry după ce recepţionă descrierea efectuată de Müller-Nilsen: atitudine nesănătoasă faţă de alcool, temperament dificil, lup singuratic, moralitate îndoielnică şi dosar foarte controversat.

— Însă dispunea de o putere excepţională de analiză şi de intuiţie, continuă Müller-Nilsen. Şi de o voinţă de fier. Părea să fie mânat de la spate de… ceva. Nu ştiu cum să mă exprim mai bine. Rafto era un om al extremelor. Mă rog, asta e de la sine înţeles acum, că ştim ce s-a întâmplat.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Harry, zărind o scrumieră printre teancurile de hârtii.

— Rafto era violent. Şi noi ştim că a fost în apartamentul lui Onny Hetland chiar înainte de dispariţia ei şi că Hetland ar fi putut deţine informaţii care puteau dezvălui identitatea ucigaşului Lailei Aasen. Mai mult, el a dispărut imediat după aceea. Nu e deloc improbabil să se fi sinucis prin înecare. Oricum, noi nu am văzut niciun motiv ca să lansăm o anchetă la scară mare.

— Nu putea să zboare peste graniţă?

Müller-Nilsen zâmbi şi clătină din cap.

— De ce nu?

— Să spunem că în acest caz noi deţineam avantajul de a-l cunoaşte foarte bine pe suspect. Chiar dacă, teoretic, el ar fi putut părăsi Bergenul, nu era genul. Pur şi simplu.

— Şi nicio rudă sau prieten nu a raportat vreun semn de viaţă de la el?

Interlocutorul clătină iarăşi din cap.

— Părinţii lui nu mai sunt printre noi, iar Rafto nu avea mulţi prieteni. A avut o relaţie tensionată cu fosta lui soţie, aşa că e aproape imposibil de crezut că ar fi contactat-o pe ea.

— Dar cum e cu fata lui?

— Erau apropiaţi. Drăguţă fată, inteligentă. E pe un drum bun mulţumită creşterii de care a avut parte, evident.

Harry observă presupunerea faptelor cunoscute implicit. „E pe un drum bun, evident“, o frază tipică pentru secţiile mici de poliţie, unde se presupunea că oamenii ştiu totul despre toate lucrurile.

— Rafto avea o căsuţă pe insula Finnøy nu-i aşa? întrebă Harry.

— Da, şi ăla ar putea fi evident un loc firesc de refugiu. Ca să mediteze la diverse lucruri şi apoi… Müller-Nilsen îşi trecu una din mâinile lui imense de-a latul gâtului. Am scotocit căsuţa, am cercetat insula cu câini şi am dragat apele. Nimic.

— Mi-am zis să arunc şi eu o privire pe acolo.

— Nu-i cine ştie ce de văzut. Noi avem o căsuţă chiar vizavi de cea

a lui Iron Rafto şi, din nefericire, a ajuns cu totul în paragină. E ruşinos că soţia lui nu renunţă la ea. Nu e niciodată acolo. Müller-Nilsen aruncă o privire spre ceas. Am o şedinţă, dar unul dintre ofiţerii superiori care au lucrat la acel caz va parcurge rapoartele împreună cu dumneavoastră.

— Nu-i nevoie, rosti Harry, uitându-se la poza din poala lui.

Dintr-odată acel chip i se păru ciudat de cunoscut, ca şi cum l-ar fi zărit nu cu mult timp înainte. Cineva deghizat? Cineva pe lângă care trecuse pe stradă? Cineva într-un rol mărunt pe care el nu l-ar fi observat, poate unul dintre poliţiştii de la Circulaţie mişunând pe lângă poarta Sofies sau un asistent de la Vinmonopol? Harry renunţă.

— Deci nu Gert?

— Pardon?

— Aţi spus Iron Rafto. Deci nu-i spuneaţi doar Gert?

Müller-Nilsen îi aruncă lui Harry o privire dubioasă, începu să chicotească, dar sfârşi cu un zâmbet trist.

— Nu, nu cred că ne-ar fi trecut prin minte.

— Bine. Mulţumesc pentru ajutor.

Pe drumul spre ieşire, Harry îl auzi pe celălalt strigându-l, aşa că se întoarse. Şeful stătea în cadrul uşii de la capătul coridorului şi cuvintele rostite de el vibrară scurt între pereţi.

— Cred că nici lui Rafto nu i-ar fi plăcut.

Ajuns afară, Harry rămase uitându-se la oamenii care îşi croiau anevoie drum, încovoiaţi prin ploaie şi rafalele de vânt. Senzaţia nu dispărea. Senzaţia că ceva sau cineva era acolo, aproape, în interior, vizibil dacă el ar fi reuşit să vadă lucrurile corect, în lumina potrivită.

Katrine îl luă pe Harry de la doc, aşa cum se înţeleseseră.

— Am împrumutat chestia asta de la un amic, zise ea, manevrând şalupa de 6-7 metri lungime prin gura strâmtă a portului.

În vreme ce ocoleau peninsula Nordnes, un zgomot îl făcu pe Harry să se răsucească pe loc. Zări un stâlp totemic. Chipurile sculptate în lemn ţipau răguşit înspre el cu gurile deschise. O pală rece de vânt străbătu ambarcaţiunea.

— Acolo sunt focile din Aquarium, zise Katrine.

Harry îşi strânse mai bine haina în jurul lui.

Finnøy era o insulă micuţă. În afară de buruieni nu creştea niciun fel de vegetaţie pe bucata aceea de pământ bătut de ploi, însă insula dispunea de un mic chei la care Katrine amară cu precizie ambarcaţiunea. Zona rezidenţială consta din şaizeci de cabane din lemn, toate de dimensiunile unor case de păpuşi, amintindu-i lui Harry de barăcile minerilor pe care el le văzuse în Soweto.

Katrine îl conduse pe Harry de-a lungul aleii de pietriş dintre căsuţe, apoi se îndreptă spre una dintre ele. Căsuţa ieşea în evidenţă din

pricina vopselei scorojite de pe pereţi. O fereastră era întredeschisă. Katrine se ridică pe vârfuri, apucă becul de deasupra uşii şi îl deşurubă. Din interior se auzi un sunet ca de zgârietură pe măsură ce ea rotea becul, trăgând odată cu el afară şi insecte moarte. Plus o cheie, pe care ea o prinse în aer.

— Fosta soţie mă plăcea, zise Katrine, introducând cheia în broască.

Înăuntru se simţea miros de mucegai şi igrasie. Harry privi în gol în semiîntuneric, apoi auzi sunetul unui comutator, şi interiorul se lumină.

— Deci are electricitate, chiar dacă ea nu foloseşte cabana, rosti el.

— Lumina e în comun, răspunse Katrine, privind încet în jurul ei. Plăteşte poliţia.

Căsuţa avea 28 de metri pătraţi şi consta dintr-un living unit cu o bucătărie, din care se trecea într-un dormitor. Sticle goale de bere acopereau blatul din bucătărie şi masa din living. Pe pereţi nu se vedea nimic atârnând, nu existau ornamente pe pervazurile ferestrelor şi nici cărţi pe rafturi.

— Există şi o pivniţă, zise Katrine, arătând spre o trapă din podea. Asta e zona ta. Ce facem acum?

— Căutăm, răspunse Harry.

— Ce anume?

— Asta e ultima din grijile noastre.

— De ce?

— Deoarece este uşor să ratezi ceva important atunci când cauţi altceva. Limpezeşte-ţi mintea. Vei şti ce anume cauţi când vei descoperi.

— Bine, rosti Katrine cu o încetineală exagerată.

— Tu începi de sus, de aici, o instrui Harry, ducându-se la trapă şi trăgând de inelul din fier.

O scară îngustă ducea jos în întuneric. Harry speră că ea nu-i sesizase ezitarea.

Pânze vechi ţesute de păianjeni de mult morţi i se lipiră de faţă în vreme ce cobora în groapa igrasioasă cu iz de pământ reavăn şi lemn putrezit. Întreaga pivniţă se găsea la subsol. Găsi un comutator la capătul scării şi apăsă pe el, dar nu se întâmplă nimic. Singura sursă de lumină provenea de la ochiul roşu din partea de sus a unui congelator aflat lângă peretele lateral. Harry aprinse lanterna de buzunar, şi conul de lumină căzu direct pe uşa unei magazii.

Balamalele scârţâiră când el deschise uşa. Era o cămăruţă de tâmplar, plină cu scule. „Pentru un om care are ambiţia de a face ceva cu sens“, îşi zise Harry. Asta pe lângă prinderea criminalilor.

Însă uneltele nu păreau foarte folosite, aşa că poate Rafto îşi dăduse seama că nu se pricepe la altceva, nu era genul de om care să facă lucruri, era genul de om care face curăţenie. Un zgomot brusc îl

determină pe Harry să se răsucească pe loc. Şi scoase un oftat de uşurare când îşi dădu seama că termostatul congelatorului activase ventilatorul. Harry pătrunse într-o a doua cămară. Peste tot ce se găsea acolo fusese întinsă o carpetă. Trase de carpetă, iar mirosul de igrasie şi umezeală stătută îl izbi. Fasciculul luminos al lanternei dezvălui un parasolar putrezit, o masă din plastic, o stivă de sertare de congelator, scaune din plastic decolorat şi un set de instrumente de crichet. În pivniţă nu se mai găsea nimic altceva. O auzi pe Katrine scotocind deasupra şi vru să închidă uşa cămării. Însă unul dintre sertare căzuse pe pragul uşii atunci când el trăsese de carpetă. Tocmai voia să o împingă înapoi cu piciorul când se opri şi se uită la obiect. În lumina lanternei putea desluşi înscrisul de pe partea laterală. Electrolux. Se îndreptă spre peretele unde ventilatorul congelatorului continua să bâzâie. Electrolux. Apucă mânerul şi trase, dar uşa congelatorului nu se clinti. Observă o încuietoare sub mâner şi îşi dădu seama că acel congelator era încuiat. Se duse în cămara cu unelte ca să găsească o rangă. Când se întoarse, Katrine cobora scara.

— Nimic pe sus, anunţă ea. Cred că ar trebui să mergem. Tu ce faci?

— Dau spargeri ca să intru, zise Harry, introducând ranga pe lângă uşa congelatorului, deasupra încuietorii.

Apăsă cu toată greutatea corpului pe celălalt capăt. Uşa nu cedă. Prinse mai bine ranga, se sprijini cu un picior de corpul congelatorului şi împinse.

— Al dracului…

Cu un pocnet sec, uşa se deschise şi Harry căzu cât era de lung cu faţa în jos. Auzi lanterna atingând podeaua de cărămidă şi simţi frigul izbindu-l, ca o răsuflare a unui gheţar. Tocmai se lupta să recupereze lanterna din spatele lui când o auzi pe Katrine. Un sunet care te înfiora până în măduva spinării, un urlet profund care se transformă imediat în gemete isterice asemănătoare unor hohote de râs. Apoi se făcu linişte câteva secunde cât Katrine îşi trase răsuflarea, după care scoase din nou acelaşi urlet prelung asemenea unei femei care naşte. Însă Harry văzuse deja totul şi înţelegea de ce ţipa. Katrine urla deoarece după doisprezece ani congelatorul continua să funcţioneze perfect, iar lumina din interiorul lui dezvăluia ceva înghesuit înăuntru, cu braţele în faţă, cu genunchii îndoiţi şi cu capul împins într-o parte. Trupul era acoperit cu cristale albe de gheaţă, ca şi cum din el s-ar fi hrănit un strat de mucegai alb; iar acea formă umană contorsionată era reprezentarea vizuală a urletelor lui Katrine. Însă nu asta întoarse pe dos stomacul lui Harry: La câteva clipe după ce uşa congelatorului cedase, trupul dinăuntru căzu în faţă şi fruntea atinse marginea uşii, determinând cristalele de gheaţă să se desprindă de pe chip şi să cadă ca o ploaie albă pe podeaua pivniţei. Astfel Harry îşi dădu seama că în direcţia lor rânjea Gert Rafto. Însă rânjetul nu era

format de gură, care era cusută cu aţă groasă din cânepă, intrând şi ieşind în zigzag din buze. Rânjetul traversa bărbia şi se arcuia în sus către pomeţii obrajilor. Era trasat cu o linie de cuie negre care probabil fuseseră înfipte cu ciocanul în oasele feţei. Atenţia lui Harry fu atrasă de nas. Poliţistul se forţă să nu verse chiar acolo tot ce avea în stomac. Septul şi cartilajul nazal fuseseră probabil primele îndepărtate. Frigul decolorase total morcovul. Omul de zăpadă era complet.

PARTEA A TREIA

15

Ziua 9
NUMĂRUL OPT

Ceasul arăta ora opt seara, dar cu toate astea oamenii care se plimbau pe Grønlandsleiret puteau vedea că luminile continuau să ardă pe întregul etaj şase al sediului poliţiei.

În sala Kl, Holm, Skarre, Espen Lepsvik, Gunnar Hagen şi superintendentul-şef şedeau în faţa lui Harry. Trecuseră şase ore şi jumătate de când îl descoperiseră pe Gert Rafto pe insula Finnøy şi patru ore de când Harry sunase din Bergen ca să convoace o şedinţă la întoarcerea din deplasare.

Harry întocmise un raport privitor la descoperirea cadavrului şi chiar şi superintendentul-şef se foise pe scaun atunci când Harry le arătase fotografiile de la locul crimei pe care poliţia din Bergen i le trimisese prin e-mail.

— Raportul de autopsie nu este încă gata, anunţă Harry. Însă cauza morţii este destul de evidentă. O armă de foc în gură şi un glonţ prin cerul gurii, ieşit prin ceafa. Asta s-a întâmplat la locul crimei; băieţii din Bergen au descoperit glonţul în peretele cămării.

— Sânge şi materie cenuşie? întrebă Skarre.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu după atâţia ani, zise Lepsvik. Şobolani, insecte…

— Ar putea să existe ceva urme reziduale, interveni Harry. Însă am vorbit cu specialistul medico-legal şi am căzut de acord. Probabil că Rafto a dat o mână de ajutor ca să nu lase mizerie în urmă.

— Cum? se miră Skarre.

— Câh, făcu Lepsvik.

Skarre păru să priceapă cum stătuseră lucrurile şi chipul i se strâmbă de groază.

— O, la naiba…

— Îmi cer scuze, interveni Hagen. Poate să-mi explice cineva ce tot vorbiţi voi acolo?

— E ceva cu care ocazional ne confruntăm în caz de sinucidere, explică Harry. Amărâtul suge aerul din ţeava pistolului înainte de a se împuşca. Vidul determină mai puţină… Căută cuvântul… mizerie. Probabil că în cazul de faţă lui Rafto i s-a ordonat să sugă aerul.

Lepsvik clătină din cap.

— Iar un poliţist ca Rafto probabil că a ştiut foarte bine de ce.

Hagen păli.

— Dar cum… cum naiba faci un om să sugă…?

— Poate că i s-a dat de ales, sugeră Harry. Sunt modalităţi mai rele de a muri decât să te împuşti în gură.

Peste cei strânşi acolo se lăsă tăcerea. Iar Harry lăsă tăcerea să umple spaţiul câteva secunde înainte de a merge mai departe.

— Până acum n-am descoperit niciodată cadavrele. Rafto a fost şi el ascuns, dar ar fi fost descoperit suficient de repede dacă nu ar fi fost rudele care să evite cabana. Asta mă conduce la ideea că Rafto nu a făcut parte din proiectul criminalului.

— Şi tu crezi că e un criminal în serie?

În tonul superintendentului nu se ghicea sfidare, ci doar o dorinţă de confirmare.

Harry încuviinţă.

— Dacă Rafto nu face parte din acest aşa-numit proiect, care ar putea fi motivul?

— Nu ştim, dar atunci când este ucis un detectiv este firesc să te gândeşti că acesta a ajuns să reprezinte o ameninţare pentru ucigaş.

Espen Lepsvik tuşi.

— Uneori ne dăm seama de motiv după modul în care sunt tratate cadavrele. În acest caz, de exemplu, nasul a fost înlocuit cu un morcov. Cu alte cuvinte, el ne dă cu tifla.

— Se amuză pe seama noastră? întrebă Hagen.

— Poate că ne sugerează să nu ne vârâm nasurile? propuse, ezitând, Holm.

— Exact! exclamă Hagen. Un avertisment pentru alţii ca să păstreze distanţa.

Superintendentul-şef îşi coborî capul şi se uită la Harry cu coada ochiului.

— Ce e cu gura cusută?

— Un mesaj: Ţineţi-vă gurile închise, cârâi Skarre.

— Corect! exclamă din nou Hagen. Dacă Rafto era mânjit, probabil că el şi ucigaşul erau cumva complici, iar Rafto ameninţa să-l demaşte.

Se uitară cu toţii la Harry, care nu replicase la niciuna dintre sugestii.

— Ei bine? mârâi superintendentul-şef.

— S-ar putea să aveţi dreptate, evident, zise Harry. Însă eu cred că singurul mesaj pe care a vrut să ni-l trimită a fost acela că Omul de zăpadă a trecut pe acolo. Şi că îi place să facă oameni de zăpadă. Atât.

Detectivii schimbară rapid priviri între ei, dar nimeni nu ridică vreo obiecţie.

— Avem altă problemă, continuă Harry. Poliţia din Bergen a emis o declaraţie prin care anunţă că a fost găsită o persoană moartă în Finnøy şi asta e tot. Le-am cerut să ascundă deocamdată alte detalii,

ca să avem la dispoziţie câteva zile să căutăm indicii fără ca Omul de zăpadă să afle că a fost descoperit cadavrul. Din nefericire, două zile este un termen cu totul nerealist. Nicio secţie de poliţie nu este chiar *atât* de discretă.

— Presa a obţinut numele lui Rafto pentru ediţiile de mâine dimineaţă, zise Espen Lepsvik. Ştiu câţiva oameni la *Bergens Tidende* şi *Bergensavisen.*

— Greşit, auziră cu toţii pe cineva în spatele lor. Va apărea în seara asta la ştirile de noapte de la TV2. Nu doar numele, ci şi detalii de la locul crimei şi legătura cu Omul de zăpadă.

Se întoarseră cu toţii. În cadrul uşii stătea Katrine Bratt. Era încă palidă, deşi nu la fel de pământie ca atunci când Harry o urmărise plecând cu ambarcaţiunea de pe insulă, pe care îl lăsase pe el să aştepte poliţia.

— Deci îi cunoşti pe tipii de la TV2? întrebă Espen Lepsvik cu un rânjet viclean.

— Nu, răspunse Katrine, luând loc. Îi cunosc pe cei de la poliţia din Bergen.

— Unde ai fost, Bratt? întrebă Hagen. Ai lipsit câteva ore bune.

Katrine îi aruncă o privire lui Harry, care îi dădu aprobarea încuviinţând imperceptibil din cap. Harry îşi drese glasul.

— Katrine are câteva treburi pe care i le-am dat eu să le facă.

— Trebuie să fie importante. Să auzim, Bratt.

— Nu-i nevoie să discutăm despre asta acum, replică Harry.

— Doar sunt curios, ripostă Hagen cu ton ironic.

„General nenorocit de canapea“, îşi spuse Harry. „Domnul Punctualitate. Domnul Şedinţă de informare. Nu vezi că biata fată e încă în stare de şoc? Tu te-ai albit când ai văzut pozele. Ea s-a dus acasă ca să vomite. Şi ce dacă? A venit înapoi acum. Bate-o uşurel şi colegial pe spate în loc s-o umileşti în faţa colegilor“. Toate astea trecură prin mintea lui Harry cu voce tare şi clară, în vreme ce încerca să prindă privirea lui Hagen şi să-l determine să priceapă.

— Ei bine, Bratt? insistă Hagen.

— Am verificat câteva lucruri, zise Katrine, ridicându-şi bărbia.

— Înţeleg. Cum ar fi…?

— Cum ar fi Idar Vetlesen care studia medicina atunci când au fost omorâte Laila Aasen şi Onny Hetland, iar Rafto a dispărut.

— Este relevant pentru caz? întrebă superintendentul-şef.

— Este relevant, răspunse Katrine. Deoarece şi-a făcut studiile la Universitatea din Bergen.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Un student la medicină?

Şeful se uită la Harry.

— De ce nu? răspunse acesta. S-a apucat ulterior de chirurgie

plastică şi spune chiar el că îi place să modeleze chipuri.

— Am verificat locurile unde a activat ca intern şi ulterior ca profesionist, reluă Katrine. Nu coincid cu dispariţiile femeilor despre care noi credem că au fost ucise de Omul de zăpadă. Însă ca tânăr doctor călătoreşti des. Conferinţe, slujbe pe termen scurt.

— Mare păcat că acel Krohn nu ne-a lăsat să discutăm cu tipul, interveni Skarre.

— Las-o baltă, i-o reteză Harry. O să-l arestăm pe Vetlesen.

— Pentru ce? se miră Hagen. Pentru că a studiat în Bergen?

— Pentru încercare de corupere sexuală a minorilor.

— Pe ce temei? întrebă superintendentul-şef.

— Avem un martor. Proprietarul de la Leon. Şi avem poze care fac legătura dintre Vetlesen şi acel loc.

— Urăsc să spun aşa ceva, rosti Espen Lepsvik, dar îl cunosc pe tipul de la Leon şi nu va depune niciodată mărturie. Cazul nu va ţine; va trebui să-l eliberezi pe Vetlesen în douăzeci şi patru de ore, fără îndoială.

— Ştiu, rosti Harry, uitându-se la ceas. Se gândea cât îi lua ca să ajungă cu maşina în Bygdøy. Şi este incredibil cât de multe lucruri găsesc oamenii de spus într-un asemenea interval de timp.

Harry apăsă încă o dată pe sonerie, gândindu-se că era la fel ca în vacanţele de vară, când era mic şi toată lumea plecase şi el era singurul băiat rămas în Oppsal. Atunci când stătea acolo, pe la uşi, sunând pe la soneriile din Øystein, sperând ca prin cine ştie ce miracol vreun băiat să fie acasă şi să nu fi plecat deja la bunica în Halden, pe la vreo cabană din Son sau în tabără de camping în Danemarca. Apăsa încontinuu soneriile, până ce îşi dădea seama că îi rămânea o singură posibilitate. Tresko. Tresko, cu care nici băieţii din Øystein şi nici el nu voiau niciodată să se joace, dar care continua să adaste pe acolo ca o umbră care aşteaptă ca ei să se răzgândească, să-l scoată temporar din acea stare ca de invizibilitate. Probabil că el alesese Øystein şi pe Harry din pricina lipsei de popularitate, aşa că se gândise că, dacă era să fie acceptat într-un grup, atunci acela era grupul de care i se puteau lega cele mai mari speranţe. Iar acum venise şi şansa lui, deoarece el era singurul rămas pe loc, iar Harry ştia că Tresko era întotdeauna acasă din pricină că familia lui nu-şi permitea niciodată să plece undeva, iar el nu avea alţi prieteni cu care să se joace.

Harry auzi târşâit de papuci dinăuntru, apoi uşa se întredeschise. Chipul femeii se lumină. Aşa cum se lumina şi faţa mamei lui Tresko când îl vedea pe Harry. Nu-l invita niciodată înăuntru, ci se mulţumea să-l cheme pe Tresko, se ducea să-l aducă, îl trăgea de ureche, îl îmbrăca cu un hanorac urât şi îl împingea afară pe prag, unde el rămânea uitându-se îmbufnat la Harry. Iar Harry ştia că Tresko ştie. Şi

îi simţea ura tăcută în vreme ce se îndreptau spre chioşc. Însă era bine. Timpul trecea mai uşor.

— Mă tem că Idar nu e acasă, zise doamna Vetlesen. Dar nu vreţi să intraţi şi să-l aşteptaţi? A zis că iese un pic să se plimbe cu maşina.

Harry clătină din cap, întrebându-se dacă ea putea zări luminile albastre care sfâşiau bezna nopţii din Bygdøy pe strada din spatele lui. Putea pune pariu că Skarre fusese cel care le pornise, ca un individ fără minte.

— Când a plecat?

— Chiar înainte de cinci.

— Dar asta înseamnă cu câteva ore în urmă, zise Harry. A spus unde se duce?

Femeia clătină din cap.

— Nu-mi spune niciodată nimic. Ce părere aveţi în privinţa asta? Nu vrea să-şi lase nici măcar propria mamă să ştie ce face.

Harry îi mulţumi şi o anunţă că va reveni mai târziu. După aceea străbătu aleea cu pietriş şi treptele până la poarta coborâtă. Nu-l găsiseră pe Idar Vetlesen nici la birou şi nici la hotelul Leon, iar clubul de curling era închis şi întunecat. Harry închise poarta în urma lui şi se duse la maşină. Ofiţerul în uniformă dinăuntru deschise geamul.

— Opreşte luminile albastre, îi ceru Harry, răsucindu-se către Skarre, care stătea pe bancheta din spate. Femeia zice că el nu e acasă şi probabil că e adevărat. Va trebui să aşteptaţi ca să vedeţi dacă se întoarce. Sună la ofiţerul de serviciu şi cere-i să adune oameni care să-l caute. Nimic pe staţia radio a poliţiei, bine?

Pe drumul înapoi spre oraş, Harry sună la dispeceratul Telenor, unde află că Torkildsen îşi încheiase tura şi plecase acasă şi că cererile privind localizarea telefonului mobil al lui Idar Vetlesen vor trebui să treacă prin canalele oficiale a doua zi dis-de-dimineaţă. Harry închise şi dădu mai tare volumul CD-playerului pentru piesa *Vermilion* a celor de la Slipknot, însă îşi dădu seama că nu se găseşte în dispoziţia necesară, aşa că apăsă butonul Eject pentru a schimba cu un CD Gil Evans pe care îl redescoperise în fundul compartimentului de mănuşi. În vreme ce el se lupta cu carcasa CD-ului, în maşină se auzi postul de radio NRK 24-Hours News.

— Poliţia caută un doctor bărbat cu vârsta în jur de treizeci de ani, rezident din Bygdøy. Se crede că individul are legătură cu crimele Omului de zăpadă.

— La naiba! urlă Harry, aruncând CD-ul cu Gil Evans în parbriz. Discul se sparse şi împroşcă interiorul maşinii cu bucăţele de plastic.

CD-ul se rostogoli pe jos. Simţindu-se frustrat la culme, Harry apăsă tare pe acceleraţie şi depăşi o maşină de mari dimensiuni, aflată pe banda stângă. Douăzeci de minute. Avuseseră nevoie doar de douăzeci de minute. Oare de ce nu le ofereau poliţiştilor microfoane şi spaţiu să

transmită în direct?

Bufetul poliţiei era închis şi pustiu, însă Harry o găsi acolo, stând cu sendvişurile ei la o masă de două persoane.

— Îţi mulţumesc că n-ai spus nimănui că m-am pierdut pe insula aia, rosti ea moale.

Harry înclină din cap.

— Ce ai făcut?

— Am predat camera de la hotel şi am prins zborul de ora trei. Pur şi simplu trebuia să plec undeva. Îşi plecă privirea în ceaşca ei de ceai. Îmi… pare rău.

— E-n regulă, zise Harry, uitându-se la gâtul ei zvelt şi înclinat, la părul strâns în coc şi la mâna micuţă aşezată pe masă. Acum o vedea cu alţi ochi. Când e să cadă, copacii de esenţă tare cad cu totul.

— De ce?

— Poate pentru că nu au acumulat suficientă practică în pierderea controlului de sine.

Katrine încuviinţă, continuând să se uite în gol la ceaşca de ceai cu logoul echipei sportive a poliţiei înscris pe ea.

— Şi tu eşti un maniac al controlului, Harry. Nu ţi-l pierzi niciodată? Katrine îşi înălţă privirea, iar Harry îşi spuse că lumina intensă din irişii ei era cea care împrumuta o lucire albastră albului ochilor. Poliţistul îşi scotoci buzunarele după ţigări.

— Am făcut sute de exerciţii. Nu prea am exersat altceva în afară de pierderea controlului. Am centura neagră la sportul ăsta.

Ea schiţă un zâmbet vag în chip de răspuns.

— S-a măsurat activitatea cerebrală a boxerilor experimentaţi, zise el. Ştiai că intră în stare de inconştienţă de câteva ori în cursul unei lupte? O fracţiune de secundă acum, o fracţiune de secundă mai încolo. Însă cumva reuşesc să rămână pe picioare. Ca şi cum corpul ar şti că e ceva temporar şi atunci preia controlul şi îi ţine întregi cât au ei nevoie ca să-şi revină în fire. Harry scoase o ţigară. Şi eu m-am pierdut de tot în căsuţa aia. Diferenţa e că după atâţia ani corpul meu ştie că va reveni controlul.

— Dar cum procedezi, întrebă Katrine, luându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, ca să nu fii doborât de prima lovitură?

— Fac ce fac şi boxerii, mişc braţele. Nu opun rezistenţă. Dacă te afectează ceva în timpul serviciului, nu te agăţa de chestia asta. Pe termen lung oricum nu vei fi în stare să anulezi efectul. Ia-o încetul eu încetul, dă drumul tensiunii ca un baraj, nu lăsa răul să se adune acolo până ce apar fisuri în zid.

Îşi vârî ţigara neaprinsă între buze.

— Da, ştiu. Psihologul poliţiei ţi-a explicat toate astea atunci când erai cadet. Ideea mea e următoarea: chiar şi atunci când vei lăsa

povestea să îţi afecteze viaţa reală, va trebui să simţi efectele, să simţi dacă te distruge.

— Bun, replică Katrine. Şi ce faci dacă simţi că te distruge?

— Atunci îţi iei altă slujbă.

Ea se uită lung la el.

— Şi tu ce-ai făcut, Harry? Ce ai făcut atunci când ai simţit că te distruge?

Harry muşcă uşor de filtrul ţigării, simţind fibrele moi cum se freacă de dinţi. Se gândi că ea ar fi putut fi sora sau fiica lui, căci erau construiţi din aceeaşi materie dură. Un material de construcţie solid, greu, rigid, dar cu crăpături mari.

— Am uitat să-mi caut o altă slujbă, răspunse el.

Ea se lumină.

— Ştii ce? şopti ea.

— Ce?

Katrine întinse mâna, îi smulse ţigara din gură şi se aplecă peste masă.

— Cred…

În acea clipă uşa bufetului fu dată de perete cu putere. Era Holm.

— TV2, anunţă el. A ajuns la ştiri. Numele şi pozele lui Rafto şi Vetlesen.

Iar odată cu acest anunţ izbucni şi haosul. Chiar dacă ceasul arăta ora unsprezece noaptea, în mai puţin de o jumătate de oră holul sediului central al poliţiei se umplu de jurnalişti şi fotoreporteri. Cu toţii aşteptau ca şeful Kripos, Espen Lepsvik, sau ca Hagen, şeful diviziei Omucideri, sau ca superintendentul-şef, sau ca şeful poliţiei locale, sau ca oricine altcineva să coboare şi să declare ceva. Mormăind între ei că poliţia trebuia să-şi asume responsabilitatea de a menţine publicul informat în legătură cu o chestiune atât de serioasă, de şocantă şi de mare audienţă.

Harry se opri lângă balustrada din curtea interioară şi se uită în jos la ei. Dădeau târcoale ca nişte rechini agitaţi, consultându-se între ei, şoptindu-şi diverse lucruri, ajutându-se reciproc, emiţând ipoteze şi adulmecând după orice informaţie cât de mică. Auzise careva ceva? Avea să fie o conferinţă de presă în noaptea asta? Sau cel puţin o informare ad-hoc? Oare Vetlesen îşi luase deja zborul către Thailanda? Deadline-ul ameninţa la orizont, ceva trebuia să se petreacă.

Harry citise că termenul *deadline* îşi avea originea în bătăliile din Războiul Civil american, când, din lipsa unor construcţii unde să fie închişi prizonierii, aceştia erau adunaţi laolaltă, iar în jurul lor era trasată o linie pe sol. Care a devenit cunoscută sub numele de *dead line*, deoarece oricine o încălca era împuşcat. Iar războinicii ştirilor de acolo, de jos, exact asta erau: nişte prizonieri de război ţinuţi în loc de un deadline.

Harry era pe drum către sala de întâlnire cu ceilalţi când îi sună mobilul. Era Mathias.

— Ai ascultat mesajul pe căsuţa vocală pe care ţi l-am lăsat? întrebă el.

— N-am avut ocazia, lucrurile se încing pe aici, răspunse Harry. Putem discuta despre asta mai târziu?

— Bineînţeles, zise Mathias. Dar e vorba despre Idar. Am văzut la ştiri că e căutat.

Harry mută telefonul în cealaltă mână.

— Atunci spune-mi acum.

— Idar m-a sunat mai devreme astăzi. Mă întreba despre carnadrioxide. Mă sună adesea ca să mă întrebe de medicamente – chestiile farmaceutice nu sunt punctul lui forte –, aşa că la acel moment nu am acordat prea mare importanţă. Te sun acum deoarece carnadrioxide este un medicament extrem de periculos. Mă gândeam că ai vrea să ştii.

— Desigur, desigur, zise Harry, scotocindu-şi buzunarele până ce găsi un creion pe jumătate tocit şi un bilet de tramvai. Carna…?

— Carnadrioxide. Conţine venin de la vipera cu corn şi este folosit ca analgezic pentru pacienţii cu cancer şi HIV. Este de o mie de ori mai puternic decât morfina şi o doză minusculă paralizează imediat muşchii. Organele respiratorii şi inima se opresc şi moartea survine instantaneu.

Harry scria de zor.

— Bun. Ce altceva a mai spus?

— Nimic. Părea stresat. Mi-a mulţumit şi a închis.

— Ai idee de unde suna?

— Nu, dar acustica era ciudată. Cu siguranţă că nu suna din cabinetul de consultaţii. Părea că se află într-o biserică sau într-o peşteră – înţelegi ce-ţi spun?

— Înţeleg. Mulţumesc, Mathias. Te sunăm noi dacă va fi nevoie de mai multe amănunte.

— Sunt doar bucuros să…

Harry nu mai prinse sfârşitul, căci apăsă pe tasta roşie şi linia telefonică muri.

Înăuntrul sălii de întruniri întreaga echipă de investigaţie a lui Harry şedea cu ceşti de cafea în faţă – o doză mare cu cafea proaspătă sfârâia în aparat –, iar hainele atârnau de scaune. Skarre tocmai se întorsese din Bygdøy. Le relată tuturor discuţiile pe care le avusese cu mama lui Idar Vetlesen, care repetase că nu ştia nimic şi că întreaga poveste trebuie să fie o imensă neînţelegere.

Katrine o sunase pe asistenta doctorului, Borghild Moen, care exprimase cam aceleaşi sentimente.

— O le întrebăm mai multe mâine dacă va fi nevoie, zise Harry.

Acum mă tem că avem o problemă mai presantă.

Ceilalţi trei oameni din încăpere se uitară la Harry în vreme ce acesta sintetiza conversaţia cu Mathias. Citind de pe dosul unui bilet de tramvai. Carnadrioxide.

— Crezi că el i-a ucis? întrebă Holm. Cu substanţe paralizante?

— Iată răspunsul, interveni Skarre. De aceea trebuie să ascundă cadavrele. Ca substanţa să nu fie descoperită la autopsie şi să ne conducă spre el.

— Singurul lucru pe care îl ştim, zise Harry, este că Idar Vetlesen şi-a pierdut cumpătul. Iar dacă el este Omul de zăpadă, atunci şi-a încălcat tiparul.

— Întrebarea, făcu Katrine, este pe cine vânează acum. Cineva o să moară în mod cert din pricina substanţei ăsteia în curând.

Harry îşi frecă gâtul.

— Katrine, ai obţinut lista convorbirilor telefonice ale lui Vetlesen?

— Da, mi s-au dat şi nume pentru numerele apelate şi le-am parcurs împreună cu Borghild. Cei mai mulţi erau pacienţi. Mai erau două conversaţii cu Krohn, avocatul lui, şi una pe care tocmai ai menţionat-o, cu Lund-Hegelsen. În plus, mai era un număr înregistrat cu numele de Popper Publishing.

— Nu prea avem la ce să lucrăm, zise Harry. Putem sta aici ca să bem cafea şi să ne scărpinăm capetele proaste. Sau ne putem duce acasă ca să revenim mâine cu aceleaşi capete proaste, dar nu atât de epuizate.

Ceilalţi se holbară la el.

— Nu glumesc, preciză el. Duceţi-vă naibii acasă.

Harry se oferi să o lase pe Katrine în fostul cartier muncitoresc Grünerløkka, unde, conform instrucţiunilor date de ea, se opri în faţa unui vechi bloc cu patru etaje din Seilduksgata.

— Care apartament? întrebă el.

— Etajul doi, în dreapta.

Harry miji ochii. Toate ferestrele erau întunecate. Nu vedea draperii.

— Soţul tău nu pare a fi acasă. Sau poate că s-a dus la culcare.

— Poate, răspunse ea, fără să facă vreo mişcare.

— Harry?

El o privi întrebător.

— Când am spus că întrebarea este pe cine vânează Omul de zăpadă acum, ştii ce am vrut să spun?

— Poate, răspunse el.

— Ceea ce am descoperit noi în Finnøy nu reprezenta uciderea din întâmplare a cuiva care ştie prea multe. A fost planificată cu multă vreme înainte.

— Cum adică?

— Adică, dacă Rafto era cu adevărat pe urmele lui, atunci şi acele crime au fost planificate.

— Katrine…

— Aşteaptă. Rafto era cel mai bun detectiv din Bergen. Tu eşti cel mai bun din Oslo. Şi-ar fi putut da seama că tu vei fi cel care va ancheta aceste crime, Harry. De aceea ai primit scrisoarea. Vreau doar să spun că ar trebui să ai grijă.

— Încerci să mă bagi în sperieţi?

Ea ridică din umeri.

— Dacă eşti speriat, ştii ce înseamnă asta?

— Nu?

Katrine deschise portiera.

— Că ar trebui să-ţi găseşti o altă slujbă.

Harry descuie uşa apartamentului, îşi scoase bocancii şi se opri în pragul sufrageriei. Încăperea avea acum toată tencuiala dată jos. Lumina lunii cădea pe ceva alb pe peretele golaş şi roşu. Intră. Era un număr opt, desenat cu cretă. Întinse mâna şi îl atinse. Probabil că fusese desenat de omul cu mucegaiul, dar ce însemna? Poate un cod prin care să ţină minte ce lichid să aplice acolo.

În restul nopţii coşmaruri sălbatice îi zguduiră trupul lui Harry, răsucindu-l într-o parte şi alta. Visă că un obiect era forţat să pătrundă în gura lui şi el trebuia să respire printr-un soi de deschizătură ca să nu moară din pricina sufocării. Avea gust de ulei, metal şi praf de puşcă, iar în cele din urmă nu mai rămase niciun pic de aer înăuntru, ci doar vid. După aceea el scuipă obiectul şi descoperi că nu era ţeava unei arme, ci un număr opt prin care respirase. Un opt cu un cerc mare dedesubt şi unul mai mic deasupra. Cercul mare jos, cel mic sus. Treptat, cifra opt dobândi un al treilea cerc, mai mic, în partea de sus. Un cap. Capul Sylviei Ottersen. Ea încerca să ţipe, să-i povestească ce se întâmplase, dar nu putea. Buzele ei erau cusute laolaltă.

Când Harry se trezi, ochii îi erau umflaţi, îl durea capul şi pe buzele lui apăruse o spuzeală care avea gust de cretă şi bilă.

16

Ziua 10
CURLING

În Bygdøy dimineaţa era rece. Asta Johannsen descuie uşa clubului de curling la ora opt, ca de obicei. Văduva care avea să împlinească în curând şaptezeci de ani făcea curăţenie acolo de două ori pe săptămână, adică mai mult decât suficient pentru micul club privat care nu era frecventat decât de câţiva bărbaţi şi, mai mult decât atât, nici măcar nu dispunea de duşuri. Femeia aprinse lumina. De pereţii din cherestea prinşi între ei cu scoabe de îmbinare atârnau trofee, diplome, înscrisuri pline de fraze în latină şi fotografii vechi în alb şi negru cu bărbaţi purtând bărbi, haine din tweed şi având expresii serioase pe chipuri. Femeii expresia acestor indivizi i se părea comică, precum a acelor vânători de vulpi aparţinând claselor sociale superioare din serialele TV englezeşti. Pătrunse pe uşa sălii de curling şi îşi dădu seama după frigul dinăuntru că indivizii care fuseseră acolo uitaseră să regleze termostatul pentru gheaţă, pe care de obicei îl închideau ca să economisească energia electrică. Asta Johannsen apăsă pe comutatorul de lumină. În vreme ce tuburile de neon clipeau şi se luptau să ia decizia dacă vor să se trezească la viaţă sau nu, femeia îşi puse ochelarii şi observă că termostatul de răcire era într-adevăr dat la un nivel prea jos, aşa că îi ridică nivelul.

Lumina cădea pe suprafaţa cenuşie a gheţii. Prin ochelarii ei de citit, Asta zări ceva în celălalt capăt al sălii, aşa că îşi scoase ochelarii de la ochi. Treptat, lucrurile deveniră limpezi. O persoană? Vru să traverseze gheaţa, dar ezită. Asta Johannsen nu era deloc genul de fricoasă, dar se temea că într-o bună zi avea să-şi fractureze şoldul pe gheaţă şi să rămână înţepenită acolo până ce o descopereau vânătorii de vulpi. Apucă una dintre măturile care stăteau sprijinite de perete, o folosi ca un băţ de sprijin şi, înaintând cu paşi mici şi măsuraţi, se aventură pe gheaţă.

Bărbatul lipsit de viaţă zăcea la capătul pistei de curling, cu capul în mijlocul inelelor desenate pe gheaţă. Strălucirea alb-albastră a luminii de la tuburile de neon cădea direct peste chipul schimonosit de durere. Chipul acela părea cunoscut. Să fi fost o celebritate? Ochii lipsiţi de expresie păreau să se uite la ceva din spatele femeii, la ceva aflat dincolo de toate lucrurile din încăpere. Mâna dreaptă îndoită ţinea o seringă goală din plastic care conţinea un reziduu dintr-o

substanţă roşie.

Asta Johannsen trase cu calm concluzia că ea nu mai putea face nimic pentru acel om, aşa că se concentră să ajungă înapoi pe gheaţă până la cel mai apropiat telefon.

După ce sună la poliţie şi aşteptă ca oamenii legii să ajungă la faţa locului, plecă acasă şi îşi bău cafeaua de dimineaţă.

Abia când se apucă să citească ziarul *Aftenposten* îşi dădu seama cine fusese omul descoperit de ea.

Harry şedea ghemuit şi examina bocancii lui Idar Vetlesen.

— Ce spune patologul despre ora morţii? îl întrebă el pe Bjørn Holm, care stătea lângă Harry, îmbrăcat cu o jachetă din denim matlasată cu blană albă de urs polar.

Cizmele lui din piele de şarpe aproape că nu scoteau niciun sunet pe gheaţă. Abia trecuse o oră de la apelul efectuat de Asta Johannsen, însă reporterii erau deja adunaţi afară, lângă cordonul roşu montat de poliţie în jurul clubului de curling.

— Spune că e greu de estimat, răspunse Holm. Poate să ghicească doar cât de rapid scade temperatura unui corp care zace pe gheaţă într-o încăpere mult mai caldă.

— Dar a *ghicit* ceva?

— Cândva între ora cinci şi ora şapte ieri-seară.

— Mmm. Înainte ca ştirile de la televizor să pomenească de el. Ai văzut încuietoarea, nu?

Holm încuviinţă.

— Yală standard. Era încuiată la sosirea femeii de la curăţenie. Te-am văzut că studiezi cizmele. Am verificat amprentele. Sunt aproape sigur că sunt identice cu amprentele pe care le-am descoperit în Sollihøgda.

Harry studie modelul tălpii.

— Aşadar crezi că el e omul nostru, nu-i aşa?

— Aş zice că da.

Harry încuviinţă din cap, cufundat în gânduri.

— Ai idee dacă Vedesen era stângaci?

— Mă îndoiesc. După cum vezi, ţine seringa în mâna dreaptă.

Harry încuviinţă.

— Aşa e. Verifică oricum.

Harry nu reuşise niciodată cu adevărat să trăiască senzaţia de plăcere atunci când, într-o bună zi, cazurile la care lucra ajungeau la o concluzie, erau rezolvate şi definitiv încheiate. Câtă vreme cazul era încă în curs de investigare, scopul era rezolvarea lui, însă odată scopul atins, Harry ştia doar că nu atinsese şi capătul călătoriei. Sau că nu acela era capătul imaginat de el. Sau că acest capăt se modificase, se

schimbase sau Dumnezeu mai ştie ce se petrecuse cu el. Ideea era că Harry se simţea pustiit, succesul nu avea un gust pe măsura promisiunii, prinderea vinovatului sau a vinovaţilor venea mereu însoţită de întrebarea: Şi ce dacă?

Ceasul arăta ora şapte seara. Martorii fuseseră interogaţi, se strânseseră probele, fusese ţinută şi o conferinţă de presă, iar acum pe coridoarele diviziei Omucideri se simţea o atmosferă de sărbătoare. Hagen comandase prăjituri şi bere şi chemase echipele lui Lepsvik şi Harry la o mică petrecere în sala de întruniri.

Harry şedea pe un scaun uitându-se la o bucată imensă de tort pe care cineva o aşezase în poala lui. Îl asculta pe Hagen vorbind, asculta râsetele şi aplauzele. Cineva îl înghionti în spate în trecere, însă cei mai mulţi de acolo îl lăsau în pace. În jurul lui oamenii sporovăiau.

— Nemernicul era un ratat. A făcut pe el de frică după ce şi-a dat seama că a intrat în ghearele noastre.

— Ne-a înşelat.

— Pe noi? Vrei să spui că voi, din echipa lui Lepsvik…?

— Dacă l-am fi prins viu, instanţa l-ar fi declarat nebun şi…

— Ar trebui să fim fericiţi. În definitiv, nu aveam nicio dovadă concludentă, ci doar dovezi circumstanţiale.

Vocea lui Espen Lepsvik tună din cealaltă parte a încăperii.

— Hei, oameni buni, tăceţi din gură! Cineva a venit cu propunerea să ne întâlnim la barul Fenris la ora opt pentru a ne îmbăta criţă. Iar ăsta e un ordin. Înţeles?

Chiote vesele.

Harry puse tortul jos şi tocmai se ridica în picioare când simţi o mână uşoară pe umăr. Era Holm.

— Am verificat. E cum am spus – Vetlesen era dreptaci.

Dioxidul de carbon erupse dintr-o sticlă de bere care se deschidea, iar un Skarre deja ameţit îl înconjură cu braţul pe Holm.

— Se spune că speranţa de viaţă este mai mare la oamenii dreptaci decât la stângaci. Nu s-a aplicat şi la Vetlesen, nu? Ha-ha-ha!

Skarre se îndepărtă ca să împărtăşească pilda de înţelepciune şi altora, iar Holm îl întrebă pe Harry:

— Pleci?

— Mă duc să mă plimb. Poate ne vedem la Fenris.

Harry aproape că ajunsese la uşă când Hagen îl prinse de braţ.

— Ar fi bine ca nimeni să nu plece încă, rosti el încetişor. Şeful a spus că va coborî ca să spună câteva cuvinte.

Harry se uită la Hagen şi îşi dădu seama că probabil avea o expresie aparte în privire, deoarece acesta îi dădu drumul braţului ca şi cum ar fi simţit o arsură.

— Mă duc la toaletă, zise Harry.

Hagen schiţă un rânjet şi încuviinţă din cap.

Harry se duse la biroul lui, îşi luă haina şi coborî încet scara. Ieşi din sediul poliţiei şi o luă în jos pe Grønlandsleiret. În aer pluteau câţiva fulgi de zăpadă, luminile licăreau pe podul Ekeberg, în depărtare se auzi o sirenă ca un cântec distant al unei balene. Doi pakistanezi se certau de mama focului în faţa tarabelor lor, în vreme ce zăpada se aşeza peste portocalele lor, iar un beţiv lălăia un cântec marinăresc în dialectul Grønland. Harry simţea creaturile nopţii cum adulmecă aerul, întrebându-se dacă îşi pot face apariţia în siguranţă. Doamne, cum mai iubea oraşul acela.

— Aici eşti?

Eli Kvale se uită cu surprindere la fiul ei Trygve, care şedea la masa din bucătărie şi citea o revistă. În fundal se auzea radioul bâzâind ceva ininteligibil.

Dori să-l întrebe de ce nu stătea în sufragerie, cu tatăl lui, dar în acea clipă îi trecu prin minte că ar fi fost la fel de firesc pentru el să fi vrut să discute cu ea. Numai că lucrurile nu stăteau aşa. Îşi turnă o ceaşcă de ceai, se aşeză şi se uită la fiul ei în tăcere. Arăta atât de bine. Crezuse mereu că avea să-l găsească urât, însă se înşelase.

Vocea de la radio spunea că bărbaţii nu mai reprezentau cauza principală pentru care femeile nu ajungeau să facă parte din consiliile de administraţie ale companiilor; firmele se luptau să atingă cota legal stabilită de femei, din pricină că majoritatea acestora părea să nutrească o aversiune cronică pentru poziţii în care se puteau expune criticilor, se puteau trezi cu mari provocări profesionale sau unde nu dispuneau de o altă persoană în spatele căreia să se ascundă.

— Sunt ca nişte copii care plâng mereu după o bomboană, pe care apoi o scuipă când o primesc, zise vocea. E o chestie iritantă. A sosit vremea ca femeile să îşi asume nişte responsabilităţi şi să demonstreze că au curaj.

„Da, îşi zise Eli. A sosit vremea.“

— Astăzi a venit cineva la mine în ICA, rosti Trygve.

— Da? replică Eli, simţindu-şi inima în gât.

— M-a întrebat dacă sunt fiul vostru, al tău şi al tatei.

— Îhî, zise Eli cu voce moale, simţind cum se înfioară. Şi tu ce ai răspuns?

— Ce am răspuns? Trygve îşi înălţă privirea din revistă. I-am răspuns că da, bineînţeles.

— Şi cine era omul care a întrebat?

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Cum adică?

— Eşti aşa de palidă.

— Nimic, iubire. Cine era el?

Trygve se întoarse la revista lui.

— N-am spus că era un bărbat, nu?

Eli se ridică, lăsă radioul şi mai încet în vreme ce o voce de femeie mulţumea Ministrului Industriei şi lui Arve Støp pentru dezbatere. Se uită afară, în întuneric, unde câţiva fulgi dansau fără noimă, aparent neafectaţi de gravitaţie sau urmărind vreun scop. Aveau să aterizeze pe pământ la voia întâmplării. După care aveau să se topească şi să dispară. Gândul o reconforta în oarecare măsură.

Tuşi.

— Ce e? întrebă Trygve.

— Nimic, rosti ea. Cred că am să răcesc.

Harry umblă fără ţintă, în virtutea inerţiei, străbătând străzile din Oslo. Abia când se trezi în faţa hotelului Leon îşi dădu seama că exact într-acolo dorise să se îndrepte. Prostituatele şi traficanţii de droguri îşi ocupaseră deja poziţiile pe străzile învecinate. Era ora de vârf. Clienţii preferau să obţină sex şi droguri înainte de miezul nopţii.

Harry se duse la recepţie şi văzu după expresia oripilată a lui Borre Hansen că fusese recunoscut.

— Am avut o înţelegere! chiţăi proprietarul hotelului, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Harry se întrebă de ce oamenii care trăiau de pe urma nevoilor presante ale altor oameni păreau întotdeauna să emane o astfel de peliculă de sudoare pe trupul lor, ca o reacţie de falsă ruşine la lipsa lor de scrupule.

— Dă-mi cheia de la camera doctorului, îi ceru Harry. Nu vine în seara asta.

Trei dintre pereţii camerei de hotel aveau tapet din anii ’70, cu modele psihedelice în tonuri de maro şi portocaliu, în vreme ce peretele băii principale era vopsit în negru şi împroşcat cu puncte cenuşii şi crăpături acolo unde căzuseră bucăţi de tencuială. În mijlocul încăperii trona patul dublu. Cuvertura din postav era tare la pipăit. Impregnată de apă şi spermă, presupuse Harry. Luă un prosop deşirat de pe scaunul de la picioarele patului şi se aşeză. Ascultă zgomotele oraşului de afară şi îşi dădu seama că se întorseseră câinii. Săreau şi lătrau, trăgeau de lanţurile de fier, urlând: „Doar o singură băutură, doar o doză ca să te lăsăm în pace şi să ne aşezăm la picioarele tale“. Harry nu avea chef de râs, dar izbucni oricum în râs. Demonii trebuiau exorcizaţi şi durerea domolită. Îşi aprinse o ţigară. Fumul se înălţă către lampa cu abajur din hârtie de orez.

Cu ce demoni se luptase Idar Vetlesen? Oare îi adusese până aici sau acest loc era sanctuarul lui, refugiul? Poate că descoperise nişte răspunsuri, dar nu pe toate. Niciodată pe toate. Ca şi cum nebunia şi răul ar fi fost două entităţi diferite sau ca şi cum atunci când noi nu mai înţelegem sensul distrugerii o botezăm pe aceasta nebunie.

Suntem capabili să înţelegem faptul că cineva trebuie să arunce cu o bombă atomică peste un oraş cu civili nevinovaţi, dar nu şi faptul că alţii trebuie să ucidă prostituate care răspândesc molime şi depravarea morală în maghernițele Londrei. Ca atare, numim primul caz realism, iar cel de-al doilea nebunie.

Isuse, cât de mult îşi dorea ceva de băut. Doar un pahar, ca să scape de durere, de acea zi, de acea noapte.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da, strigă Harry, tresărind la auzul propriului glas mânios.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un chip de negresă. Harry o studie cu atenţie. Mai jos de capul frumos şi puternic şi de gâtul aşijderea, femeia purta o haină scurtă, atât de scurtă, încât i se vedeau colacii de grăsime peste partea de sus a pantalonilor strâmţi.

— Doctore? întrebă ea în engleză.

Accentul pus pe a doua silabă conferea cuvântului un timbru franţuzesc.

Harry clătină din cap. Femeia se uită la el. Apoi uşa se închise şi ea se făcu nevăzută.

Trecură câteva secunde înainte ca Harry să se ridice de pe scaun şi să se ducă la uşă. Femeia ajunsese la capătul coridorului.

— Te rog! strigă Harry în engleză. Te rog, vino înapoi.

Femeia se opri şi îl privi cu neîncredere.

— Două sute coroane, zise ea.

Cu accentul pe ultima silabă.

Harry încuviinţă din cap.

Femeia se aşeză pe pat şi ascultă, perplexă, întrebările lui. Despre doctor, acest om rău. Despre orgiile lui cu mai multe femei. Despre copiii pe care şi-i dorea să participe la aceste orgii. Şi cu fiecare întrebare nouă ea clătina din cap a neînţelegere. În cele din urmă, îl întrebă dacă era de la poliţie.

Harry încuviinţă.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— De ce pui aceste întrebări? Unde e doctorul?

— Doctorul omora oameni, răspunse Harry.

Femeia îl studie suspicioasă.

— Nu-i adevărat, rosti ea tărăgănat.

— De ce?

— Deoarece doctor e om bun. El ne ajută.

Harry o întrebă cum le ajuta doctorul. Iar acum el ajunse să stea şi să asculte în vreme ce femeia de culoare îi povestea cum în fiecare zi de luni şi de joi doctorul şedea în camera aceea cu geanta lui, vorbea cu ele, le trimitea la toaletă ca să-i aducă mostre de urină, le lua mostre de sânge şi le testa pentru boli venerice. Le dădea pilule şi tratamente dacă ele căpătaseră vreuna dintre bolile obişnuite cu

transmitere sexuală. Şi adresa spitalului dacă ele contractau cealaltă boală, Molima. Dacă mai era şi altceva în neregulă cu ele le dădea pastile şi pentru aşa ceva. Nu lua niciodată bani şi singurul lucru pe care ele îl aveau de făcut era să promită că nu vor spune nimic nimănui în afara colegelor de profesie de pe stradă. Unele dintre fete îşi aduseseră copiii când aceştia se îmbolnăviseră, însă proprietarul hotelului le interzisese accesul.

Harry fumă o ţigară cât timp ascultă. Oare aceasta să fi fost penitenţa lui Vetlesen? Contraponderea la rău, talgerul necesar al balanţei? Sau toată povestea doar accentua răul, îl reliefa? Despre doctorul Mengele se spusese că iubea enorm copiii.

Limba lui se umfla în gură; avea să îl sufoce dacă nu avea să bea ceva cât mai curând.

Femeia încetase să mai vorbească. Se juca însă cu bancnota de două sute de coroane.

— Doctorul vine înapoi? întrebă ea într-un târziu.

Harry deschise gura ca să răspundă, dar în calea vorbelor stătea limba lui umflată. În acea clipă sună telefonul lui mobil şi el luă apelul.

— Hole la telefon.

— Harry? Aici e Oda Paulsen. Îţi aminteşti de mine?

Nu-şi amintea; oricum, avea o voce de femeie tânără.

— De la NRK, continuă ea. Eu te-am invitat la *Bosse* data trecută.

Documentarista. Capcana de prins muşte.

— Ne gândeam că poate ţi-ar face plăcere să ni te alături din nou mâine. Am vrea să aflăm mai multe despre acest triumf în cazul Omului de zăpadă. Da, ştim că e mort, dar totuşi. Vrem să aflăm ce trece prin mintea unei asemenea persoane. Dacă se poate spune că…

— Nu, i-o reteză Harry.

— Cum?

— Nu vreau să vin la voi.

— Dar e *Bosse,* rosti Oda Paulsen cu o uimire autentică în voce. La NRK TV

— Nu.

— Da, ascultă, Harry, n-ar fi interesant să vorbeşti…?

Harry aruncă cu telefonul mobil în peretele negru. O bucată de tencuială se desprinse din perete.

Harry îşi luă capul în palme, încercând să îl prindă bine ca să nu-i explodeze. Trebuia să bea ceva. Orice. Când îşi înălţă privirea la loc, descoperi că era singur în încăpere.

Poate că lucrurile ar fi fost de evitat dacă la barul Fenris nu s-ar fi servit alcool. Dacă pe rafturile din spatele barmanului nu s-ar fi lăfăit domnul Jim Bean, urlând cu vocea lui răguşită de whisky despre

anestezie şi amnistie: „Harry! Vino încoace, hai să fim din nou ca pe vremuri! Hai să ne amintim de fantomele alea pe care le-am alungat împreună, să ne amintim de nopţile în care puteam dormi.“

Pe de altă parte, poate că nu ar fi fost.

Harry abia dacă îşi remarcă acolo colegii, iar aceştia nu îl observară. Când intrase în barul garnisit cu interiorul lui roşu din pluş danez, colegii lui erau deja bine ameţiţi. Se ţineau unii de alţii de umeri, strigând şi emanând aburi de alcool unii către alţii, cântând împreună cu Stevie Wonder, care susţinea că tocmai sunase ca să spună te iubesc. Pe scurt, arătau şi se manifestau ca o echipă de fotbal care câştigase un trofeu. Iar când Stevie Wonder termină afirmând că declaraţia lui de dragoste venea din adâncul inimii, Harry se trezi cu al treilea pahar de băutură pe tejgheaua barului în faţa lui.

Primul pahar amorţise totul din el. Nu mai putuse respira şi se amuzase singur spunându-şi că o asemenea senzaţie trebuia să dea şi substanţa aceea, carnadrioxide. Cel de-al doilea pahar aproape că îi întorsese stomacul pe dos. Însă trupul lui trecuse peste primul şoc şi înţelesese că primise ceea ce cerea de atâta amar de vreme. Iar acum îi răspundea cu un murmur de satisfacţie. Îl inundau valuri de căldură. Era muzică pentru suflet.

— Bei?

Katrine stătea alături de el.

— Este ultimul, zise Harry.

Nu-şi mai simţea limba umflată, ci suplă şi netedă. Alcoolul îi îmbunătăţea articularea cuvintelor. Iar oamenii nu prea observau că el se ameţise aproape de punctul de beţie. De aceea Harry încă mai avea o slujbă.

— Nu e ultimul, replică Katrine. E primul.

— Ăsta e unul dintre preceptele Asociaţiei Alcoolicilor Anonimi. Harry se uită la tânără. Ochii albaştri cu privire intensă, buzele pline. Doamne, arăta minunat. Eşti alcoolică, Katrine Bratt?

— Am avut un tată care era.

— Mmm. De aceea nu ai vrut să le faci o vizită în Bergen?

— Eviţi să le faci o vizită oamenilor pentru că au o boală?

— Nu ştiu. Poate că ai avut o copilărie nefericită din pricina lui sau ceva de genul ăsta.

— Nu el mă putea face nefericită. M-am născut aşa.

— Nefericită?

— Poate. Cum e cu tine?

Harry strânse din umeri.

— E de la sine înţeles.

Katrine sorbi din paharul ei cu o băutură limpede. Limpezime de votcă, nu de gin, stabili Harry.

— Şi la ce se reduce nefericirea ta, Harry?

Cuvintele ieşiră de pe buzele lui înainte de a avea timpul să le gândească.

— La a iubi pe cineva care mă iubeşte.

Katrine râse.

— Bietul de tine. Ai avut parte de un start armonios în viaţă şi o dispoziţie veselă care ulterior a fost distrusă? Sau calea ţi-a fost trasată dinainte?

Harry privi fix lichidul maroniu-auriu din paharul lui.

— Mă întreb şi eu uneori. Dar nu prea des. Încerc să mă gândesc la alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Alte lucruri.

— Te gândeşti uneori la mine?

Cineva o înghionti pe Katrine şi ea se apropie mai tare de Harry. Parfumul emanat de trupul ei se amesteca cu aburii de Jim Beam.

— Niciodată, răspunse el, apucând paharul şi dând peste cap conţinutul.

Privi fix înainte, în oglinda din spatele sticlelor, în care îi văzu pe Katrine Bratt şi Harry Hole stând mult prea aproape unul de celălalt. Tânăra se aplecă în faţă.

— Harry, minţi.

Se răsuci spre ea. Ochii ei păreau că ard, gălbui şi înceţoşaţi, ca nişte faruri de ceaţă ale unei maşini care se apropie. Nările tinerei fremătau şi ea respira greu. Se simţea un iz, ca şi cum ea şi-ar fi pus lămâie verde în votcă.

— Spune-mi exact, cu amănunte, ce ai vrea să faci acum, Harry. Din vocea ei emana seriozitatea. Totul. Şi să nu mă minţi de această dată.

Gândurile lui se întoarseră la zvonurile menţionate de Espen Lepsvik despre Katrine Bratt şi înclinaţiile soţului ei. La naiba, mintea lui refuza să se întoarcă în timp, povestea fusese mereu socotită prea deplasată de către cortexul lui cerebral. Inspiră adânc.

— Bine, Katrine. Sunt un om simplu cu nevoi simple.

Ea îşi dăduse capul pe spate, aşa cum procedau unele specii de animale ca să-şi arate supunerea. El îşi ridică paharul.

— Simt nevoia să beau.

Katrine fu împinsă şi mai aproape de Harry atunci când un coleg nesigur pe picioarele lui o izbi din spate. Harry îi opri căderea apucând din stânga cu mâna lui liberă. Chipul Katrinei se strâmbă de durere.

— Scuze, zise el. Vreo rană veche?

Ea se ţinu de coaste.

— De la scrimă. Nu-i nimic. Scuze.

Katrine îi întoarse spatele şi îşi croi drum printre colegii ei. Harry observă mai mulţi colegi cum o urmăresc cu privirile. Katrine se duse

la toaletă. Harry inspectă încăperea şi observă cum Lepsvik se uită repede în altă parte când privirile lor se întâlniră. Nu mai putea rămâne acolo. Existau şi alte locuri în care el şi Jim Beam puteau purta o discuţie. Plăti şi se pregăti de plecare. În paharul lui rămăseseră câteva picături. Însă Lepsvik şi alţi doi colegi îl urmăreau cu privirile din cealaltă parte a barului. Era doar o chestiune de autocontrol. Harry vru să-şi mişte picioarele, dar acestea păreau lipite de podea cu clei. Luă paharul, îl duse la buze şi goli complet conţinutul.

Aerul rece al nopţii dădea o senzaţie minunată pielii lui încinse. Era în stare să sărute oraşul acela.

Când ajunse acasă, Harry încercă să se masturbeze în chiuvetă, însă nu reuşi decât să vomite şi se zgâi la calendarul care atârna de cui sub partea de sus a dulapului. Calendarul îi fusese dăruit de Rakel de Crăciun, cu câţiva ani înainte. Conţinea fotografii cu ei trei. Câte o fotografie pentru fiecare lună. Noiembrie. Rakel şi Oleg râdeau spre el pe un fundal tomnatic gălbui de frunze căzute şi un cer albastru-deschis. La fel de albastru precum rochia pe care o purta Rakel, cea cu flori mici albe. Rochia pe care ea o purtase la prima întâlnire. Harry decise ca în noaptea asta să se viseze undeva în înaltul acelui cer. Deschise dulapul de sub tăblia de lucru, mătură din cale sticlele goale de cola, care se răsturnară cu zgomot, şi găsi ce căuta – chiar în fundul sertarului. Sticla neatinsă cu un litru de Jim Beam. Harry nu riscase niciodată să rămână fără alcool în casă, nici măcar în momentele lui de maximă sobrietate. Deoarece ştia prea bine ce era în stare să facă pentru a pune mâna pe alcool dacă intra în stare de turbare. Ca pentru a mai amâna inevitabilul, îşi plimbă palma mâinii peste etichetă. Apoi deschise sticla. Oare cât însemna îndeajuns? Seringa folosită de Vetlesen era încă pătată cu roşu după otrava folosită, dovedind că fusese iniţial plină. Şi de un roşu stacojiu. Stacojiu, dragă.

Inspiră adânc şi ridică sticla. O duse la gură, simţi cum i se încordează trupul şi se întări pentru şoc. Apoi bău. Cu lăcomie şi disperare, ca şi cum ar fi vrut să termine totul dintr-odată. Sunetele scoase de gâtul lui între înghiţituri semănau cu nişte oftaturi.

17

Ziua 14
VEȘTI BUNE

Gunnar Hagen străbătu coridorul în viteză.

Era luni şi trecuseră patru zile de la rezolvarea cazului Omul de zăpadă. Ar fi trebuit să fie patru zile plăcute. Şi existaseră, era adevărat, felicitări, şefi zâmbitori, comentarii pozitive în presă şi chiar cereri de la ziare străine dacă puteau obţine întreaga poveste de fundal şi mersul anchetei de la început până la sfârşit. Iar de acolo începuseră problemele: persoana care i-ar fi putut oferi lui Hagen detaliile poveştii de succes nu fusese prezentă. Trecuseră patru zile şi nimeni lui mai ştia nimic despre Harry Hole. Iar motivul era evident. Colegii îl văzuseră bând la barul Fenris. Hagen ţinuse informaţia pentru sine, însă zvonurile ajunseseră la urechile superintendentului-şef. Iar Hagen fusese convocat în biroul acestuia chiar în această dimineaţă.

— Gunnar, de data asta nu mai ţine.

Gunnar Hagen spusese că ar putea exista alte explicaţii. Harry nu avea obiceiul de a-şi informa întotdeauna prompt şefii în privinţa unor chestiuni legate de profesie. Mai existau încă multe lucruri de lămurit în cazul Omul de zăpadă, chiar dacă ei îl găsiseră pe criminal.

Însă superintendentul-şef luase o decizie.

— Gunnar, am ajuns la capătul drumului în ceea ce îl priveşte pe Hole.

— E cel mai bun detectiv al nostru, Torleif.

— Şi cel mai prost reprezentant al unităţii noastre. Îţi doreşti un asemenea model pentru tinerii noştri ofiţeri, Gunnar? Omul e un alcoolic. Toată lumea de aici ştie că a băut la Fenris şi că de atunci nu s-a mai prezentat la lucru. Dacă vom tolera aşa ceva vom fixa nişte standarde foarte joase de conduită, iar daunele vor fi practic iremediabile.

— Dar concedierea? Nu putem să…?

— Fără alte avertismente. Regulile privind funcţionarii civili şi abuzul de alcool sunt suficient de clare.

Această conversaţie încă mai genera ecouri în mintea şefului de la Investigaţii Criminale când ajunse din nou la uşa superintendentului-şef şi ciocăni în ea.

— A fost văzut, anunţă Hagen.

— Cine?

— Hole. M-a sunat Li ca să-mi spună că l-a văzut intrând în biroul lui şi închizând uşa în urmă.

— Bine, rosti superintendentul-şef, ridicându-se în picioare. Atunci să plecăm imediat acolo şi să avem o mică discuţie cu el.

Porniră cu paşi lungi prin secţie, zona roşie de la etajul şase al sediului poliţiei. Iar oamenii din secţie, ca şi cum ar fi adulmecat ceva în aer, ieşiră pe la uşile birourilor, îşi iţiră capetele pe coridor şi se uitară la cei doi bărbaţi cum străbat coridorul umăr lângă umăr, cu chipuri lipsite de orice expresie şi sobre.

Ajunşi la uşa numerotată 616, cei doi se opriră. Hagen inspiră adânc.

— Torleif… începu el, însă superintendentul-şef prinsese deja mânerul uşii şi îl răsucea.

Se opriră în cadru şi făcură amândoi ochii mari.

— Doamne Dumnezeule, şopti superintendentul-şef.

Harry Hole, îmbrăcat cu tricou, şedea în spatele biroului, cu un elastic prins în jurul antebraţului şi cu capul aplecat. O seringă atârna de piele chiar sub banda elastică. Conţinutul seringii era transparent şi chiar aflaţi la distanţă, în cadrul uşii, cei doi puteau vedea mai multe puncte roşii acolo unde acul străpunsese braţul alb ca laptele.

— Ce naiba faci aici, omule? şuieră superintendentul-şef, împingându-l pe Hagen în faţa lui şi trântind uşa în urma lor.

Capul lui Harry ţâşni în sus. Se uită la cei doi ca de la mare depărtare. Hagen observă că Harry ţinea un cronometru. Brusc, Harry smulse seringa din mână, se uită la conţinutul rămas, aruncă seringa şi îşi notă ceva pe o bucată de hârtie.

— As… asta face de fapt lucrurile mai uşoare, îngăimă superintendentul-șef. Deoarece avem veşti proaste.

— *Eu* am veşti proaste, domnilor, zise Harry, rupând o bucată de vată dintr-un şomoiog şi ştergându-şi braţul. Este imposibil ca Idar Vetlesen să se fi sinucis. Şi presupun că ştiţi ce înseamnă asta?

Gunnar Hagen simţi un impuls brusc de a izbucni în râs. Întreaga situaţie i se părea atât de absurdă, încât creierul lui pur şi simplu nu putea genera vreo altă reacţie satisfăcătoare. Iar după chipul superintendentului-şef îşi putea da seama că nici acesta nu ştia ce să facă.

Harry îşi privi ceasul şi se ridică.

— Veniţi în sala de întruniri exact peste o oră şi veţi afla de ce, zise el. Acum am câteva alte chestiuni de rezolvat.

Inspectorul trecu repede pe lângă cei doi superiori uluiţi, deschise uşa şi dispăru pe coridor cu paşi lungi şi grăbiţi.

O oră şi patru minute mai târziu, Gunnar Hagen intră în sala de

întruniri împreună cu superintendentul-şef şi şeful cel mare. În încăpere era linişte. Camera era plină la refuz cu ofiţeri din echipele lui Lepsvik şi Hole, şi singura voce care se auzea îi aparţinea lui Harry Hole. Cei trei găsiră locuri în picioare în spatele încăperii. Pe un ecran erau proiectate imagini cu Idar Vetlesen care arătau cum fusese găsit trupul omului în sala de curling.

— După cum puteţi vedea, Vetlesen are seringa în mâna dreaptă, zise Harry Hole. Nu este anormal de vreme ce era dreptaci. Însă curiozitatea mea a fost stârnită de bocancii lui. Priviţi aici.

O altă imagine prezenta un cadru apropiat al încălţărilor.

— Aceşti bocanci reprezintă singura probă medico-legală de care dispunem. Însă este suficientă. Deoarece amprentele tălpilor se potrivesc cu cele pe care le-am descoperit în zăpada din Sollihøgda. Însă uitaţi-vă la şireturi. Hole le arată mai exact cu un indicator. Ieri am efectuat nişte teste cu bocancii mei. Ca nodurile să fie astfel executate, ar trebui să-mi închei şireturile din spate spre înainte. Ca şi cum aş fi stângaci. Alternativa ar fi să stau în faţa bocancului, ca şi cum aş face operaţiunea pentru altcineva.

Un freamăt de nelinişte se auzi în încăpere.

— Eu sunt dreptaci. Era vocea lui Espen Lepsvik. Şi îmi închei şireturile exact aşa.

— Ei bine, asta ar putea fi doar o coincidenţă. În orice caz, genul acesta de lucruri este cel care stârneşte o anumită… Hole păru să caute cuvântul potrivit înainte de a-l rosti… nelinişte. O nelinişte care te obligă să pui alte întrebări. Oare sunt cu adevărat bocancii lui Vetlesen? Încălţămintea asta este de slabă calitate. Ieri m-am dus la mama lui Vetlesen şi am obţinut permisiunea să văd colecţia lui de pantofi. Sunt scumpi, fără nicio excepţie. Şi, aşa cum credeam, el nu era diferit de noi, ceilalţi, căci uneori îşi arunca pantofii din picioare fără să-şi desfacă şireturile. Ca atare, pot să spun doar atât – Hole bătu cu indicatorul pe imagine – că ştiu sigur că Vetlesen nu îşi lega şireturile aşa.

Hagen aruncă o privire spre superintendentul-şef, a cărui frunte era brăzdată de o cută adâncă.

— Întrebarea care se naşte, continuă Hole, este dacă nu cumva i-a pus cineva bocancii lui Vetlesen în picioare. Aceiaşi bocanci pe care individul în cauză i-a purtat în Sollihøgda. Motivul ar fi acela de a face ca lucrurile să pară ca şi cum Vetlesen ar fi fost Omul de zăpadă, evident.

— Un şiret şi o pereche de bocanci ieftini? strigă un inspector din echipa lui Lepsvik. Avem un psihopat care dorea să cumpere favoruri sexuale de la copii, care le cunoştea pe ambele victime din Oslo şi pe care îl putem plasa la locul crimei. Nu ai decât nişte speculaţii.

Poliţistul înalt îşi înclină capul.

— Corect, cu ce v-am zis până acum. Însă acum ajung la chestiile tari. În aparenţă, Idar Vetlesen şi-a luat viaţa folosind substanţa carnadrioxide prin inserarea unei seringi cu un ac foarte fin într-o venă. Conform raportului de autopsie, concentraţia de carnadrioxide era atât de mare, încât trebuia să-şi fi injectat cam douăzeci de mililitri în braţ. O asemenea cantitate se potriveşte cu reziduurile rămase în interiorul seringii şi care demonstrează că aceasta a fost plină. Aşa cum ştim deja cu toţii, carnadrioxide este o substanţă paralizantă, care în doze chiar foarte mici poate ucide, deoarece inima şi organele aparatului respirator sunt instantaneu blocate. Conform expertizei medico-legale, ar dura maximum trei secunde ca un adult să moară dacă o asemenea doză este injectată într-o venă, aşa cum a fost cazul cu Idar Vedesen. Iar chestia asta pur şi simplu nu are sens.

Hole flutură o bucată de hârtie pe care Hagen putea vedea că erau trecute câteva numere cu creionul.

— Am efectuat câteva teste pe mine însumi cu acelaşi gen de seringă şi de ac precum cele folosite de Vedesen. Mi-am injectat o soluţie de apă sărată, care se potriveşte cu carnadrioxide din punct de vedere al faptului că toate soluţiile înseamnă cel puţin nouăzeci şi cinci la sută apă. Şi am urmărit cifrele. Oricât de tare am apăsat, acul îngust înseamnă că nu se pot injecta douăzeci de mililitri în mai puţin de opt secunde. Ca atare… Inspectorul aşteptă ca inevitabila concluzie să fie bine percepută înainte de a merge mai departe: Vetlesen ar fi paralizat înainte de a-şi injecta o treime din conţinut. Pe scurt, nu ar fi putut injecta toată seringa. Nu fără ajutor exterior.

Hagen înghiţi în sec. Ziua avea să fie mult mai proastă decât anticipase el.

După ce întâlnirea se încheie, Hagen îl văzu pe şeful cel mare şoptind ceva la urechea superintendentului-şef, iar acesta din urmă se aplecă spre Hagen.

— Cere-le lui Hole şi echipei lui să vină în biroul meu acum. Şi pune lacăt pe gurile lui Lepsvick şi ale oamenilor lui. Nici măcar *un cuvânt* din ce s-a spus aici nu trebuie să treacă de aceste ziduri. Înţeles?

Hagen înţelegea. Cinci minute mai târziu şedeau cu toţii în biroul mare şi mohorât al superintendentului-şef.

Katrine Bratt închise uşa şi luă ultima loc pe un scaun. Harry Hole se lăsase pe spate pe scaunul lui, iar picioarele întinse ajungeau chiar în faţa biroului superintendentului-şef.

— Am să fiu scurt, zise superintendentul-şef, trecându-şi o mână peste faţă ca pentru a şterge din faţa ochilor imaginea pe care o vedea: o echipă de anchetă revenită la punctul de unde plecase iniţial. Ai şi nişte veşti bune, Hole? Ca să îndulceşti faptul amar că în timpul misterioasei tale absenţe le-am spus celor de la presă că Omul de

zăpadă este mort ca rezultat al eforturilor noastre neabătute.

— Păi putem presupune că Idar Vetlesen ştia ceva ce n-ar fi trebuit să ştie şi că ucigaşul a descoperit că suntem pe urmele lui şi, ca atare, a eliminat posibilitatea să fie demascat. Dacă ceea ce spun e corect, atunci este încă adevărat că Vetlesen a murit ca urmare a eforturilor noastre neabătute.

Obrajii superiorului lui Hole se îmbujoraseră de tensiune.

— Nu la asta m-am referit prin veşti bune, Hole.

— Nu, vestea bună este că ne apropiem de un loc mai cald. Dacă nu ar fi fost aşa, Omul de zăpadă nu ar fi depus atâtea eforturi ca să creeze impresia că Vetlesen este omul vânat de noi. El vrea ca noi să oprim ancheta, crezând că am rezolvat cazul. Pe scurt, e sub presiune. Şi în astfel de momente criminalii precum Omul de zăpadă încep să comită greşeli. În plus, chestia asta sugerează că el nu îndrăzneşte să revină la baia lui de sânge.

Şeful lui Hole îşi supse dinţii şi rumegă cele auzite.

— Deci asta crezi tu, nu-i aşa, Hole? Sau e doar ceea ce speri?

— Păi, răspunse Hole, scărpinându-şi genunchiul prin gaura din blugi, tu eşti cel care ai cerut veşti bune, şefu'.

Hagen gemu. Se uită pe fereastră afară. Se înnegurase. Avea să ningă.

Filip Becker se uită la Jonas, care şedea pe podeaua livingului, cu privirea lipită de ecranul televizorului. De la dispariţia lui Birte, băiatul stătuse aşa ore întregi în fiecare după-amiază. Ca şi cum ecranul ar fi fost o fereastră către o lume mai bună. O lume în care el o putea găsi dacă ar fi căutat mai abitir.

— Jonas.

Băiatul îşi înălţă privirea supus, dar fără interes. Chipul lui se inundă de groază când privirea lui căzu peste cuţit.

— O să mă tai? întrebă băiatul.

Expresia de pe chip şi vocea înfricoşată erau atât de amuzante, că Filip Becker aproape izbucni în râs. Lumina lămpii de pe măsuţa de cafea lucea pe oţelul lamei. Cumpărase cuţitul de la o fierărie din Storo Mall. Imediat după ce îl sunase pe Idar Vetlesen.

— Doar un pic, Jonas. Doar un pic.

După care făcu o incizie.

18

Ziua 15
VEDERE

La ora două, Camilla Lossius mergea acasă cu maşina de la sala de fitness. Ca de obicei, se dusese în cealaltă parte a oraşului, în Oslo West, la centrul de fitness Colosseum Park. Nu pentru că cei de acolo ar fi avut echipamente diferite de cele ale centrului situat aproape de casa lor din Tveita, ci pentru că oamenii din Colosseum erau mai mult asemenea ei. Erau genul de oameni din West End. Mutarea în Tveita făcuse parte din înţelegerea de căsătorie cu Erik. Iar ea fusese nevoită să considere totul ca venind la pachet. Coti pe strada unde locuiau ei. Văzu lumini în ferestrele vecinilor cu care se saluta, dar cu care nu discutase niciodată. Erau oamenii din categoria lui Erik. Frână. Ei doi nu erau singurii care să aibă un garaj dublu pe această stradă din Tveita, dar era singurul garaj cu porţi acţionate electric. Erik era obsedat de astfel de lucruri; ei nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Apăsă comanda de la distanţă, uşa se clinti şi se înălţă, iar ea dădu drumul ambreiajului şi se strecură cu maşina înăuntru. Aşa cum se aşteptase, maşina lui Erik nu era acolo. Probabil că Erik era încă la lucru. Se aplecă peste scaunul pasagerului din dreapta, îşi luă sacul cu haine de gimnastică şi punga cu cumpărături de la supermarketul ICA, după care, din obişnuinţă, se privi în oglinda retrovizoare înainte de a se da jos. Arăta bine sau aşa îi spuneau prietenele. Încă nu împlinise treizeci de ani şi avea o casă, o a doua maşină şi o reşedinţă de ţară în apropiere de Nisa, aşa o lăudau ele. Şi o întrebau cum era să locuiască în East End. Şi o mai întrebau cum se simţeau părinţii ei după faliment. Ciudat cum creierele lor făceau automat legătura între cele două întrebări.

Camilla se privi din nou în oglindă. Aveau dreptate. Chiar arăta bine. Crezu că zăreşte şi altceva, o mişcare la marginea oglinzii. Nu, era doar uşa garajului care revenea în poziţia iniţială. Ieşi din maşină şi se apucă să-şi caute cheile casei când îşi dădu seama că telefonul ei mobil rămăsese în suportul de hands-free de pe bordul maşinii.

Se răsuci pe călcâie şi scoase un ţipăt.

Bărbatul stătuse în spatele ei. Îngrozită, Camilla făcu un pas în spate, cu mâna dusă la gură. Vru să se scuze cu un zâmbet, nu pentru că ar fi avut vreun motiv să se scuze, ci pentru că individul părea complet nevinovat. Însă în acea clipă zări arma din mâna lui. Era

îndreptată spre ea. Primul lucru la care se gândi fu acela că arma părea de jucărie.

— Mă numesc Filip Becker, zise bărbatul. Am sunat. Nu era nimeni acasă.

— Ce doriţi? întrebă ea, încercând să-şi controleze tremurul din voce, căci instinctul îi spunea că nu trebuia să-şi arate frica. Despre ce e vorba?

El schiţă un rânjet.

— Despre desfrâu.

Harry îl urmări în tăcere pe Hagen, care întrerupsese întâlnirea echipei din biroul lui ca să repete ordinul superintendentului-şef legat de ideea că „teoria“ asasinării lui Vetlesen nu avea voie să fie dezvăluită, în nicio circumstanţă, nici măcar partenerilor, soţilor sau altor cunoscuţi. În tot acest timp, Hagen se uită ţintă în ochii lui Harry.

— Ei bine, asta a fost tot ce am avut de spus, trase el repede concluzia, după care părăsi încăperea.

— Zi-i mai departe, îi ceru Harry lui Bjørn Holm, care până atunci le dăduse informaţii despre descoperirile de la locul crimei din sala de curling.

Sau, mai exact, despre lipsa descoperirilor.

— Abia ne apucaserăm de treabă când s-a decis că e vorba de o sinucidere. Nu am descoperit dovezi, iar acum locul crimei este contaminat. Am aruncat o privire pe acolo de dimineaţă şi mă tem că nu prea e ceva de văzut.

— Hmm, făcu Harry. Katrine?

Tânăra îşi privi însemnările.

— Da, în fine, teoria ta spune că Vetlesen şi ucigaşul s-au întâlnit la clubul de curling, iar întâlnirea trebuia să fie aranjată dinainte. Concluzia evidentă de tras este aceea că ţineau contactul prin telefon. Mi-ai cerut să verific lista de apeluri.

— Da, replică Harry, înăbuşindu-şi un căscat.

Katrine îşi răsfoi carnetul.

— Am obţinut liste de la Telenor pentru telefoanele lui Vetlesen de la clinică şi de pe mobil. Le-am dus la casa lui Borghild.

— La casa ei? se miră Skarre.

— Evident – ea nu mai are un serviciu unde să se ducă. Mi-a spus că Idar Vetlesen nu a avut alţi vizitatori în afara pacienţilor în ultimele două zile. Iată o listă a lor.

Scoase o foaie de hârtie dintr-un dosar şi o puse pe masă.

— Aşa cum am presupus, Borghild cunoştea bine contactele profesionale şi sociale ale lui Vetlesen. M-a ajutat să identific practic toţi oamenii de pe lista cu apeluri. I-am împărţit în două: contacte

profesionale şi contacte sociale. Ambele liste conţin numere de telefon, ora şi data apelului, dacă a fost apel efectuat sau primit şi cât a durat.

Ceilalţi trei membri ai echipei îşi alăturară capetele şi studiară listele. Mâna lui Katrine atinse mâna lui Harry. El nu detectă niciun semn de stinghereală în gestul ei. Poate că visase el totul, sugestia pe care ea i-o făcuse la barul Fenris. Ideea era totuşi că Harry nu visa atunci când bea ceva. Tocmai ăsta era şi scopul băutului. Şi totuşi el se trezise a doua zi cu o impresie care probabil se născuse cândva între golirea sistematică a sticlei cu whisky şi durerosul moment al deşteptării. Ideea de stacojiu şi de seringă plină a lui Vetlesen. Iar aceea fusese ideea care îl împiedicase să se năpustească drept în traficul de pe Vinmonopol de la poarta Thereses, determinându-l în schimb să se întoarcă imediat înapoi la lucru. Un drog care să anihileze alt drog.

— Al cui număr e ăsta? întrebă Harry.

— Care? zise Katrine, aplecându-se în faţă.

Harry indică un număr de pe lista de contacte sociale.

— Ce te face să întrebi despre numărul ăsta anume? întrebă Katrine, zgâindu-se curioasă la el.

— Faptul că acest contact social a fost cel care l-a apelat şi nu viceversa. Trebuie să credem că ucigaşul e cel care aranjează scena, ca atare că el e cel care a sunat.

Katrine verifică numărul pe lista cu nume.

— Îmi pare rău, dar acea persoană este pe ambele liste, căci e şi pacient.

— Bun, dar trebuie să începem de undeva. Cine e? Bărbat sau femeie?

Katrine zâmbi ironic.

— În mod cert un bărbat.

— Cum adică?

— Bărbat. Arve Støp.

— Arve Støp? sări Holm. *Acel* Arve Støp?

— Pune-l în capul listei noastre de oameni de vizitat, ceru Harry.

După ce terminară, se treziră cu o listă cu şapte apeluri de investigat. Aveau şi numele corespondente numerelor, cu excepţia unuia singur: un telefon public cu plată din Storo Mall în dimineaţa uciderii lui Idar.

— Avem ora exactă, zise Harry. Există vreo cameră de supraveghere lângă telefon?

— Nu cred, răspunse Skarre. Dar ştiu că există câte o cameră la fiecare intrare. Pot să verific la firma care se ocupă de securitate dacă au vreo înregistrare.

— Monitorizează toate chipurile cu jumătate de oră înainte şi după,

îl instrui Harry,

— O să ia cam mult, zise Skarre,

— Ia ghiceşte cui trebuie să-i ceri ajutorul, ripostă Harry.

— Lui Beate Lønn, răspunse Holm.

— Corect. Transmite-i salutări.

Holm încuviinţă din cap şi Harry simţi o strângere de inimă. În acea clipă sună mobilul lui Skarre pe tonul melodiei *There She Goes* a lui La.

Se uitară unii la alţii în vreme ce Skarre asculta. Harry se gândi la felul cum renunţase de atâta vreme să o sune pe Beate. De la acea vizită din vară, după naştere, el n-o mai văzuse. Ştia că ea nu-l învinuia pe el că Halvorsen căzuse la datorie. Însă totul fusese un pic prea mult pentru Harry: să vadă copilul lui Halvorsen, acel copil pe care tânărul ofiţer nu mai apucase să îl zărească şi să ştie în sufletul lui că Beate se înşela. El l-ar fi putut şi ar fi trebuit să îl salveze pe Halvorsen.

Skarre închise.

— O femeie din Tveita a fost dată dispărută de soţul ei. Camilla Lossius, douăzeci şi nouă de ani, căsătorită, fără copii. Apelul a venit doar de două ore, dar există câteva detalii îngrijorătoare. S-a găsit o sacoşă cu cumpărături pe blatul din bucătărie şi nimic din sacoşă nu a fost pus în frigider. Telefonul mobil a fost lăsat în maşină, iar conform spuselor soţului femeia nu pleacă niciodată undeva fără el. Iar un vecin i-a spus soţului că a zărit un bărbat în preajma proprietăţii şi a garajului lor, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Soţul nu poate spune dacă lipseşte ceva, nici măcar obiecte de igienă sau valize. Sunt genul de oameni care deţin o vilă lângă Nisa şi au atât de multe posesiuni, încât nu observă dacă dispare ceva. Înţelegeţi la ce mă refer?

— Mmm, făcu Harry. Ce cred cei de la unitatea Persoane Dispărute?

— Că ea va apărea. Au vrut doar să ne anunţe şi pe noi.

— Bun, zise Harry. Atunci să mergem mai departe.

Nimeni nu mai comentă pe marginea veştilor până la sfârşitul şedinţei. În orice caz, Harry simţea curiozitatea atârnând în aer, precum huruitul unui tunet îndepărtat care se putea – sau nu – apropia. După ce terminară de parcurs lista de apeluri, membrii echipei părăsiră biroul lui Harry.

Harry reveni la fereastră şi se uită înspre parc. Serile se lăsau tot mai devreme; chestia asta aproape că se simţea fizic pe măsură ce trecea timpul. Se gândi la mama lui Idar Vetlesen şi la momentele când îi povestise despre ajutorul medical gratuit pe care el îl oferea seara prostituatelor africane. Pentru prima dată ea îşi lăsase masca jos – dezvăluind nu durere, ci furie – şi strigase că erau doar minciuni, că fiul ei nu avea grijă de curve negrese. Poate că minciuna era mai bună. Harry se gândi la ceea ce îi spusese superintendentului-şef cu o zi înainte, anume că baia de sânge încetase deocamdată. În întunericul

care se lăsa sub el abia dacă mai desluşea ceva sub nivelul ferestrei. În parc veneau adesea copii de grădiniţă cu clasa, mai ales dacă afară ninsese, aşa cum se întâmplase în noaptea precedentă. Cel puţin aşa crezuse atunci când văzuse acel lucru de dimineaţă, pe drumul spre lucru. Era un om de zăpadă mare, alb-cenuşiu.

Deasupra birourilor redacţiei publicaţiei *Liberal* din Aker Brygge, la ultimul etaj, cu vedere spre fiordul Oslo, fortăreaţa Akershus şi satul Nesoddtangen, se găseşte o suprafaţă de 230 de metri pătraţi din cele mai scumpe suprafeţe imobiliare aflate în posesie privată. Suprafaţa aparţine proprietarului publicaţiei, Arve Støp. Sau doar Arve, aşa cum scria pe soneria uşii la care Harry sună. Scara şi platforma de acces la etaj fuseseră decorate într-un stil funcţional, minimalist, însă de o parte şi de alta a uşii din stejar se vedeau două vase ceramice pictate de mână, iar Harry se trezi întrebându-se cât ar fi câştigat dacă ar fi dispărut cu unul din acele vase.

Sunase o dată şi acum auzi în sfârşit voci înăuntru. O voce era veselă, cealaltă calmă şi profundă. Uşa se deschise şi prin ea răzbătu afară un râset de femeie. Femeia purta o pălărie din blană albă – sintetică, după cum presupunea Harry – de sub care cădea părul blond ca o cascadă.

— Abia aştept! rosti ea, întorcându-se cu faţa şi abia atunci zărindu-l pe Harry.

— Bună, zise ea pe un ton neutru. Apoi îl recunoscu şi exclamă: A, bună!

— Bună, răspunse Harry.

— Ce mai faci? întrebă ea, iar Harry îşi dădu seama că îşi amintise de ultima lor conversaţie.

Conversaţia care se încheiase cu telefonul aruncat în peretele negru al hotelului Leon.

— Aşadar o cunoaşteţi pe Oda?

Arve Støp se postă în cadrul uşii, cu braţele încrucişate la piept. Avea picioarele goale şi purta un tricou cu un logo Louis Vuitton abia vizibil şi pantaloni verzi de lână, care ar fi părut feminini pe oricare alt bărbat. Căci Arve Støp era aproape la fel de înalt şi de lat ca Harry şi avea un chip pentru care orice candidat american la preşedinţie ar fi fost în stare să comită o crimă ca să-l aibă: bărbie hotărâtă, ochi albaştri copilăreşti mărginiţi de riduri de veselie şi păr des şi cărunt.

— Tocmai ne-am salutat, zise Harry. Am fost odată la emisiunea lor.

— Trebuie să fug, oameni buni, zise Oda, împărţind bezele din vârful buzelor.

Paşii ei se auziră pe trepte în jos ca şi cum viaţa ei întreagă depindea de viteza cu care cobora.

— Da, discuţia asta a fost tot despre nenorocita aia de emisiune, zise Støp, invitându-l pe Harry înăuntru şi strângându-i mâna. Mă tem că

exhibiţionismul meu se apropie de un nivel jalnic. De această dată nici măcar n-am întrebat care este subiectul înainte de a-mi da acordul de participare. Oda a venit aici ca să-şi facă cercetările. Mă rog, ai trecut prin asta, aşa că ştii cum lucrează ei.

— În cazul meu, s-au mulţumit să telefoneze, replică Harry, continuând să simtă pe piele căldura mâinii lui Støp.

— La telefon păreai extrem de serios, Hole. Cu ce te poate ajuta un amărât de jurnalist?

— E vorba de doctorul şi colegul tău de curling, Idar Vetlesen.

— Aha! Vetlesen. Bineînţeles. Intrăm?

Harry îşi scoase ghetele şi îl urmă pe Støp de-a lungul coridorului până într-un living coborât cu două trepte faţă de restul apartamentului. O singură privire era îndeajuns ca să-şi dea seama de unde se inspirase Idar pentru sala lui de aşteptare. Lumina lunii sclipea pe apele fiordului dincolo de fereastra încăperii.

— Să înţeleg că faci o anchetă a priori? rosti Støp, trântindu-se pe cea mai mică piesă de mobilier, un scaun de plastic turnat dintr-o bucată.

— Poftim? se miră Harry, aşezându-se pe canapea.

— Începi de la soluţie şi mergi înapoi ca să-ţi dai seama cum s-a petrecut.

— Asta înseamnă a priori?

— Dumnezeu ştie, mie îmi place doar cum sună în latină.

— Mmm. Şi ce părere ai de soluţia noastră? O crezi?

— Eu? Støp izbucni în râs. Eu nu cred nimic. Dar evident că asta e deformaţia mea profesională. Imediat cum ceva începe să semene a adevăr stabilit, treaba mea este să-l contest. Aşa e cu liberalismul.

— Şi în acest caz?

— Oof. Nu-mi dau seama ce motive raţionale ar fi avut Vetlesen. Sau poate era nebun de o manieră care sfida definiţiile standard.

— Deci tu nu crezi că Vetlesen este asasinul?

— Combaterea credinţei că lumea e rotundă nu este acelaşi lucru cu convingerea că ea este plată. Presupun că ai dovezi. Bei ceva alcoolic? Cafea?

— Da, cafea, te rog.

— Te tachinam, zâmbi Støp. Am doar vin şi apă. Nu, mint, am nişte cidru dulce de la Ferma Abbediengen. Şi va trebui să guşti asta, indiferent că vrei sau nu.

Støp se repezi într-un soi de bucătărie şi Harry se ridică pentru a inspecta împrejurimile cu privirea.

— Ai un apartament pe cinste aici, Støp.

— De fapt au fost trei apartamente, strigă acesta din bucătărie. Unul a aparţinut unui armator de succes, care s-a spânzurat de plictiseală, mai mult sau mai puţin cam pe unde şezi tu acum. Al doilea, unde mă

aflu eu, a aparţinut unui broker care a fost închis pentru tranzacţii ilegale. În puşcărie omul şi-a găsit mântuirea, mi-a vândut mie apartamentul şi a dăruit toţi banii unui predicator de la Inner Mission. Dar şi ăla e un gen de comerţ ilegal, dacă înţelegi ce vreau să spun. Cu toate astea, am auzit că omul e mult mai fericit acum, aşa că de ce nu?

Støp veni în living ducând în mâini două pahare cu un conţinut gălbui. Îi dădu unul din pahare lui Harry.

— Cel de-al treilea apartament era al unui instalator din Østenjø, care atunci când se întocmeau planurile de dezvoltare ale zonei portuare Aker Brygge a decis că vrea să locuiască acolo. Bănuiesc că era o amplasare mai potrivită pentru cei din clasa lui. După ce a făcut economii şi a mai făcut ceva afaceri în paralel – sau a lucrat pe piaţa neagră la supratxă – timp de zece ani, şi-a cumpărat casa. Însă totul l-a costat atât de mult, încât nu şi-a mai permis şi o firmă de mutare mobilier, aşa că a făcut mutarea singur, împreună cu câţiva amici. Omul avea un seif care cântărea patru sute de kile. Presupun că avea nevoie de el pentru toţi banii câştigaţi cu munca la negru. Oamenii ajunseseră pe ultimul palier şi mai aveau doar optsprezece paşi, când nenorocitul de seif a alunecat. Instalatorul a căzut sub seif, şi-a frânt şira spinării şi a paralizat. Acum trăieşte într-un azil pentru bolnavi din zona din care venea el, cu vedere la lacul Østensøvann. Støp se postă la fereastră, sorbi din paharul lui şi privi gânditor dincolo de fiord. E adevărat că e doar un lac, dar priveliştea e minunată.

— Mmm. Ne întrebam cu privire la legătura ta cu Vetlesen.

Støp făcu o piruetă teatrală, cu mişcări la fel de uşoare ca ale unui om de douăzeci de ani.

— Legătură? Asta e un cuvânt al naibii de tare. Era doctorul meu. Şi din întâmplare jucam curling împreună. Mai exact, noi jucam. Idar nu făcea altceva decât să împingă o piatră şi să cureţe gheaţa. Dădu din mână a lehamite. Da, da, ştiu, omul a murit, dar aşa au stat lucrurile.

Harry lăsă paharul neatins pe măsuţa din faţa lui.

— Despre ce discutaţi?

— În cea mai mare parte despre corpul meu.

— Îhî?

— Era doctorul meu, pentru numele Domnului.

— Şi tu doreai să-ţi modifici părţi din trup?

Arve Støp râse din toată inima.

— N-am simţit niciodată nevoia de aşa ceva. Bineînţeles că ştiu că Idar făcea operaţiile alea ridicole de chirurgie plastică, liposucţii şi chestii dintr-astea, dar mie îmi place mai degrabă prevenţia decât tratamentul. Fac sport, inspectare. Nu-ţi place cidrul?

— Conţine alcool, răspunse Harry.

— Zău? făcu Støp, contemplându-şi paharul. Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Deci despre care părţi ale corpului aţi discutat?

— Despre cot. Am făcut epicondilită şi chestia asta mă deranjează la curling. Mi-a prescris nişte analgezice înainte de antrenamente, idiotul. Asta pentru că analgezicele combat şi inflamaţia. Ca atare, îmi forţam muşchii de fiecare dată. Ei bine, presupun că nu ar trebui să lansez vreun avertisment medical de vreme ce vorbim aici despre un doctor mort, dar n-ar trebui să iei niciodată pilule contra durerii. Durerea e ceva bun; n-am supravieţui fără ea. Ar trebui să fim recunoscători durerii.

— Ar trebui?

Støp bătu cu degetul arătător în cadrul ferestrei, care era atât de gros, încât nu lăsa să se audă niciun sunet venind dinspre oraş.

— Dacă mă întrebi pe mine, nu e la fel ca atunci când aduci o opinie proaspătă. Sau e, Hole?

— Eu nu am o opinie.

— Nu? Ar trebui să ai. O opinie dă o perspectivă.

— Că veni vorba de perspective, Telenor ne-a dat o listă cu cele mai recente convorbiri telefonice ale lui Vedesen. Despre ce aţi discutat cu o zi înaintea morţii lui?

Støp se uită cu o privire sfredelitoare la Harry, în vreme ce se lăsa pe spate şi îşi termina de băut cidrul din pahar. Apoi inspiră adânc şi scoase un oftat de mulţumire.

— Aproape uitasem că am vorbit, dar presupun că tot despre articulaţia cotului.

Tresko explicase odată că jucătorul de poker care îşi bazează jocul pe capacitatea de a intui o cacealma are tendinţa de a pierde. E adevărat că noi toţi ne trădăm prin manierisme de suprafaţă atunci când minţim; în orice caz, nu există nicio şansă de a da de gol pe cineva care se pricepe la blufat, în afara cazului în care se face o hartă la rece a acestor manierisme pentru fiecare individ, după cum spunea Tresko. Harry tindea să-i dea dreptate lui Tresko. Ca atare, nu-şi baza convingerea că Støp minte după expresia omului, vocea lui sau limbajul trupului.

— Unde ai fost între orele patru şi opt în ziua morţii lui Vetlesen? întrebă Harry.

— Hei! Støp ridică din sprâncene. Hei! E ceva legat de cazul ăsta despre care eu sau cititorii mei ar trebui să afle?

— Unde erai?

— Ce spui arată clar că nu l-ai prins nicidecum pe Omul de zăpadă. Aşa e?

— Aş aprecia dacă m-ai lăsa pe mine să pun întrebările, Støp.

— Bine, am fost cu…

Arve se opri. Iar pe chipul lui înflori brusc un zâmbet copilăresc.

— Nu, stai o secundă. Tu insinuezi că eu aş fi putut avea vreo

legătură cu moartea lui Vetlesen. Dacă aş răspunde, aş accepta premisele întrebării.

— Aş putea cu uşurinţă să menţionez că ai refuzat să răspunzi la întrebare, Støp.

Støp îşi ridică paharul în chip de toastare.

— O contramutare obişnuită, Hole. Una pe care noi îi presăm pe oameni să o folosească zilnic. De aici şi numele. Presă. Oameni. Însă observă te rog că eu nu refuz să răspund, Hole. Pur şi simplu mă abţin să fac asta în această clipă. Cu alte cuvinte, mă gândesc. Se întoarse la fereastră, unde rămase locului, înclinând din cap pentru sine. Nu refuz, doar că nu m-am decis dacă să răspund şi ce anume să răspund. Între timp, va trebui să aştepţi.

— Am tot timpul la dispoziţie.

Støp se întoarse.

— Iar eu n-am chef să ţi-l irosesc, Hole, dar am declarat în trecut că singurul capital şi mijloc de producţie al *Liberalului* este reprezentat de integritatea mea personală. Sper să apreciezi faptul că eu, ca om de presă, am obligaţia să exploatez această situaţie.

— Să exploatezi?

— La naiba, ştiu că acum am în faţă o mică bombă atomică a ştirilor exclusive. Presupun că niciunui ziar nu i s-a dat de înţeles că e ceva suspect cu moartea lui Vetlesen. Dacă ar fi să-ţi dau un răspuns acum, aş ieşi de sub orice bănuială. Mi-aş juca cartea din mână. Pe de altă parte, e prea târziu să cer informaţii relevante înainte de a răspunde. Am dreptate, Hole?

Harry avea o bănuială către ce se îndrepta toată povestea. Iar Støp era un nemernic mai inteligent decât anticipase el.

— Nu de informaţii ai tu nevoie, zise Harry. Ce ai tu nevoie e să ţi se spună că poţi fi anchetat pentru obstrucţionarea poliţiei cu bună ştiinţă în cursul investigaţiilor.

— *Touché.* Støp râse, în mod clar cu entuziasm acum. Dar ca om de presă şi ca liberal am nişte principii pe care să le iau în considerare. Chestiunea aici este dacă eu, ca un câine de pază antisistem declarat, ar trebui să-mi pun necondiţionat serviciile la dispoziţia forţelor conducătoare ale legii şi ordinei.

Rostise cuvintele fără să-şi ascundă sarcasmul.

— Şi care ar fi precondiţiile tale?

— Exclusivitate asupra poveştii, evident.

— Îţi pot oferi exclusivitatea, replică Harry. Împreună cu interzicerea transmiterii informaţiilor mai departe către oricine.

— Hm, în fine, aşa nu ajungem nicăieri. Păcat. Støp îşi înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor lui de in. Însă am deja ce îmi trebuie ca să pun public la îndoială faptul că poliţia a pus mâna pe omul potrivit.

— Te avertizez.

— Mulţumesc. Deja ai făcut asta. Støp oftă. Gândeşte-te, în orice caz, cu ce te confrunţi, Hole. Sâmbătă se va ţine mama tuturor petrecerilor la Plaza. Şase sute de oaspeţi vor sărbători douăzeci şi cinci de ani de *Liberal.* Nu-i deloc rău pentru o revistă care a împins mereu mai departe graniţele libertăţii de exprimare, care a navigat mereu pe apele murdare ale legii. Douăzeci şi cinci de ani, Hole, şi încă n-am suferit nicio înfrângere în tribunal. O să discut despre povestea asta cu avocatul nostru, Johan Krohn. Cred că poliţia ştie cine e, Hole?

Harry înclină încruntat din cap. Cu o discretă mişcare a capului înspre uşă, Støp îi indică faptul că din punctul lui de vedere vizita se încheiase.

— Promit să te ajut pe orice cale voi putea, spuse Støp când cei doi ajunseră lângă uşa de la intrare. Dacă şi voi ne ajutaţi pe noi.

— Ştii foarte bine că ne este imposibil să încheiem o asemenea înţelegere.

— Habar n-ai câte înţelegeri am încheiat deja, Hole. Støp zâmbi şi deschise uşa. Chiar nu ai. Mă aştept să te revăd în curând.

— Nu mă aşteptam să te revăd aşa de repede, zise Harry, ţinând uşa deschisă.

Rakel urcă ultimele trepte până la apartamentul lui.

— Ba da, te aşteptai, replică ea, oprindu-se în braţele lui.

După care ea îl împinse înapoi, trânti uşa cu piciorul, prinse capul lui Harry cu ambele mâini şi îl sărută cu lăcomie.

— Te urăsc, zise ea, în vreme ce slăbea cureaua lui. Ştii că n-aveam nevoie de aşa ceva în viaţa mea acum.

— Atunci pleacă, replică Harry, descheindu-i haina, apoi bluza.

Pantalonii ei aveau un fermoar pe lateral. Harry îl trase şi îşi strecură mâna înăuntru, chiar în capătul de jos al coloanei ei vertebrale, deasupra chiloţeilor ei mătăsoşi şi netezi. Era linişte în hol. Se auzeau doar respiraţiile lor şi un singur sunet ascuţit scos de tocul cizmei ei pe podea atunci când ea îşi mută piciorul ca să permită mâinii lui un acces mai bun.

După aceea, în pat, în vreme ce împărţeau o ţigară, Rakel îl acuză că ar fi traficant de droguri.

— Nu aşa procedează ei? întrebă ea. Primele doze sunt gratuite. Până ce victima e prinsă în laţ.

— După care trebuie să plătească, zise Harry, suflând un inel mare şi unul mai mic de fum spre tavan.

— Mult de tot, replică Rakel.

— Eşti aici doar pentru sex, zise Harry. Nu-i aşa? Ca să ştiu şi eu.

Rakel îi mângâie pieptul.

— Ai slăbit aşa de mult, Harry.

El nu răspunse. Aşteptă.

— Lucrurile nu merg aşa de bine cu Mathias, zise ea. Adică el funcţionează bine. Funcţionează perfect. Eu nu funcţionez.

— Care e problema?

— Dacă aş şti. Mă uit la Mathias şi îmi spun: Uite-ţi cavalerul din vis. Şi îmi zic că el mă aprinde, iar eu încerc să îl aprind, aproape că îl atac, pentru că vreau un pic de plăcere, înţelegi? Ar fi aşa de bine, aşa de potrivit. Dar nu pot s-o fac…

— Mmm. Îmi vine cam greu să-mi imaginez aşa ceva, dar aud ce spui tu.

Ea îl trase tare de lobul urechii.

— Faptul că am fost mereu atraşi unul de celălalt nu a însemnat neapărat un reper al calităţii pentru relaţia noastră, Harry.

Harry se uită cum inelul mai mic de fum prinde din urmă inelul mai mare şi formează cifra opt. „Ba da, a fost“, îşi zise el în gând.

— Am început să caut pretexte, continuă ea. Să luăm de exemplu chestia asta fizică amuzantă pe care Mathias a moştenit-o de la tatăl lui.

— Care anume?

— Nu e nimic special, dar îi e puţin jenă de asta.

— Haide, spune-mi.

— Nu, nu, nu are absolut nicio importanţă şi la început jena lui mi s-a părut doar ceva dulce. Acum am început să cred că este iritantă. Şi încerc să fac un caz din această bagatelă legată de Mathias o scuză ca să… ca să…

Rakel tăcu.

— Ca să fii aici, o completă Harry.

Ea îl strânse în braţe. Apoi se ridică în picioare.

— Nu mă întorc, anunţă ea, strâmbând din buze.

Se făcuse aproape miezul nopţii când Rakel părăsi apartamentul lui Harry. O ploaie fină şi tăcută făcea asfaltul să lucească în luminile felinarelor. Rakel o luă pe Stensberggata, unde îşi lăsase maşina. Se urcă la volan şi tocmai era pe punctul să pornească motorul când zări ceva scris de mână şi pus sub ştergătorul de parbriz. Întredeschise portiera, luă bucata de hârtie şi încercă să citească literele pe care ploaia aproape că le ştersese.

O să murim, târfă.

Rakel se înfioră. Privi în jurul ei. Era singură. Pe stradă nu se vedeau decât alte maşini parcate. Oare şi pe acestea se găseau bileţele? Nu vedea niciunul. Trebuia să fie vorba de o chestie la noroc; nimeni nu avea de unde să ştie unde se găseşte maşina ei. Deschise

geamul, ținu biletul între două degete şi îi dădu drumul, apoi porni motorul şi ieşi pe calea de rulare.

Chiar înainte de capătul Ullevålsveien avu brusc senzaţia că cineva stătea pe bancheta din spate a maşinii şi o privea. Privi în oglindă şi zări un chip de băiat. Nu pe al lui Oleg, ci chipul necunoscut al unui alt băiat. Apăsă cu putere frâna, făcând cauciucurile să scrâşnească pe asfalt. Se auzi sunetul furios al unui claxon. De trei ori. Se holbă în oglinda retrovizoare în vreme ce respira cu dificultate. Şi văzu chipul înspăimântat al tânărului din maşina aflată în spatele maşinii ei. Tremurând, băgă din nou maneta în viteză.

Eli Kvale stătea în hol, parcă prinsese rădăcini. În mână continua să ţină receptorul telefonului. Nu, imaginaţia nu-i juca feste.

Îşi reveni în simţire doar atunci când Andreas îi rosti numele de două ori.

— Cine era? întrebă el

— Nimeni. Greşeală.

Când ajunse în pat, vru să se furişeze până la el. Însă nu putea. Nu se putea decide să o facă. Era impură.

— O să murim, rostise vocea de la telefon. O să murim, târfă.

19

Ziua 16
TV

A doua zi de dimineaţă, la ora la care echipa de investigaţie se strânsese pentru şedinţă, fuseseră verificate şase dintre cele şapte nume de pe lista lui Katrine Bratt. Rămăsese un singur nume.

— Arve Støp? se mirară, la unison, Björn Holm şi Magnus Skarre.

Katrine Bratt nu spuse nimic.

— Bun, rosti Harry. Am vorbit cu Krohn la telefon. Mi-a transmis în mod explicit că Støp nu doreşte să răspundă la întrebările legate de existenţa vreunui alibi. Sau la vreo altă întrebare. Îl putem aresta pe Støp, dar este dreptul lui să nu dea nicio declaraţie. Procedând astfel, singurul lucru pe care îl vom obţine va fi acela că vom da de veste întregii lumi că Omul de zăpadă este încă în libertate. Chestiunea importantă aici este dacă Støp spune adevărul sau totul e doar actorie.

— Dar o celebritate de prim rang ca asasin… rosti Skarre, făcând o grimasă. Cine a mai auzit de aşa ceva?

— O. J. Simpson, răspunse Holm. Phil Spector. Tatăl lui Marvin Gaye.

— Cine naiba e Phil Spector?

— Ar fi mai bine să îmi spuneţi cu toţii ce gândiţi, interveni Harry. Acum, pe loc, spontan. Are Støp ceva de ascuns? Holm?

Björn Holm îşi frecă perciunii.

— E ciudat că nu vrea să răspundă la o întrebare atât de exactă legată de locul unde era când a murit Vetlesen.

— Bratt?

— Cred că pe Støp îl amuză să fie suspect. Iar din punct de vedere al revistei lui, asta nu înseamnă nimic. Ba dimpotrivă. Îi întăreşte imaginea. Marele martir care rezistă cu stoicism curentului de opinie format.

— De acord, zise Holm. Îmi schimb opinia. Nu şi-ar fi asumat un asemenea risc dacă era vinovat. Ar fi mers pentru o exclusivitate.

— Skarre? întrebă Harry.

— Blufează. Chestia asta e doar un rahat. A înţeles cineva cu adevărat partea legată de presă şi principii?

Niciunul dintre ceilalţi nu-i răspunse.

— Bun, rosti Harry. Presupunând că majoritatea are dreptate şi el spune adevărul, atunci ar trebui să-l eliminăm cât mai repede posibil

şi să mergem mai departe. Există cineva la care să ne putem gândi şi care să fi fost cu el la momentul morţii lui Vetlesen?

— Nu prea, răspunse Katrine. Mi-am sunat o cunoscută de la *Liberal.* Mi-a spus că, în afara orelor de muncă, Støp nu prea e sociabil. Se cam izolează în apartamentul lui din Aker Brygge. Cu excepţia tipelor, ca să fiu mai precisă.

Harry se uită la Katrine. Îi aducea aminte de un elev silitor din cale-afară, care este în permanenţă cu materia înaintea profesorului.

— Tipe la plural? făcu Skarre.

— Ca s-o citez pe amica mea, Støp e faimos pentru că se agită ca nebunul în jurul borcanului cu miere. Imediat după ce amica mea i-a respins avansurile, el i-a declarat în termeni lipsiţi de echivoc că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor lui ca jurnalistă şi ar trebui să-şi caute altceva.

— Nemernicul cu două feţe, pufni Skarre.

— O concluzie pe care o împărtăşiţi amândoi, zise Katrine. Însă cert este faptul că ea e o jurnalistă de doi bani.

Holm şi Harry izbucniră în râs.

— Întreab-o pe amica ta dacă ne poate da numele vreunei amante, zise Harry, ridicându-se de pe scaun. Iar după aceea sună-i pe ceilalţi angajaţi ai revistei şi întreabă-i acelaşi lucru. Vreau ca el să simtă cum îi suflăm în ceafă. Să-i dăm drumul.

— Şi cu tine cum rămâne? întrebă Katrine, care nu se mişcase de pe loc.

— Cu mine?

— Nu ne-ai spus dacă tu crezi că Støp blufează.

— Ei bine, răspunse Harry, zâmbind, în mod cert nu spune întregul adevăr.

Ceilalţi trei se uitară la el.

— A zis că nu-şi aminteşte ce a discutat cu Vetlesen în cursul ultimei lor conversaţii telefonice.

— Şi?

— Dacă voi aţi afla că un om cu care aţi vorbit cu o zi în urmă este un asasin în serie care tocmai s-a sinucis, nu v-aţi aminti instantaneu conversaţia şi nu aţi revedea-o în amănunt, întrebându-vă dacă nu cumva puteaţi sesiza ceva despre ce avea să se întâmple?

Katrine înclină încet din cap.

— Celălalt lucru care mă intrigă, continuă Harry, este de ce m-ar contacta Omul de zăpadă ca să-mi spună să-l caut. Iar când mă apropii, aşa cum ar fi trebuit să anticipeze, de ce să devină disperat şi să încerce să aranjeze lucrurile de aşa natură, încât Vetlesen să pară că e Omul de zăpadă?

— Poate că asta a fost ideea de la început, replică Katrine. Poate că avea un motiv ca să arate înspre Vetlesen, poate vreo dispută rămasă

neîncheiată între ei. Te-a îndreptat în direcţia respectivă încă de la început.

— Sau poate că aşa voia el să te bată, sugeră Holm. Să te forţeze să greşeşti. După care să se bucure în tăcere de victorie.

— Fii serios, pufni Skarre. Faci toate astea să sune de parcă ar fi vorba de ceva personal între Omul de zăpadă şi Harry Hole.

Ceilalţi trei se uitară tăcuţi la detectiv.

Skarre se încruntă.

— Este?

Harry îşi luă haina din cuier.

— Katrine, vreau să te duci din nou la Borghild. Spune-i că avem un mandat care ne permite să verificăm fişele medicale ale pacienţilor. Îmi asum eu responsabilitatea dacă va fi nevoie. Apoi vezi ce poţi găsi despre Arve Støp. Mai e ceva înainte să-i dăm drumul?

— Femeia asta din Tveita, zise Holm. Camilla Lossius. E în continuare dispărută.

— Du-te să arunci o privire, Holm.

— Tu ce vei face? întrebă Skarre.

Harry schiţă un zâmbet.

— Voi învăţa să joc pocher.

Stând în faţa apartamentului lui Tresko de la etajul şase al singurului bloc de locuinţe din Frogner Plass, pe Harry îl încercă aceeaşi senzaţie pe care o avusese atunci când era mic şi toată lumea pleca în vacanţă în Oppsal. Aceasta era ultima speranţă, ultima acţiune disperată, după ce sunase pe la soneriile tuturor celorlalte case. Tresko – sau Asbjørn Treschow, după numele lui adevărat – deschise uşa şi se holbă îmbufnat la Harry. Deoarece ştia şi acum, aşa cum ştiuse şi atunci. Ultima speranţă.

De la uşă se intra direct într-un living pătrat de treizeci de metri pătraţi, pe care unii l-ar fi putut numi, cu indulgenţă, o garsonieră spaţioasă, cu o bucătărie deschisă, iar fără indulgenţă, o vizuină de dormit. Miasma dinăuntru îţi tăia răsuflarea. Era un miros de bacterii colcăind pe picioare nespălate şi aer stătut, de unde şi răutăciosul, dar plasticul termen norvegian *tåfis* sau degete-băşinoase. Tresko moştenise picioarele urât mirositoare de la tatăl lui. Aşa cum moştenise şi porecla, *tresko*, papainoage, de la încălţările dubioase pe care le purta mereu cu convingerea că lemnul absorbea mirosul.

Singurul lucru pozitiv pe care îl puteai spune despre miasma emanată de picioarele lui Tresko junior era că aceasta masca izul vaselor nespălate stivuite în chiuvetă, al scrumierelor dând pe afară de mucuri de ţigară şi al tricourilor impregnate de sudoare care se uscau pe spătarele scaunelor. Lui Harry îi trecu prin minte ideea că era foarte posibil ca picioarele mirositoare ale lui Tresko să-i fi dus pe

adversarii lui în pragul demenţei cu ocazia semifinalelor campionatelor mondiale de pocher de la Las Vegas.

— A trecut ceva vreme, zise Tresko.

— Da. Ce bine că ţi-ai găsit un pic de timp şi pentru mine.

Tresko râse, ca şi cum Harry i-ar fi spus o glumă. Iar Harry, care n-avea de gând să petreacă mai mult timp decât era strict necesar în duhoarea aia, trecu direct la subiect.

— Spune-mi de ce tot şpilul la jocul de pocher este să fii capabil să îţi dai seama când adversarul tău minte?

Lui Tresko nu păru să-i pese că se trecuse peste orice fel de introducere politicoasă.

— Lumea crede că pocherul se referă la statistici, şanse şi probabilităţi. Dar atunci când joci la cel mai înalt nivel toţi jucătorii ştiu pe dinafară şansele, aşa că nu pe acel teren se duce bătălia. Ce îi separă pe cei mai buni de restul este capacitatea lor de a-i citi pe ceilalţi. Înainte de a mă duce la Vegas ştiam că o să mă confrunt cu cei mai buni. Şi îi puteam vedea pe cei mai buni jucând pe Gamblers' Channel, pe care l-am recepţionat prin satelit. Am înregistrat programul şi i-am studiat pe fiecare dintre tipi atunci când blufa. Am derulat imaginile cu încetinitorul, am legat ceea ce se citea pe feţele lor de cele mai mici detalii, de ceea ce spuneau şi făceau, de fiecare acţiune repetată. Iar după ce am muncit enorm la chestia asta, am constatat că mereu era vorba de câte un tic care se repeta. Unul îşi scărpina nara dreaptă; altul mângâia spatele cărţilor de joc. La plecarea din Norvegia eram sigur că o să câştig. Din păcate, s-a dovedit că eu însumi eram mult mai plin de ticuri.

Râsul amar al lui Tresko suna mai degrabă ca un vaiet şi-i scutura corpul dezlânat.

— Aşadar, dacă aduc un individ la interogatorii, tu îţi poţi da seama dacă minte sau nu?

Tresko clătină din cap.

— Nu e aşa de simplu. Mai întâi am nevoie de o înregistrare. În al doilea rând, trebuie să fi văzut cărţile ca să ştiu când blufează. După aia pot da înapoi ca să analizez ce face diferit. E ca atunci când calibrezi un detector de minciuni, nu-i aşa? Înainte de a face testul, îl pui pe tip să spună ceva evident adevărat, cum ar fi numele. Apoi o minciună evidentă. Iar după aceea citeşti diagrama, ca să ai puncte de referinţă.

— Un adevăr evident, mormăi Harry. Şi o minciună evidentă. Pe o înregistrare video.

— Dar, cum am zis la telefon, nu-ţi pot garanta nimic.

Harry o găsi pe Beatte Lønn în Casa Durerii, încăperea unde ea îşi petrecuse majoritatea timpului atunci când lucrase la unitatea Jafuri.

Casa Durerii era un birou fără geamuri plin cu echipamente de supraveghere şi editare imagini, de individualizare imagini şi de identificare a oamenilor din instantanee video cenuşii sau a vocilor din înregistrări telefonice cu zgomot de fond. Însă acum Beatte era şefa unităţii de Medicină Legală, în Brynsalléen, şi abia revenise din concediul de maternitate.

Maşinile bâzâiau, iar căldura uscată din încăpere îi îmbujorase obrajii femeii aproape transparenţi şi palizi.

— Bună, rosti Harry, lăsând uşa de fier să se închidă fără zgomot în urma lui.

Femeia micuţă şi agilă se ridică de la locul ei şi îl îmbrăţişă pe Harry. Amândoi se simţeau un pic stingheri.

— Eşti slab, zise ea.

Harry ridică din umeri.

— Cum… mai merg lucrurile?

— Greger doarme când trebuie, mănâncă ce trebuie şi plânge rareori. Femeia zâmbi. Iar pentru mine asta e totul acum.

Harry îşi zise că ar trebui să spună ceva despre Halvorsen. Ceva care să arate că nu uitase. Însă nu îi veneau în minte cuvintele potrivite. În loc de asta, părând să înţeleagă, ea îl întrebă cum se mai simte.

— Bine, răspunse el, lăsându-se să cadă pe un scaun. Nu foarte rău. Absolut îngrozitor. Depinde pe cine întrebi.

— Şi azi?

Femeia se întoarse la monitorul TV, apăsă un buton şi oamenii de pe ecran porniră să se deplaseze înapoi către intrarea în Storo Mall.

— Sunt paranoic, replică Harry. Am senzaţia că vânez pe cineva care mă manipulează, că totul e haotic şi că individul mă determină să fac exact ce vrea el. Cunoşti senzaţia?

— Da, răspunse Beate. Eu o numesc Greger. Se opri din datul înapoi. Vrei să vezi ce am descoperit?

Harry îşi apropie scaunul. Nu era o legendă că Beatte Lønn era înzestrată cu un dar special, că giroscopul ei fusiform, adică acea parte a creierului care înmagazinează şi identifică feţe umane, era atât de dezvoltat şi de sensibil, încât Beate ajunsese o bază de date ambulantă a infractorilor.

— Am trecut prin instantaneele de care dispui referitoare la cei implicaţi în caz, zise ea. Soţi, copii, martori şi aşa mai departe. Evident, ştiu cum arată vechii noştri prieteni.

Beatte mişcă imaginile cadru cu cadru.

— Uite, zise ea, oprindu-se.

Imaginea îngheţă pe ecran şi începu să tremure, arătând un grup de oameni într-o combinaţie grunjoasă de negru şi alb, lipsită de focus clar.

— Unde? întrebă Harry, simţindu-se la fel de neajutorat cum se

simţea de obicei atunci când studia poze împreună cu Beatte.

— Acolo. E aceeaşi persoană din poza asta.

Beatte scoase una dintre fotografiile din dosarul ei.

— Ar putea fi asta persoana care îţi urmăreşte mişcările, Harry?

Harry studie, uluit, imaginea. Apoi înclină scurt din cap şi înşfăcă telefonul. Katrine Bratt îi răspunse după două secunde.

— Ia-ţi haina şi coboară la garaj, îi zise Harry. Mergem la plimbare.

Harry străbătu Uranienborgveien, apoi Majorstuveien ca să evite stopurile dese din Bogstadveien.

— Era sigură că e el? întrebă Katrine. Calitatea imaginilor de pe camerele de supraveghere…

— Crede-mă, replică Harry. Dacă Beatte Lønn spune că e el, atunci el e. Sună la secretariat şi ia numărul lui de acasă.

— L-am salvat în mobilul meu, zise Katrine, ridicând telefonul.

— Salvat? Harry îi aruncă o privire. Faci aşa cu toată lumea pe care o cunoşti?

— Da. Pun numele în grupuri. Apoi şterg grupul la încheierea cazului. Ar trebui să încerci şi tu. E o senzaţie minunată atunci când apeşi butonul de ştergere. Cu adevărat… tangibilă.

Harry opri vizavi de casa galbenă din Hoff.

Poate ferestrele erau întunecate.

— Filip Becker, zise Katrine. Ca să vezi.

— Ţine minte că stăm doar de vorbă cu el. Poate că a avut motive plauzibile ca să-l sune pe Vedesen.

— De la un telefon public din Storo Mall?

Harry se uită la Katrine. Se vedea clar cum îi pulsează o venă sub pielea gâtului. Îşi mută privirea spre fereastra de la livingul casei.

— Haide, zise el. În momentul în care puse mâna pe broasca portierei îi sună mobilul. Da?

Vocea de la celălalt capăt părea emoţionată, însă vorbea cu propoziţii scurte şi concise. Harry întrerupse şuvoiul de vorbe cu două *Mmm-uri,* un *Ce?* surprins şi un *Când?*

În cele din urmă, cealaltă voce tăcu.

— Sună la cei de la Incidente, ceru Harry. Roagă-i să trimită două dintre cele mai apropiate maşini de patrulă în Hoffveisen. Fără sirene, şi spune-le să oprească la capetele şirului de reşedinţe… Ce?… Deoarece înăuntru e un băiat şi nu avem chef să-l facem pe Becker mai nervos decât este cazul. Bine?

Evident că era bine.

— Holm era. Harry se aplecă în faţa lui Katrine, deschise compartimentul de mănuşi, scotoci prin el şi scoase o pereche de cătuşe. Oamenii lui au dat peste câteva amprente pe maşina din garajul familiei Lossiuse. Le-au comparat cu celelalte amprente de care

dispunem în acest caz.

Harry scoase cheia din contact, se aplecă în faţă şi scoase o cutie metalică de sub scaun. Introduse o cheie în broască, deschise cutia şi ridică de acolo o armă Smith & Wesson neagră, cu ţeavă scurtă.

— Una dintre amprentele de pe parbriz se potrivea.

Katrine formă un „O“ tăcut cu buzele şi întrebă dând scurt din cap dacă era vorba despre personajul din casa galbenă.

— Da, răspunse Harry. Profesorul Filip Becker.

Văzu cum ochii lui Katrine se măresc. Însă când ea vorbi, o făcu cu o voce la fel de calmă ca de obicei.

— Am senzaţia că în curând voi apăsa pe butonul de ştergere.

— Poate, replică Harry, verificând cartuşul revolverului.

— Nu pot exista doi oameni diferiţi care să răpească femei într-un asemenea mod.

Katrine îşi clătină capul dintr-o parte în alta ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o competiţie de box.

— E o presupunere rezonabilă.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama de prima dată când am venit aici.

Harry o studie cu privirea, întrebându-se de ce nu împărtăşea emoţia ei şi ce se petrecuse cu plăcerea imensă de a face o arestare. Oare să fi fost de vină faptul că ştia prea bine că acea senzaţie avea să fie în scurt timp înlocuită de sentimentul pustiitor că au ajuns prea târziu, că ei sunt doar nişte pompieri care aruncă cu apă peste nişte ruine? Nu, nu era vorba de aşa ceva. Era altceva, un lucru de care acum îşi dădea seama. Îl sâcâia îndoiala. Amprentele şi înregistrările de la Storo Mall erau probe solide în cazul unui proces, dar totul fusese prea uşor. Ucigaşul acesta nu era aşa; nu comitea astfel de erori banale. Nu era aceeaşi persoană care pusese capul Sylviei Ottersen pe trunchiul unui om de zăpadă, care pusese la rece un poliţist în propriul lui congelator, care îi trimisese lui Harry o scrisoare în care îi scria Ar *trebui să te întrebi aşa: „Cine a făcut omul de zăpadă?“*

— Ce facem? întrebă Katrine. Îl arestăm noi înşine?

După intonaţie, Harry nu-şi dădu seama dacă era o întrebare sau o afirmaţie.

— Deocamdată aşteptăm, răspunse Harry. Până ce întăririle ajung pe poziţii. Apoi o să sunăm la uşă.

— Şi dacă el nu e acasă?

— Este.

— Da? De unde…?

— Priveşte fereastra livingului. Concentrează-ţi privirea.

Katrine se uită. Iar când lumina albă se modifică în spatele ferestrei mari panoramice, Harry observă că ea înţelese. Lumina provenea de la un ecran de televizor.

Aşteptară în tăcere. Nu se auzea niciun sunet. O cioară croncăni.

Apoi se lăsă iarăşi liniştea. Se auzi telefonul lui Harry sunând.

Întăririle ajunseseră pe poziţii.

Harry puse oamenii la curent. Nu dorea să vadă nicio uniformă până ce poliţiştii erau chemaţi, în afara cazului în care ei auzeau împuşcături sau strigăte.

— Pune-l pe vibraţii, zise Katrine după ce Harry închise telefonul.

Harry schiţă un zâmbet, se conformă cererii ei şi furişă o privire spre ea. Îşi aminti de chipul ei atunci când se deschisese uşa congelatorului. Însă acum pe chipul ei nu se citea nici teamă, nici încordare, ci doar concentrare. Puse telefonul în buzunarul de la haină şi auzi cum acesta se loveşte de revolver.

Coborâră din maşină, traversară strada şi deschiseră poarta. Zloata udă de pe jos li se lipea de încălţări. Harry îşi menţinu privirea aţintită asupra ferestrei, căutând umbre sau mişcări înspre peretele alb.

Apoi ajunseră pe pragul uşii. Katrine se uită scurt la Harry, care încuviinţă din cap. Femeia sună la sonerie. Dinăuntru se auzi un ding-dong profund şi ezitant.

Aşteptară. Niciun zgomot de paşi. Nicio umbră proiectată pe gemuleţul ferestrei de lângă uşă.

Harry făcu un pas în faţă şi îşi lipi urechea de geam, o cale simplă şi surprinzător de eficientă de a monitoriza o locuinţă. Nu auzi nimic, nici măcar televizorul. Se dădu trei paşi înapoi, apucă de streaşină de deasupra treptelor frontale, se ţinu bine şi se trase în sus, cât să vadă întregul living prin fereastră. Pe podea şedea o siluetă, cu picioarele încrucişate, cu spatele la el, îmbrăcată cu o haină cenuşie. O pereche de căşti enorme înconjurau capul siluetei, ca un halou negru. Un cablu se întindea de la căşti până la televizor.

— Nu ne aude deoarece are căşti pe urechi, zise Harry, lăsându-se jos la timp ca să o vadă pe Katrine prinzând mânerul broaştei de la uşă.

Uşa se deschise cu un sâsâit slab.

— Se pare că suntem bine-veniţi, rosti Katrine cu voce înceată, după care intră.

Prins nepregătit şi înjurând în sinea lui, Harry păşi după ea. Katrine ajunsese deja la uşa livingului, pe care o deschise. Rămase acolo până ce Harry veni lângă ea. Apoi Katrine se dădu înapoi, se lovi de un piedestal şi aşteptă ca vaza de pe acesta să nu se mai clatine.

Erau cel puţin şase metri între ei şi persoana care continua să şadă cu spatele la ei.

Pe ecran, un bebeluş încerca să meargă în vreme ce se ţinea de degetele arătătoare ale unei femei zâmbitoare. Lumina albastră a playerului DVD lucea sub televizor. Harry avu o clipă senzaţia de déjà-vu, senzaţia că avea să se repete o tragedie. Exact în acest mod: tăcere, un film casnic din vremurile fericite ale familiei, contrastul între

atunci şi acum, tragedia care se petrecuse deja şi care avea nevoie doar de o încheiere.

Katrine îi arătă ceva, dar Harry deja văzuse.

Arma zăcea în spatele siluetei, între un puzzle pe jumătate finalizat şi un Game Boy, şi arăta ca o jucărie. Un Glock 21, după cum bănuia Harry, simţind încordarea cum îi stârneşte adrenalina din corp.

Aveau de ales. Să stea la uşă, de unde să-l strige pe Becker şi să rişte consecinţele confruntării cu un om înarmat. Sau să-l dezarmeze pe acesta înainte ca el să-i vadă. Harry îşi lăsă o mână pe umărul colegei şi o trase în spatele lui, în vreme ce calcula în minte timpul de care Becker ar fi avut nevoie ca să se răsucească, să apuce arma, să ţintească şi apoi să tragă. Patru paşi mari i-ar fi fost suficienţi, iar în spatele lui Harry nu exista nicio lumină care să proiecteze vreo umbră, în vreme ce ecranul televizorului emitea prea multă lumină ca să mai reflecte altceva din exterior.

Harry inspiră adânc şi porni. Îşi lăsă piciorul cât putu de blând pe podeaua cu parchet. Spatele din faţa lui nu reacţionă. Se găsea la mijlocul celui de-al doilea pas mare când auzi zgomotul în spatele lui. Instinctiv îşi dădu seama că era vorba de vaza buclucaşă. Zări silueta rotindu-se şi văzu expresia de agonie de pe chipul lui Filip Becker. Harry încremeni, şi cei doi se holbară unul la celălalt. Ecranul TV din spatele lui Becker se înnegri. Becker deschise gura ca pentru a rosti ceva. În albul ochilor lui se vedeau dâre de sânge. Individul avea obrajii buhăiţi, ca şi cum ar fi plâns.

— Arma!

Era strigătul lui Katrine, iar Harry îşi înălţă din instinct privirea şi zări reflecţia fetei în ecranul negru. Katrine stătea la uşă, cu picioarele desfăcute, cu mâna întinsă în faţă, strângând cu ambele mâini un revolver.

Timpul păru să încetinească, să se transforme într-un material gros, inform, în care doar simţurile lui Harry continuau să funcţioneze în timp real.

Un poliţist instruit precum Harry ar fi trebuit automat să se arunce la podea şi să scoată arma. Însă mai exista ceva, ceva mai presus de instincte, dar care funcţiona cu o forţă mai mare decât acestea. Harry avea ulterior să-şi schimbe opinia, dar la început crezu că a acţionat aşa din pricina unei alte experienţe déjà-vu, vederea unui mort pe o podea, ucis de un glonte de poliţist din pricină că ştia că ajunsese la capătul drumului, că nu mai avea energia să se mai lupte cu alte fantome.

Harry păşi în dreapta, în raza armei colegei lui.

Auzi un clinchet moale. Sunetul unui cocoş de revolver activat, sunetul degetului slăbind apăsarea pe trăgaci.

Mâna lui Becker stătea apăsată pe podea, în apropiere de pistol.

Degetele şi carnea dintre ele erau albe. Ceea ce însemna că Becker îşi lăsase greutatea corpului pe ele. Cealaltă mână – dreapta – ţinea telecomanda. Dacă Becker s-ar fi îndreptat spre armă cu mâna dreaptă, din poziţia în care şedea şi-ar fi pierdut controlul.

— Nu mişca, ordonă Harry cu voce tare.

Becker nu făcu altceva decât să clipească de două ori din ochi, ca şi cum ar fi vrut să şteargă din faţa lui imaginile cu Harry şi Katrine. Harry merse mai departe calm, dar hotărât. Se aplecă să ia arma, care era surprinzător de uşoară. Atât de uşoară, încât ar fi fost imposibil să fie încărcată.

Harry ascunse arma în buzunarul de la haină, lângă propriul revolver, şi se lăsă pe vine. În ecranul televizorului se reflecta imaginea armei colegei lui îndreptată către ei doi, în vreme ce Katrine îşi schimba nervoasă poziţia de pe un picior pe celălalt. Harry întinse o mână către Becker, care se retrase ca un animal timid, şi îi dădu omului căştile jos de pe cap.

— Unde e Jonas? întrebă Harry.

Becker se uită la poliţist ca şi cum n-ar fi înţeles nici situaţia, nici limba în care i se vorbea.

— Jonas? repetă Harry. Apoi strigă: Jonas! Jonas, eşti aici?

— Şşşt, făcu Becker. Doarme.

Vocea lui părea ca de somnambul, ca şi cum el ar fi luat tranchilizante.

Becker arătă înspre căştile audio.

— Nu trebuie să se trezească.

Harry înghiţi în gol.

— Unde e?

— Unde? Becker îşi înclină capul şi se uită la poliţist, părând abia atunci să-l recunoască. În pat, evident. Toţi băieţii trebuie să doarmă în paturile lor.

Vocea lui crescu în intensitate, apoi scăzu, ca şi cum ar fi recitat din versurile unui cântec.

Harry îşi băgă mâna în celălalt buzunar al hainei şi scoase de acolo cătuşele.

— Întinde mâinile, ordonă el.

Becker clipi din nou.

— E pentru siguranţa ta, căută Harry să-l liniştească.

Era o replică intens folosită, una care era îndelung exersată la Academia de Poliţie, şi care avea ca scop principal relaxarea arestaţilor. În orice caz, când se auzi rostind-o, Harry îşi dădu instantaneu seama de ce intrase în linia de tragere. Şi nu din pricina fantomelor.

Becker îşi ridică mâinile înspre Harry, ca într-un supliciu, iar oţelul îi prinse încheieturile înguste şi păroase.

— Rămâi unde eşti, zise Harry. O să aibă ea grijă de tine.

Harry se îndreptă de spate şi se duse spre cadrul uşii, unde stătea Katrine. Colega lui îşi lăsase arma în jos şi îi zâmbi lui Harry cu o lucire curioasă în ochi. Undeva, în adâncurile acelor ochi, tăciunii păreau aprinşi.

— Eşti bine? întrebă Harry cu voce coborâtă. Katrine?

— Evident, râse ea.

Harry ezită o clipă. După care îşi continuă drumul în sus, pe scară. Îşi amintea unde era camera lui Jonas, dar deschise mai întâi celelalte uşi. Încerca să amâne clipa pe care o ura. Deşi în dormitorul lui Becker lumina era stinsă, Harry distingea conturul patului dublu. Cuvertura simplă fusese dată la o parte de pe o latură. Ca şi cum Becker ştia deja că soţia lui n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Apoi Harry ajunse în faţa camerei lui Jonas. Îşi goli mintea de orice gânduri şi imagini înainte de a deschide uşa. Un şir de obiecte metalice răsună melodios în întuneric. Chiar dacă nu vedea nimic, Harry ştia că micul curent de aer stârnit de deschiderea uşii mişcase din loc un şir scurt de ţevi înguste metalice, deoarece Oleg avea şi el clopoţei de vânt atârnaţi de tavanul din camera lui. Harry intră şi zări ceva sau pe cineva sub plapumă. Ascultă după o respiraţie. Nu auzi decât clopoţei continuând să vibreze, ca şi cum nu ar mai fi vrut să se potolească. Îşi lăsă mâna pe plapumă. Pentru o fracţiune de secundă încremeni de groază. Chiar dacă nu exista nimic în acea încăpere care să reprezinte o ameninţare fizică, Harry ştia prea bine de ce anume se temea. Deoarece altcineva, bătrânul lui şef Bjarne Møller, îi explicase odată. Se temea de umanitate.

Trase cu atenţie plapuma de pe trupul care se ascundea acolo. Era Jonas. În întuneric băiatul chiar părea să doarmă. Mai puţin ochii lui, larg deschişi şi holbându-se la tavan. Harry observă un plasture pe braţul băiatului. Se aplecă peste gura pe jumătate deschisă a băiatului şi îi atinse fruntea. Tresări când simţi pielea caldă şi un suflu slab de aer înspre urechea lui. Şi auzi o voce somnoroasă murmurând:

— Mami?

Harry fu complet nepregătit pentru propria reacţie. Poate că reacţionă aşa pentru că el se gândea la Oleg. Sau poate deoarece se gândea la el însuşi atunci când, băiat fiind, se trezise, gândindu-se că ea este încă în viaţă, şi se repezise în dormitorul părinţilor lui din Oppsal, unde văzuse patul dublu cu cuvertura dată complet la o parte de pe o latură.

Harry nu reuşi să-şi înăbuşe şuvoiul de lacrimi care îi umplu brusc ochii, până ce chipul lui Jonas se înceţoşă în faţa lui, după care se scurseră pe obraji, lăsând dâre fierbinţi pe pielea brăzdată de riduri şi ajungând la colţurile gurii.

PARTEA A PATRA

20

Ziua 17
OCHELARII DE SOARE

La ora şapte dimineaţa, Harry descuie uşa celulei 23 din blocul de arest preventiv. Becker stătea întins pe pat, complet îmbrăcat, şi se uita la el cu o expresie tâmpă pe chip. Harry puse scaunul pe care şi-l adusese din sala de întruniri în mijlocul celulei de cinci metri pătraţi alocate oaspeţilor nocturni şi arestaţilor preventiv din sediul central al Poliţiei, se aşeză pe marginea scaunului şi îi oferi lui Becker o ţigară din pachetul lui boţit de ţigarete Camel.

— Nu prea e legal să fumezi aici, nu-i aşa? zise Becker.

— Dacă aş sta aici aşteptând o condamnare pe viaţă, replică Harry, cred că mi-aş asuma riscul.

Becker se mulţumi să se uite fix la el.

— Fii serios, zise Harry. Nu vei găsi un loc mai bun ca să tragi câteva fumuri.

Profesorul rânji şi luă ţigara pe care Harry i-o scosese din pachet.

— Jonas se simte bine, ţinând cont de cele întâmplate, continuă Harry, scoţând şi bricheta. Am discutat cu soţii Bendiksen, care au fost de acord să îl ţină la ei câteva zile. A trebuit să mă cert puţin cu cei de la asistenţa socială, dar au acceptat şi ei. Iar presei nu le-am dat încă vestea arestării tale.

— De ce nu? întrebă Becker, inhalând cu grijă pe deasupra flăcării brichetei.

— O să revin la asta. Dar sunt sigur că înţelegi faptul că, dacă nu cooperezi, nu voi mai putea opri vestea.

— Aha, tu eşti poliţaiul bun. Iar cel care m-a interogat ieri este poliţaiul rău, nu?

— Corect, Becker. Eu sunt poliţaiul bun. Şi aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, neoficial. Orice îmi spui nu va fi şi nu poate fi folosit împotriva ta. Mă susţii în acest sens?

Becker ridică din umeri.

— Espen Lepsvik, cel care te-a interogat ieri, crede că minţi, zise Harry, suflând fumul albastru de ţigară drept înspre alarma de incendiu din tavan.

— În legătură cu ce?

— Când ai declarat că ai vorbit cu Camilla Lossius doar în garaj, după care ai plecat.

— Dar e adevărat. El ce crede?

— Ce ţi-a spus noaptea trecută. Că ai răpit-o, ai ucis-o şi apoi i-ai ascuns cadavrul.

— E o nebunie! izbucni Becker. Doar am discutat, asta a fost tot, şi ăsta e adevărul!

— De ce refuzi să ne spui despre ce aţi discutat?

— E o chestiune personală, v-am mai spus asta.

— Şi recunoşti că l-ai sunat pe Idar Vetlesen în ziua în care a fost găsit mort, dar să înţeleg că socoteşti şi acea conversaţie ca pe o chestiune personală?

Becker se uită în jurul lui, ca şi cum s-ar fi gândit că trebuie să existe o scrumieră undeva.

— Ascultă, n-am făcut nimic ilegal, dar nu doream să mai răspund la întrebări în lipsa avocatului meu. Iar el vine abia azi, mai încolo.

— Noaptea trecută ţi-am oferit un avocat care ar fi putut veni imediat.

— Vreau un avocat ca lumea, nu un… angajat al autorităţilor locale. Nu crezi că e vremea să îmi spui de ce crezi că i-am făcut ceva acestei neveste a lui Lossius?

Harry fu surprins de fraza folosită. Sau, mai exact, de referirea la Camilla. Această nevastă a lui Lossius.

— Dacă ea a dispărut, ar trebui să-l arestaţi pe Erik Lossius, continuă Becker. Nu întotdeauna soţul e cel care comite fapta?

— Ba da, răspunse Harry. Numai că el are un alibi; era la muncă la ora dispariţiei ei. Motivul pentru care te afli aici este acela că noi credem că tu eşti Omul de zăpadă.

Lui Becker îi căzu falca. Clipi din ochi, aşa cum procedase şi în livingul din Hoffsveien cu o noapte înainte. Harry arătă înspre fumul de ţigară care se răsucea în spirală dintre degetele lui.

— Va trebui să tragi un pic din ea ca să nu pornim alarma.

— Omul de zăpadă? izbucni Becker. Dar ăla era Vetlesen, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Harry. Ştim că nu era el.

Becker clipi de două ori înainte de a izbucni într-un hohot de râs atât de amar, încât părea un acces de tuse.

— Deci de aceea n-a avut loc nicio scurgere de informaţie către presă. Nu trebuie să se afle că aţi dat-o în bară. Dar între timp căutaţi cu disperare omul care trebuie. Sau unul potenţial.

— Corect, zise Harry, trăgând din propria ţigară. Iar în acest moment ăla eşti tu.

— În acest moment? Credeam că rolul tău este de a mă convinge că tu ştii totul, ca eu să mărturisesc pe loc.

— Dar nu ştiu nimic, replică Harry.

Becker închise un ochi.

— Ce păcăleală mai e şi asta?

Harry ridică din umeri.

— E doar vorba de instinct. Am nevoie ca tu să mă convingi că eşti nevinovat. Scurtul interogatoriu de azi-noapte mi-a întărit impresia că eşti un om cu multe lucruri de ascuns.

— N-aveam nimic de ascuns. Adică, nu *am* nimic de ascuns. Şi nu văd de ce ţi-aş spune ţie ceva dacă eu nu am făcut nimic rău.

— Ascultă-mă cu atenţie, Becker. Eu nu cred că eşti Omul de zăpadă sau că ai omorât-o pe Camilla Lossius. Şi mai cred că eşti o persoană raţională, care gândeşte. Genul de persoană care poate să aprecieze că vei avea mai puţin de suferit dacă îmi dezvălui chestiuni personale mie, aici şi acum, decât să citeşti în ziarele de mâine că profesorul Filip Becker a fost arestat sub bănuiala de a fi cel mai faimos criminal al Norvegiei. Deoarece tu ştii că, fie şi în cazul în care acuzaţiile ar fi retrase şi ţi s-ar da drumul a doua zi, numele tău va fi pe vecie legat de acele titluri de o şchioapă. Ca şi numele fiului tău.

Harry se uită cum mărul lui Adam se ridică şi coboară pe gâtul neras al lui Becker. Urmări cum creierul omului ajunge la concluzii logice. Concluzii simple. Apoi răbufnirea veni, cu un ton iritat pe care iniţial Harry îl crezu datorat gustului neobişnuit al ţigării.

— Birte, nevasta mea, era o târfă.

— Cum?

Harry încercă să-şi mascheze şocul.

Becker lăsă ţigara să cadă pe podea, se aplecă în faţă şi scoase un carneţel negru din buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Am descoperit chestia asta a doua zi după dispariţia ei. Se afla în sertarul ei de la comodă, la vedere. La prima vedere, părea destul de banal. O agendă banală cu însemnări pentru ea însăşi şi numere de telefon. Asta era pentru mine atunci când m-am apucat să verific numerele în cărţile de telefoane şi am constatat că aceste numere nu există. Erau coduri. Însă mă tem că nevasta mea nu prea se pricepea să scrie codificat. Am avut nevoie de mai puţin de o zi ca să le sparg pe toate.

Erik Lossius deţinea Rydd & Flytt, o firmă de transport bunuri care îşi găsise o nişă pe o piaţă altfel extrem de puţin profitabilă din pricina preţurilor standardizate, a marketingului agresiv, a forţei de muncă ieftine din străinătate şi a contractelor care pretindeau plata cu bani gheaţă imediat ce vehiculele erau încărcate cu bunuri, dar înainte de a pleca spre destinaţie. Lossius nu pierduse niciodată bani cu vreun client, deoarece, printre altele, contractul tipărit cu litere mici stipula că orice plângeri legate de daune sau furturi în timpul transportului trebuiau făcute în mai puţin de 48 de ore, ceea ce, în practică, însemna că 90 la sută din plângerile destul de numeroase ajungeau prea târziu şi, ca atare, puteau fi ignorate. Cât despre cele 10 procente

rămase, Erik Lossius concepuse o serie de rutine prin care să se facă inaccesibil sau prin care să încetinească procedurile obişnuite, astfel încât totul devenea atât de chinuitor, încât chiar şi aceia care pierduseră televizoare cu plasmă sau îşi văzuseră pianele distruse în cursul mutării lor renunţau la plângeri până la urmă.

Erik Lossius intrase în această industrie la o vârstă fragedă, alături de fostul proprietar al firmei Rydd & Flytt. Proprietarul era un prieten al tatălui lui Erik, iar tatăl lui îi găsise o slujbă acolo.

— Băiatul e prea agitat ca să meargă la şcoală şi prea deştept ca să devină escroc, zisese tatăl lui. Îl poţi lua la tine?

Ca agent de vânzări, lucrând cu comision, Erik se distinsese rapid prin farmec personal, eficienţă şi brutalitate. Moştenise ochii căprui ai mamei şi părul cârlionţat al tatălui şi avea o constituţie atletică; în special femeile hotărau să nu mai obţină cotaţii de la alte firme de transport, ci să semneze un contract pe loc, cu Erik. Iar el era inteligent şi priceput la cifre şi intrigi în rarele ocazii când compania participa la licitaţii pentru contracte mai mari. Preţul serviciului era fixat jos, iar cotele de plată în caz de daune sau pierderi sus. Cinci ani mai târziu, firma se bucura de profituri substanţiale şi Erik devenise mâna dreaptă a patronului în cele mai multe zone ale afacerii. În timpul unei misiuni relativ uşoare de mutare mobilier, chiar înainte de un Crăciun – mutarea unei mese către noul birou al lui Erik, aflat alături de biroul patronului, la primul etaj – proprietarul suferise un atac de cord şi decedase. În zilele care urmaseră, Erik o liniştise pe văduvă cum se pricepuse mai bine – şi se pricepea bine la astfel de treburi – astfel că la o săptămână după funeralii cei doi conveniseră asupra unei sume aproape simbolice de bani care să fie transferaţi de la angajat la soţia patronului şi care reflecta ceea ce Erik subliniase ca fiind „o afacere mică pe o piaţă extrem de puţin profitabilă, cu riscuri mari şi marje de profit inexistente“. Însă, continuase el, cel mai important lucru era acela că cineva avea să continue munca de o viaţă a soţului femeii. O lacrimă luci în ochii căprui ai lui Erik în timp ce rostea vorbele, iar femeia îşi lăsase mâna tremurândă peste mâna lui şi îi spusese să vină personal la ea din când în când ca să o ţină la curent cu treburile. Cu asta, Lossius devenise proprietarul Rydd & Flytt, şi primul lucru pe care îl făcuse în noua lui calitate fusese să arunce la gunoi toate plângerile scrise, să rescrie contractele şi să trimită circulare tuturor reşedinţelor din cartierul de bogătaşi West End al oraşului Oslo, unde rezidenţii se mutau frecvent şi erau cei mai sensibili la chestiuni legate de preţuri.

Când Erik Lossius împlinise treizeci de ani, deţinea suficienţi bani ca să-şi cumpere două limuzine BMW, o reşedinţă de vară în nordul oraşului Cannes şi o casă de cinci sute de metri pătraţi, undeva în Tveita, unde blocurile înalte în care el crescuse nu blocau lumina

soarelui. Pe scurt, ajunsese să şi-o permită pe Camilla Sandén.

Camilla provenea din rândurile proprietarilor de fabrici de îmbrăcăminte sărăciţi de condiţiile economice. Era din Blommenholm, o zonă la fel de străină pentru fiul muncitorului precum vinul franţuzesc pe care el acum îl depozita în pivniţa lui din Tveita. Însă atunci când intrase în casa aceea mare şi văzuse toate lucrurile care trebuiau mutate, descoperise ceea ce îi lipsea şi, ca atare, trebuia să deţină: clasă, stil, splendoare a trecutului şi o superioritate naturală pe care politeţurile şi zâmbetele nu făceau altceva decât să o sublinieze. Toate acestea erau personificate de fiica familiei, Camilla, care stătea pe balcon şi privea dincolo de fiordul Oslo printr-o pereche de ochelari mari de soare care, din câte se pricepea Erik, puteau fi cumpăraţi de la orice benzinărie, dar care pe nasul ei deveneau Gucci, Dolce & Gabbana sau cum naiba se mai chemau alte mărci de renume.

Între timp aflase cum se chemau toate mărcile.

Mutase toate lucrurile lor, mai puţin vreo două tablouri care trebuiau vândute, într-o casă mai mică, la o adresă mai puţin de soi şi nu primise niciodată vreo plângere legată de pierderea lucrului pe care şi-l însuşise cu bună ştiinţă din grămada de obiecte. Părinţii ei nu dovediseră nici cel mai mic semn de dezaprobare legat de alegerea fetei lor nici măcar atunci când Camilla Lossius stătea în faţa bisericii din Tveita ca mireasă, cu coloanele mari ale bisericii pe post de martori tăcuţi. Poate din pricină că observaseră că Erik şi Camilla se completau; lui îi lipsea rafinamentul, ei îi lipseau banii.

Erik o trata pe Camilla ca pe o prinţesă, iar ea îl lăsa să o facă. Îi dădea tot ce-şi dorea, o lăsa în pace în dormitor de câte ori dorea ea şi nu-i cerea mai mult decât să se facă frumoasă atunci când ei doi ieşeau în oraş sau invitau la ei, la cină, „cupluri cu care se împrieteniseră“ – adică prieteni din copilăria lui. Ea se întreba din când în când dacă el chiar o iubea şi treptat începuse să nutrească o afecţiune profundă pentru fostul băiat ambiţios şi energic din Oslo East.

În ce-l privea, Erik era extrem de fericit. Ştiuse de la început că soţia lui nu făcea parte din tagma femeilor înfocate; de fapt, în ochii lui, ăsta fusese unul dintre lucrurile care o situaseră pe ea pe un plan mai înalt decât fetele cu care era obişnuit. Nevoile lui fizice erau îndeplinite prin contacte intime cu clientele. Erik ajunsese la concluzia că trebuia să existe ceva în natura mutării dintr-o casă care îi făcea pe oameni sentimentali, nefericiţi şi deschişi unor experienţe noi. În orice caz, se cupla cu femei singure, separate, cu prieten sau măritate pe saltele înfăşurate în plastice şi pe podele din parchet proaspăt spălat, printre cutii de carton pline cu lucruri şi pereţi goi care reflectau sunetele, în vreme ce se întreba care avea să fie următorul cadou pe care i-l va cumpăra Camillei.

Partea cea mai bună a unui astfel de aranjament era aceea că, în mod firesc, el n-avea să se mai vadă niciodată cu acele femei. Ele aveau să se mute şi să dispară din viaţa lui. Şi chiar aşa se întâmpla. Cu o excepţie.

Birte Olsen era brunetă, dulce şi avea un corp de revista *Penthouse*. Era mai tânără ca el, iar vocea subţire şi limbajul folosit o făceau să pară chiar şi mai tânără. Era însărcinată în două luni şi se muta din zona lui de Tveita către Hoffsveien împreună cu viitorul tată, un bărbat din West End cu care avea să se mărite. Era genul de mişcare cu care Erik Lossius se putea identifica. Şi nu se putea abţine de la a nu face sex cu ea – îşi dăduse seama de asta după ce o regulase pe un scaun rotativ simplu în mijlocul unei încăperi golite de mobilă.

Pe scurt, Erik Lossius îşi găsise perechea.

Da, chiar aşa, şi asta deoarece se gândea la ea ca un bărbat, unul care nu pretindea că ea ar fi vrut altceva de la el: să se reguleze cu celălalt în neştire. Într-un fel, aşa şi făcuseră. Începuseră să se întâlnească în orice condiţii, în apartamente goale, din care se mutau obiecte sau în care se muta mobilă, cel puţin o dată pe lună, întotdeauna sub spectrul riscului de a fi prinşi. Erau rapizi, eficienţi, cu ritualuri bine stabilite şi fără variaţii. Cu toate astea, Erik Lossius abia aştepta aceste întâlniri, ca un copil care aşteaptă Crăciunul – adică cu o bucurie sinceră, simplă, care doar creştea în intensitate în urma certitudinii că totul avea să rămână neschimbat, că aşteptările lor aveau să fie îndeplinite. Trăiau vieţi paralele, aveau realităţi paralele, iar toate astea păreau să li se potrivească de minune atât lui, cât şi ei. Ca atare, continuaseră să se vadă, întrerupţi fiind doar de naşterea copilului ei – petrecută din fericire prin cezariană – de câteva vacanţe rezonabil de lungi şi de o perioadă de tratament pentru o boală cu transmitere sexuală, provenită dintr-o sursă pe care el nici nu a dorit, nici nu reuşi să o identifice. Trecuseră aşa zece ani, iar acum, în faţa lui Erik Lossius, stând pe o cutie de carton într-un apartament pe jumătate golit de lucruri din Torshov, şedea un bărbat înalt, cu capul pleşuv şi cu o voce iritantă, care îl întreba dacă o cunoscuse pe Birte Becker.

Erik Lossius înghiţi în sec.

Individul se prezentase ca fiind Harry Hole, inspector de la divizia Omucideri, dar arăta mai degrabă ca unul din hamalii de la firma lui decât ca un inspector de orice fel. Ofiţerii de poliţie cu care Erik discutase după ce raportase dispariţia Camillei erau de la unitatea Persoane Dispărute. În orice caz, când inspectorul de acum îşi arătase legitimaţia, Erik se gândise imediat că omul avea veşti despre Camilla. Şi cum ofiţerul din faţa lui nu sunase înainte, ci îl urmărise până acolo, Erik se temea că veştile erau proaste. În consecinţă, îşi trimisese echipa de hamali afară şi îl rugase pe inspector să ia un loc în vreme

ce el căută o ţigară şi încercă să se pregătească pentru ceea ce avea să urmeze.

— Ei bine? întrebă inspectorul.

— Birte Becker? repetă Erik Lossius, încercând să-şi aprindă ţigara şi să gândească repede în acelaşi timp.

Nu-i reuşi niciuna din tentative. Isuse, nu era în stare nici măcar să gândească lent.

— Apreciez faptul că trebuie să vă câştigaţi stăpânirea de sine, zise inspectorul, scoţându-şi propriul pachet de ţigări. Nu vă grăbiţi.

Erik se uită cum inspectorul îşi aprinde un Camel, apoi se aplecă în faţă când poliţistul întinse bricheta şi pentru el.

— Mersi, mormăi Erik, trăgând din ţigară cu asemenea forţă, încât tutunul din ea sfârâi.

Fumul îi umplu plămânii. Avu senzaţia unei injecţii cu nicotină direct în sânge, care îi îndepărtă toate ezitările. Mereu se gândise că povestea asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu; că poliţia va descoperi cumva o legătură între el şi Birte şi va veni să-i pună întrebări. Însă pe atunci se îngrijora doar în privinţa modului cum va reuşi să păstreze povestea departe de urechile Camillei. Acum totul era altfel. Mai exact, din acel moment înainte. Deoarece până în acel moment el nu-şi dăduse seama că poliţia ar putea crede că există o legătură între cele două dispariţii.

— Soţul lui Birte, Filip Becker, a dat peste un carnet în care Birte scrisese un soi de cod uşor de descifrat, rosti poliţistul. Erau acolo numere de telefon, date şi mesaje scurte. Care nu lăsau nicio îndoială asupra faptului că Birte se întâlnea în mod regulat cu alţi bărbaţi.

— Bărbaţi? îi scăpă lui Erik.

— Dacă vă consolează cu ceva, Becker credea că sunteţi cel cu care se vede cel mai des. Am motive temeinice să cred că vă vedeaţi în locuri şi la adrese foarte diverse, adăugă Harry.

Simţind că pluteşte într-o barcă în timp ce vede un val imens crescând la orizont, Erik nu răspunse.

— Aşadar, Becker v-a găsit adresa, a luat cu el arma de jucărie a fiului său – o imitaţie cu aspect foarte credibil de Glock 21 – şi s-a dus în Tveita ca să vă aştepte să veniţi acasă. Să vă ameninţe ca să vă facă să spuneţi tot ce ştiţi, astfel încât să ne poată transmite nouă numele dumneavoastră. A urmărit maşina până în garaj, dar s-a dovedit că la volan era soţia.

— Şi atunci el… el…

— I-a spus ei totul, da.

Erik se ridică de pe cutia de carton şi se duse la fereastră. Apartamentul avea vedere spre parcul Torshov şi spre oraşul scăldat în lumina palidă a soarelui de dimineaţă. Lui Erik nu-i plăceau vechile blocuri de apartamente cu vedere spre oraş. Însemnau scări de urcat.

Cu cât vederea era mai bună, cu atât erau mai multe scări şi cu cât mai exclusiviste erau apartamentele, cu atât erau mai mari plăţile pentru daune şi mai multe zilele libere pe care oamenii lui şi le luau pe caz de boală. Însă aşa decurgeau lucrurile atunci când îţi asumai riscul de a menţine tarife fixe şi scăzute; întotdeauna câştigai în faţa competiţiei pentru treburile cele mai infecte. În timp există un preţ de plătit pentru toate riscurile asumate. Erik inspiră adânc şi auzi poliţistul agitându-şi picioarele pe podeaua de lemn. Ştia. Detectivul ăsta n-avea să se lase păcălit de nicio tactică de întârziere. Ăsta era un raport cu pagube pe care el unul nu avea cum să-l mai arunce la coşul de gunoi. Birte Olsen, acum Becker, avea să fie primul client faţă de care el avea să sufere o pierdere.

—După aia mi-a spus că are o relaţie cu Birte Becker de peste zece ani, zise Harry. Şi că atunci când s-au cunoscut şi au făcut prima dată sex ea era însărcinată cu soţul ei.

— Eşti însărcinată cu o fată sau un băiat, îl corectă Rakel, bătând perna cu palma ca să-l vadă mai bine pe Harry. Sau de către soţul ei.

— Mmm, făcu Harry, lăsându-se pe un braţ şi întinzându-se deasupra ei ca să ia pachetul de ţigări de pe noptieră. Nu mai mult de optzeci la sută din cazuri.

— Cum?

— S-a spus la radio că între cincisprezece şi douăzeci la sută dintre toţi copiii din Scandinavia au un alt tată decât se crede. Harry scoase o ţigară din pachet şi o ridică în lumina după-amiezii care se strecura pe sub jaluzele. Împărţim una?

Rakel încuviinţă din cap fără să vorbească. Nu fuma, dar ei doi împărţiseră întotdeauna o ţigară după ce făceau dragoste. Prima dată când Rakel ceruse să guste din ţigara lui spusese că o face deoarece vrea să se simtă la fel ca el, să fie la fel de otrăvită şi stimulată ca el, să se apropie cât poate de mult de el. Iar el se gândise la toate drogatele pe care le cunoscuse şi care îşi luaseră prima doză din cine ştie ce motiv idiot, aşa că refuzase. Însă Rakel îl convinsese, şi în cele din urmă şi treaba asta devenise un ritual. După ce făceau dragoste lent, savurând-o, ţigara părea o extensie a actului lor de amor. Alteori semăna cu fumatul pipei păcii după o bătălie.

— Însă el avea alibi pentru întreaga seară când a dispărut Birte, zise Harry. O „noapte cu băieţii“ în Tveita, care a început la ora şase şi a durat toată noaptea. Cel puţin zece martori, e drept că ameţiţi zdravăn în cea mai mare parte a timpului, dar nimănui nu i s-a permis să plece acasă înainte de ora şase dimineaţa.

— De ce ţineţi secret faptul că Vetlesen nu a fost Omul de zăpadă?

— Câtă vreme adevăratul Om de zăpadă crede că noi suntem convinşi că am pus mâna pe criminal o să se dea la fund, poate, şi n-o

să mai comită alte crime. În plus, nu va mai fi atât de războinic dacă va crede că vânătoarea a luat sfârşit. Între timp, noi ne putem apropia de el în linişte…

— Sesizez ceva ironie aici?

— Poate, răspunse Harry, dându-i ei ţigara.

— Deci tu nu prea crezi aşa ceva?

— Cred că superiorii noştri au multe motive să ascundă faptul că nu Vetlesen era omul nostru. Superintendentul-şef şi Hagen au ţinut conferinţa de presă în clipa când se felicitau reciproc pentru rezolvarea cazului…

Rakel oftă.

— Şi cu toate astea, din când în când îmi lipseşte sediul central al Poliţiei.

— Mmm.

Rakel studie ţigara.

— Ai fost vreodată necredincios, Harry?

— Defineşte necredincios.

— Să faci sex cu altcineva în afară de partenera ta.

— Da.

— Adică în vremea când erai cu mine.

— Ştii că nu pot fi absolut sigur.

— Bine, atunci când erai treaz.

— Nu, niciodată.

— Aşadar, cum te gândeşti la mine prin prisma acestui lucru? La faptul că sunt aici acum?

— E o întrebare-capcană?

— Vorbesc serios, Harry.

— Ştiu. Doar că nu ştiu dacă am chef să răspund la asta.

— Atunci nu-ţi mai dau ţigara.

— Mmm. Bine. Cred că tu ai impresia că mă vrei pe mine, dar ţi-ai dori să-l fi dorit pe el.

Cuvintele rămaseră suspendate ca şi cum s-ar fi imprimat în întuneric.

— Eşti aşa de… detaşat, izbucni Rakel, dându-i ţigara lui Harry şi încrucişându-şi braţele.

— Poate că n-ar trebui să discutăm despre asta? propuse Harry.

— Dar eu trebuie să discut! Nu înţelegi? Altfel înnebunesc. Doamne, am înnebunit deja dacă sunt aici, acum…

Îşi trase plapuma până la bărbie.

Harry se răsuci şi se trase aproape de ea. Deja înainte de a o fi atins ea îşi închisese ochii, îşi dăduse capul pe spate, iar dintre buzele întredeschise i se auzea respiraţia începând să se accelereze. Iar el se gândi: Cum de reuşeşte? De la ruşine la abandon sexual într-o clipită? Cum poate ea să fie aşa de… detaşată?

— Crezi… zise el, văzând cum ochii ei se deschid şi privesc în tavan de surprindere şi frustrare că mângâierea aşteptată nu se materializase… că un soi de conştiinţă păcătoasă ne face atât de lacomi? Că suntem necredincioşi nu în pofida ruşinii, ci din pricina ei?

Rakel clipi de câteva ori din ochi.

— E ceva în chestia asta, rosti ea tărăgănat. Dar nu e totul. Nu de data asta.

— De data asta?

— Da.

— Te-am mai întrebat o dată, şi atunci ai spus…

— Minţeam, i-o reteză ea. Am fost necredincioasă şi înainte.

— Mmm.

Rămaseră tăcuţi, ascultând zumzetul îndepărtat al traficului de după-amiază de pe Piletstredet. Rakel venise la el direct de la muncă; el cunoştea programul lui Rakel şi al lui Oleg şi mai ştia că ea trebuia să plece în curând.

— Ştii ce urăsc la tine? zise ea în cele din urmă, trăgând uşor de urechea lui. Eşti atât de mândru şi de încăpăţânat, încât nici măcar nu poţi să întrebi dacă tu ai fost subiectul.

— Ei bine, rosti Harry, luând ţigara pe jumătate consumată şi admirând trupul gol al lui Rakel, care sărise din pat, de ce aş vrea să ştiu aşa ceva?

— Din acelaşi motiv pentru care a vrut să ştie soţul lui Birte. Ca să dezvăluie minciuna. Ca să expună adevărul.

— Crezi că adevărul l-ar face pe Filip Becker mai puţin nefericit?

Rakel îşi trase puloverul peste cap. Era un pulover negru, mulat, din lână netoarsă, care stătea drept peste pielea ei moale. Lui Harry îi trecu prin minte gândul că, dacă era să fie gelos pe ceva, acel ceva era puloverul.

— Ştii ce, domnule Hole? Pentru cineva a cărui slujbă este să descopere adevăruri neplăcute, cu siguranţă că îţi place să trăieşti în minciună.

— Bine, zise Harry, stingând ţigara în scrumieră. Dă-i drumul atunci.

— S-a întâmplat la Moscova, în vreme ce eram cu Fjodor. Era un ataşat la ambasada norvegiană cu care mă antrenasem. Ne-am îndrăgostit până peste cap unul de altul.

— Şi?

— Şi el era într-o relaţie. Când eram amândoi pe punctul de a încheia relaţiile cu partenerii noştri, partenera lui a făcut prima mutare şi i-a spus că e însărcinată. Iar cum eu am în general un simţ aparte pentru distanţele pe care bărbaţii sunt dispuşi să le străbată… Trăgându-şi cizmele, Rakel îşi muşcă buza de sus. În mod evident alesesem pe cineva care n-avea să renunţe la responsabilităţile lui. A

cerut să fie transferat înapoi în Oslo, după care nu ne-am mai văzut niciodată. Iar Fjodor şi cu mine ne-am căsătorit.

— Şi imediat după aceea ai rămas gravidă?

— Da. Rakel îşi închise haina până sus şi se uită la Harry. M-am întrebat uneori dacă am făcut-o ca să uit de el. Şi dacă Oleg a fost un produs nu al iubirii, ci al răului de iubire. Crezi că aşa a fost?

— Habar n-am, replică Harry. Ştiu doar că e un produs pe cinste. Rakel îi zâmbi în chip de recunoştinţă şi se aplecă pentru a-l săruta pe frunte.

— Nu ne vom mai vedea niciodată, Hole.

— Evident că nu, zise el, ridicându-se în capul oaselor şi holbându-se la peretele gol până ce auzi uşa grea de la stradă închizându-se în urma lui Rakel cu un pocnet surd.

După aceea se duse la bucătărie, dădu drumul la robinet şi luă un pahar din dulap. În vreme ce aştepta ca apa să se răcească, privirea lui căzu pe calendarul cu poza lui Oleg şi Rakel în rochia albastră ca seninul cerului, apoi pe podeaua de sub el. Pe linoleum se vedeau două urme umede de încălţăminte. Probabil lăsate de Rakel.

Îşi puse haina şi cizmele, dădu să plece, apoi se întoarse, înşfăcă revolverul de serviciu Smith & Wesson din partea de sus a garderobei şi îl înghesui în buzunarul de la haină.

Actul de dragoste consumat continua să existe adânc în trupul lui, ca un fior de bunăstare, ca o uşoară intoxicaţie. Ajunsese la uşa de la stradă când un sunet, un clinchet, îl făcu să se răsucească pe călcâie şi să se uite cu atenţie în curte, unde întunericul era mai dens decât pe stradă. Intenţiona să-şi vadă mai departe de drum şi probabil ar fi făcut asta. Dacă nu ar fi fost urmele. Urmele de încălţăminte de pe linoleum. Aşa că se duse în curte. Luminile gălbui de la ferestrele de deasupra lui reflectau resturile de zăpadă rămase în locurile unde nu ajungea soarele. Obiectul se găsea la intrarea înspre cămările de la subsol. O siluetă gârbovită cu capul înclinat, pietre mari în loc de ochi şi un zâmbet confecţionat din pietricele şi îndreptat spre el. Zâmbetul tăcut reverbera printre zidurile de cărămidă şi se amesteca astfel cu un ţipăt isteric pe care Harry îl recunoscu ca fiind al lui, în vreme ce înşfăca lopata de zăpadă de lângă treptele spre subsol şi se apuca să lovească furios şi violent cu ea. Marginea metalică ascuţită a uneltei lovi sub cap, desprinzându-l de trup şi trimiţând zăpada udă drept în zid. Următoarea lovitură despică pieptul omului de zăpadă, iar o a treia împrăştie resturile pe asfaltul negru din mijlocul curţii. Harry rămase locului gâfâind, când auzi un alt clinchet în spatele lui. Ca un sunet de revolver care e armat. Cu o singură mişcare fluidă se răsuci pe călcâie, aruncă lopata din mână şi scoase din buzunar revolverul negru.

Muhammad şi Salma stăteau lângă gardul de lemn, sub mesteacănul

bătrân, şi se holbau muţi la vecinul lor, cu ochi de copii, măriţi de groază. Ţineau în mâini crengi uscate. Crengile semănau cu nişte braţe elegante pentru un om de zăpadă dacă Salma nu şi-ar fi frânt-o pe a ei în două din pricina groazei.

— O… mul nostru de zăpadă, îngăimă Muhammad.

Harry vârî la loc revolverul în haină şi închise ochii. Înjurându-se singur, înghiţi în sec şi comandă creierului său să se calmeze. Apoi îşi redeschise ochii. Pe sub irişii căprui ai Salmei se adunaseră lacrimi.

— Îmi pare rău, şopti Harry. Vă ajut să faceţi altul.

— Vreau să merg acasă, şopti Salma cu voce îngroşată.

Muhammad îşi luă sora mai mică de mână şi o conduse acasă, făcând un ocol larg pe lângă poliţist.

Harry simţea răceala armei în palmă. Clinchetul. Crezuse că e sunetul cocoşului ridicat. Însă se înşelase, evident; această fază a procedurii de tragere este lipsită de zgomot. Ce se aude este sunetul cocoşului lăsat la loc, sunetul focului care nu a fost tras, sunetul rămânerii în viaţă. Îşi scoase din nou arma la vedere. Ţinti înspre sol şi apăsă trăgaciul. Cocoşul nu se mişca. Cocoşul începu să se ridice abia când ajunse să forţeze trăgaciul la circa o treime din cursă şi ajunsese să creadă că arma se putea descărca în orice clipă. Dădu drumul trăgaciului. Cocoşul căzu la loc pe poziţia lui, cu un clinchet metalic. Harry auzi din nou acel sunet. Şi îşi dădu seama că oricine ar fi apăsat trăgaciul atât de tare încât cocoşul să înceapă să se ridice avea intenţia să tragă.

Se uită spre ferestrele apartamentului său de la etajul doi. Erau întunecate, şi în acea clipă prin minte îi trecu un gând: habar n-avea ce se petrecea în spatele acelor geamuri atunci când el nu era acasă.

Erik Lossius stătea tăcut la fereastra biroului şi medita. La cât de puţin ştiuse ce se petrecea în spatele ochilor căprui ai lui Birte. La faptul că i se părea mai rău că ea mai fusese şi cu alţi bărbaţi decât că dispăruse şi că acum probabil era moartă. Dorindu-şi ca soţia lui, Camilla, să fi fost mai degrabă ucisă de un asasin decât ca el să o piardă astfel. Însă cel mai tare Erik Lossius se gândea că trebuia să o fi iubit pe Camilla. Şi încă o iubea. Sunase la părinţii ei, dar ei nu auziseră nicio veste de la ea. Poate că ea se dusese la vreuna dintre prietenele ei din Oslo West despre care aflase doar din auzite.

Privi cum amurgul se lasă treptat peste Groruddalen, estompând detaliile peisajului. Nu mai avea nimic de făcut în acea zi, dar nu avea chef să se ducă acasă în clădirea aia mult prea mare şi prea pustie. Nu încă. În dulapul din spatele lui se găsea un bufet cu băuturi, din aşa-numitul fond de completare încropit din sticle luate din baruri mutate dintr-un loc în altul. Însă nu avea şi apă minerală pentru un cocteil. Îşi turnă gin în ceaşca de cafea şi reuşi să ia o gură înainte de a suna

telefonul de pe birou. Recunoscu pe afişaj codul internaţional al Franţei. Numărul nu se afla pe lista de clienţi cu reclamaţii, aşa că apucă receptorul.

Ştiu că e soţia lui după răsuflare, chiar înainte ca ea să scoată vreo vorbă.

— Unde eşti? întrebă el.

— Tu unde crezi?

Vocea ei suna extrem de îndepărtată.

— Şi de unde suni?

— Din Casper.

Asta era cafeneaua aflată la trei kilometri distanţă de reşedinţa lor de vară.

— Camilla, te caută poliţia.

— Chiar aşa?

Camilla vorbea ca şi cum ar fi moţăit pe o saltea la soare. Plictisită, îndeplinind nişte proceduri de mimare a interesului, cu acea nonşalanţă politicoasă, dar distantă, căreia el îi căzuse pradă cu atâţia ani în urmă pe acel balcon din Blommenholm.

— Eu… începu el.

Dar se opri. Ce putea spune?

— Mi-am zis că e corect să te sun eu înaintea avocatului nostru, rosti ea.

— Avocatul *nostru?*

— Al familiei mele, preciză ca. Unul dintre cei mai buni în astfel de chestiuni, mă tem. O să pledeze pentru împărţirea pe din două a bunurilor şi banilor. Vom cere casa şi o vom obţine, chiar dacă n-o să ascund nimănui faptul că intenţionez să o vând.

„E de la sine înţeles“, îşi zise el.

— Vin acasă peste cinci zile. Până atunci presupun că te vei fi mutat deja.

— E cam din scurt, replică el.

— Te descurci. Am auzit că nimeni nu lucrează mai ieftin sau mai rapid ca Rydd & Flytt.

Camilla pronunţă numele firmei cu asemenea dezgust, încât el se strânse în sinea lui. Aşa cum se strânsese de când avusese acea conversaţie cu inspectorul Hole. Ajunsese o pătură spălată la o temperatură prea mare, devenise prea mic pentru ea, inutilizabil. Cu aceeaşi certitudine cu care ştia că acum, în acel moment, o iubea mai mult ca oricând înainte, ştia şi că o pierduse în mod irevocabil, că nu avea să existe nicio împăcare. Iar după ce ea închise, el o văzu cu ochii minţii mijind ochii înspre apus pe Riviera Franceză printr-o pereche de ochelari pe care şi-i cumpărase cu douăzeci de euro, dar care pe nasul ei păreau nişte ochelari de trei mii de coroane de la Gucci sau Dolce & Gabbana sau… uitase cum se numesc celelalte

mărci.

Harry condusese până în vârful crestei Holmenkollen, din partea de vest a oraşului. Îşi parcase maşina la centrul sportiv, în parcarea mare şi pustie, apoi urcase pe jos pe Holmenkollen. Acolo se oprise pe promontoriul de lângă trambulina de schi, unde el şi câţiva turişti veniţi în extrasezon se zgâiau acum la tribunele mari şi pustii de pe ambele laturi ale zonei de aterizare, la iazul din capăt, secat iarna, şi la oraşul care se întindea dedesubt spre fiord. O privelişte oferă perspectivă. Nu aveau nicio dovadă concretă. Omul de zăpadă fusese atât de aproape, încât ei avuseseră senzaţia că nu trebuie decât să întindă mâna după el ca să-l aresteze. Însă el le scăpase din nou printre mâini, ca un boxer profesionist viclean. Inspectorul se simţea bătrân, greoi şi neîndemânatic. Unul dintre turişti se uita la el. Greutatea revolverului de serviciu îi trăgea haina în jos în partea dreaptă. Pe urmă cadavrele, unde naiba erau cadavrele? Chiar şi leşurile îngropate apăreau la suprafaţă cândva. Oare individul folosea acid?

Harry simţi primele semne ale resemnării. Nu, nu avea să se resemneze! La cursul FBI examinaseră cazuri în care fusese nevoie de mai bine de zece ani pentru prinderea unui criminal. De regulă, fiecare caz părea să se fi rezolvat datorită unui mic detaliu aleator. În orice caz, ceea ce rezolvase de fapt cazurile fusese încăpăţânarea oamenilor de a nu renunţa, de a parcurge toate cele cincisprezece runde ale meciului de box, iar dacă adversarul continua să stea în picioare, de a cere revanşa.

Amurgul cuprindea oraşul de dedesubt, şi luminile se aprindeau rând pe rând.

Trebuiau să pornească de la un loc cu lumină. Era o regulă de procedură banală, dar importantă. Să înceapă de la nişte indicii. Asta însemna să înceapă cu persoana la care toată lumea s-ar fi gândit cel mai puţin şi cu cea mai nebunească idee care îi trecuse vreodată lui prin cap.

Harry oftă, scoase telefonul mobil şi căută prin lista de apeluri. Nu erau aşa de multe, aşa că apelul era încă acolo, în urma foarte scurtei conversaţii de la hotelul Leon. Apăsă tasta de formare a numărului.

Oda Paulsen, documentarista de la emisiunea *Bosse,* răspunse imediat cu vocea veselă şi animată a cuiva care socoteşte toate apelurile primite ca pe nişte oportunităţi noi şi antrenante. Iar de această dată, într-un fel, femeia avea dreptate.

21

Ziua 18
SALA DE AŞTEPTARE

Era camera de tortură. Poate de aceea unii oameni o numeau „sala de aşteptare“, ca şi cum te-ai fi găsit la dentist. Sau „anticamera“, ca şi cum uşa grea dintre cele două canapele ale Studioului 1 ar fi dus către ceva important sau chiar sacru. Însă pe palierul NRK al clădirilor alocate canalelor TV de stat din districtul Marienlyst al oraşului Oslo, încăperea era denumită simplu şi prozaic ca: Hol, Studioul 1. Cu toate astea, era încăperea cea mai încărcată cu emoţii din câte ştia Oda Paulsen.

Cei mai mulţi oaspeţi care luau parte la ediţia de seară a emisiunii *Bosse* ajunseseră deja. Ca de obicei, primii veniseră invitaţii cel mai puţin cunoscuţi şi care urmau să apară cel mai scurt timp. Acum aceştia şedeau pe una dintre canapele, făceau conversaţie, cu obrajii îmbujoraţi de emoţie în vreme ce vorbeau, beau ceai sau vin roşu, cu privirile căutând neîncetat monitorul care oferea o imagine de ansamblu a studioului din spatele uşii. Dincolo, publicul fusese deja introdus şi managerul de emisiune TV îi instruia pe oameni cum să bată din palme, cum să râdă şi cum să încurajeze invitaţii. Pe ecranul monitorului se vedeau şi fotoliul gazdei emisiunii şi alte patru scaune goale, aşteptând oameni, conţinut şi divertisment.

Oda iubea la nebunie aceste minute intense, pline de nervozitate dinaintea intrării în direct. În fiecare zi de vineri, timp de patruzeci de minute, acel loc se apropia cel mai tare de centrul universului pentru întreaga Norvegie. Între 20 şi 25 la sută din populaţia ţării urmărea emisiunea, un procentaj de audienţă năucitor pentru un simplu talk-show. Cei care munceau acolo nu doar că se aflau *unde* se întâmpla totul, ei *erau* ceea ce se întâmpla. Acesta era Polul Nord magnetic al celebrităţii, care atrăgea totul şi pe toată lumea. Şi deoarece celebritatea reprezintă un drog şi pentru că de la Polul Nord nu se poate pleca decât într-o direcţie – spre sud, adică în jos –, toţi oamenii de acolo ţineau cu dinţii de slujbele lor. Un liber-profesionist precum Oda trebuia să aibă rezultate ca să rămână în echipă şi sezonul următor, şi de aceea fusese fericită, în nume propriu, să primească acel telefon cu o după-amiază înainte, chiar înainte de şedinţa editorială. Însuşi Bosse Eggen îi zâmbise şi spusese că asta însemna o exclusivitate. Exclusivitatea ei.

Tema serii avea să fie jocurile de adulţi. Era o temă tipică pentru *Bosse,* adică potrivit de serioasă fără a fi prea grea. Ceva despre care toţi invitaţii îşi puteau exprima o opinie semicalificată. Printre invitaţi se găsea un psiholog care scrisese o teză cu acest subiect, însă invitatul principal era Arve Støp, care sărbătorea împlinirea a douăzeci şi cinci de ani de *Liberal* în ziua următoare. Când Oda avusese o întâlnire de pregătire la el acasă, Støp nu ridicase nicio obiecţie la tema jocurilor de adulţi, a playboy-ului. Râsese atunci când ea îl comparase cu un Hugh Hefner îmbătrânit, îmbrăcat în halat şi fumând o pipă la eterna petrecere a burlacilor în reşedinţa sa. Simţise privirea lui Støp aţintită asupra ei, inspectând-o, curioasă, până la momentul în care ea îl întrebase dacă regretă că nu are un copil, un moştenitor al imperiului.

— *Tu* ai copii? întrebase el.

Iar când ea negase, el, spre surprinderea ei, păruse brusc să-şi piardă interesul faţă de ea şi faţă de discuţia lor. Ca atare, ea se grăbise să încheie întâlnirea dându-i informaţiile obişnuite: ora de sosire şi timpul de machiaj, preferabil să nu vină cu haine în dungi, faptul că temele şi invitaţii se puteau schimba fără preaviz de vreme ce emisiunea ţinea cont de evenimente, şi aşa mai departe.

Iar acum Arve Støp se găsea aici, în Hol, Studio 1, stând drept din pricina machiajului, cu ochii lui de un albastru intens şi părul cărunt şi des, bine întreţinut, dar suficient de lung ca vârfurile lui să fluture de o manieră suficient de rebelă. Arve era îmbrăcat cu un costum gri simplu, despre care toată lumea ştia că probabil costa o avere, deşi nimeni nu putea spune de unde ştie aşa ceva. Una din mâinile lui bronzate era deja întinsă pentru a o saluta pe doamna psiholog, care şedea pe canapea, alături de un bol cu alune şi un pahar cu vin roşu.

— Nu ştiam că psihologii pot fi aşa de frumoşi, rosti el spre femeie. Sper ca oamenii să fie în stare să şi asculte ce le spui.

Oda o urmări pe femeie ezitând înainte de a se lumina. Chiar dacă ştia că vorbele de complimentare ale lui Støp fuseseră rostite în glumă, după scânteierea ochilor femeii, Oda îşi dădu seama că lovitura îşi atinsese ţinta.

— Salut tuturor, vă mulţumesc că aţi venit!

Era Bosse Eggen, care intra în încăpere. Începu cu invitaţii din stânga, strânse mâini, îi privi în ochi, declară cât era de fericit să-i aibă în emisiune, le spuse că puteau interveni cu întrebări pentru ceilalţi invitaţi sau puteau face comentarii; aşa ceva dădea viaţă discuţiei.

Producătorul, Gubbe, făcu semn că Bosse şi Støp ar trebui să se retragă într-o încăpere laterală ca să discute despre structura interviului principal şi despre introducerea emisiunii. Oda se uită la ceas. Opt minute şi jumătate până la intrarea în direct. Tocmai începea să fie îngrijorată şi să se întrebe dacă să sune la recepţia

studioului ca să afle dacă el nu cumva aştepta acolo: adevăratul invitat principal. Exclusivitatea. Însă când îşi ridică privirea văzu că el ajunsese în faţa ei însoţit de o asistentă, iar Oda simţi cum inima îi tresaltă puţin. Nu era tocmai un bărbat arătos, poate că era chiar urât, dar ea nu se sfia deloc să admită că se simţea puţin atrasă de el. Iar această atracţie avea ceva de-a face cu faptul că el era invitatul pe care toate canalele TV din Scandinavia ar fi vrut să pună mâna în acest moment. Căci el era omul care îl prinsese pe Omul de zăpadă, conducând cea mai mare anchetă criminalistică din Norvegia de mulţi ani.

— Am spus că o să întârzii.

Harry Hole intră înainte ca ea să poată scoate vreo vorbă.

Oda îi adulmecă răsuflarea. Ultima dată când el venise în emisiune fusese în mod vizibil beat şi iritase o naţiune întreagă. Sau cel puţin între 20 şi 25 la sută din aceasta.

— Suntem fericiţi că ai ajuns aici, ciripi ea. Vei intra al doilea. După aia rămâi în studio tot restul emisiunii; ceilalţi vor veni la rând.

— Foarte bine, zise el.

— Duceţi-l la machiaj, îi zise Oda asistentei. La Guri.

Guri nu era doar eficientă, ci ştia cum să transforme un chip uzat într-unul prezentabil pentru telespectatori folosind câteva trucuri simple şi altele mai puţin simple.

Cei doi plecară şi Oda inspiră adânc. Iubea pur şi simplu acele ultime câteva minute tensionate, când totul părea un haos, şi când, până la urmă, totul îşi găsea locul potrivit.

Bosse şi Støp reveniră din încăperea alăturată. Oda îi arătă lui Bosse degetele mari ridicate în sus. Auzi publicul bătând din palme când uşa studioului se închidea. Pe monitor îl văzu pe Bosse ocupându-şi locul şi ştiu că managerul de platou începuse numărătoarea inversă. Apoi începu jingle-ul de generic şi porni transmisia în direct.

Oda îşi dădu seama că ceva nu era în ordine. Emisiunea se desfăşurase perfect până atunci. Arve Støp fusese sclipitor, iar Bosse era încântat de asta. Arve declarase că era perceput ca fiind elitist deoarece chiar era elitist. Şi că n-avea să fie ţinut minte dacă nu suferea un eşec sau două.

— Poveştile bune nu se referă niciodată la un şir lung de succese, ci la înfrângeri spectaculoase, afirmase Støp. Chiar dacă Roald Amundsen a fost cel care a câştigat cursa spre Polul Sud, lumea dinafara Norvegiei îl ţine minte pe Robert Scott. Niciuna dintre victoriile lui Napoleon nu este atât de renumită ca înfrângerea de la Waterloo. Naţionalismul sârbesc invocă bătălia împotriva turcilor de la Kosovo Polje din 1389, o bătălie pe care sârbii au pierdut-o. Şi uitaţi-vă la Isus! Simbolul omului despre care se susţine că a triumfat

asupra morţii ar trebui să fie un om stând în faţa mormântului cu mâinile ridicate în aer. În schimb, de-a lungul timpului creştinii au preferat înfrângerea spectaculoasă: când el atârna pe cruce, pe punctul de a ceda. Asta deoarece suntem cel mai mişcaţi de povestea înfrângerii.

— Şi tu te gândeşti să procedezi ca Isus?

— Nu, răspunsese Arve, uitându-se în jos şi zâmbind, în vreme ce publicul râdea. Eu sunt un laş. Prefer succesul care se uită.

Støp dezvăluise lumii o latură neaşteptat de plăcută, de modestă chiar a personalităţii sale, el care era cunoscut pentru aroganţă. Bosse îl întrebă dacă el, ca burlac de atâţia ani, nu ducea dorul unei femei lângă el. Iar când Støp răspunse cu un simplu „da“, Oda îşi dădu seama că în direcţia lui se va îndrepta o avalanşă de propuneri de mariaj. Publicul răspunse cu un şir lung de aplauze calde. Apoi Bosse anunţă dramatic:

— Mereu la vânătoare, lupul singuratic al Poliţiei din Oslo, inspectorul Harry Hole.

Iar Oda avu impresia că zăreşte o expresie de uimire când camera de luat vederi rămase aţintită câteva secunde pe chipul lui Støp.

În mod clar, Bosse savurase răspunsul primit la întrebarea legată de o prezenţă feminină constantă, deoarece încercă să continue discuţia întrebându-l pe Harry – de vreme ce ştia că şi acesta era singur – dacă nu tânjea după o femeie? Harry zâmbi şi clătină din cap. Însă Bosse nu renunţă la subiect şi întrebă dacă nu exista o femeie specială pe care o aştepta să intre în viaţa lui.

— Nu, răspunse Harry, simplu şi dulce.

De obicei un astfel de refuz îl stârnea pe Bosse să insiste şi mai mult, însă acum el ştia că nu are voie să strice surpriza. Omul de zăpadă. Aşa că îl întrebă pe Harry dacă le putea povesti ceva despre cazul aflat pe buzele tuturor norvegienilor, despre primul criminal în serie al naţiunii. Harry se foi pe scaun, ca şi cum acesta ar fi fost prea mic pentru trupul lui deşirat, şi se apucă să sintetizeze lanţul de evenimente cu propoziţii scurte şi precise. În ultimii ani existaseră câteva cazuri de persoane dispărute cu similarităţi evidente între ele. Toate femeile dispărute erau într-o relaţie sentimentală, aveau copii şi nu exista nici urmă de vreun cadavru.

Bosse îşi compuse o expresie serioasă, care anunţa pe toată lumea că se păşea într-o zonă fără aranjamente prealabile de platou.

— Anul acesta, Birte Becker a dispărut de la casa ei din Hoff, aici în Oslo, în circumstanţe similare, zise Harry. Iar curând după aceea, Sylvia Ottersen a fost găsită moartă în Sollihøgda, aproape de Oslo. A fost prima dată când am dat peste un cadavru. Sau măcar peste părţi ale lui.

— Da, pentru că aţi găsit-o moartă, nu? interveni Bosse.

Informaţii succinte pentru cei care nu erau la curent şi sânge şi cancan pentru cei care aveau habar. Vorbi ca un profesionist şi Oda simţi imediat că plesneşte de satisfacţie.

— După aceea am descoperit cadavrul unui ofiţer de poliţie dispărut lângă Bergen, continuă Harry. Era dat dispărut de doisprezece ani.

— Iron Rafto, zise Bosse.

— Gert Rafto, îl corectă Harry. Acum câteva zile am găsit trupul lui Idar Vetlesen în Bygdøy. Sunt singurele cadavre de care dispunem.

— Care ar fi, în opinia ta, cel mai rău aspect al acestui caz?

Oda auzea nerăbdarea din vocea lui Bosse, probabil deoarece Harry nu muşcase din „momeala“ principală şi nici nu caracterizase crimele cu detaliile şocante, aşa cum spera gazda emisiunii.

— Trecerea atâtor ani înainte de a ne da seama că există o legătură între dispariţii.

Un alt răspuns sec. Managerul de platou îi semnală lui Bosse că trebuia să se gândească la o introducere spre următorul subiect.

Bosse îşi împreună degetele.

— Iar acum cazul e rezolvat şi tu eşti iarăşi o vedetă, Harry. Cum te simţi? Primeşti scrisori de la admiratori?

Zâmbetul copilăresc dezarmant. Ieşiseră din zona de libertate.

Inspectorul înclină încet din cap şi îşi umezi buzele de concentrare, ca şi cum era esenţial modul în care formula răspunsul.

— Ei bine, am primit o scrisoare toamna aceasta, dar sunt sigur că Støp poate oferi mai multe detalii despre asta.

Cadru de aproape pe Støp, în vreme ce acesta se uita la Harry cu o uşoară curiozitate. Urmară două secunde lungi de pauză. Oda îşi muşcă buza inferioară. La ce se referise Harry? Apoi interveni Bosse:

— Da, Støp primeşte multe scrisori de la admiratori, evident. Şi de la grupuri. Dar tu, Hole? Ai şi tu grupuri de fani? Poliţiştii îşi au propriii fani, nu?

Publicul râse moderat.

Harry Hole clătină din cap.

— Haide, insistă Bosse. Trebuie să apară din când în când câte o recrută care să ceară un pic de îndrumare suplimentară în privinţa inspecţiilor corporale.

Publicul din studio râdea de-a binelea acum. Cu poftă. Bosse zâmbi de plăcere.

Harry Hole nici măcar nu schiţă vreun zâmbet; părea doar resemnat şi aruncă o privire spre ieşire. Pentru un scurt moment de panică, Oda şi-l imagină ridicându-se de pe scaun şi plecând. Însă el se întoarse către Støp, care şedea pe scaunul alăturat.

— Tu ce faci, Støp? Când vine o femeie la tine după un discurs ţinut în Trondheim, spunând că are un singur sân, dar care vrea să facă sex eu tine. O inviţi la un pic de curs suplimentar în camera ta de hotel?

Publicul încremeni. Chiar şi Bosse părea perplex.

Doar Arve Støp părea să socotească întrebarea amuzantă.

— Nu, nu cred că aş face asta. Nu pentru că sexul nu ar fi plăcut cu o femeie cu un singur sân, ci pentru că paturile de hotel din Trondheim sunt extrem de înguste.

Publicul râse, deşi fără convingere, mai degrabă uşurat că schimbul de replici nu devenise extrem de stânjenitor. Doamna psiholog fu prezentată telespectatorilor.

Discutară despre jocurile adulţilor, iar Oda observă că Bosse îndrepta conversaţia cât mai departe de Harry Hole. Probabil decisese că imprevizibilul poliţist nu era în cea mai bună formă în acea zi. Ca atare, Arve Støp, care în mod cert era în formă, primi şi mai mult timp de emisie.

— Tu cum te joci, Støp? întrebă Bosse cu o expresie de inocenţă care sublinia contextul lipsit de inocenţă.

Oda se bucură – ea scrisese acea întrebare în scenariul emisiunii.

Însă înainte ca Støp să poată răspunde, Harry Hole se aplecă în faţă şi îl întrebă pe acesta cu o voce limpede şi tare:

— Faci oameni de zăpadă?

Atunci Oda îşi dădu seama că ceva era în neregulă. Tonul furios şi dur al lui Hole, limbajul agresiv al corpului; Støp, care ridică din sprâncene a surprindere, în vreme ce chipul lui părea că se încordează. Bosse se opri. Oda nu îşi dădea seama ce se petrece, dar numără patru secunde, ceea ce pentru o emisiune de televiziune în direct înseamnă o eternitate. Apoi îşi dădu seama că Bosse ştia ce face. Căci, chiar dacă Bosse socotea de datoria lui să genereze o atmosferă bună în platou, ştia în acelaşi timp că lucrul cel mai important şi cea mai mare datorie a lui era să distreze oamenii. Şi nu există distracţie mai bună decât aceea oferită de oameni furioşi, care îşi pierd controlul, care ţipă, care cedează nervos sau care în vreun alt fel îşi afişează emoţiile în faţa unui public numeros de telespectatori. În consecinţă, lăsase pur şi simplu hăţurile din mână şi se uita pur şi simplu la Støp.

— Bineînţeles că fac oameni de zăpadă, zise acesta după scurgerea celor patru secunde. Îi fac pe terasa de pe acoperiş, lângă piscina mea. Îl fac pe fiecare să semene cu un membru al familiei regale. Aşa, când vine primăvara, abia aştept ca elementele componente să se topească şi să dispară.

Pentru prima dată în acea seară, Støp nu primi nici râsete, nici aplauze. Oda îşi zise că individul ar fi trebuit să ştie că astfel de comentarii radical antimonarhiste nu pot stârni niciodată râsete sau aplauze în Norvegia.

Neabătut, Bosse sparse tăcerea introducând publicului vedeta pop care avea să vorbească despre recenta ei cădere psihică de pe scenă,

după care avea să încheie emisiunea interpretând melodia de pe single-ul care urma să fie lansat în lunea următoare.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Grubbe, producătorul, care ocupase poziţie chiar în spatele lui Oda.

— Poate că a băut ceva, zise Oda.

— Doamne, e un nenorocit de poliţist!

În acea clipă Oda îşi aduse aminte că era omul ei. Exclusivitatea ei.

— Dar, Isuse, e în stare să livreze marfa.

Producătorul nu răspunse.

Vedeta pop vorbi despre probleme psihice, explică faptul că acestea reprezentau o moştenire genetică, iar Oda se uită la ceas. Patruzeci de secunde. Emisiunea era prea serioasă pentru o seară de vineri. Patruzeci şi trei de secunde. Bosse o întrerupse pe vedetă după patruzeci şi şase de secunde.

— Care e situaţia ta, Arve? La sfârşitul emisiunilor sale, Bosse ajungea să se tutuiască de obicei cu invitatul principal. Ai trecut vreodată printr-o stare de nebunie sau ai suferit de vreo boală genetică serioasă?

Støp zâmbi.

— Nu, Bosse. Asta dacă nu socoteşti dorul de libertate totală ca fiind o boală. De fapt, e este o slăbiciune din familie.

Bosse ajunsese la final, acum nu-i mai rămânea decât să încheie socotelile cu ceilalţi invitaţi înainte de a prezenta melodia de final. Câteva cuvinte de final de la psiholog despre elementul ludic în viaţa de zi cu zi. Apoi:

— Iar cum Omul de zăpadă nu mai e printre noi, presupun că vei avea timp ca să te joci câteva zile, nu, Harry?

— Nu, răspunse Harry. Se adâncise atât de mult pe scaunul lui, încât picioarele aproape că o atingeau pe vedeta pop. Omul de zăpadă nu a fost prins.

Bosse se încruntă, zâmbi şi aşteptă ca Harry să continue, aşteptă lovitura de graţie. Oda spera ca aceasta să fie mai dură decât promitea declaraţia lui iniţială.

— N-am spus niciodată că Idar Vetlesen ar fi Omul de zăpadă, continuă Harry. Dimpotrivă. Toate dovezile indică faptul că Omul de zăpadă este încă în libertate.

— De dragul somnului de frumuseţe al soţiei mele sper că acum glumeşti, zise Bosse, rânjind.

— Nu, replică Harry. Nu glumesc.

Oda se uită la ceas şi îşi dădu seama că managerul de platou se postase acum în spatele camerei de filmat, agitându-se nervoasă, în vreme ce făcea un gest cu degetul de-a latul gâtului ca să-i arate lui Bosse că depăşeau timpul de emisie şi că el trebuia să dea drumul la melodia de final dacă voia ca publicul telespectator să înţeleagă măcar

primele versuri înainte ca genericul emisiunii să înceapă să se deruleze pe ecrane. Însă Bosse era stăpânul. Ştia că avea în faţa lui ceva mult mai important decât toate melodiile din lume. Ca atare, ignoră degetul ridicat şi se aplecă înainte pe fotoliul lui, ca să arate celor care mai aveau vreo îndoială că povestea era extrem de serioasă. Exclusivitatea. Anunţul senzaţional. Acolo şi atunci, în emisiunea lor. Tremurul din vocea lui era aproape autentic.

— Vrei să ne spui, Hole, aici şi acum, că poliţia a minţit? Că Omul de zăpadă e în libertate şi poate omorî în continuare?

— Nu, răspunse Harry. Poliţia nu a minţit. Au ieşit la suprafaţă elemente noi.

Bosse se roti pe scaunul lui, iar Oda aproape că îl auzea pe directorul tehnic strigând la camera 1, după care chipul lui Bosse apăru în prim-plan, cu privirea îndreptată direct spre ei.

— Şi bănuiesc că vom afla mai multe despre aceste elemente la ştirile din seara aceasta. *Bosse* revine vinerea următoare. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Oda închise ochii în vreme ce vedeta pop începu să interpreteze melodia.

— Isuse, îl auzi ea pe producător şuierând în spatele ei. După care: Isuse Hristoase.

Oda simţea nevoia să urle. Să urle de plăcere. „Aici“, îşi zise ea. „Aici, la Polul Nord. Nu suntem *unde* se întâmplă. Suntem *ceea ce* se întâmplă.“

22

Ziua 18
POTRIVIRE

Gunnar Hagen stătea în cadrul uşii de la Schrøder's şi cerceta încăperea cu privirea. Plecase la drum de acasă la exact treizeci şi două de minute şi trei conversaţii telefonice după ce terminase de rulat pe ecranul televizorului genericul emisiunii *Bosse*. Nu-l găsise pe Harry nici acasă la el, nici la Kunstnernes Hus, nici la birou. Bjørn Holm îi oferise pontul că ar fi bine să încerce la localul preferat al lui Harry, Schrøder's. Contrastul dintre clientela tânără, frumoasă şi aproape faimoasă de la Kunstnernes Hus şi cea de aici, formată din câţiva băutori de bere împrăştiaţi pe la mese, era şocant. Undeva în spate, într-un colţ, lângă fereastră, Harry şedea singur la o masă. Cu un pahar mare în faţa lui.

Hagen îşi croi drum până la masă.

— Am încercat să te sun, Harry. Ţi-ai închis mobilul?

Inspectorul îşi ridică privirea înceţoşată.

— A fost aşa o agitaţie. O mulţime de reporteri nenorociţi pe urmele mele.

— La NRK mi s-a spus că echipa *Bosse* şi invitaţii se duc de obicei la Kunstnernes Hus după emisiune.

— Presa mă aştepta deja afară. Aşa că am şters-o. Ce vrei, şefule?

Hagen se trânti pe un scaun şi se uită la Harry cum duce paharul la buze, lăsând lichidul maroniu-auriu să îi alunece printre buze.

— Am discutat cu superintendentul-şef, zise Hagen. Chestia asta e serioasă, Harry. Dând de veste că Omul de zăpadă este încă în libertate, i-ai încălcat ordinele.

— Aşa e, zise Harry, luând o nouă gură.

— Aşa e? Asta-i tot ce ai de spus? Dar în numele a tot ce ai tu mai sfânt, Harry, de ce ai făcut-o?

— Publicul are dreptul să ştie, răspunse Harry. Democraţia noastră se bazează pe deschidere, şefu'.

Hagen bătu cu pumnul în masă şi avu parte de câteva priviri încurajatoare de la mesele învecinate şi de o privire dezaprobatoare din partea chelneriţei care trecea pe lângă ei cu un braţ de halbe.

— Nu te juca cu mine, Harry. Am ieşit în public şi am declarat cazul rezolvat. Ai pus întreaga instituţie într-o lumină foarte proastă. Eşti conştient de asta?

— Treaba mea e să prind ticăloşii, replică Harry. Nu să apar într-o lumină bună.

— Sunt două feţe ale aceluiaşi lucru, Harry! Condiţiile noastre de lucru depind de modul în care ne percepe publicul. Presa este crucială!

Harry clătină din cap.

— Presa nu m-a ajutat şi nu m-a împiedicat niciodată să rezolv vreun caz. Presa e crucială doar pentru indivizii care vor să apară în lumina reflectoarelor. Superiorii tăi sunt preocupaţi doar să aibă rezultate concrete, care să le asigure o presă bună. Sau care să împiedice o imagine proastă. Eu vreau doar să-l prind pe Omul de zăpadă. Punct.

— Eşti un pericol pentru colegii tăi, zise Hagen. Ştii asta?

Harry păru să se gândească la afirmaţie, apoi înclină scurt din cap, îşi goli paharul şi îi făcu semn chelneriţei că mai vrea unul.

— Tocmai am discutat cu superiorii mei, reluă Hagen, îmbărbătându-se singur pentru ce avea să urmeze. Mi s-a spus să pun de îndată laba pe tine ca să-ţi pun lacăt la gură. Chiar din secunda asta. Înţeles?

— Foarte bine, şefu'.

Hagen clipi uimit, însă pe chipul lui Harry nu se citea nimic.

— Din acest moment, o să stau pe capul tău, permanent, zise şeful lui Harry. Vreau rapoarte în mod regulat. Ştiu că tu n-o să faci aşa ceva, aşa că am vorbit cu Katrine Bratt şi i-am dat ei sarcina. Vreo obiecţie?

— Niciuna, şefu'.

Hagen crezu că Harry trebuia să fie mai beat decât părea.

— Bratt mi-a spus că i-ai cerut să se ducă la asistenta lui Idar Vetlesen ca să verifice fişa medicală a lui Arve Støp. Fără a mai trece pe la procuror pentru asta. Ce naiba credeţi voi doi că faceţi? Ştii la ce ne-am fi expus dacă Støp ar fi aflat?

Harry îşi înălţă brusc capul ca un animal la pândă.

— Cum adică dacă el *ar fi aflat?*

— Din fericire, nu exista nicio fişă medicală a lui Støp. Secretara asta a lui Vetlesen a spus că nu a avut niciodată o fişă medicală.

— Cum? De ce nu?

— De unde să ştiu eu, Harry? Eu mă simt doar uşurat. Acum nu avem nevoie şi de alte necazuri. Arve Støp, Dumnezeule! În fine, de acum înainte Bratt te va urmări la fiecare pas, ca apoi să îmi poată da mie raportul.

— Mmm, zise Harry, făcând semn chelneriţei, care îi puse în faţă un alt pahar. Ea n-a fost deja informată?

— La ce te referi?

— Când a început munca i-ai spus că eu voi fi…

Harry se opri brusc.

— Vei fi ce? ripostă Hagen.

Harry clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

— Nimic, zise Harry, golind paharul dintr-o singură sorbitură mare şi punând o bancnotă de o sută de coroane pe masă. Să ai o scară frumoasă, şefu'.

Hagen rămase la masă până ce Harry ieşi din restaurant. Abia atunci observă că din paharul pe jumătate gol nu ieşeau niciun fel de bule de dioxid de carbon. Aruncând priviri furişe în jurul lui, duse paharul, prudent, la buze. Avea un gust sălciu. Cidru fără alcool.

Harry merse pe jos până acasă pe străzile tăcute. Ferestrele blocurilor vechi şi joase luceau în noapte ca nişte ochi de pisică. Simţea nevoia să vorbească cu Tresko ca să afle cum mergeau lucrurile, dar se hotărî să îl lase în pace peste noapte, aşa cum conveniseră. Dădu colţul spre poarta Sofies. Pustie. Se îndrepta spre blocul lui când zări o mişcare uşoară şi o lucire slabă. Lumină care se reflecta din lentilele unor ochelari. Cineva care stătea lângă maşinile parcate de-a lungul trotuarului, părând că se luptă să deschidă o portieră. Harry ştia cam ce maşini parcau în general în acel capăt al străzii. Iar acea maşină, un Volvo C70 albastru, nu făcea parte dintre ele.

Era prea întuneric ca Harry să desluşească bine chipul individului, dar din modul în care persoana îşi ţinea capul îşi putea da seama că respectivul îl urmărea pe Harry. Un ziarist? Harry trecu de maşină. În oglinda laterală a altei maşini zări o umbră care se furişează printre maşini şi se apropie de el pe la spate. Fără grabă, Harry îşi strecură mâna în buzunarul hainei. Auzi paşi apropiindu-se. Şi îşi simţi furia. Numără până la trei, apoi se întoarse. Persoana din spatele lui încremeni pe asfalt.

— Pe mine mă urmăreşti? mârâi Harry, ieşind în întâmpinare cu arma ridicată.

Îl prinse de guler pe individ, îl trase într-o parte, dezechilibrându-l, apoi se repezi asupra lui. Ajunseră amândoi pe capota unei maşini. Harry îşi apăsă cotul pe gâtul omului şi înfipse ţeava armei într-una dintre lentilele ochelarilor.

— Pe mine mă vrei? şuieră Harry.

Răspunsul celuilalt fu înecat de alarma maşinii, care porni brusc. Sunetul umplu întreaga stradă. Omul încercă să se elibereze, dar Harry îl ţinea strâns, aşa că individul renunţă. Capul lui lovi capota cu un zgomot surd. Pe faţa lui căzu lumina unei lămpi stradale. Atunci Harry îi dădu drumul. Omul se încovoie, tuşind.

— Vino, ţipă Harry peste urletul alarmei, prinzându-l pe individ de

braţ şi trăgându-l de cealaltă parte a drumului.

Descuie uşa de la casă şi îl împinse pe individ înăuntru.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Harry. Şi de unde ştii unde locuiesc?

— Am încercat toată seara să sun la numărul pe care mi l-ai dat. În cele din urmă am sunat la informaţii şi am obţinut adresa ta.

Harry îl studie pe individ. Mai exact, observă fantoma omului pe care îl ştia. Chiar şi în amărâta aia de celulă, profesorul Filip Becker păruse mai zdravăn.

— Am fost nevoit să-mi închid mobilul, replică Harry.

O luă înaintea lui Becker spre apartament, descuie uşa, îşi scoase cizmele, se duse în bucătărie şi dădu drumul la aragaz.

— Te-am văzut astă-seară la *Bosse,* zise Becker. Venise şi el în bucătărie, încă îmbrăcat cu haina şi încălţămintea de stradă. Avea faţa cenuşie şi lipsită de viaţă. Ai fost curajos. Aşa că mi-am zis că şi eu trebuie să fiu curajos. Îţi datorez asta.

— Îmi datorezi?

— Tu m-ai crezut atunci când nimeni n-a făcut-o. M-ai salvat de umilinţa publică.

— Mmm.

Harry trase un scaun pentru profesor, însă acesta clătină din cap.

— Plec într-un minut, dar vreau să-ţi spun ceva ce nu trebuie să mai afle nimeni altcineva. Nu ştiu dacă are vreo legătură cu cazul, dar e vorba despre Jonas.

— Da?

— I-am luat nişte sânge în noaptea în care m-am dus la Camilla Lossius.

Harry îşi aminti pansamentul de pe antebraţul băiatului.

— Plus o probă de salivă. Le-am trimis la secţia pentru stabilirea paternităţii a Institutului de Medicină Anatomo-Patologică pentru testare ADN.

— Da? Credeam că pentru aşa ceva trebuie să apelezi la justiţie.

— Aşa era înainte. Acum oricine poate să plătească un asemenea test. Două mii opt sute de coroane de persoană. Ceva mai mult dacă vrei rezultatul urgent. Ceea ce am făcut. Iar răspunsul a venit azi. Jonas… Becker se opri şi inspiră adânc. Jonas nu e fiul meu.

Harry înclină încet din cap.

Becker se agită pe călcâie ca şi cum ar fi fost gata să o ia la goană.

— Le-am cerut să efectueze o comparaţie între el şi toate datele din baza lor de date. Au găsit o potrivire perfectă.

— Perfectă? Aşadar, Jonas era în baza de date?

— Da.

Harry se gândi la cele aflate. Înţelesul lor începea să-l pătrundă.

— Cu alte cuvinte, cineva trimisese deja o mostră pentru profilul ADN al lui Jonas, zise Becker. Am fost informat că mostra anterioară

este veche de şapte ani.

— Şi ei au confirmat că e vorba despre Jonas?

— Nu, era o înregistrare anonimă. Însă aveau numele clientului care a comandat testul.

— Şi care era?

— Un centru medical care nu mai există. Harry ştiu răspunsul chiar înainte ca Becker să rostească numele. Clinica Marienlyst.

— Idar Vetlesen, zise Harry, înclinându-şi capul ca şi cum ar fi studiat un tablou ca să vadă dacă atârnă drept.

— Corect, replică Becker, lipindu-şi palmele una de cealaltă şi schiţând un zâmbet chinuit. Asta a fost tot. Nu doream decât să-ţi spun că… n-am niciun fiu.

— Îmi pare rău.

— De fapt aveam acest sentiment de multă vreme.

— Mmm. De ce te-ai grăbit să vii aici şi să-mi spui asta?

— Nu ştiu, răspunse Becker.

Harry aşteptă.

— Eu… trebuia să fac ceva în seara asta. Ceva de genul ăsta. Dacă nu aş fi procedat aşa, nu ştiu ce aş fi făcut. Eu… Profesorul ezită înainte de a continua. Acum sunt singur. Viaţa mea nu prea mai are sens. Dacă arma din casa mea ar fi fost adevărată…

— Nu, ripostă Harry. Nici măcar nu te gândi la asta. Cu cât te gândeşti mai mult, cu atât te va tenta mai mult. Şi nu uiţi un lucru. Chiar dacă viaţa ta n-are sens pentru tine, are sens pentru alţii. De exemplu, pentru Jonas.

— Jonas? Becker pufni cu un râset amar. Dovada infidelităţii lui Birte? „Nu-ţi mai bate capul!“ – asta vă învaţă la Academia de Poliţie?

— Nu, răspunse Harry.

Se uitară unul la celălalt.

— În fine, rosti Becker. Acum ştii.

— Mersi, zise Harry.

După plecarea lui Becker, Harry continuă să stea locului, încercând să decidă dacă tabloul atârna drept şi fără să observe că apa fiersese, că fierbătorul se stinsese singur şi că ochiul roşu de sub butonul de pornire murea încet.

23

Ziua 19
MOZAIC

Nori groşi şi pufoşi mascau zorile la etajul şase al blocului-turn din Frogner. Tresko lăsase uşa crăpată şi, când intră Harry, acesta stătea cu picioarele pe măsuţa de cafea, cu fundul pe canapea şi cu telecomanda în mâna stângă. Imaginile care se perindau în spate pe ecran se dizolvară într-un mozaic digital.

— Nu vrei o bere? repetă Tresko, ridicându-şi sticla pe jumătate plină. E sâmbătă.

Lui Harry i se păru că discerne un nor de bacterii în aer. Ambele scrumiere erau pline de mucuri de ţigară.

— Nu, mulţumesc, spuse Harry aşezându-se. Ei bine?

— Bun, am avut doar o noapte la dispoziţie, zise Tresko oprind DVD-playerul. De-obicei îmi ia câteva zile.

— Tipul nu e jucător de poker profesionist, zise Harry.

— Nu fi aşa de sigur, zise Tresko luând o înghiţitură din sticlă. Blufează mai bine decât majoritatea jucătorilor de cărţi. Aici e locul unde i-ai pus o întrebare la care ştii că a răspuns cu o minciună, nu-i aşa?

Tresko apăsă pe Play, şi Harry se văzu în studioul de televiziune. Purta un sacou – marcă suedeză, un pic strâmt. Un tricou negru care era un cadou de la Rakel. Blugi Diesel şi încălţări Dr. Martens. Şedea într-o poziţie ciudat de jenantă, ca şi cum scaunul avea cuie în spătar. Întrebarea suna lipsită de sens în difuzoarele televizorului: O inviţi la un pic de curs suplimentar în camera ta de hotel?

— Nu, nu cred că aş face asta, răspunse Støp, încremenind apoi când Tresko apăsă pe butonul de pauză.

— Şi aici ştii că minte? întrebă Tresko.

— Da, răspunse Harry. A regulat-o pe o prietenă de-a lui Rakel. De obicei femeilor nu le place să se laude. Ce vezi?

— Dacă derulez chestia asta pe un computer aş putea mări ochii, dar n-am nevoie de asta. Vezi şi tu că pupilele s-au dilatat. Tresko îndreptă un deget arătător cu o unghie mâncată spre ecran. Asta este indiciul clasic de stres. Şi uită-te la nări. Observi că sunt un pic dilatate? Procedăm aşa când suntem stresaţi şi creierul are nevoie de mai mult oxigen. Însă asta nu înseamnă că omul minte; mulţi oameni sunt stresaţi şi atunci când rostesc adevărul. Sau nu se stresează atunci

când mint. Poţi să vezi, de exemplu, că mâinile lui sunt nemişcate.

Harry observă că vocea lui Tresko suferise o transformare; sunetele hârâite dispăruseră şi vocea devenise moale, aproape plăcută. Se uită la ecran, la mâinile lui Støp, care zăceau nemişcate în poală, cu stânga peste dreapta.

— Mă tem că nu există semne neîndoielnice, reluă Tresko. Toţi jucătorii de pocher sunt diferiţi, aşa că nu îţi rămâne de făcut decât să depistezi diferenţele. Să descoperi ce e diferit la o persoană atunci când minte şi atunci când spune adevărul. E ca un proces de triangulaţie, când ai nevoie de două puncte fixe.

— O minciună şi un răspuns cinstit. Pare uşor.

— *Pare* e un termen corect. Dacă presupunem că spune adevărul atunci când vorbeşte despre înfiinţarea revistei lui şi despre motivele pentru care îi urăşte pe politicieni, atunci obţinem al doilea reper fix. Tresko dădu banda înapoi şi o derulă din nou. Uite.

Harry se uită. Însă în mod cert nu unde ar fi trebuit. Clătină din cap.

— Mâinile, zise Tresko. Uită-te la mâini.

Harry privi mâinile bronzate ale lui Støp, odihnindu-se pe braţele scaunului.

— Nu se mişcă, zise Harry.

— Da, dar nu şi le ascunde, zise Tresko. Un semn clasic al jucătorilor proşti de pocher cu cărţi proaste este acela al efortului pe care îl fac pentru a ascunde cărţile în spatele mâinilor. Iar când blufează de obicei îşi aşază o mână aparent calmă peste gură ca să-şi ascundă expresia. Noi îi numim ascundaci. Alţii exagerează cacealmaua stând băţoşi pe scaun sau lăsându-se pe spate ca să pară mai mari decât sunt. Ăştia sunt expansivii. Støp este un ascundac.

Harry se aplecă în faţă.

— Ai…?

— Da, replică imediat Tresko. Şi procedează mereu aşa. Îşi ia mâinile de pe braţele scaunului şi îşi ascunde mâna dreaptă – bănuiesc că este dreptaci – atunci când minte.

— Ce face atunci când îl întreb dacă face oameni de zăpadă?

Harry nu încercă să-şi mascheze nerăbdarea.

— Minte, răspunse Tresko.

— În care parte? Partea despre făcutul oamenilor de zăpadă sau chestia cu făcutul lor pe terasă?

Tresko scoase un mormăit uşor, în legătură cu care Harry îşi dădu seama că era, de fapt, un râset.

— Asta nu e o ştiinţă exactă, replică Tresko. Cum am spus, nu este un jucător prost. În primele secunde după ce ai pus întrebarea îşi ţine mâinile pe braţele scaunului, ca şi cum s-ar gândi să spună adevărul. În acelaşi timp, nările îi freamătă, ca şi cum începe să devină stresat. Însă apoi se răzgândeşte, îşi ascunde mâna dreaptă şi vine cu o

minciună.

— Exact, zise Harry. Iar asta înseamnă că are ceva de ascuns, nu?

Tresko strânse din buze ca să arate că răspunsul era dificil.

— Poate să însemne şi faptul că el alege să spună o minciună despre care ştie că va fi observată. Ca să ascundă faptul că putea lesne să rostească adevărul.

— Cum adică?

— Când jucătorii profesionişti au mâini bune, uneori, în loc să încerce să forţeze potul, licitează puternic la început, după care dau mici semnale că blufează. Suficient cât să prindă în capcană jucătorii neexperimentaţi, care cred că ei blufează şi se aruncă să liciteze. Cam aşa ceva pare să se petreacă şi acum. Un bluf la cacealma!

Harry încuviinţă încet din cap.

— Vrei să spui că el vrea ca eu să cred că are ceva de ascuns?

Tresko se uită la sticla goală de bere, apoi la frigider, dădu să-şi ridice trupul masiv de pe canapea, apoi oftă.

— Cum am spus, asta nu e ştiinţă exactă, zise el. Te deranjează să…?

Harry se ridică şi se duse la frigider. Blestemându-se în sinea lui. Când o sunase pe Oda, de la emisiunea *Bosse*, ştiuse că cei de acolo aveau să-i accepte oferta de a apărea în emisiune. De asemenea, ştiuse că va putea să-i pună întrebări, nestânjenit, lui Støp în direct, deoarece acela era formatul emisiunii. Şi că persoana care răspunde avea să fie filmată, cu cadre de aproape ale feţei şi bustului. Condiţii perfecte pentru analiza lui Tresko. Cu toate astea, eşuaseră. Fusese ultima rază de speranţă, ultimul loc cât de cât luminos unde să caute. Restul era în beznă. Şi putea însemna zece ani de căutări oarbe şi rugăciuni pentru noroc, greşeli stupide şi scăpări ale asasinului.

Harry se uită la şirurile ordonate de sticle cu bere Ringnes din frigider, în contrast de-a dreptul comic cu haosul din restul locuinţei. Ezită. Apoi luă două sticle. Erau atât de reci, încât îi ardeau palmele. Împinse uşa frigiderului.

— Singurul moment în care pot spune cu certitudine că Støp minte, zise Tresko dinspre canapea, este atunci când răspunde că în familia lui nu există nebunie sau vreo boală ereditară.

Harry reuşi să prindă uşa frigiderului cu piciorul. Lumina de la crăpătura rămasă se reflectă în fereastra întunecată, lipsită de draperii, a încăperii.

— Repetă, rosti el.

Fresko îi repetă cele spuse.

Douăzeci şi cinci de secunde mai târziu Harry era deja la jumătatea scărilor, iar Tresko ajunsese la jumătatea sticlei de bere pe care i-o aruncase Harry.

— Da, mai e un singur lucru, Harry, mormăi Tresko pentru sine.

Bosse te-a întrebat dacă în viaţa ta e cineva special după care îţi ard călcâiele şi tu ai răspuns că nu. Tresko chicoti. Să nu te apuci niciodată de pocher, Harry.

Harry sună din maşină.

Primi un răspuns înainte de a se putea prezenta.

— Bună, Harry.

Gândul că Mathias Lund-Helgesen fie îi recunoscuse numărul de telefon, fie avea numărul lui în lista de contacte îl făcu pe Harry să se înfioare. În fundal auzea vocile lui Rakel şi Oleg. Weekend. Familie.

— Am o întrebare despre clinica Marienlyst. Mai există fişe medicale ale pacienţilor de acolo?

— Mă îndoiesc, zise Mathias. Cred că regulamentul prevede că astfel de evidenţe trebuie distruse dacă nimeni nu preia clinica. Dar dacă e important, o să verific, bineînţeles.

— Mulţumesc.

Harry conduse pe lângă staţia de tramvai Vinderen. Pe lângă el trecu cu viteza gândului licărul unei fantome. O urmărire cu maşini, o coliziune, un coleg mort, zvonul că la volan era Harry şi că el ar fi trebuit supus testului de alcoolemie. Se întâmplase cu mult timp în urmă. Cursese multă apă la vale de atunci. Cicatrici rămase sub piele. Pete iridescente pe suflet.

După un sfert de oră, Mathias sună înapoi.

— Am vorbit cu Gregersen – el era şeful la Marienlyst. Mă tem că totul a fost şters sau distrus. Dar cred că au fost oameni, inclusiv Idar, care şi-au luat cu ei datele despre pacienţi.

— Şi tu?

— Eu ştiam că n-am să intru în medicina privată, aşa că n-am luat nimic.

— Crezi că îţi poţi aminti de numele vreunui pacient de-al lui Idar?

— Poate de câţiva. Nu prea mulţi. A trecut ceva vreme de atunci, Harry.

— Ştiu. Mulţumesc oricum.

Harry închise şi se luă după indicatoarele rutiere către Rikshospitalet. Corpurile de clădire din faţa lui acopereau colina joasă.

Gerda Nelvik, o femeie blândă şi amabilă, la patruzeci şi ceva de ani, era singura persoană prezentă în departamentul de stabilirea paternităţii al Institutului de Medicină Legală din Rikshospitalet în acea sâmbătă. Îl întâmpină pe Harry în zona recepţiei şi îl duse către locul unde aveau să discute. Nimic nu sugeră că aici erau vânaţi cei mai răi criminali ai societăţii. Camerele luminoase, decorate în manieră casnică, stăteau mai degrabă martore ale faptului că personalul era aproape în întregime feminin.

Harry mai fusese acolo şi cunoştea procedurile de testare a ADN-ului. Într-o zi de lucru obişnuită, în spatele ferestrelor laboratoarelor ar fi văzut femei îmbrăcate în halate albe de laborante, cu plasă de păr pe cap şi mănuşi în mâini, aplecate deasupra diverselor soluţii şi maşinării, ocupate cu procesele misterioase pe care ele le numeau preparare păr, preparare sânge şi amplificare, pentru a realiza un raport cu o concluzie sub forma valorii numerice a cincisprezece markeri diferiţi.

Trecură de o încăpere plină cu rafturi, pe care se aflau plicuri maronii înscrise cu nume de secţii de poliţie din întreaga ţară. Harry ştia că plicurile conţineau articole de îmbrăcăminte, şuviţe de păr, fragmente din cuverturi de pat, sânge şi alte materiale organice trimise spre analiză. Toate cu scopul de a afla codul numeric care reprezenta punctele de selecţie ale misterioasei structuri numite ADN, prin care proprietarul structurii putea fi identificat cu o precizie de nouăzeci şi nouă virgulă de multe ori nouă.

Biroul lui Gerda Nelvik era exact atât cât trebuia să fie ca să poată găzdui rafturi pentru dosare şi un birou cu un computer, câteva teancuri de hârtii şi o fotografie mare cu doi băieţi zâmbitori, fiecare dintre ei cu un snowboard în mâini.

— Fiii dumneavoastră? întrebă Harry, luând loc pe un scaun.

— Cred că da, răspunse ea zâmbind.

— Cum?

— Glumă de-a noastră. Spuneaţi ceva despre cineva care trimite teste?

— Da. Sunt dornic să aflu despre toate testele ADN trimise de la o anumită instituţie. Începând cu doisprezece ani în urmă. Şi pentru cine erau ele.

— Înţeleg. Ce instituţie?

— Clinica Marienlyst.

— Clinica Marienlyst? Sunteţi sigur?

— De ce?

Femeia ridică din umeri.

— În cazurile de paternitate de obicei cererea este trimisă de o instanţă sau un procuror. Sau direct de persoanele fizice.

— Astea nu sunt procese de paternitate, ci teste de stabilire a unor posibile legături de familie datorate pericolului unor boli ereditare.

— Aha, exclamă Gerda. Atunci le avem în baza de date.

— Puteţi verifica pe loc?

— Depinde dacă aveţi timp să aşteptaţi… Gerda se uită la ceas… vreo treizeci de secunde.

Harry încuviinţă.

Gerda tastă pe tastatura computerului, silabisind cu voce tare:

— C-l-i-n-i-c-a M-a-r-i-e-n-l-y-s-t.

Se lăsă pe spatele scaunului şi lăsă maşinăria să-şi facă treaba.

— Ce vreme groaznică de toamnă avem, nu-i aşa? zise ea.

— Da. Aşa e, răspunse Harry, cu mintea departe, în vreme ce asculta bâzâitul hard diskului ca şi cum acesta ar fi putut dezvălui dacă răspunsul aşteptat era şi cel sperat.

— Întunericul te poate afecta, continuă Gerda. Să sperăm că va veni curând şi zăpada. Măcar o să se lumineze puţin peste tot.

— Mmm, făcu Harry.

Bâzâitul încetă.

— Gata, exclamă ea, uitându-se pe ecran.

Harry inspiră adânc.

— Da, clinica Marienlyst a fost un client de-al nostru. Dar nu mai e de ceva vreme.

Harry încercă să gândească înapoi în timp. Când plecase Idar Vetlesen de acolo?

Gerda îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Însă înainte de asta văd că activitatea a fost intensă.

Ezită. Harry aşteptă. După care ea zise:

— Aş spune că a fost un număr neobişnuit de mare de cereri pentru un centru medical.

Pe Harry îl încercă o senzaţie. Aceasta era calea pe care trebuiau să apuce, calea de ieşire din labirint. Sau, mai exact, calea de intrare în labirint. În inima întunericului.

— Aveţi nume sau detalii personale despre cei testaţi?

Gerda clătină din cap.

— De obicei avem, dar în acest caz clinica a dorit păstrarea anonimatului persoanelor testate, din motive evidente.

La naiba! Harry închise ochii şi medită câteva clipe.

— Dar aveţi încă rezultatele testelor? Adică dacă persoanele respective erau taţii sau nu.

— Da, răspunse Gerda.

— Şi ce vă spun aceste rezultate?

— Nu vă pot da un răspuns aşa, din scurt. Va trebui să parcurg fiecare test, iar asta va dura ceva vreme.

— Bine, dar aţi salvat profilele ADN ale celor testaţi?

— Da.

— Iar testul este concludent, ca în cazurile de crimă?

— Mai concludent. Pentru stabilirea cu certitudine a paternităţii cerem mai multe markere de vreme ce jumătate din gene provin de la mamă.

— Deci ce îmi spuneţi este faptul că eu pot colecta o mostră de la o persoană anume, pe care să o trimit aici ca să verificaţi similitudini cu mostrele verificate de la clinica Marienlyst?

— Răspunsul este afirmativ, zise Gerda cu o intonaţie care sugera că

ar aprecia o explicaţie.

— Bine, rosti Harry. Colegii mei vă vor trimite câteva eşantioane de la mai multe persoane care sunt soţi şi copii ai femeilor care au dispărut în ultimii ani. Ca să verificaţi dacă probele lor au fost trimise şi înainte. Voi face toate demersurile ca să obţin autorizaţiile necesare pentru ca treaba asta să devină o prioritate.

În ochii femeii păru să se aprindă o lumină.

— Acum ştiu unde v-am văzut! La *Bosse.* Chestia asta e legată de…?

Chiar dacă erau doar ei doi acolo, femeia îşi coborî vocea, ca şi cum numele cu care lumea îl botezase pe monstru reprezenta un blestem, o obscenitate, o incantaţie care nu trebuia rostită cu glas tare.

Harry o sună pe Katrine şi o rugă să se întâlnească la cafeneaua Java din St. Hanshaugen. Parcă în faţa unui bloc vechi de apartamente, cu un semn la intrare care ameninţa cu ridicarea maşinilor parcate acolo, deşi intrarea de-abia dacă era lată cât o maşină de tuns iarba. Ullevålsveien era plină de oameni care umblau grăbiţi cu cumpărăturile de weekend. Un vânt rece ca gheaţa dinspre nord sufla dinspre St. Hanshaugen către cimitirul Vår Frelsers, unde le zbura pălăriile unor oameni care participau la o ceremonie funerară.

Harry plăti pentru un espresso dublu şi un cortado, ambele în pahare de carton, şi se aşeză pe unul dintre scaunele de pe trotuar. Pe iazul de pe cealaltă parte a drumului, o lebădă albă singuratică plutea tăcută, cu gâtul ei ca un semn de întrebare. Harry o urmări cu privirea şi îşi aduse aminte de numele capcanei pentru vulpi. Vântul înfiora suprafaţa apei.

— Cortado este încă fierbinte?

Katrine stătea în faţa lui cu mâna întinsă.

Harry îi dădu paharul de carton, după care plecară amândoi spre maşina lui.

— Ce bine că ai putut veni la muncă într-o dimineaţă de sâmbătă, zise el.

— Ce bine că ai putut veni la muncă într-o dimineaţă de sâmbătă, replică ea.

— Eu sunt singur, zise el. Sâmbăta dimineaţa nu înseamnă nimic special pentru oameni ca noi. Tu, pe de altă parte, ar trebui să ai o viaţă.

Când ajunseră la maşină, un bărbat în vârstă se uita încruntat la vehicul.

— Am cerut să vină maşina de tractare, anunţă el.

— Da, am auzit că sunt populare, replică Harry, deschizând portiera. Singura lor problemă este să găseşti un loc unde să le parchezi.

Intrară în maşină, după care o încheietură de mână încreţită le bătu

în geam. Harry lăsă jos geamul.

— Maşina de tractat e pe drum, zise bătrânul. Trebuie să staţi aici şi să-l aşteptaţi.

— Trebuie? replică Harry, ridicându-şi legitimaţia la vedere.

Omul ignoră legitimaţia şi se uită încruntat la ceas.

— Spaţiul de aici este prea îngust ca să fie calificat drept intrare, zise Harry. O să trimit un om de la circulaţie ca să înlăture indicatorul ăsta ilegal. Mă tem că va urma şi o amendă grasă.

— Cum?

— Suntem de la poliţie.

Bătrânul înşfacă legitimaţia, se uită bănuitor la Harry, apoi la document, apoi iarăşi la Harry.

— E-n regulă de data asta. Puteţi pleca, mormăi omul cu o expresie acră pe chip, dând legitimaţia înapoi.

— Nu e-n regulă, zise Harry. Sun acum la cei de la circulaţie.

Bătrânul se uită la el cu furie în privire.

Harry răsuci cheia în contact, motorul se trezi la viaţă cu zgomot, apoi se întoarse din nou spre bătrân.

— Iar dumneata trebuie să stai aici.

Zăriră gura căscată a individului în oglinda retrovizoare după ce plecară din loc.

Katrine râse.

— Chiar eşti *rău!* Era un biet bătrân.

Harry îi aruncă o privire piezişă. Expresia de pe chipul ei era bizară, ca şi cum râsul o durea. Paradoxal, dar episodul de la barul Fenris o făcuse să se simtă mai relaxată alături de el. Poate că era vorba de ceva ce deţineau femeile atrăgătoare, o respingere care le impunea respectul, le determina să aibă mai multă încredere în tine.

Harry zâmbi. Se întrebă cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi ştiut că în acea dimineaţă el se trezise cu o erecţie şi fragmente dintr-un vis în care o regulase pe Katrine în vreme ce ea stătea cu picioarele larg depărtate în toaleta de la barul Fenris. O regulase atât de tare, încât ţevile de apă scârţâiau, apa se agita în vasul de toaletă, iar tuburile de neon bâzâiau şi pâlpâiau în vreme ce el simţea porţelanul rece pe fese de fiecare dată când se opintea. Oglinda din spatele ei vibrase atât de tare, încât trăsăturile lui se estompaseră în vreme ce ei îşi loveau şoldurile, spinările şi coapsele de ţevi, uscătoare de mâini şi savoniere. Abia după ce se opriseră el observase că, de fapt, în oglindă nu se vedea chipul lui, ci al altcuiva.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— La reproducere, răspunse Harry.

— Cum?

Harry îi dădu un pacheţel, pe care ea îl deschise. Deasupra se găsea o bucată de hârtie cu titlul *Instrucţiuni pentru Trusa de Recoltare ADN.*

— Cumva toată povestea asta se leagă de paternitate, zise Harry. Încă nu ştiu cum sau de ce.

— Şi noi mergem către…? întrebă Katrine, ridicând un pacheţel mic cu beţişoare de bumbac.

— Sollihøgda, zise Harry. Ca să obţinem mostre de la gemene.

Pe câmpurile care înconjurau ferma zăpada bătea în retragere. Zăcea împrăştiată în petice umede şi cenuşii pe terenurile pe care încă le mai ocupa.

Rolf Ottersen îi primi în prag şi le oferi cafea. În vreme ce îşi scoteau hainele de stradă, Harry îi spuse ce dorea de la el. Rolf Ottersen nu întrebă care era motivul, ci se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Gemenele se găseau în living şi croşetau ceva.

— Ce o să iasă? le întrebă Katrine.

— O eşarfa, răspunseră fetele la unison. Mătuşa ne învaţă cum.

Arătară spre Ane Pedersen, care şedea pe balansoar, croşetând şi zâmbind în chip de „mă bucur să vă revăd“ spre Katrine.

— Vreau doar un pic de salivă şi de mucus de la ele, rosti Katrine cu voioşie, ridicând în sus un beţişor de prelevare. Deschideţi gura mare.

Gemenele chicotiră şi puseră jos ce croşetau.

Harry se duse cu Rolf Ottersen în bucătărie, unde apa dintr-un ibric mare fiersese deja şi se simţea miros de cafea fierbinte.

— Aşadar v-aţi înşelat, zise Rolf. În privinţa doctorului.

— Poate, acceptă Harry. Sau poate că el are până la urmă legătură cu cazul. E-n regulă dacă mai arunc din nou o privire prin şopron?

Rolf Ottersen făcu un gest prin care îl invita pe Harry să facă ce dorea.

— Însă Ane a făcut curăţenie pe acolo, zise el. Nu prea mai e ceva de văzut.

Înăuntru era într-adevăr curat. Harry îşi aminti sângele puilor răspândit pe podea, gros şi întunecat la culoare, în vreme ce Holm culegea mostre, însă acum totul fusese şters şi spălat. Podelele erau rozalii acolo unde sângele se infiltrase în lemn. Harry se postă lângă buturuga de tăiere şi se uită la uşă. Încercă să şi-o imagineze pe Sylvia stând acolo şi măcelărind puii în timp ce Omul de zăpadă păşea înăuntru. Oare fusese surprinsă? Omorâse doi pui. Nu, trei. De ce crezuse el că fuseseră doi? Doi plus unul. De ce plus unul? Harry închise ochii.

Doi dintre pui zăceau pe buturuga de tăiere, cu sângele lor scurgându-se în şanţul de scurgere din podea. Aşa era normal să fie omorâţi puii. Însă al treilea zăcuse la ceva distanţă şi murdărise podeaua. Treabă de amator. Iar sângele se închegase acolo unde fusese tăiat galul celui de-al treilea pui. La fel cum fusese retezat gâtul Sylviei. Îşi aminti cum explicase Holm totul. Şi îşi dădu seama că

ideea nu era nouă, zăcea ascunsă undeva în mintea lui, alături de toate celelalte idei pe jumătate gândite, pe jumătate rumegate, pe jumătate visate. Al treilea pui fusese ucis la fel, cu un laţ electric.

Se duse până la locul unde podeaua absorbise sângele şi se lăsă pe vine.

Dacă Omul de zăpadă omorâse ultimul pui, de ce folosise laţul şi nu securea? Simplu. Deoarece securea dispăruse undeva în adâncurile pădurii. Ca atare, povestea trebuia să se fi petrecut după crimă. Criminalul venise înapoi acolo şi ucisese un pui. Dar de ce? Un soi de ritual voodoo? O inspiraţie bruscă? Prostii, maşina aia de ucis se ținea de planul lui şi urma tiparele prestabilite.

Exista un motiv.

De ce?

— De ce? întrebă Katrine.

Harry nu o auzise intrând. Poliţista stătea în cadrul uşii, cu lumina de la becul singuratic căzându-i pe faţă. Ţinea în mână două punguţe de plastic cu beţişoarele de prelevare probe. Harry se înfioră văzând-o că stă iarăşi aşa, într-un cadru de uşă cu mâinile întinse în direcţia lui. La fel ca la arestarea lui Becker. Însă îşi mai dădu seama şi de altceva.

— Cum am spus, mormăi Harry, studiind resturile rozalii, cred că povestea asta are de-a face cu relaţiile de familie. Cu acoperirea urmelor.

— Cine? întrebă ea, venind spre el. Tocurile cizmelor ţăcăneau pe podeaua de lemn. La cine te gândeşti?

Katrine se ghemui lângă el. Parfumul ei de esenţă masculină pluti dincolo de Harry, ridicându-se de pe pielea ei caldă în aerul rece.

— Habar n-am.

— Aici nu e vorba de procesare sistematizată; este o idee pe care ai avut-o. Ai tu o teorie, declară simplu Katrine, plimbându-şi arătătorul unei mâini pe podea.

Harry se retrase.

— Nici măcar nu e o teorie.

— Haide, scoate-o la lumină.

Harry inspiră adânc.

— Arve Støp.

— Ce-i cu el?

— Conform spuselor lui, s-a dus la Idar Vetlesen pentru ajutor medical cu problema lui legată de cot. Însă, după cum spune Borghild, Vetlesen nu ţinea niciun fel de fişă pentru Støp. M-am întrebat de ce s-a întâmplat una ca asta.

Katrine ridică din umeri.

— Poate că erau probleme mai mari decât una a cotului. Poate că Støp se temea să nu se afle că urma tratamente de înfrumuseţare.

— Dacă Idar Vetlesen convenise să nu ţină fişe pentru toţi pacienţii

care se temeau de aşa ceva, nu ar fi trecut niciun nume în dosarele lui. Aşa că mi-am zis că trebuie să fie vorba de altceva, ceva care nu putea fi dezvăluit.

— Cum ar fi?

— Støp a minţit la *Bosse.* A spus că în familia lui nu există cazuri de nebunie sau de boli ereditare.

— Şi există?

— Să presupunem că da, de dragul teoriei.

— Teoria care nici măcar nu e o teorie?

Harry încuviinţă din cap.

— Idar Vedesen era cel mai discret specialist norvegian în sindromul Fahr. Nici Borghild şi nici asistenta lui nu aveau habar de asta. Ca atare, cum naiba şi-au croit drum până la el Sylvia Ottersen şi Birte Becker?

— Cum?

— Să presupunem că specialitatea lui Vetlesen nu era vreo boală ereditară, ci discreţia. În definitiv, el însuşi declara că pe asta se bazează afacerea lui. De aceea s-a dus la el un pacient şi prieten în acelaşi timp, spunând că suferea de sindromul Fahr, un diagnostic care i se pusese altundeva, de către un specialist adevărat. Însă acel specialist nu dispunea de experienţa lui Vetlesen în materie de discreţie, iar aşa ceva trebuia menţinut secret. Pacientul a insistat, poate chiar a plătit ceva în plus pentru asta. Deoarece această persoană avea bani mulţi.

— Arve Støp?

— Da.

— Dar el fusese deja diagnosticat de cineva, iar informaţia se putea afla.

— Nu de aşa ceva se teme Støp în primul rând. Se teme că s-ar putea afla că se duce la tratament împreună cu progeniturile lui. Pe care le vrea testate ca să vadă dacă suferă de boala genetică. Iar chestiunea asta trebuie tratată cu maximă confidenţialitate, deoarece nimeni nu ştie că sunt copiii lui. De fapt, unii oameni chiar cred că progeniturile lor le aparţin. Aşa cum credea Filip Becker că este tatăl lui Jonas. Şi…

Harry dădu din cap înspre casa de la fermă.

— Rolf Ottersen? gemu Katrine, cu răsuflarea tăiată. Gemenele? Crezi că…? Ridică pungile din plastic. Crezi că au genele lui Arve Støp?

— E posibil.

Katrine se uită la el.

— Femeile dispărute… ceilalţi copii…

— Dacă testul ADN demonstrează că Støp este tatăl lui Jonas şi al gemenelor, luni efectuăm teste pe copiii celorlalte femei dispărute.

— Vrei să spui… că Arve Støp a regulat prin toată Norvegia? Că a inseminat mai multe femei, după care le-a ucis la mai mulţi ani după ce ele au născut?

Harry' dădu din umeri.

— De ce? întrebă Katrine.

— Dacă am dreptate, atunci vorbim de nebunie, evident, iar asta e o simplă speculaţie. Adesea în spatele nebuniei există o logică destul de clară. Ai auzit de focile Berhaus?

Katrine clătină din cap.

— Masculul speciei este rece şi raţional, zise Harry. După ce femela naşte şi puiul a trecut cu bine de prima etapă critică, masculul încearcă să omoare femela. Deoarece ştie că ea nu va dori să se mai împerecheze cu el. Iar el nu vrea ca alte foci tinere să concureze cu propria progenitură.

Katrine părea să înţeleagă cu dificultate.

— E nebunie, da, zise ea. Dar nu ştiu care nebunie e mai mare: să gândeşti ca o focă sau să crezi că cineva gândeşte ca o focă.

— Cum am zis… Harry se ridică cu genunchii trosnindu-i. Nici măcar nu e o teorie.

— Minţi, rosti ea, zgâindu-se la el. Eşti deja sigur că Arve Støp este tatăl.

Harry îi răspunse cu un rânjet.

— Eşti la fel de ţăcănit ca şi mine, zise ea.

Harry îi aruncă o privire intrigată.

— Hai să mergem. Institutul de Medicină Legală aşteaptă beţişoarele de la noi.

— Într-o zi de sâmbătă? Katrine îşi mai plimbă palma peste podea, după care se ridică. N-au şi ei o viaţă?

După ce lăsară probele la institut primind asigurări că vor avea răspunsul în acea seară sau a doua zi de dimineaţă, Harry o conduse pe Katrine acasă, în Seilduksgata.

— Nicio lumină la ferestre, constată Harry. Eşti pe cont propriu?

— O fată arătoasă ca mine? zâmbi Katrine, apucând mânerul portierei. Nu sunt niciodată singură.

— Mmm. De ce nu ai vrut să le spun colegilor tăi de la poliţia din Bergen că eşti acolo?

— Cum?

— Credeam că se vor amuza auzind că lucrezi la un caz mare de crimă în capitala ţării.

Ea ridică din umeri şi deschise portiera.

— Cei din Bergen nu socotesc Oslo ca fiind capitala. Noapte bună.

— Noapte bună.

Harry plecă spre Sannergata.

Nu era deloc sigur, dar credea că o văzuse pe Katrine devenind rigidă. Însă de ce anume mai putea fi sigur? Nici măcar de un clinchet, pe care îl socotise un sunet de cocoş de armă dat în spate, care se dovedise a fi sunetul unei crengi uscate rupte de o fetiţă din pricina spaimei. Însă nu mai putea pretinde, nu mai putea susţine că nu ştia. Katrine îşi aţintise revolverul de serviciu spre spatele lui Filip Becker în acea seară. Iar când Harry intrase în linia de tragere auzise sunetul, acel sunet pe care credea că îl auzise atunci când Salma rupsese o creangă în curte. Era clinchetul unui cocoş de revolver eliberat. Ceea ce însemna că fusese dat pe spate, că trăgaciul armei fusese acţionat de Katrine mai mult de două treimi din cursă, astfel că arma se putea declanşa oricând. Ea intenţionase să-l ucidă pe Becker.

Nu, nu se putea preface. Deoarece lumina căzuse pe chipul ei în cadrul acelei uşi a şopronului. Iar el o recunoscuse. Şi, după cum îi spusese ei, povestea asta se referea în întregime la relaţii de familie.

Şeful de poliţie Knut Müller-Nilsen o iubea pe Julie Christie. Atât de mult, încât nu îndrăznise niciodată să-i mărturisească soţiei întregul adevăr. În orice caz, cum el o bănuia pe Julie că avea o relaţie extraconjugală cu Omar Sharif, nu se simţea prea vinovat în vreme ce şedea lângă ea şi o devora pe Julie Christie cu privirea. Singurul necaz era acela că Julie a lui în acel moment se găsea într-o îmbrăţişare pasională cu numitul Sharif. Iar când sună telefonul de pe masa din living şi el răspunse, soţia lui apăsă pe butonul de pauză, determinând încremenirea imaginii acestui moment minunat şi totuşi greu de suportat de pe filmul lor derulat pe DVD, *Doctor Jivago*.

— Ei, bună seara, Hole, zise Nilsen după ce inspectorul se prezentă. Da, îmi imaginez că ai destule pe cap şi eşti extrem de ocupat în acest moment.

— Ai o clipă liberă? întrebă vocea răguşită, dar moale de la celălalt capăt al telefonului.

Müller-Nilsen se uită la buzele roşii şi tremurânde ale lui Julie şi la ochii ei înceţoşaţi.

— Am tot timpul la dispoziţie, Hole.

— Când am venit pe la tine pe la birou mi-ai arătat o poză a lui Gert Rafto. Poza aia avea ceva ce am recunoscut.

— Da?

— După care ai spus ceva despre fata lui. Ai zis că ea a ajuns foarte bine, bineînţeles. E vorba despre acest „bineînţeles“ subliminal. Ca şi cum era o informaţie pe care deja aş fi ştiut-o.

— Da, dar ea chiar a ajuns bine, nu? replică Nilsen.

— Depinde cum priveşti lucrurile, răspunse Harry.

24

Ziua 19
TOOWOOMBA

Agitaţia de sub candelabrele din sala Sonja Henie a hotelului Plaza era de aşteptat. Arve Støp stătea în cadrul uşii, unde primea oaspeţii. Îl durea falca de la atâtea zâmbete, iar strângerea atâtor mâini îl făcea să resimtă aceleaşi senzaţii neplăcute ca la boala cotului tenismanului. O femeie tânără, de la agenţia de evenimente care se ocupa de organizarea ceremoniei, trecu pe lângă el şi zâmbi văzând că oaspeţii erau acum aşezaţi în jurul mesei. Costumul ei negru, cât se putea de neutru, şi casca având un microfon aproape invizibil îl făceau pe Arve să o socotească un soi de agentă din *Misiune imposibilă*.

— Intrăm, zise ea, ajustându-i papionul cu un gest amical, aproape tandru.

Fata purta o verighetă pe deget. Şoldurile ei se unduiau în faţa lui în drum spre sală. Oare şoldurile alea născuseră vreun copil? Pantalonii ei negri stăteau strâns lipiţi de fese, iar Arve îşi imagină aceleaşi fese fără pantaloni pe ele, în faţa lui, pe patul din apartamentul din Aker Brygge. Însă tânăra părea prea profesionistă. Ar fi însemnat un deranj prea mare. Prea multă muncă de convingere. Arve îi întâlni privirea în oglinda mare de lângă uşă, îşi dădu seama că fusese prins păcătuind cu gândul şi zâmbi în chip de scuze. Ea izbucni în râs, în vreme ce obrajii prinseră să i se îmbujoreze în chip cu totul neprofesionist. Misiune imposibilă? Probabil, nu. Dar nu în seara asta.

La masa lui de opt persoane, toată lumea se ridică la apariţia lui. Partenerul lui de cină era propriul redactor-şef adjunct. O alegere plictisitoare, dar necesară. Femeia era măritată, avea copii şi chipul răvăşit al unei femei care munceşte între douăsprezece şi paisprezece ore pe zi. Bieţii copii. Şi bietul de el în ziua în care ea descoperise că viaţa însemna mai mult decât revista *Liberal*. Masa reacţionă cu un salut în direcţia lui, în vreme ce privirea lui Arve mătura încăperea. Sub lumina candelabrelor, bijuteriile, zâmbetele şi ochii străluceau. Şi rochiile. Fără barete, fără umeri, fără spate, fără ruşine.

Apoi explodă muzica. Din difuzoare ţâşniră acordurile copleşitoare ale *Also Sprach Zarathustra*. La întâlnirea cu agenţia de planificare evenimente, Arve Støp evidenţiase faptul că o astfel de introducere nu era chiar originală, era pompoasă şi pe el, personal, îl făcea să mediteze la crearea omului. I se replicase că tocmai asta fusese şi

ideea.

Pe scena mare, plină de fum şi lumini, păşi o celebritate TV care ceruse – şi primise – o sumă cu şase cifre ca să fie maestru de ceremonii.

— Doamnelor şi domnilor! urlă individul într-un microfon mare, fără fir, care îi amintea lui Støp de un penis mare, în stare de erecţie. Bun venit! Buzele faimoase ale vedetei aproape că atingeau penisul negru artificial. Bun venit la ceea ce vă promit că va fi o seară foarte specială!

Arve Støp deja aştepta ca totul să se încheie.

Harry se uita la fotografiile de pe raftul din biroul lui, la Societatea Poliţiştilor Morţi. Încerca să gândească, dar mintea i se învârtea aiurea, incapabilă să se agaţe de ceva, să obţină o imagine întreagă. Harry avusese permanent senzaţia că era vorba despre cineva din interior; cineva care ştiuse tot timpul ce va face el. Dar nu şi că va fi aşa. Era atât de inimaginabil de uşor. Iar în acelaşi timp atât de imposibil de complicat.

Knut Müller-Nilsen îi spusese că Katrine fusese considerată drept unul dintre cei mai promiţători detectivi de la Divizia Omucideri în cadrul poliţiei din Bergen, o stea în ascensiune. Nu avusese niciodată vreo problemă. Da, exista, bineînţeles, incidentul care o determinase să ceară transferul la Unitatea Ofense Sexuale. Un martor de la un caz clasat sunase ca să se plângă de faptul că era în continuare hărţuit cu întrebări de către Katrine Bratt. Ea nu se oprise nici măcar atunci când omul îi spusese limpede că dăduse deja o declaraţie completă la poliţie. Până la urmă se aflase că ea ancheta pe cont propriu acel caz de luni în şir, fără să-şi notifice superiorii. Cum investigaţiile erau efectuate în timpul ei liber, situaţia nu ar fi constituit o problemă în mod normal, însă superiorii nu aveau deloc chef ca ea să îşi continue ancheta în acel caz aparte. Katrine fusese avertizată în privinţa acestui fapt, iar reacţia ei fusese aceea de a scoate în evidenţă câteva greşeli din cadrul anchetei iniţiale. Nu găsise înţelegere din partea superiorilor, aşa că, frustrată, făcuse cerere de transfer.

— Cazul ăsta probabil că ajunsese o obsesie pentru ea, încheiase Müller-Nilsen discuţia cu Harry. Din câte îmi amintesc, cam pe atunci a părăsit-o şi soţul ei.

Harry se ridică, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre biroul lui Katrine. Aşa cum prevedeau reglementările interne, biroul era încuiat. Îşi continuă drumul pe coridor, până la camera de fotocopiere documente. Pe raftul cel mai de jos, lângă teancurile de hârtie, găsi o ghilotină, un postament mare şi greu din fier, cu o lamă de tăiat montată deasupra, pe care o scoase. Ghilotina nu fusese niciodată folosită, din câte îşi amintea el, însă acum Harry o cără în braţe pe

coridor până la uşa biroului lui Katrine Bratt.

Ridică obiectul deasupra capului gata să lovească. Apoi îşi coborî mâinile cu viteză.

Ghilotina lovi broasca, scoţând încuietoarea din ţâţâni şi sfărâmând cu un pocnet puternic broasca.

Harry abia reuşi să îşi mute picioarele din loc înainte ca dispozitivul să aterizeze pe podea cu un zgomot înfundat. Din uşă, care se deschise instantaneu, ţâşniră aşchii de lemn. Harry luă ghilotina de jos şi o duse înăuntru.

Biroul lui Katrine Bratt era identic cu cel pe care Harry îl împărţise cu ofiţerul de poliţie Jack Halvorsen pe vremuri. Curat, gol, fără poze sau alte obiecte personale. Biroul avea o încuietoare simplă în partea de sus, de unde se controlau toate sertarele. După două lovituri cu ghilotina, încuietoarea şi sertarul de sus fură zdrobite. Harry scotoci prin interiorul sertarului, dând la o parte hârtii şi căutând prin mape de plastic, perforatoare de hârtii şi alte obiecte de birotică, până ce dădu peste un cuţit. Scoase teaca cuţitului. Marginea de sus era zimţată. În mod cert nu era un cuţit de jucărie. Harry apăsă lama pe teancul de hârtii pe care zăcea, şi cuţitul pătrunse fără rezistenţă în grămadă.

În sertarul de dedesubt se găseau două cutii nedesfăcute cu gloanţe pentru revolverul ei de serviciu. Singurele obiecte personale pe care Harry le găsi erau două inele. Unul era plin de pietre care luceau furioase în lumina lămpii de birou. Harry mai văzuse acest inel undeva. Închise ochii, încercând să-şi aducă aminte unde. Un inel grosolan. Stil Las Vegas. Katrine n-ar fi purtat niciodată un astfel de inel. Îşi dădu seama unde îl mai văzuse. Simţi cum pulsul i-o ia razna. Văzuse inelul într-un dormitor. În dormitorul lui Birte Becker.

În sala Sonja Henie, masa luase sfârşit şi mesele fuseseră strânse. Arve Støp stătea sprijinit de peretele din spatele sălii şi se uita la scenă, unde invitaţii se strânseseră ca să asculte trupa muzicală. Era un sunet măreţ. Era un sunet scump. Era sunetul megalomaniei. Arve Støp avusese îndoieli, dar în cele din urmă agenţia de evenimente îl convinsese că investiţia într-o experienţă aparte reprezenta o cale pentru el de a-şi cumpăra loialitatea, mândria şi entuziasmul angajaţilor faţă de locul lor de muncă. Iar prin achiziţionarea a un pic de succes internaţional el sublinia succesul revistei şi construia marca *Liberal,* un produs cu care cei care îşi făceau publicitate doreau să fie asociaţi.

Solistul îşi ţinea un deget pe casca din ureche. Atacă cea mai înaltă notă a cântecului, un hit internaţional din anii ’80.

— Nimeni nu atinge o acută atât de bine precum Morten Harket, zise o voce lângă Støp.

Se răsuci pe călcâie. Şi îşi dădu imediat seama că mai văzuse acea persoană înainte, deoarece el nu uita niciodată o femeie frumoasă. Ce începea să uite tot mai des erau elemente de tip cine, unde şi când. Femeia era zveltă şi purta o rochie neagră simplă, cu o despicătură care îi amintea lui Arve de cineva. De Birte. Birte avea o asemenea rochie.

— E scandalos, zise el.

— E o notă greu de atins, rosti femeia, fără a-şi lua privirea de la solist.

— E scandalos că nu ţin minte cum te cheamă. Ştiu doar că ne-am mai întâlnit.

— Nu ne-am întâlnit, zise ea. Ne-am văzut o singură dată şi atât.

Femeia îşi dădu părul negru de pe faţă. Era atrăgătoare, de o manieră clasică. Atrăgătoare în stilul Kate Moss. Birte fusese atrăgătoare în stilul Pamela Anderson.

— Cred că pot fi în mod cert scuzat, rosti el, cu senzaţia că se trezeşte, că sângele începe să îi curgă prin corp, transportând aroma şampaniei în părţi ale creierului său care mai degrabă îl relaxau decât să îl adoarmă.

— Cine eşti?

— Sunt Katrine Bratt, răspunse ea.

— A, da. Eşti de la o agenţie de publicitate, Katrine? Vreun intermediar bancar? Un fotograf independent? O scriitoare?

La fiecare întrebare, Katrine clătină din cap cu un zâmbet.

— Sunt o intrusă, replică ea. Una dintre ziaristele tale e prietenă cu mine. Mi-a spus cine va cânta după cină şi mi-a zis că aş putea să îmi pun o rochie pe mine şi să mă strecor înăuntru. Simţi nevoia să mă dai afară?

Femeia îşi duse paharul cu şampanie la buze. Acestea nu erau la fel de pline cum îi plăceau lui de obicei, însă erau de un roşu aprins şi umede. Femeia continuă să privească înspre scenă, astfel încât el o putu studia din profil pe îndelete. Îi putu studia întregul profil. Curbura spatelui, arcul perfect al sânilor. Care n-aveau nevoie de silicon, ci poate doar de un sutien bun. Oare sânii ei alăptaseră vreun copil?

— Mă gândesc la această variantă, zise el. Ai argumente cu care să mă împiedici?

— Merge o ameninţare?

— Poate.

— I-am văzut afară pe paparazzi aşteptând ca invitaţii tăi celebri să iasă ca să prindă prada din această seară. Ce-ar fi dacă le-aş spune despre prietena mea ziaristă? Că i s-a dat de înţeles că perspectivele ei la revista *Liberal* sunt proaste după ce a respins avansurile tale?

Arve Støp râse tare şi din inimă. Observă faptul că ei doi atrăgeau

deja priviri întrebătoare din partea altor invitaţi. Aplecându-se spre femeie, constată că aroma parfumului ei nu era mult deosebită de apa de colonie folosită de el.

— În primul rând, nu mi-e teamă de o reputaţie proastă, cu atât mai puţin în rândul colegilor din tagma bârfitorilor. În al doilea rând, prietena ta este o ziaristă proastă, iar în treilea rând, minte. Am regulat-o de trei ori. Şi poţi spune *asta* acelor paparazzi. Eşti măritată?

— Da, rosti necunoscuta, răsucindu-se către scenă şi mutându-şi greutatea corpului, astfel încât prin despicătura rochiei i se zări o clipă marginea portjartierului din dantelă.

Arve Støp simţi cum i se usucă gura şi luă o gură de şampanie. Urmări cu privirea mulţimea de femei care se ridicau pe vârfuri în faţa scenei. Respiră pe nas. De unde stătea putea adulmeca miros de sex de femeie.

— Ai copii, Katrine?

— Vrei să am copii?

— Da.

— De ce?

— Deoarece prin crearea de viaţă femeile au învăţat să se supună naturii, iar asta le conferă o privire mai profundă asupra vieţii decât altor femei. Şi a bărbaţilor.

— Prostii.

— Nu, asta vă face pe voi, femeile, mai puţin disperate în vânătoarea după un tată potenţial. Vreţi doar să vă bucuraţi de joc.

— Bine, râse ea. Atunci am copii. Ce jocuri îţi place să joci?

— Hopa, exclamă Støp, uitându-se la ceas. Ne mişcăm prea repede.

— Ce jocuri îţi place să joci?

— Pe toate.

— Minunat.

Solistul închise ochii, prinse microfonul cu ambele mâini şi atacă un crescendo.

— Petrecerea asta e plictisitoare, iar eu mă duc acasă. Støp îşi puse paharul gol pe o tavă care trecea prin apropiere. Locuiesc în Aker Brygge. Aceeaşi intrare ca a revistei, la ultimul etaj. Soneria de sus.

Ea schiţă un zâmbet.

— Ştiu unde e. De cât avans ai nevoie?

— Dă-mi douăzeci de minute. Şi promisiunea că nu vei discuta cu nimeni înainte de plecare. Nici măcar cu prietena ta. Ne-am înţeles, Katrine Bratt?

Se uită la ea, sperând că rostise corect numele.

— Ai încredere în mine, replică ea, iar el observă o lucire ciudată în ochii ei, ca lucirea unui incendiu de pădure reflectată de oglinda cerului. Vreau la fel de mult ca şi tine ca povestea asta să rămână între noi. Își ridică paharul. Şi, apropo, ai regulat-o de patru ori, nu de trei.

Støp îi mai aruncă o ultimă privire lungă înainte de a-şi croi drum spre ieşire. În urma lui, falsetto-ul solistului vocal continua să tremure abia imperceptibil pe sub candelabre.

O uşă se trânti şi mai multe voci puternice, entuziaste, reverberară până în Seilduksgata. Patru tineri pe drum de la o petrecere la unul dintre barurile din Grünerløkka. Trecură de maşina parcată la marginea trotuarului fără să observe bărbatul dinăuntru. Apoi dădură colţul şi strada redeveni liniştită. Harry se aplecă spre parbriz şi îşi ridică privirea spre ferestrele apartamentului lui Katrine Bratt.

L-ar fi putut suna pe Hagen, ar fi putut suna alarma, i-ar fi putut lua cu el pe Skarre şi o maşină de patrulă. Însă era posibil să se fi înşelat. Şi mai întâi trebuia să fie sigur, căci atât el, cât şi ea aveau enorm de multe lucruri de pierdut.

Se dădu jos din maşină, se duse la uşă şi căută soneria fără înscrisuri pentru etajul doi. Aşteptă. Sună încă o dată. Apoi se întoarse la maşină, luă ranga din portbagaj, se întoarse la uşă şi sună la soneria de la primul etaj. Îi răspunse un bărbat cu un *ja* somnoros, cu televizorul bâzâind în fundal. Cincisprezece secunde mai târziu, bărbatul coborî şi deschise. Harry îi prezentă legitimaţia lui de poliţist.

— N-am auzit nicio ceartă, zise omul. Cine v-a chemat?

— Mă descurc singur de aici, răspunse Harry. Mulţumesc de ajutor.

Uşa de la etajul doi nu avea nicio plăcuţă cu nume. Harry ciocăni, îşi lipi urechea de lemnul rece şi ascultă. Apoi inseră vârful răngii între uşă şi cadru. Cum blocurile de apartamente din acea zonă fuseseră construite pentru muncitorii din fabricile aflate de-a lungul râului Akerselva şi, ca atare, din cele mai ieftine materiale posibile, cea de-a doua spargere efectuată de Harry în mai puţin de o oră fu cât se poate de uşoară.

Rămase câteva clipe în întunericul coridorului ca să asculte înainte de a aprinde lumina. Se uită la pantofarul din faţa lui. Şase perechi de încălţăminte. Niciuna suficient de mare ca să aparţină unui bărbat. Ridică o pereche, cizmele pe care Katrine le purtase mai devreme în cursul zilei. Tălpile erau încă ude.

Intră în living. Aprinse lanterna în loc de lustră, ca ea să nu vadă din stradă că avea un vizitator.

Conul luminos mătură podeaua uzată din brad, cu găuri mari între plăcuţele de parchet, apoi se plimbă peste o canapea simplă, albă, peste nişte rafturi joase şi un sistem de boxe Linn Systems exclusivist. În perete exista o firidă, unde se afla un pat aranjat, îngust, şi o chicinetă cu un aragaz şi un frigider. Impresia era de austeritate, de curăţenie şi de strict necesar. Ca la el acasă. Fasciculul luminos căzu peste un chip care se uita rigid la el. Apoi peste altul. Apoi încă unul.

Măşti din lemn negru cu sculpturi şi modele pictate.

Se uită la ceas. Unsprezece. Lăsă fasciculul lanternei să se plimbe mai departe.

Deasupra singurei mese din încăpere se vedeau tăieturi din ziare. Acestea acopereau peretele de la podea la tavan. Se apropie. Privirea lui le parcurse în vreme ce pulsul începea să i-o ia razna, ca la un contor Geiger.

Erau cazuri de crimă.

Multe cazuri de crimă, zece sau douăsprezece, undele atât de vechi, încât ziarul de îngălbenise. Însă Harry le ţinea minte pe toate destul de bine. Le ţinea minte deoarece aveau un lucru în comun: el condusese anchetele.

Pe masă, lângă un computer şi o imprimantă, zăcea un teanc de dosare. Rapoarte ale cazurilor. Deschise un dosar. Nu erau rapoarte de la cazurile lui, ci de la asasinarea lui Laila Aasen, de pe Muntele Ulriken. Un altul se referea la dispariţia lui Onny Hetland din Fjellsiden. Un al treilea dosar era despre un caz de violenţă a poliţiei în Bergen, despre plângeri împotriva lui Gert Rafto. Harry îl răsfoi. Dădu peste aceeaşi poză a lui Rafto pe care o văzuse în biroul lui Nilsen. Uitându-se mai bine acum la ea, avu impresia că totul este evident.

Lângă imprimantă se vedea un teanc de hârtii. Ceva era desenat pe prima foaie. O schiţă de amator, în creion, dar motivul era suficient de clar. Un om de zăpadă. Chipul era prelung, ca şi cum s-ar fi scurs, s-ar fi topit; ochii de cărbune dispăruseră, iar morcovul era lung, subţire şi îndreptat în jos. Harry răsfoi printre hârtii. Se vedeau mai multe schiţe. Toate cu oameni de zăpadă, cele mai multe doar imagini ale chipului. „Măşti, “ îşi zise Harry. Măşti mortuare. Unul dintre chipuri avea un cioc, mici braţe umane pe lateral şi picioare de pasăre în partea de jos. Un altul avea un rât de porc şi un joben pe cap.

Harry începu să caute în celălalt capăt al încăperii. Şi îşi spuse acelaşi lucru pe care i-l spusese şi lui Katrine pe insula Finnøy: goleşte-ţi mintea de aşteptări şi uită-te, nu căuta. Deschise toate dulapurile şi sertarele, scotoci printre ustensilele de bucătărie şi instrumentele folosite la spălat, prin haine, şampoane exotice şi creme ciudate în încăperea de baie, unde mirosul parfumului ei plutea greoi în aer. Podeaua duşului era udă, iar pe chiuvetă se vedea un băţ de bumbac pătat de mascara. Ieşi de acolo. Nu ştia ce anume caută, doar că nu se găsea acolo. Se îndreptă de spate şi privi în jur.

Greşit.

Era acolo. Doar că el nu descoperise încă ce trebuia.

Scoase cărţile de pe rafturi, deschise vasul de toaletă, verifică plăcuţele de parchet din podea şi răsturnă salteaua de pe pat. Terminase. Căutase peste tot. Fără succes, în afara celei mai

importante premise a oricărei căutări: ce *nu* găseşti este la fel de important precum ceea ce găseşti. Iar acum ştia ce nu găsise. Harry se uită la ceas. Apoi începu să aşeze lucrurile la loc.

Abia când aşeza desenele în ordine îi trecu prin minte că nu verificase şi imprimanta. Scoase tava de alimentare cu hârtie. Foaia de sus era gălbuie şi mai groasă decât hârtia normală de imprimantă. O ridică. Emana un miros anume, ca şi cum ar fi fost impregnată cu o mirodenie sau ar fi fost arsă. Aprinse lampa de birou şi ţinu hârtia în sus, căutând marca. Şi o găsi. Jos, în colţul din dreapta, ca un soi de acuarelă printre fibrele fine ale hârtiei, vizibilă dacă era apropiată de lumina becului. Avu senzaţia că i se lărgesc vasele de sânge de la gât, iar sângele începu brusc să curgă mai repede, determinând creierul să ţipe după mai mult oxigen.

Harry dădu drumul la computer. Se uită iarăşi la ceas şi ascultă cum sistemul de operare şi programele instalate au nevoie de o eternitate ca să pornească. Se duse direct la funcţia de căutare şi tastă un singur cuvânt. Apăsă mausul pe *căutare*. În faţa ochilor lui apăru un câine desenat, care sări în sus şi jos şi se apucă să latre fără sunet în încercarea de a scurta timpul de aşteptare. Harry privi fix textul care licărea în vreme ce erau scanate documentele. Îşi mută privirea la rubrica unde apăru scris *Niciun articol nu se potriveşte criteriului de căutare*. Examină modul cum scrisese cuvântul-cheie. Toowoomba. Închise ochii. Auzi torsul profund al maşinii, ca al unei pisici pline de afecţiune. Apoi totul se opri. Harry deschise ochii. *Un articol se potriveşte cu criteriul.*

Puse cursorul peste iconiţa pentru programul Word. Apăru un pătrat gălbui. *Data modificării: 9 septembrie*. Simţi degetul cum îi tremură când apăsă de două ori. Încăperea fu luminată de fundalul alb al textului scurt. Nu mai încăpea nicio îndoială. Cuvintele erau identice cu cele din scrisoarea de la Omul de zăpadă.

25

Ziua 20
TERMEN-LIMITĂ

Arve Støp stătea întins pe un pat croit conform specificaţiilor clientului în fabrica Misuku din Osaka şi livrat gata asamblat unei pielării din Chennai, India, deoarece legile statului Tamil Nadu nu îngăduiau exportul direct al acestui tip de piele. Treaba durase şase luni de la emiterea comenzii până la primirea bunurilor, dar aşteptarea meritase. Ca o gheișă, patul se adapta perfect trupului său, îl suporta atunci când era necesar şi îi îngăduia să îl ajusteze la orice nivel şi în orice direcţie era posibil.

Se uită la lamele de tec ale ventilatorului din tavan cum se rotesc încet.

Ea era în lift, urcând spre el. Îi explicase la interfon că o aştepta în dormitor şi lăsase uşa întredeschisă. Trupul lui încălzit de alcool era acoperit doar de mătasea rece a boxerilor. Muzica unui CD Café del Mar rezona din sistemul audio Bose cu difuzoare mici şi compacte ascunse în fiecare încăpere a apartamentului.

Auzi tocurile ei pe podeaua din parchet a livingului. Paşi lenţi, dar hotărâţi. Doar acel sunet era în stare să îl excite. Dacă ea ar fi ştiut ce o aşteaptă…

Mâna lui căută pe sub pat; degetele găsiră ceea ce căutau.

Apoi ea ajunse în cadrul uşii, o siluetă pe fundalul luminii lunii peste fiord, uitându-se la el cu un zâmbet abia schiţat. Femeia slăbi centura de la haina ei lungă şi neagră din piele, pe care apoi o lăsă să cadă pe podea. El gemu, însă ea continua să poarte rochia pe dedesubt. Femeia se apropie de pat şi îi dădu ceva care părea din cauciuc. O mască. O mască roz, cu un chip de animal.

— Pune-ţi asta, rosti ea, cu un ton neutru, ca de afaceri.

— Măi, măi, rosti el. Un chip de porc.

— Fă cum îţi spun.

Din nou acea ciudată lucire gălbuie în ochii ei.

— *Mais oui, madame.*

Arve Støp îşi puse masca. Îi acoperea întreaga faţă, mirosea a mănuşi de cauciuc spălate, iar de văzut, putea vedea doar prin fantele mici lăsate pentru ochi.

— Iar eu vreau ca tu să… începu el, după care îşi auzi propria voce, întemniţată şi străină.

Nu reuşi să meargă mai departe, căci simţi o durere asurzitoare peste ochiul stâng.

— Tacă-ţi fleanca! ordonă ea cu voce puternică.

Treptat, în conştiinţa lui pătrunse realitatea faptului că ea îl lovise. Ştia că n-ar trebui să procedeze aşa, căci avea să distrugă rolul jucat de ea, dar nu se putea abţine. Situaţia era prea comică. O mască de porc! O chestie cauciucată roz, lipicioasă, cu urechi şi rât de porc. Scoase un chicotit. Următoarea lovitură o primi în stomac cu o forţă uluitoare. El se îndoi, gemu, apoi căzu la loc pe pat. Nici nu conştientiză faptul că nu mai respira înainte ca totul să se întunece. Disperat, se luptă pentru aer în interiorul măştii bine lipite pe faţă, în vreme ce simţea cum ea îi îndoaie ambele braţe la spate. Apoi, într-un târziu, oxigenul ajunse la creier, fapt care îl făcu să simtă cu adevărat durerea. Şi furia. Vaca dracului, ce credea că face? Se zbătu ca să se elibereze şi ca s-o înşface, dar nu-şi putea mişca mâinile; acestea erau ţinute strâns la spate. Tresări şi simţi ceva ascuţit pătrunzându-i în încheieturile mâinilor. Cătuşe? Ce nenorocită perversă!

Ea îl făcu să se aşeze.

— Poţi vedea ce e chestia asta? şopti ea.

Însă masca lui alunecase într-o parte, aşa că el nu mai vedea nimic.

— N-am nevoie să văd, zise el. Îţi simt mirosul de pizdă.

Lovitura îl atinse peste tâmplă. Auzi ceva ca un scârţâit de CD. Continua să stea în capul oaselor. Simţea ceva curgând prin spaţiul dintre obraz şi interiorul măştii.

— Cu ce naiba mă loveşti? strigă el. Sângerez, nebuno!

— Cu asta.

Arve Støp simţi ceva dur apăsat peste nas şi gură.

— Miroase, zise ea. Nu are un miros bun? E miros de oţel şi ulei de armă. Smith & Wesson. Nimic nu miroase la fel, nu-i aşa? Mirosul de praf de puşcă şi cordită e chiar mai bun. Asta dacă ajungi să miroşi aşa ceva.

„E doar un joc violent“, îşi spuse Arve Støp. „O piesă cu roluri.“ Însă mai era vorba de ceva acolo, ceva care privea întreaga situaţie. Ceva care punea toate cele petrecute într-o lumină nouă. Pentru prima dată după mult timp – atât de mult încât trebuia să se gândească la copilărie, atât de mult încât în primele secunde nu recunoscu senzaţia – Arve Støp conştientiză un fapt: îi era frică.

— Eşti sigur că n-ar trebui să o pornim? rosti, tremurând, Bjørn Holm, strângându-şi mai bine haina de piele în jurul trupului. Când a apărut pe Amazon, se ştia foarte bine că are un radiator de încălzire imens.

Harry clătină din cap şi se uită la ceas. Unu şi jumătate. Stăteau la pândă în maşina lui Bjørn Holm, în faţa apartamentului lui Katrine, de

peste o oră. Noaptea era albastru-cenuşie, iar străzile pustii.

— Iniţial a avut culoarea alb California, continuă Holm. Culoarea Volvo numărul 42. Proprietarul anterior a vopsit-o în negru. Acum se califică la statutul de maşină clasică şi tot restul. Taxa ei de drum nu costă decât 365 de coroane pe an. O coroană pe zi…

Holm se opri când văzu privirea de avertizare a lui Harry, aşa că dădu mai tare volumul pentru a-i auzi pe David Rawlings şi Gillian Welch, singura muzică nouă pe care el o putea tolera. O înregistrase de pe un CD pe o casetă, nu numai deoarece aşa putea asculta muzică la casetofonul proaspăt montat în maşină, ci şi pentru că el făcea parte din acel segment mic, dar extrem de intolerant al iubitorilor de muzică pentru care CD-ul nu reuşea niciodată să reproducă sunetele calde de pe o casetă.

Holm ştia că vorbeşte prea mult pentru că e nervos. Harry nu-i dezvăluise altceva decât că tânăra lor colegă trebuia eliminată din cadrul anumitor investigaţii. Şi că sarcinile zilnice ale lui Holm pentru următoarele câteva săptămâni aveau să fie uşurate dacă el nu afla detalii. Fiind o persoană paşnică, inteligentă şi comodă, Bjørn Holm nu încerca să provoace neplăceri. Asta nu însemna că situaţia îi convenea. Se uită la ceas.

— S-a dus la reşedinţa vreunui tip.

Harry reacţionă.

— Ce te face să crezi asta?

— În definitiv, nu e măritată. Nu aşa ai spus? În zilele noastre, femeile singure sunt ca noi, tipii singuri.

— Şi prin asta vrei să spui că…?

— Patru paşi. Ieşi, studiază turma, alege prada cea mai slabă, atacă.

— Mmm, tu ai nevoie de patru paşi?

— De primii trei, zise Holm, ajustându-şi oglinda retrovizoare şi părul roşcat. În oraşul ăsta există doar tipe care vor să-şi bată joc de masculi.

Holm se gândise să folosească ulei de păr, dar ajunsese la concluzia că aşa ceva ar fi fost un pas prea radical. Pe de altă parte, poate că tocmai de aşa ceva era nevoie. Să meargă până la capăt.

— La naiba, izbucni Harry. La naiba, la naiba, la naiba.

— Ce?

— Cabina de duş umedă. Parfum. Mascara. Ai dreptate.

Inspectorul scosese deja mobilul; tastă numărul ca un apucat şi primi aproape instantaneu răspuns.

— Gerda Nelvik? Aici e Harry Hole. Lucrezi încă la teste?… Bine. Vreun rezultat preliminar?

Holm îl urmări pe Harry mormăind de două ori *mmm* şi de trei ori *bine*.

— Mulţumesc, zise în final Harry. Şi mă mai întrebam dacă te-a

sunat vreun alt ofiţer de poliţie în cursul serii ca să te întrebe acelaşi lucru… Cum?… Înţeleg. Da, sună-mă când testele sunt gata.

Harry închise.

— Acum poţi porni motorul, zise el.

Holm răsuci cheia în contact.

— Care e treaba?

— Mergem la hotel Plaza. Katrine Bratt a sunat mai devreme la Institut ca să întrebe despre testele de paternitate.

— În seara asta?

Holm apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi viră la dreapta, către Schous Plass.

— Cei de la Institut derulează teste preliminare ca să stabilească paternitatea cu probabilitate de nouăzeci şi cinci la sută. După aia încearcă să crească gradul de certitudine la nouăzeci şi nouă la sută.

— Şi?

— Şi se ştie cu nouăzeci şi cinci la sută certitudine că tatăl gemenelor Ottersen şi al lui Jonas Becker este Arve Støp.

— Sfinte Isuse.

— Iar eu cred că iubita noastră colegă Katrine a urmat recomandările tale pentru modul de a-şi petrece o seară de sâmbătă. Iar prada este Arve Støp.

Harry sună la biroul ofiţerilor de serviciu şi ceru ajutor, în vreme ce motorul vechi şi recondiţionat al maşinii huruia pe străzile tăcute din Grünerløkka. În vreme ce treceau de Akerselva A&E şi alunecau pe şinele de tramvai din Storgata, radiatorul maşinii începu într-adevăr să sufle aer fierbinte în direcţia lor.

Odin Nakken, reporter de ziar la *Verdens Gang,* stătea îngheţat pe trotuarul din faţa hotelului Plaza şi blestema întreaga lume, oamenii în general şi slujba pe care o avea în particular. Din câte îşi dădea el seama, în acele momente plecau ultimii invitaţi de la sărbătoarea revistei *Liberal.* Iar, de regulă, ultimii plecaţi erau şi cei mai interesanţi, cei care puteau genera titlurile de a doua zi. Însă se apropia termenul-limită: în cinci minute el trebuia să plece. Să se ducă la biroul lui din Akersgata, aflat la câteva sute de metri distanţă, şi să scrie. Să-i scrie şefului său că acum era adult, că se săturase să stea pe la uşile unei petreceri precum un adolescent, cu nasul lipit de ferestre, zgâindu-se înăuntru şi sperând să iasă cineva de acolo şi să-i povestească cine dansase cu cine, cine cumpărase de băut pentru cine, cine flirtase cu cine. Să îi scrie că îi înainta preavizul.

Circulaseră câteva zvonuri prea fantastice ca să fie adevărate, însă în mod evident ei nu puteau scrie despre aşa ceva. Exista o limită şi existau reguli nescrise. Reguli la care jurnaliştii, cel puţin cei din generaţia lui, aderau. Atâţia câţi mai rămăseseră.

Odin Nakken privi în jur. Se mai vedeau doar câţiva reporteri şi fotografi prin preajmă. Probabil că aveau aceleaşi termene-limită pentru rubricile de bârfe despre celebrităţi din publicaţiile lor. O maşină Volvo Amazon veni năpustindu-se înspre ei şi opri în curbă cu scrâşnet de frâne.

Din maşină sări un bărbat, pe care Odin Nakken îl recunoscu imediat. Îi făcu semn fotografului, după care alergară amândoi după ofiţerul de poliţie care venea în fugă spre uşă.

— Harry Hole! exclamă Nakken când îl prinse din urmă. Ce caută poliţia aici?

Poliţistul cu ochii injectaţi se întoarse spre el.

— Mă duc la o petrecere, Nakken. Unde e?

— În sala Sonja Henie de la primul etaj. Dar s-a terminat, mă tem.

— Mmm. L-ai văzut pe Arve Støp?

— Støp a plecat acasă devreme. Ce vrei de la el?

— Nimic. Era singur?

— După toate aparenţele.

Inspectorul se trase mai aproape de ziarist.

— Cum adică?

Odin Nakken îşi înclină capul. Habar n-avea despre ce era vorba, dar nu se îndoia deloc că se întâmpla ceva.

— A circulat un zvon că tipul negocia cu o vulpiţă tare mişto. Cu ochi care te invită să i-o tragi. Nu putem tipări nimic, şi ăsta e mare păcat.

— Şi? mârâi inspectorul.

— O femeie care corespundea descrierii a plecat de la petrecere la douăzeci de minute după Støp. S-a urcat într-un taxi.

Hole porni înapoi pe drumul pe care venise. Odin se ţinu după el.

— Şi tu n-ai urmărit-o, Nakken?

Odin Nakken ignoră sarcasmul din vocea celuilalt. Nu merita efortul de a replica. În acel moment.

— Nu era o vedetă, Hole. O vedetă care regulează o fiinţă comună nu înseamnă nicio ştire, ca să mă exprim aşa. În afară de cazul în care cucoana decide să vorbească despre asta. Iar tipa a plecat de mult.

— Cum arăta?

— Zveltă, brunetă. Arătoasă.

— Haine?

— Haină neagră şi lungă de piele.

— Mersi.

Hole sări în maşină.

— Hei, strigă Nakken. Eu cu ce mă aleg în schimb?

— Cu un somn bun în noaptea asta, zise Harry. Cu cunoaşterea faptului că ai ajutat la efortul de a face oraşul tău un loc mai sigur.

Strâmbându-se urât, Odin Nakken urmări vechitura de maşină

vopsită în dungi de maşină de raliu accelerând cu un huruit. Venise vremea să iasă din porcăria asta. Vremea să-şi înainteze preavizul. Venise vremea să devină adult.

— Termenul-limită, rosti fotograful. Va trebui să mergem şi să scriem porcăria asta.

Odin Nakken oftă resemnat.

Arve Støp se holbă în bezna măştii întrebându-se ce mai avea acea femeie de gând să facă. Îl târâse de cătuşe în baie, îi înfipsese ceva ce ea susţinea că e un revolver în coaste şi îi poruncise să intre în cadă. Unde era ea acum? Îşi ţinu respiraţia şi îşi auzi propria inimă bătând, dar şi un zumzăit electric. Oare se stingea vreunul dintre tuburile de neon din încăpere? Sângele de la tâmplă ajunsese în colţul gurii; putea gusta izul dulce metalic cu vârful limbii.

— Unde erai în noaptea în care a dispărut Birte Becker?

Vocea ei se auzea dinspre chiuvetă.

— Aici, în apartamentul meu, răspunse Støp, încercând să gândească.

Ea îi spusese că e poliţistă şi atunci îşi amintise unde o mai văzuse: la sala de curling.

— Singur?

— Da.

— Şi în noaptea când a fost ucisă Sylvia Ottersen?

— La fel.

— Singur toată seara, fără să discuţi cu cineva?

— Da.

— Deci n-ai alibi?

— Îţi spun că am fost aici.

— Bine.

„Bine?“ îşi zise Arve Støp. De ce era bine că nu avea alibi? Ce dorea ea de la el? Să forţeze o mărturisire? Şi oare de ce bâzâitul acela electric devenea mai puternic pe măsură ce ea se apropia de el?

— Întinde-te, porunci ea.

El se conformă şi simţi emailul rece al căzii arzând pielea de pe spatele şi coapsele lui. Respiraţia i se condensase în interiorul măştii, o umezise, şi astfel actul respiraţiei devenea tot mai dificil. Apoi vocea se auzi din nou, mai aproape de data asta.

— Cum vrei să mori?

Să mori? Îşi ieşise din minţi. Era nebună. Ţicnită de-a dreptul. Sau nu? Îşi spuse că trebuie să-ţi menţină mintea limpede; ea încerca doar să-l înfricoşeze. Oare Harry Hole era în spatele întregii poveşti? Oare îl subestimase pe poliţistul ăla beţivan? Însă acum îi tremura întregul corp atât de tare, încât auzea cum ceasul lui Tag Heuer se izbeşte de email, ca şi cum trupul lui acceptase deja ceea ce creierul încă nu

putea. Îşi frecă ceafa de partea de jos a căzii, încercând să îndrepte masca de porc ca să vadă ceva prin fantele alea înguste. Avea să moară.

De aceea ea îl târâse în baie. Ca mizeria rezultată să nu fie prea mare, ca toate urmele să poată fi lesne îndepărtate. Prostii! „Tu eşti Arve Støp, iar ea e de la poliţie. Ăştia nu ştiu nimic.“

— Bine, zise ea. Ridică-ţi capul.

Masca. În fine. Procedă aşa cum i se ceruse, simţi mâinile ei atingându-i fruntea şi ceafa, însă fără să slăbească strânsoarea măştii. Ceva subţire şi tare i se strânse în jurul gâtului. Ce naiba? Un furtun!

— Nu… începu el, dar vocea i se stinse când furtunul i se strânse mai tare în jurul gâtului.

Cătuşele se agitau spasmodic şi zgâriau fundul căzii.

— Tu le-ai omorât pe toate, zise femeia, strângând şi mai tare furtunul. Tu eşti Omul de zăpadă, Arve Støp.

Gata. Ea o spusese cu glas tare. Lipsa de sânge din creier îl făcea să se simtă deja ameţit. Clătină furibund din cap.

— Ba da, tu eşti, zise ea, iar când strânse încă o dată el simţi că i se taie gâtul. Tocmai ai fost demascat.

Întunericul îl învăluia. Ridică un picior şi îl lăsă să cadă la loc, cu călcâiul izbind neajutorat fundul căzii. Un sunet sec reverberă în încăpere.

— Cunoşti senzaţia aia de curgere năvalnică, Støp? Este creierul care nu primeşte suficient oxigen. Ce frumos, nu-i aşa? Fostul meu soţ se masturba în vreme ce eu îl strângeam de gât.

Încercă să urle, încercă să forţeze trecerea aerului rămas în restul trupului prin strânsoarea de fier a furtunului, însă îi fu imposibil. Isuse, individa nu dorea nici măcar o mărturisire? Apoi simţi. Un uşor plescăit în creier, ca sfârâitul unor bule de şampanie. Aşa avea să se încheie totul oare? Atât de uşor. Nu avea deloc chef să fie uşor.

— O să te spânzur în living, rosti vocea la urechea lui, în vreme ce o mână îl bătea cu afecţiune peste cap. Cu faţa spre fiord. Ca să admiri priveliştea.

Apoi se auzi un sunet ascuţit, ca alarma de la unul dintre acele aparate de monitorizare a bătăilor inimii care se văd prin filme. Atunci când curba se aplatizează şi inima încetează să mai bată.

26

Ziua 20
TĂCEREA

Harry sună din nou la soneria lui Arve Støp.

O bufniţă se plimba pe podul de peste canal, zgâindu-se la Amazonul negru parcat în mijlocul pieţei pustii din Aker Brygge.

— Presupun că n-are de gând să deschidă dacă are o invitată cu el, zise Bjørn Holm, uitându-se la uşa de sticlă înaltă de trei metri.

Harry sună la celelalte sonerii.

— Sunt doar birouri, zise Holm. Støp locuieşte singur la etajul de sus. Am citit undeva asta.

Harry privi în jurul lui.

— Nu, zise Holm, care ghicise ideea din capul colegului. Nu merge cu ranga. Iar sticla întărită cu oţel este incasabilă. Va trebui să aşteptăm până ce îngriji…

Harry plecase deja înapoi la maşină. De această dată, Holm nu reuşi să mai ghicească ideile din capul inspectorului. Cel puţin nu până ce Harry se urcă pe scaunul şoferului, iar Holm îşi aduse aminte că lăsase cheia în contact.

— Nu, Harry! Nu! Nu face…

Huruitul motorului îi acoperi vorbele. Roţile patinară pe asfaltul alunecos de la ploaie înainte de a prinde viteză. Bjørn Holm rămăsese locului, agitându-şi braţele, însă zări lucirea din ochii inspectorului şi se feri din calea maşinii. Bara de protecţie a vehiculului lovi uşa cu un zgomot înfundat. Sticla din uşă se transformă în mici cristale albe, care pentru o fracţiune de secundă plutiră în aer înainte de a cădea grămadă pe sol. Înainte ca Holm să poată evalua pagubele, Harry sări din maşină şi trecu ca o furtună prin intrarea acum liberă.

Holm alergă disperat după el, înjurând. Harry înșfăcase un vas în care se afla un palmier înalt de doi metri, pe care îl duse până la lift, unde apăsă butonul de chemare. Când uşile strălucitoare de aluminiu se deschiseră, Harry înghesui vasul între ele şi arătă cu mâna spre o uşă albă cu un semn verde de ieşire.

— Dacă o iei pe scările de incendiu, iar eu o iau pe scara principală, acoperim toate ieşirile. Ne revedem la etajul şase, Holm.

Holm era deja acoperit de sudoare înainte de a ajunge la etajul doi pe scara îngustă din fier. Nu era pregătit nici trupeşte, nici sufletește pentru aşa ceva. Era un ofiţer legist, pentru numele Domnului! Trusa

lui cu instrumente reconstituia drame petrecute, nu construia unele noi.

Se opri o clipă. Însă nu auzi decât ecoul care se stingea al propriilor paşi şi propriile gemete de efort. Ce avea să facă dacă se întâlnea cu cineva? Harry îi spusese să-şi aducă revolverul de serviciu, dar oare asta însemna că intenţionase că-i ceară să-l şi folosească? Holm se ţinu de balustradă şi începu să urce în fugă din nou. Ce-ar fi făcut Hank Williams? Şi-ar fi îngropat capul în băutură. Sid Vicious? I-ar fi arătat degetul mijlociu. Iar Elvis? Elvis. Elvis Presley. Corect. Holm ţinu strâns revolverul.

Treptele se terminară. Deschise uşa şi acolo, la capătul coridorului, se găsea Harry, sprijinindu-se cu spatele de zid lângă o uşă maro. Ţinea revolverul într-o mână, iar cealaltă mână şi-o ţinea la buze, făcându-i semn să păstreze liniştea, în vreme ce se uita la Holm şi îi arăta uşa. Aceasta stătea întredeschisă.

— Trecem din cameră în cameră, şopti Harry după ce Holm ajunse alături de el. Tu iei încăperile din stânga, eu le iau pe cele din dreapta. Mergem în acelaşi ritm, spate în spate. Şi nu uita să respiri.

— Aşteaptă! şopti Holm. Dacă acolo e Katrine?

Harry se uită la el şi aşteptă.

— Adică… continuă Holm, încercând să dea sens ideii care îi trecea prin cap. În cel mai rău caz aş împuşca… o colegă?

— În cel mai *rău* caz, replică Harry, o colegă te-ar împuşca pe *tine*. Gata?

Tânărul ofiţer legist din Skreia încuviinţă şi îşi promise sieşi că dacă totul avea să se încheie cu bine atunci avea să se dea cu ulei pe păr.

Harry împinse încet uşa cu piciorul şi intră. Simţi imediat curentul de aer. Ajunse la prima uşă din dreapta, unde apucă mânerul cu stânga, în timp ce ţinea revolverul cu dreapta aţintit spre înainte. Împinse uşa şi intră. Un birou. Gol. Peste biroul din încăpere atârna o hartă imensă a Norvegiei cu pioneze înfipte în ea.

Harry reveni în hol, unde îl aştepta Holm. Îi făcu semn acestuia să-şi ţină revolverul permanent ridicat în sus.

Merseră mai departe fără să scoată vreun zgomot.

Bucătăria, biblioteca, sala de fitness, camera de oaspeţi, sera. Toate pustii.

Harry simţi scăderea de temperatură. Când ajunseră în living îşi dădu seama de unde provenea aceasta. Uşa glisantă către terasă şi piscină era larg deschisă; perdelele albe fluturau nervoase în bătaia vântului. Pe fiecare latură a încăperii se vedeau nişte alei înguste, fiecare conducând către o încăpere. Harry îi făcu semn lui Holm să preia încăperea din dreapta, în vreme ce el ocupă poziţie în faţa celeilalte.

Harry inspiră adânc, se încovoie ca să fie o ţintă mai mică, şi

deschise uşa.

În întuneric zări un pat, cearceafuri albe şi ceva ce putea fi un trup. Mâna stângă pipăi zidul în căutarea unui întrerupător de lumină.

— Harry!

Era Holm.

— Aici, Harry!

Holm părea emoţionat, însă Harry se făcu că nu aude şi se concentra asupra întunericului din faţa lui. Mâna găsi comutatorul, iar în secunda următoare camera fu inundată de lumină de la spoturile din tavan. Era pustie. Harry verifică dulapurile, apoi ieşi. Holm stătea în faţa celeilalte uşi, cu arma îndreptată spre înăuntru.

— Nu se mişcă, şopti Holm. E mort. E…

— Atunci nu ar fi trebuit să mă chemi atât de imperativ, zise Harry, ducându-se spre cada de baie, unde se aplecă peste bărbatul dezbrăcat şi îi scoase masca de porc.

În jurul gâtului omului se vedea o dungă subţire şi roşie. Chipul lui era palid şi umflat, iar ochii îi ieşiseră din orbite. Arve Støp cu greu putea fi recunoscut.

— Îi sun pe cei de la Omucideri, zise Holm.

— Stai aşa.

Harry duse o palmă în faţa gurii lui Støp. După aceea îl apucă de umăr şi îl scutură bine.

— Ce faci?

Harry îl scutură şi mai tare.

Holm îşi puse mâna pe umărul lui Harry.

— Dar, Harry, nu vezi că…?

Holm se cutremură. Støp deschisese ochii şi acum începu să inspire aer cu nesaţ – ca un scufundător care revine la suprafaţa apei în înghiţituri hulpave, profunde, cu un hârâit ieşindu-i din gât.

— Unde e ea? întrebă Harry.

Støp nu-şi putea focaliza privirea. Din gura lui nu ieşiră decât nişte gemete scurte.

— Aşteaptă aici, Holm.

Holm încuviinţă din cap şi se uită cum colegul lui părăseşte baia.

Harry se duse la marginea terasei. Douăzeci şi cinci de metri mai jos lucea apa neagră a canalului. În lumina lunii putea discerne sculptura femeii pe catalige în apă şi podul pustiu. Şi acolo… ceva lucitor plutea la suprafaţa apei, ca o burtă de peşte mort. Spatele unei haine negre din piele. Katrine sărise. De la etajul şase.

Harry se postă chiar pe marginea terasei, printre ghivecele de flori goale. Prin minte îi trecu o imagine din trecut. Østmarka, şi Øystein care sărise de pe munte în lacul Hauktjern. Harry şi Tresko trăgându-l la mal. Øystein în patul din Rikshospitalet cu ceva care părea un

întreg eşafodaj în jurul gâtului. Din toată povestea Harry învăţase că de la mare înălţime este bine să sari, nu să plonjezi. Şi să ţii minte să îţi ţii braţele lipite de trup, ca să nu-ţi rupi clavicula. Însă mai presus de orice e bine să te hotărăşti înainte de a te uita în jos şi să sari înainte ca groaza să îţi invadeze celulele. De aceea haina lui Harry alunecă singură pe podeaua terasei cu un sunet moale, în vreme ce Harry plutea deja prin aer, ascultând mugetul din propriile urechi. Apa neagră se apropia cu viteză de el. Neagră precum antracitul.

Îşi lipi călcâiele unul de celălalt. În clipa următoare avu senzaţia că aerul este scos cu forţă din trupul lui şi o mână imensă încearcă să-i rupă hainele. Sunetele dispărură. După aceea simţi răceala de moarte. Dădu din picioare şi ieşi la suprafaţă. Se linişti, reperă haina şi începu să înoate. Deja începuse să nu-şi mai simtă picioarele şi ştia că peste câteva minute trupul avea să înceteze să funcţioneze din pricina temperaturii. Mai ştia însă că, dacă reflexul laringian al lui Katrine funcţiona şi laringele se închidea la contactul cu apa, răceala survenită brusc putea să o salveze, căci avea să oprească metabolismul şi să treacă celulele şi organele organismului în hibernare, astfel încât să permită funcţiilor vitale să supravieţuiască astfel cu un consum minim de oxigen.

Harry se întinse şi alunecă prin apa densă şi grea către haina lucitoare de piele. Ajunse acolo şi o prinse.

Primul gând care îi trecu inconştient prin minte fu acela că ea trecuse deja în ţinutul demonilor. Deoarece pe apă plutea doar haina ei.

Harry înjură, se răsuci în apă şi se uită spre terasă. Urmări cu privirea marginea ei până la streşini, burlane şi acoperişurile în pantă care duceau spre cealaltă latură a clădirii, apoi spre alte clădiri. Unde se aflau alte terase şi o mulţime de ieşiri de incendiu şi căi de scăpare prin labirintul de faţade din Aker Brygge. Bătu apa cu picioarele care deja nu se mai simţeau, confirmându-şi pentru sine faptul că Katrine nici măcar nu-l subestimase; Harry căzuse în capcana unuia dintre cele mai vechi trucuri din manualele de instruire. Preţ de o clipă de nebunie, se gândi la moartea prin înecare; ar fi trebuit să fie plăcută.

Ceasul arăta ora patru dimineaţa, iar Arve Støp stătea întins, tremurând, pe patul din faţa lui Harry, îmbrăcat cu un halat. Tenul lui părea să-şi fi pierdut brusc bronzul, iar Støp devenise brusc un bătrânel. Însă pupilele lui îşi redobândiseră dimensiunile normale.

Harry făcuse un duş fierbinte şi se aşezase pe un scaun, îmbrăcat cu un pulover de la Holm şi pantaloni de trening pe care îi împrumutase de la Støp. În living, Holm încerca prin intermediul mobilului să organizeze căutarea lui Katrine Bratt. Harry îi spusese să sune la ofiţerul de serviciu care să lanseze o alertă generală; poliţia de la

aeroportul Gardemoen în caz că ea ar fi încercat să se urce la bordul uneia dintre cursele de dimineaţă; şi unitatea de Forţe Speciale, Delta, care să scotocească apartamentul ei, deşi Harry era destul de sigur că n-aveau să găsească pe nimeni acolo.

— Deci tu crezi că n-a fost o joacă doar cu tentă sexuală, ci Kathrine chiar a încercat să te omoare? întrebă Harry.

— Să cred? replică Støp cu dinţii clănţănindu-i în gură. A încercat să mă sugrume!

— Mmm. Şi te-a întrebat dacă ai un alibi pentru datele la care s-au petrecut crimele?

— Pentru a treia oară, da! gemu Støp.

— Deci ea crede că tu eşti Omul de zăpadă?

— Dumnezeu ştie ce crede ea. Femeia aia este evident sărită de pe fix.

— Poate, zise Harry. Dar asta nu o împiedică să aibă dreptate.

— Şi cam despre ce fel de dreptate e vorba?

Støp se uită la ceas.

Harry ştia că avocatul Krohn era deja pe drum şi că acesta avea să-şi reducă la tăcere clientul de îndată ce avea să sosească.

Se decise şi se aplecă în faţă.

— Ştim că eşti tatăl lui Jonas Becker şi al gemenelor Sylviei Ottersen.

Capul lui Støp ţâşni în sus. Harry trebuia să rişte.

— Idar Vetlesen era singura persoană care ştia. Tu eşti cel care l-a trimis în Elveţia şi i-ai plătit cursul despre sindromul lui Fahr, nu-i aşa? Boala pe care tu însuţi ai moştenit-o.

Harry îşi dădu seama că nu fusese deloc deplasat după modul în care se dilatară pupilele celuilalt.

— Bănuiesc că Vetlesen ţi-a spus că începem să punem presiune asupra lui, insistă Harry. Poate că te-ai temut să nu cedeze. Sau poate că el a exploatat situaţia ca să obţină nişte favoruri? Cum ar fi bani.

Bărbatul se holbă la Harry şi clătină din cap.

— Cu toate astea, Støp, în mod cert ai fi avut multe de pierdut dacă s-ar fi aflat adevărul despre aceste paternităţi. Suficient ca să ai un motiv să-i ucizi pe cei care te-ar fi putut da de gol: mamele şi Idar Vetlesen. Nu-i aşa?

— Eu…

Privirea lui Støp începu să rătăcească prin încăpere.

— Eu… n-am nimic de adăugat. Støp căzu în faţă şi îşi prinse capul în palme. Vorbeşte cu Krohn.

— Bine, zise Harry.

Nu mai avea prea mult timp. Deşi mai deţinea un atu. Unul chiar bun.

— O să le spun ce ai zis.

Harry aşteptă. Støp continua să zacă aplecat în faţă, nemişcat. Apoi, într-un târziu, îşi înălţă capul.

— Cui o *să le* spui?

— Ziariştilor, evident, răspunse Harry pe ton lejer. Sunt motive să cred că ne vor acorda un pic de atenţie, nu crezi? Aşa ceva ar fi ceea ce voi, oamenii de presă, numiţi o ştire în premieră, nu-i aşa?

Ceva se schimbă în privirea celuilalt.

— Cum adică? întrebă Støp, însă pe un ton care sugera că el ştie deja răspunsul.

— Un personaj bine cunoscut crede că ademeneşte o femeie acasă la el, în vreme ce lucrurile stau exact pe dos, zise Harry, studiind pictura de pe peretele din spatele lui Støp. Tabloul părea să reprezinte o femeie goală făcând echilibristică pe o frânghie îngustă. Personajul este convins să poarte o mască de porc, în ideea că este vorba de un joc de adulţi. El este găsit aşa de către poliţie, dezbrăcat şi plângând în propria lui cadă de baie.

— Nu poţi povesti aşa ceva! explodă Støp. Chestia asta… încalcă principiul confidenţialităţii clientului, nu-i aşa?

— Ei bine, replică Harry, poate că încalcă imaginea pe care ţi-ai construit-o despre tine, Støp. Oricum, nu încalcă nicio obligaţie de confidenţialitate. Mai degrabă din contră.

— Din contră??

Støp aproape că urlă. Clănţănitul dinţilor dispăruse, iar culoarea îi revenise în obraji.

Harry tuşi.

— Singurul meu capital şi mijloc de producţie este integritatea mea personală. Harry aşteptă până ce văzu cum Støp îşi recunoaşte propriile vorbe. Iar ca poliţist asta înseamnă, printre altele, să ţin publicul informat în măsura în care este posibil fără să dăunez anchetei. Iar în acest caz este posibil.

— Nu poţi face aşa ceva, icni Støp.

— Ba da, şi o voi face.

— Asta… asta m-ar zdrobi.

— Mai mult sau mai puţin în maniera în care revista *Liberal* zdrobeşte pe câte cineva în fiecare săptămână pe prima pagină?

Støp deschise şi închise gura ca un peşte pe uscat.

— Dar, evident, există compromisuri chiar şi pentru oameni care au integritate personală, sublinie Harry.

Støp îl studie cu privirea.

— Sper că apreciezi faptul, continuă Harry plescăind din buze ca pentru a ţine minte frazarea exactă, că eu, ca poliţist, am datoria să exploatez această situaţie.

Støp încuviinţă încet.

— Să începem cu Birte Becker, propuse Harry. Cum ai cunoscut-o?

— Cred că ar trebui să ne oprim aici, rosti o voce.

Se răsuciră către uşă. După cum arăta situaţia, Johan Krohn avusese timp să facă duş, să se bărbierească şi să-şi calce cămaşa.

— Bine, rosti Harry ridicând din umeri. Holm!

Chipul pistruiat al lui Holm se ivi în cadrul uşii, în spatele lui Krohn.

— Sună-l pe Odin Nakken de la *Verdens Gang,* zise Harry, uitându-se la Arve Støp. E-n regulă dacă îţi înapoiez hainele mai târziu în cursul zilei?

— Stai, rosti Støp.

În încăpere se lăsă liniştea, în vreme ce Arve Støp îşi ridică ambele mâini şi îşi frecă dosul palmelor de frunte, ca pentru a-şi pune sângele în circulaţie.

— Johan, rosti el tărăgănat, va trebui să pleci. Mă descurc pe cont propriu.

— Arve, ripostă avocatul. Nu cred că ar trebui…

— Pleacă acasă şi culcă-te, Johan. Te sun eu mai târziu.

— Ca avocatul tău trebuie să…

— Ca avocatul meu trebuie să-ţi ţii gura închisă şi să-i pui lacăt, Johan. Ai priceput?

Johan Krohn se îndreptă de spate, îşi adună tot ce-i mai rămăsese din demnitatea lui rănită de avocat, apoi se răzgândi când zări expresia clientului său. Înclină scurt din cap, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Unde eram? întrebă Støp.

— La început, răspunse Harry.

27

Ziua 20
ÎNCEPUTUL

Arve Støp o întâlnise pentru prima dată pe Birte Becker în Oslo, într-o zi friguroasă de iarnă, în timpul unui discurs pe care îl ţinea pentru o agenţie de organizare evenimente la Sentrum Auditorium. Era un seminar motivaţional la care companiile îşi trimiteau angajaţii de la vârf pentru o aşa-numită „împrospătare“; mai exact, predici menite să-i facă să muncească şi mai mult. Prin prisma experienţei acumulate de Arve Støp, cei mai mulţi predicatori de la seminar erau oameni de afaceri care se bucuraseră de ceva succes fără a avea idei foarte originale, medaliaţi cu aur la diverse campionate importante din tot felul de sporturi lipsite de importanţă sau alpinişti care îşi construiseră o carieră din căţărarea pe munţi şi coborârea înapoi pentru a povesti altora despre experienţa trăită. Ce aveau cu toţii în comun era pretenţia că succesul lor se datora voinţei lor extraordinare şi moralului ridicat. Erau nişte oameni motivaţi. Aşa ar fi trebuit să arate motivarea.

Arve era ultimul vorbitor din program – pretinsese întotdeauna acest lucru ca pe o condiţie esenţială pentru ca el să vorbească. Aşa putea începe discursul prin a-i demola pe ceilalţi vorbitori ca fiind narcisişti lacomi, împărţindu-i în cele trei categorii mai sus menţionate şi plasându-se pe sine în prima – succesul nu însemna o idee foarte originală de afaceri. Banii cheltuiţi pe o astfel de zi motivaţională erau risipiţi; cei mai mulţi ascultători din sală nu aveau niciodată să ajungă pe asemenea poziţii ca vorbitorii, deoarece erau suficient de norocoşi ca să nu nutrească dorinţa anormală de recunoaştere din partea altora, care îi chinuia pe cei care vorbeau de la tribună. Inclusiv pe el. O dorinţă despre care el spunea că fusese generată de lipsa de afecţiune a tatălui său. Ca atare, el unul se simţise obligat să caute iubirea şi admiraţia altora şi, ca atare, ar fi putut deveni actor sau muzician, doar că nu dispunea de talentul necesar.

În acest punct al discursului, uimirea din sânul audienţei se transformase în râs. Şi simpatie. Iar Støp ştia că toate acestea aveau să culmineze prin admiraţie. Deoarece el stătea acolo şi strălucea. Strălucea pentru că el şi toată lumea de acolo ştiau că orice ar fi spus el era un succes, şi nimeni nu se poate opune succesului, nici măcar persoana care îl repurtează. Subliniase că norocul reprezintă cel mai

important factor al succesului, pedalase mai puţin pe talentul personal şi subliniase că incompetenţa şi comoditatea întâlnite pe scară largă în sectorul de afaceri norvegian aveau darul de a asigura succesul chiar şi mediocrităţilor.

La sfârşit fusese aplaudat în picioare.

Iar el zâmbise în vreme ce o ţintuia cu privirea pe frumuseţea cu părul negru din primul rând, cea care avea să se dovedească a fi Birte. O observase din clipa în care intrase în sală. Era conştient că adesea combinaţia dintre picioarele zvelte şi sânii mari era sinonimă cu implanturile de silicon, dar Støp nu era un opozant al chirurgiei estetice la femei. Lac de unghii, silicon: de principiu, unde era diferenţa? Cu aplauzele continuând să-i răsune în urechi, coborâse simplu de pe scenă, pornise de-a lungul primului rând şi începuse să strângă mâinile celor pe care îi întâlnea. Era un gest înfumurat, aducând cu un gest pe care şi l-ar fi permis un preşedinte american, însă lui nu-i păsase nici cât negru sub unghie; era fericit dacă reuşea să irite pe cineva. Se oprise în faţa brunetei, care se uita la el cu obraji îmbujoraţi şi sclipiri în ochi. Când întinsese mâna, ea se înclinase ca în faţa unui membru al casei regale, iar el simţise colţurile dure ale cărţii lui de vizită pe care i-o lăsă ei strângându-i mâna. Femeia se uită după o verighetă de căsătorie.

*

Inelul era simplu. Iar mâna ei dreaptă era îngustă şi albă, însă îi strângea ferm mâna.

— Sylvia Ottersen, rosti ea cu un zâmbet naiv. Sunt o mare admiratoare, aşa că trebuia să vă strâng mâna.

Astfel o întâlnise pentru prima dată pe Sylvia Ottersen, în magazinul ei Taste of Africa din Oslo, într-o zi fierbinte de vară. Aspectul ei era răpitor. Cu toate astea, era măritată.

Arve Støp se uitase la măştile africane şi pusese o întrebare, astfel încât să nu facă situaţia şi mai stânjenitoare decât era. Nu că ar fi fost stânjenitoare pentru el, dar observase că femeia de lângă el se crispase atunci când Sylvia Ottersen îi strânsese mâna. Numele femeii era Marita. Nu, era Marite. Insistase să îl aducă acolo ca să-i arate nişte perne din piele de zebră pe care Marite – sau era Marita? – credea că *trebuie* să le cumpere pentru patul pe care ei doi îl părăsiseră nu cu multă vreme înainte şi pe care acum rămăseseră fire de păr blond, care trebuiau îndepărtate.

— Nu mai avem zebră, răspunse Sylvia Ottersen. Dar ce ziceţi de astea?

Se duse la un raft de lângă fereastră; lumina zilei îi evidenţia formele deloc rele în opinia lui Arve. Însă părul ei şaten şi banal era neîngrijit şi lipsit de viaţă.

— Ce sunt? întrebă femeia al cărei nume începea cu M.

— Imitaţie din piele de gnu.

— Imitaţie? pufni M., dându-şi şuviţele lungi şi blonde peste umăr. O să aşteptăm până ce primiţi din nou zebră.

— Şi pielea de zebră e imitaţie, rosti Sylvia, zâmbind ca unui copil căruia ar îi trebuit să-i explice că luna nu este din caşcaval.

— Înţeleg, zise M., formând cu buzele ei roşii un zâmbet acru şi luându-l pe Arve de braţ. Mulţumim că ne-aţi permis să ne uităm.

Nu-i plăcuse ideea lui M. de a ieşi împreună pentru a face paradă în public, şi cu atât mai puţin îi plăcea acum strânsoarea ei pe braţul lui. Poate că ea observase neplăcerea lui când ajunseseră pe stradă. În orice caz, acum îi dădu drumul. El se uită la ceas.

— Hopa. Am o întâlnire.

— Nu luăm prânzul?

Ea îl privi cu o expresie de surpriză, menită să ascundă faptul că se simţea jignită.

— Poate te sun, zise el.

Îl sună ea. Trecuseră doar treizeci de minute de când el stătea pe scena de la Sentrum, iar acum şedea într-un taxi, în spatele unui plug care curăţa drumul de zăpada murdară, aruncând-o pe partea laterală a drumului.

— Stăteam chiar în faţa dumneavoastră, zise ea. Aş vrea să vă mulţumesc pentru discurs.

— Sper că nu m-am uitat prea îndelung, rosti el cu voce tare, ca să acopere zgomotul fierului care zgâria asfaltul.

Ea chicoti.

— Ai vreun plan pentru diseară? întrebă el.

— Niciunul care să nu poată fi schimbat… răspunse ea.

Frumoasă voce. Frumoase cuvinte.

Restul după-amiezii îşi văzu de treburi gândindu-se la ea, imaginându-şi cum o regulează pe bufetul cu sertare din hol, cu capul ei izbindu-se de tabloul semnat Gerhard Richter pe care îl cumpărase din Berlin. Şi zicându-şi că asta era întotdeauna cea mai bună parte: aşteptarea.

La ora opt ea sună la soneria de jos. El se găsea în hol. Auzi ecoul rotiţelor mecanice ale liftului, ca o armă care este încărcată. Un zumzăit care creştea în intensitate. Simţea cum sângele îi face penisul să pulseze.

Apoi ea apăru. El avu senzaţia că primeşte o palmă peste faţă.

— Cine eşti? întrebă el.

— Stine, răspunse ea, cu o uşoară expresie de surprindere pe chipul cărnos. Am sunat…

O măsură din cap până în picioare şi pentru o clipă se gândi să

treacă la treabă oricum; din când în când îl excitau şi femeile obişnuite şi mai puţin atrăgătoare. Îşi simţi însă erecţia scăzând în intensitate şi respinse ideea.

— Îmi cer scuze, dar n-am avut cum să dau de tine, zise el. Tocmai am fost chemat la o şedinţă.

— O şedinţă? rosti ea, incapabilă să-şi ascundă senzaţia de durere.

— O şedinţă de urgenţă. Poate te sun eu.

Rămase în hol şi auzi uşile liftului deschizându-se jos şi închizându-se. Apoi izbucni în râs. Râse până ce îşi dădu seama că era posibil să nu o mai vadă niciodată pe frumuseţea brunetă din primul rând.

O revăzu o oră mai târziu. După ce luase prânzul singur la un local botezat cu inspiraţie Bar & Restaurant, îşi cumpărase un costum de la Kamikaze, pe care îl îmbrăcase pe loc şi trecuse de două ori pe lângă Taste of Africa, aflat la umbră faţă de soarele fierbinte de afară. A treia oară intră.

— Înapoi deja? rosti zâmbind Sylvia Ottersen.

Cu doar o oră înainte ea fusese singură în magazinul întunecat şi răcoros.

— Mi-au plăcut pernele, răspunse el.

— Da, sunt elegante, replică ea, mângâind imitaţia din piele de gnu.

— Mai aveţi şi altceva ce îmi puteţi arăta?

Ea îşi înfipse o mână în şold. Îşi înălţă capul. „Ştie“, îşi zise el. „Îşi dă seama.“

— Depinde ce vreţi să vedeţi, zise ea.

El îşi auzi propriul tremurat din voce când răspunse:

— Aş vrea să vă văd sexul.

Ea îl lăsă să o reguleze în camera din spate, fără ca măcar să se sinchisească să încuie uşa magazinului.

Arve Støp termină aproape imediat. Din când în când, femeile obişnuite şi mai puţin atrăgătoare îl excitau din cale afară de tare.

— Soţul meu e la magazin marţea şi miercurea, zise ea la plecare. Joia?

— Poate, răspunse el, observând că deja i se pătase costumul de la Kamikaze.

Zăpada cădea în vârtejuri printre clădirile din Aker Brygge când îl sună Birte.

Îi spuse că presupusese că el îi dăduse cartea de vizită ca să îl contacteze.

Uneori Arve Støp se întreba de ce trebuia să posede aceste femei, de ce trebuia să aibă aceste relaţii sexuale care nu reprezentau altceva decât nişte ritualuri ceremoniale de predare. Nu avusese destule cuceriri în viaţa lui? Să fi fost frica de bătrâneţe? Oare credea că prin

penetrarea atâtor femei le putea fura ceva din tinereţea lor? Şi de ce acea grabă, ritmul frenetic? Poate că se datora certitudinii maladiei pe care o purta în el; că nu peste multă vreme el nu mai avea să fie bărbatul care era acum. Nu deţinea răspunsuri, şi oricum ce să facă cu ele? În aceeaşi noapte ascultase gemetele lui Birte, profunde ca ale unui bărbat, în vreme ce capul ei se izbea de tabloul semnat Gerhard Richter pe care îl cumpărase din Berlin.

Arve Støp îşi slobozi sămânţa lui infectată în vreme ce clopoţelul de la uşa din faţă îi avertiza furios că cineva era pe cale să intre în Taste of Africa. Încercă să se elibereze, însă Sylvia Ottersen rânji şi îi strânse mai tare fesele. Se smulse din strânsoare şi îşi ridică pantalonii. Sylvia alunecă de pe tejghea, îşi aranjă fusta de vară şi înconjură tejgheaua ca să servească clientul. Arve Støp se duse în grabă la rafturile cu obiecte ornamentale, cu spatele spre încăpere, şi îşi încheie nasturii de la pantaloni. Auzi în spatele lui o voce de bărbat care îşi cerea scuze că a întârziat; îi fusese greu să găsească un loc de parcare. Iar Sylvia îl avertizase cu o voce ascuţită că avea să se întâmple aşa, după ce vacanţa de vară luase sfârşit. Ea se întâlnea cu sora ei şi deja era în întârziere, aşa că el trebuia să preia clientul dinăuntru.

Arve Støp auzi vocea bărbatului chiar în spatele lui.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Se întoarse şi zări un om sfrijit, cu ochi nefiresc de mari în spatele unor ochelari rotunzi, o cămaşă de flanelă şi un gât care îi aducea aminte de gâtul unei berze.

Privind peste umărul bărbatului, o zări pe Sylvia ieşind pe uşă, cu tivul fustei ridicat şi o dâră umedă curgând pe spatele genunchiului gol. În acea clipă îi trecu prin minte că ea ştiuse că sperietoarea de ciori de lângă el, probabil soţul ei, avea să vină acolo. Ea *dorise* ca el să-i prindă asupra faptului.

— Mă descurc, mulţumesc. Am obţinut ce am dorit, răspunse el, pornind spre ieşire.

Din când în când, Arve Støp îşi imagina cum ar reacţiona dacă i s-ar spune că lăsase vreo femeie însărcinată. Dacă ar insista în privinţa avortului sau dacă ar vrea ca acel copil să se nască. Era absolut sigur doar de faptul că ar fi insistat într-o privinţă sau cealaltă; nu-i stătea în fire să lase decizia pe umerii altora.

Birte Becker îi spusese că nu aveau nevoie să folosească mijloace contraceptive, deoarece ea nu putea avea copii. Trei luni şi şase raporturi sexuale mai târziu, când ea îl informase radiind de bucurie că, până la urmă, putea avea copii, el îşi dădu imediat seama că ea avea să păstreze copilul. Reacţionă intrând în panică şi insistând asupra opţiunii alternative.

— Am cele mai bune contacte, îi zise el. În Elveţia. Nimeni nu va şti.

— Asta e şansa mea de a fi mamă, Arve. Doctorul spune că e un miracol care s-ar putea să nu se mai repete.

— Atunci nu vreau să te mai văd niciodată, nici pe tine, nici copilul pe care s-ar putea să-l ai. Mă auzi?

— Copilul are nevoie de un tată, Arve. Şi de o casă sigură.

— Pe care nu le vei găsi aici. Eu sunt purtătorul unei boli genetice cumplite. Înţelegi?

Birte Becker înţelesese. Şi cum era o fată simplă, dar isteaţă, cu un tată beţiv şi o mamă bolnavă de nervi, obişnuită de mică să se descurce singură, făcu ce trebuia să facă. Îi găsi copilului ei un tată şi o casă sigură.

Lui Filip Becker nu-i venise să creadă atunci când această femeie frumoasă pe care el o curtase cu atâta îndârjire, fără niciun rezultat, cedase brusc şi declarase că vrea să fie a lui. Şi cum lui nu-i venea să creadă una ca asta, sămânţa îndoielii fusese deja sădită. În clipa în rare ea îl anunţase că a rămas gravidă cu el – la doar o săptămână după ce îi cedase în pat – sămânţa începuse să încolţească.

Când Birte îl sună pe Arve ca să-l anunţe de naşterea lui Jonas şi de faptul că bebeluşul îi semăna leit, acesta rămăsese cu urechea lipită de receptor, privind în gol. Apoi îi ceruse lui Birte o fotografie. Aceasta veni prin poştă. Două săptămâni mai târziu, Birte se găsea, după cum fusese înţelegerea, într-o cafenea, cu Jonas în poală şi verigheta pe deget, în vreme ce Arve şedea la altă masă, pretinzând că citeşte ziarul.

În acea noapte, Arve se răsuci pe o parte şi alta în pat, gândindu-se neîncetat la maladia de care suferea.

Totul trebuia să se desfăşoare cu discreţie, cu un doctor în care putea avea încredere că-şi va ţine gura închisă. Pe scurt, trebuia să fie pramatia aia de chirurg de la clubul de curling: Idar Vetlesen.

Luă legătura cu Vetlesen, care lucra la clinica Marienlyst. Pramatia acceptă slujba şi banii aferenţi, după care, pe cheltuiala lui Arve, se duse la Geneva, unde cei mai renumiţi experţi în sindromul lui Fahr din Europa se adunau în fiecare an ca să ţină un curs şi să prezinte ultimele descoperiri descurajante ale cercetărilor lor.

Primele teste la care fu supus Jonas nu dezvăluiră nimic anormal, însă chiar dacă Vetlesen îi repetă întruna că simptomele apar, de obicei, la vârstă adultă – nici Arve nu avusese niciun simptom până la împlinirea vârstei de patruzeci de ani –, Støp insistă ca băiatul să fie examinat anual.

Trecuseră doi ani de când el îşi văzuse propria sămânţă curgând pe piciorul Sylviei Ottersen când aceasta ieşea din magazin şi din viaţa

lui Arve Støp. El pur şi simplu nu o mai căutase, şi nici ea pe el. Până acum. Când îl sună, el îi spuse imediat că e pe drum către o şedinţă urgentă, însă ea îi spuse din scurt ce dorea. În patru propoziţii, îi zise că în mod evident nu toată sperma lui se pierduse, căci acum avea gemene, soţul ei credea că sunt ale lui, iar ei aveau nevoie de un investitor dispus să menţină Taste of Africa pe linia de plutire.

— Cred că am injectat destule în magazinul ăla, replică Arve, care adesea reacţiona la veştile proaste cu poante spirituale.

— Pe de altă parte, aş putea face rost de bani dacă m-aş duce la *Se og Hør*. Ăştia se dau în vânt după poveştile astea cu tatăl celebru al copilului meu, nu-i aşa?

— Nu ştii să blufezi, ripostă el. Ai prea multe de pierdut dacă faci asta.

— Situaţia s-a schimbat, replică ea. Am de gând să îl părăsesc pe Rolf dacă strâng destui bani ca să cumpăr partea lui de magazin. Problema cu magazinul constă în poziţia lui, aşa că voi pune drept condiţie ca *Se og Hør* să publice fotografii cu el ca să-i facă puţină publicitate. Ai idee câţi oameni citesc astfel de prostii?

Arve Støp avea idee. Fiecare al şaselea adult norvegian. El, unul, nu obiectase niciodată la apariţia câte unui scandal drăguţ din când în când, dar ca lucrurile să pară ca şi cum un bogătaş libidinos îşi exploatează statutul de vedetă cu o femeie măritată nevinovată de o asemenea manieră perfidă? Imaginea publică a lui Arve Støp netemătorul şi cutezătorul ar fi fost terfelită definitiv, iar ieşirile pline de indignare morală din revista *Liberal* ar fi fost privite de toţi ca fiind ipocrizii. Iar femeia nici măcar nu era atrăgătoare. Chestia asta nu mirosea bine. Nu mirosea deloc bine.

— Cam despre ce sumă vorbim? întrebă el.

După ce ajunseră la o înţelegere, el îl sună pe Idar Vetlesen la clinica Marienlyst şi îi spuse că avea doi pacienţi noi. Aranjară să procedeze la fel ca în cazul lui Jonas, mai întâi să facă testele ADN gemenelor, pe care să le trimită la Institutul de Medicină Legală pentru confirmarea paternităţii, apoi să înceapă verificarea simptomelor maladiei.

După ce încheie convorbirea, Arve Støp se lăsă pe spate pe fotoliul lui înalt, din piele, şi văzu soarele strălucind peste vârfurile copacilor din Bygdøy şi din peninsula Snarøya, ştiind că ar fi trebuit să se simtă tare deprimat. Însă nu se simţea aşa. Se simţea încântat. Da, se simţea aproape fericit.

Amintirea îndepărtată a acelei fericiri fu primul lucru care îi trecu lui Arve Støp prin minte atunci când Idar Vetlesen îl sună ca să-l anunţe că ziarele speculau asupra faptului că femeia decapitată din Sollihøgda ar fi Sylvia Ottersen.

— Mai întâi dispare mama lui Jonas Becker, zise Vetlesen. Apoi este descoperită, moartă, mama gemenelor. Nu sunt deloc expert în calcule de probabilistică, dar trebuie să mergem la poliţie, Arve. Ăştia umblă ca nebunii acum după conexiuni între evenimente.

În ultimii ani, Vetlesen începuse să scoată profituri frumuşele, îmbunătăţind imaginea vedetelor, dar în ochii lui Arve Støp el continua să fie o pramatie sau poate tocmai ca o consecinţă a ceea ce făcea el.

— Nu, nu mergem la poliţie, răspunse Arve.

— Nu? Atunci va trebui să-mi dai un motiv bun.

— Bine. Despre ce sumă de bani discutăm?

— Dumnezeule, Arve, nu încerc să te şantajez. Pur şi simplu nu pot să…

— Cât?

— Încetează. Ai un alibi sau nu?

— N-am niciun alibi, dar am o grămadă de bani. Spune-mi câte zerouri şi mă gândesc la asta.

— Arve, dacă n-ai nimic de ascuns…

— Bineînţeles că am ceva de ascuns, idiotule! Crezi că am chef să fiu expus public drept corupător de neveste şi suspect de crimă? Va trebui să ne întâlnim şi să discutăm pe tema asta.

— Şi v-aţi întâlnit? întrebă Harry Hole.

Arve Støp clătină din cap. Dincolo de fereastra dormitorului vedea zorii zilei ivindu-se, însă apele fiordului continuau să fie negre.

— N-am ajuns atât de departe înainte ca el să moară.

— De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea prima dată când am venit aici?

— Nu e evident? Nu ştiu nimic care să aibă vreo valoare pentru poliţie, aşa că de ce să mă amestec? Nu uita că am o marcă personală de care să mă îngrijesc, iar marca asta e dată de numele meu. Marca asta este, de fapt, singurul capital al revistei *Liberal*.

— Parcă ţin minte că ai spus că singurul tău capital este integritatea personală.

Støp ridică din umeri.

— Integritate. Marcă. E acelaşi lucru.

— Deci dacă ceva seamănă a integritate, atunci chiar e integritate?

Støp se uită exasperat la Harry.

— Chestia asta vinde revista. Dacă oamenii simt că li se spune adevărul, atunci sunt mulţumiţi.

— Mmm. Harry aruncă o privire ceasului. Şi tu crezi că eu sunt satisfăcut acum?

Arve Støp nu-i răspunse.

28

Ziua 20
MALADIE

Bjørn Holm îl conduse pe Harry din Aker Brygge până la sediul poliţiei. Inspectorul îşi îmbrăcase hainele ude, iar pielea artificială foşnea atunci când el îşi schimba poziţia.

— Echipa Delta a fost la apartamentul ei acum douăzeci de minute, zise Holm. Nu era acolo. Au lăsat trei oameni de pază.

— Nu se va mai întoarce, replică Harry.

În biroul lui de la etajul şase, Harry se schimbă în uniforma de poliţist care atârna pe un umeraş; nu o mai purtase de la înmormântarea lui Jack Halvorsen. Se uită în oglindă. Haina atârna pe el.

Gunnar Hagen fusese alertat şi venise imediat la birou. Acum şedea pe scaunul lui şi asculta raportul lui Harry. Era o relatare atât de dramatică, încât uită cu totul să se mai simtă iritat de modul cum stătea uniforma.

— Omul de zăpadă e Katrine Bratt, repetă încet Hagen, ca şi cum rostirea cu voce tare făcea lucrurile mai uşor de înţeles.

Harry încuviinţă.

— Şi tu îl crezi pe Støp?

— Da, răspunse Harry.

— Îi poate verifica cineva povestea?

— Sunt morţi cu toţii. Birte, Sylvia, Idar Vetlesen. Putea fi el Omul de zăpadă. Asta dorea să afle Katrine Bratt.

— Katrine? Dar tu spui că ea e Omul de zăpadă. De ce ar…?

— Eu spun că ea dorea să afle dacă el *putea* fi Omul de zăpadă. Dorea să găsească un ţap ispăşitor. Støp afirmă că atunci când el i-a zis că nu are alibi pentru zilele când s-au înfăptuit crimele ea i-ar fi spus: „Bine“ şi i-ar fi comunicat că tocmai a fost denumit Omul de zăpadă. Apoi a început să îl sugrume. Până ce a auzit maşina izbindu-se de uşa din faţă şi şi-a dat seama că suntem pe urmele ei, după care şi-a luat zborul. Probabil că plănuia ca noi să îl găsim pe Støp mort în apartament, după toate aparenţele sinucis prin spânzurare. Iar noi ne-am fi liniştit convinşi că am descoperit vinovatul. La fel cum l-a ucis pe Idar Vetlesen. Şi ca atunci când a încercat să-l împuşte pe Filip Becker în timpul operaţiunii de arestare.

— Cum? A încercat…?

— Ţinea revolverul aţintit asupra lui, cu cocoşul ridicat. Am auzit cum dă drumul trăgaciului atunci când m-am postat pe linia ei de tragere.

Gunnar Hagen închise ochii şi îşi masă tâmplele cu degetele.

— Te-am auzit. Dar deocamdată toate astea sunt speculaţii, Harry.

— Şi mai e scrisoarea, replică Harry.

— Scrisoarea?

— De la Omul de zăpadă. Am dat peste document în computerul ei de acasă, datat înainte ca vreunul dintre noi să ştie ceva despre Omul de zăpadă. Iar hârtia era în imprimantă.

— Isuse! Hagen lovi cu cotul tare în lemnul biroului şi îşi îngropă faţa în palme. Am angajat-o aici pe femeia aia! Ştii ce înseamnă asta, Harry?

— Păi un scandal cât casa de mare. Lipsă de încredere în orice forţă poliţienească. Capete care vor fi tăiate la eşaloanele superioare.

Între degetele lui Hagen apăru o deschizătură, prin care el se uită dur la Harry.

— Mersi că ai fost atât de explicit.

— Plăcerea e de partea mea.

— O să-i chem pe şefi. Între timp, vreau ca tu şi Bjørn Holm să vă ţineţi gurile ferecate. Cum rămâne cu Arve Støp? Va ciripi?

— N-are de ce, şefu'. Harry zâmbi. Se duce pe apa sâmbetei.

— Ce anume?

— Integritatea.

Ceasul arăta ora zece, iar de la fereastra biroului său, Harry urmărea lumina palidă a zilei cum învăluie, aproape ezitând acoperişurile nemişcate ale zilei de duminică din Grønland. Trecuseră mai bine de şase ore de când Katrine Bratt dispăruse din apartamentul lui Støp, iar până în acel moment căutarea ei nu dăduse rezultate. Evident că existau şanse ca ea să mai fie încă în Oslo, însă, dacă îşi pregătise o retragere strategică acum putea să fie deja departe. Harry nu se îndoia că ea se pregătise şi pentru aşa ceva.

Aşa cum acum nu mai avea nicio îndoială că ea era Omul de zăpadă.

În primul rând, existau dovezile: scrisoarea şi tentativele de crimă. Iar instinctul lui se confirmase: sentimentul că era urmărit îndeaproape, sentimentul că cineva se infiltrase în viaţa lui. Tăieturile din ziare de pe perete, rapoartele. Katrine ajunsese să îl cunoască atât de bine, încât îi putea prezice următoarele mutări, îl putea folosi pe el în jocul ei. Iar acum ea devenise un virus în sângele lui, un spion în interiorul creierului lui.

Auzi pe cineva intrând, dar nu se întoarse.

— I-am depistat telefonul mobil, se auzi vocea lui Skarre. E în

Suedia.

— Îhî?

— Centrul de operaţiuni Telenor spune că semnalul se deplasează spre sud. Localizarea şi viteza se potrivesc cu trenul de Copenhaga care a plecat din Gara Centrală Oslo la şapte şi cinci. Am vorbit cu poliţia din Helsingborg; cei de acolo au nevoie de o cerere oficială ca să efectueze o arestare. Trenul e programat să ajungă în jumătate de oră. Ce facem?

Harry înclină încet din cap, ca pentru sine însuşi. Un pescăruş plutea afară purtat de vânt, după care îşi schimbă brusc direcţia şi se năpusti înspre copacii din parc. Poate că zărise vreo pradă. Sau pur şi simplu se răzgândise. Aşa cum procedează oamenii. Gara din Oslo la ora şapte dimineaţa.

— Harry? Ar putea ajunge în Danemarca dacă noi nu…

— Roagă-l pe Hagen să discute cu cei din Helsingborg, zise Harry, răsucindu-se pe călcâie şi luându-şi haina de pe cuier cu o singură mişcare rapidă.

Skarre îl urmări uimit pe inspector cum o apucă grăbit pe coridor, eu paşi mari şi hotărâţi.

Ofiţerul Orø de la magazia sediului central al poliţiei îl privi pe inspectorul pleşuv fără să-şi ascundă uimirea şi repetă:

— CS? Adică gaz?

— Două tuburi, răspunse Harry: Şi o cutie cu muniţie pentru revolver.

Ofiţerul se duse şchiopătând până la magazie, bombănind printre dinţi. Tipul ăla, Hole, era nebun de legat, toată lumea ştia asta, dar de ce gaz lacrimogen? Dacă ar fi fost vorba despre altcineva de la sediu, ar fi crezut că e pentru o distracţie mică între amici. Însă, din câte auzise el, Hole nu avea amici, cel puţin nu printre poliţişti.

Când Oro se întoarse, inspectorul tuşi.

— A cerut Katrine Bratt, de la divizia Omucideri, vreo armă de aici?

— Femeia de la secţia de poliţie din Bergen? Doar ceea ce se stipulează în regulament.

— Şi ce spune regulamentul?

— Să înapoieze toate armele şi muniţia nefolosită la secţia veche cu ocazia plecării de acolo şi să ceară un revolver nou şi două cutii cu muniţie de la secţia nouă.

— Aşadar, n-are vreo armă mai mare decât un revolver?

Orø clătină, nedumerit, din cap.

— Mulţumesc, zise Harry, punând cutiile cu muniţie şi dozele verzui şi cilindrice cu gaz lacrimogen inventat de Corso şi Stoughton în 1928, într-o geantă neagră.

Ofiţerul nu replică, cel puţin nu până ce nu primi semnătura lui

Hole pentru ceea ce livrase, după care mormăi:

— Să aveţi o duminică paşnică.

*

Harry şedea în sala de aşteptare de la spitalul Ullevål, cu geanta neagră alături. În încăpere mirosea a alcool, bătrâneţe şi moarte lentă. O pacientă ocupase un scaun vizavi de el şi se uita fix la el, ca şi cum ar fi încercat să localizeze pe cineva care nu se găsea acolo: o persoană pe care ea o cunoscuse, un iubit care nu se materializase niciodată, un fiu pe care credea că îl recunoaşte.

Harry oftă, se uită la ceas şi vizualiză în minte năvala poliţiştilor în tren la Helsingborg. Conductorul trenului, care primise ordin de la şeful de staţie să oprească trenul cu un kilometru înainte de gară. Forţele înarmate de poliţie dispersate pe ambele laturi ale căii ferate, aşteptând însoţite de câini poliţişti. Inspectarea eficientă a vagoanelor, a compartimentelor, a toaletelor. Pasagerii reacţionând îngroziţi la vederea poliţiştilor înarmaţi, o privelişte încă neobişnuită în ţinuturile de vis ale Scandinaviei. Mâinile tremurânde şi grăbite ale femeilor cărora li se cereau actele de identitate. Umerii aplecaţi ai poliţiştilor, nervozitatea lor, dar şi adrenalina provocată de neprevăzut. Nerăbdarea, îndoiala, iritarea şi în cele din urmă dezamăgirea şi disperarea lor că n-au găsit ce căutau. În cele din urmă, dacă aveau noroc şi erau competenţi, înjurăturile cu glas tare când aveau să descopere sursa semnalelor depistate de către celulele de telefonie mobilă: telefonul lui Katrine Bratt într-un coş de gunoi dintr-o toaletă.

Un chip zâmbitor apăru lângă el.

— Îl puteţi vedea acum.

Harry se luă după femeia cu şolduri energice şi late, îmbrăcată cu pantaloni albi. Aceasta deschise uşa.

— Dar să nu staţi prea mult. Are nevoie de odihnă.

Ståle Aune zăcea pe patul rezervei de spital. Faţa lui rotundă, cu vinişoare roşii, era trasă şi atât de palidă, încât nuanţa ei aproape că se confunda cu culoarea pernei de pe pat. Părul rar, ca al unui bebeluş, se lipea de fruntea mare a sexagenarului. Dacă nu ar fi zărit aceiaşi ochii vii şi plini de jovialitate, Harry ar fi crezut că se uită la cadavrul psihologului diviziei Omucideri, în acelaşi timp consilierul spiritual personal al inspectorului.

— Doamne, Harry, zise Aune. Ai ajuns un schelet. Nu te simţi bine?

Harry se simţi nevoit să zâmbească. Aune se ridică în capul oaselor cu o grimasă pe chip.

— Îmi cer scuze că nu te-am vizitat până acum, zise Harry, trăgând un scaun până aproape de pat. Doar că spitalul… mă… nu ştiu exact.

— Spitalul îţi aminteşte de mama ta atunci când erai doar un băiat. E-n regulă.

Harry înclină din cap şi îşi plecă privirea asupra propriilor mâini.

— Te tratează bine?

— Aşa ceva întrebi atunci când vizitezi pe cineva la închisoare, Harry, nu la un spital.

Harry înclină iarăşi din cap.

Aune oftă.

— Ştiu că te preocupă starea mea, Harry. Dar te cunosc prea bine, aşa că ştiu că n-ai venit aici din curtoazie. Haide, spune ce ai pe suflet.

— Poate să aştepte. Mi s-a spus că nu eşti bine.

— A fi bine este o chestie relativă. Şi, ca să vorbim tot în termeni relativi, sunt extraordinar de bine. Ar fi trebuit să mă vezi ieri. Mai exact, *n-ar fi trebuit* să mă vezi ieri.

Harry zâmbi cu privirea aţintită spre propriile mâini.

— E vorba despre Omul de zăpadă? întrebă Aune.

Harry încuviinţă.

— În sfârşit. Mă plictiseam de moarte aici. Hai, dă-i drumul!

Harry inspiră. Apoi îi relată celuilalt un rezumat al celor petrecute până atunci. Încercând să lase la o parte informaţiile irelevante şi speculative, dar fără să piardă din vedere detaliile esenţiale. Aune îl întrerupse doar de câteva ori cu întrebări, în rest se mulţumi să asculte în tăcere, cu o expresie de concentrare întipărită pe chip. Iar după ce Harry încheie, bolnavul păru că-şi revenise; obrajii lui se coloraseră şi el stătea mai drept pe pat.

— Interesant, rosti Aune. Dar tu ştii deja cine e vinovatul, aşa că de ce ai venit la mine?

— Femeia asta e nebună, nu-i aşa?

— Oamenii care comit astfel de crime sunt, fără excepţie, nebuni. Deşi nu neapărat în sens criminal.

— Cu toate astea, sunt câteva lucruri pe care nu le înţeleg în privinţa ei, zise Harry.

— Dumnezeule, eu abia dacă *înţeleg* câteva lucruri despre oameni, aşa că în acest caz eşti un psiholog mai bun ca mine.

— Avea doar nouăsprezece ani când le-a omorât pe cele două femei din Bergen şi pe Gert Rafto. Cum poate o persoană atât de dezaxată să treacă de testele psihologice pentru Academia de Poliţie şi apoi pentru angajare atâţia ani, fără ca nimeni să îşi dea seama?

— Bună întrebare. Poate că e un caz de cocteil.

— Caz de cocteil?

— Cineva cu câte un pic din toate. Suficient de schizofrenic pentru a auzi voci, dar în stare să-şi mascheze boala de cei din jurul ei. Personalitate obsesiv-compulsivă amestecată cu un pic de paranoia, care o poate zăpăci cu privire la situaţie şi la ce trebuie să facă pentru a scăpa, dar pe care restul lumii o percepe ca pe o simplă reticenţă. Fiara de tip bestie care se naşte în timpul crimelor pe care le descrii se

potriveşte unei personalităţi de tip borderline, deşi una care îşi poate controla furia.

— Mmm. Cu alte cuvinte, n-ai nici cea mai vagă idee?

Aune râse. Imediat îl cuprinse un acces de tuse.

— Îmi pare rău, Harry, mârâi el. Aşa sunt cele mai multe cazuri. În psihologie am definit mai multe ţarcuri în care muşteriii noştri refuză să intre. Nu sunt altceva decât nişte fiinţe insolente nerecunoscătoare şi confuze. Gândeşte-te la toate cercetările pe care le-am efectuat pentru ele!

— Mai e ceva. Când am descoperit cadavrul lui Gert Rafto ea a fost înspăimântată pe bune. Adică nu s-a prefăcut deloc. Mi-am dat seama de şocul prin care trecea; pupilele dilatate şi negre, chiar dacă i-am îndreptat lanterna direct spre faţă.

— Aha! Asta e interesant. Aune se ridică şi mai sus. De ce i-ai băgat lanterna în faţă? Bănuiai ceva încă de pe atunci?

Harry nu răspunse.

— Poate că ai dreptate, continuă Aune. Poate că ea şi-a reprimat crimele; în niciun caz nu e ceva neobişnuit. Mi-ai spus că, de fapt, ea te-a ajutat mult în anchetă şi nu a sabotat-o. Asta ar putea sugera că se bănuieşte pe sine şi nutreşte dorinţa sinceră de a afla adevărul. Cât de multe ştii despre noctambulism sau somnambulism?

— Ştiu că oamenii pot merge în somn. Pot vorbi în somn. Pot mânca, se pot îmbrăca şi pot chiar ieşi afară ca să conducă o maşină în somn.

— Corect. Dirijorul Harry Rosenthal dirija şi cânta partituri de instrumente pentru simfonii întregi în somn. Au existat cel puţin cinci cazuri de crimă în care asasinul a fost achitat deoarece instanţa a decis că el sau ea erau parasomniaci, adică sufereau de tulburări de somn. A existat un bărbat în Canada care, acum câţiva ani, s-a sculat, a condus maşina mai bine de douăzeci de kilometri, a parcat, şi-a ucis soacra, cu care în general avea o relaţie excelentă, aproape că şi-a sugrumat socrul, s-a dus acasă şi s-a culcat la loc. A fost achitat.

— Vrei să spui că ea ar fi putut ucide în somn? Că e unul dintre parasomniacii ăia?

— E un diagnostic controversat. Dar imaginează-ţi o persoană care intră regulat într-o stare ca de hibernare şi care, ulterior, nu-şi mai poate aminti cu limpezime ce a făcut. Cineva care are o imagine înceţoşată, fragmentată a evenimentelor, ca într-un vis.

— Mmm.

— Şi presupune că femeia asta a început să-şi dea seama ce a făcut în cursul anchetei.

Harry înclină încet din cap.

— Şi care îşi dă seama că, pentru a scăpa, are nevoie de un ţap ispăşitor.

— E de conceput. Aune făcu o grimasă. Oricum, din punct de vedere al psihicului uman, cele mai multe lucruri sunt de conceput. Problema e că nu putem vedea tulburările despre care discutăm; trebuie să presupunem că ele există doar pe baza simptomelor.

— Cum ar fi mucegaiul.

— Cum?

— Ce o poate face pe o persoană ca femeia asta atât de bolnavă?

Aune gemu.

— Tot ce există! Şi nimic! Natura şi grija.

— Un tată alcoolic şi violent?

— Da, da, da. Nouăzeci de puncte pentru asta. Şi o mamă cu un istoric de boală psihică, o experienţă traumatizantă sau două în copilărie şi ai toate elementele.

— Pare probabil ca, dacă ar fi devenit mai puternică decât tatăl ei alcoolic şi violent, să încerce să-i facă rău? Să-l omoare?

— Nu e nicidecum imposibil. Îmi amintesc de un ca… Aune încremeni în mijlocul propoziţiei. Se holbă la Harry. Apoi se aplecă în faţă şi şopti, cu un licăr dansându-i nebuneşte în ochi. Vrei să spui ce cred eu că vrei să spui?

Harry Hole îşi privi cu atenţie unghiile de la mâini.

— La secţia de poliţie din Bergen mi s-a dat o fotografie a unui bărbat. Mi s-a părut ceva familiar la el, ca şi cum l-aş mai fi întâlnit undeva. Abia acum înţeleg motivul. Era asemănarea de familie. Înainte de a se numi Bratt după căsătorie, Katrine se numea Rafto. Gert Rafto era tatăl ei.

Pe drumul către trenul expres spre aeroport, Harry primi un telefon de la Skarre. Se înşelase. Nu găsiseră telefonul ei mobil în toaletă, ci pe raftul pentru bagaje dintr-un vagon.

Optzeci de minute mai târziu era învăluit de ceaţa cenuşie. Căpitanul anunţase nori la joasă înălţime şi ploaie în Bergen. „Vizibilitate zero“, îşi spuse Harry. Avionul zbura doar pe baza instrumentelor de bord.

Uşa se deschise cu putere la câteva secunde după ce Thomas Helle, de la unitatea Persoane Dispărute, sunase la soneria de deasupra plăcuţei pe care scria *Andreas, Eli şi Trygve Kvale.*

— Slavă Domnului că aţi venit aşa de repede. Bărbatul care stătea în faţa lui Helle privi în spatele poliţistului. Unde sunt ceilalţi?

— Sunt singur. Încă n-aţi aflat nimic despre soţia dumneavoastră?

Bărbatul, despre care Helle presupunea că e Andreas Kvale, cel care sunase la poliţie, se uită uimit la el.

— A dispărut, v-am spus asta.

— Da, dar de obicei ele se întorc.

— Cine sunt *ele?*

Thomas Helle oftă.

— Pot să intru, domnule Kvale? Ploaia asta…

— A, scuze! Vă rog…

Bărbatul, de circa cincizeci de ani, se dădu la o parte, iar în întunericul din spatele lui Helle zări în tânăr brunet, de circa douăzeci de ani.

Thomas Helle decise să rezolve problema stând în picioare în hol. Într-o astfel de zi abia dacă exista personalul necesar la centrala telefonică; era duminică, iar cei aflaţi la slujbă o căutau pe Katrine Bratt. Un om de-al lor. Totul se desfăşura cu discreţie, însă zvonurile care circulau deja sugerau că ea ar putea fi implicată în cazul Omul de zăpadă.

— Cum aţi descoperit lipsa ei? întrebă Helle, pregătindu-se să scrie.

— Trygve şi cu mine abia ne întorsesem dintr-o călătorie în Nordmarka. Am fost plecaţi două zile. Fără telefoane mobile, doar cu undiţe de pescuit. Ea nu era acasă, nu existau mesaje şi, aşa cum am spus la telefon, uşa nu era încuiată. Uşa stă mereu încuiată, chiar atunci când ea e în casă. Soţia mea este o femeie foarte neliniştită. Niciuna dintre hainele ei nu erau atinse. Nici încălţămintea. Doar papucii ei. Pe vremea asta…

— Aţi sunat la cunoscuţii ei? Inclusiv la vecini?

— Bineînţeles. Nimeni n-a auzit nimic.

Thomas Helle scria. Deja îl încerca o senzaţie; o senzaţie de recunoaştere. Soţie şi mamă dispărută.

— Spuneaţi că soţia dumneavoastră e o femeie neliniştită, zise el. Atunci cui i-ar fi putut deschide uşa? Şi pe cine ar fi putut lăsa să intre?

Observă cum tatăl şi fiul schimbă o privire.

— Nu multor oameni, răspunse tatăl, cu convingere. Trebuie să fi fost cineva cunoscut de ea.

— Sau, poate, cineva în legătură cu care ea nu se simţea ameninţată, replică Helle. Cum ar fi un copil sau o femeie?

Andreas Kvale încuviinţă.

— Sau cineva cu un motiv plauzibil ca să intre. De exemplu cineva de la compania de electricitate care să citească contorul.

Soţul ezită.

— Poate.

— Aţi zărit ceva neobişnuit prin preajma casei?

— Neobişnuit? Cum adică?

Helle îşi muşcă buza de jos. Îşi făcu curaj.

— Ceva care să semene a… om de zăpadă?

Andreas Kvale se uită la fiul lui, care clătină energic din cap, îngrozit.

— Asta ca să eliminăm pista din cercetările noastre, rosti Helle pe un ton de conversaţie.

Fiul rosti ceva. Un mormăit încet.

— Cum? întrebă Helle.

— A zis că nu mai e zăpadă afară.

— Nu, bineînţeles că nu. Helle îşi băgă carneţelul în buzunarul hainei. O să apelez patrulele de stradă prin radio. Dacă ea nu revine acasă până diseară, o să intensificăm căutările. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, persoana dată dispărută se întoarce singură acasă. Asta e cartea mea de vizită…

Helle simţi mâna lui Andreas Kvele pe braţul lui.

— Vreau să vă arăt ceva, domnule ofiţer.

Thomas Helle îl urmă pe Kvale printr-o uşă de la capătul holului, apoi de-a lungul unei scări până în pivniţă. Kvale deschise o uşă către o încăpere care mirosea a săpun şi haine atârnate la uscat. În colţ se găsea un uscător de haine de modă veche, lângă o maşină de spălat Electrolux de fabricaţie mai veche. Podeaua din cărămidă se înclina către scurgerea din mijloc. Podeaua era udă, iar pe zid se vedea apă, ca şi cum podeaua ar fi fost recent spălată cu furtunul verde care zăcea pe ea. Însă nu asta îi atrase imediat atenţia lui Thomas Helle. El observă articolul de îmbrăcăminte care atârna pe sfoară la uscat, prins cu cârlige de umeri. Sau, mai exact, ceea ce rămăsese din acel obiect. Fusese tăiat la nivelul pieptului. Marginea era zdrenţuită şi înnegrită din pricina arsurii.

29

Ziua 20
GAZ LACRIMOGEN

Ploaia cădea ca o ţârâială din ceruri peste oraşul Bergen, care zăcea scăldat în lumina albastră a amurgului. Barca pe care Harry o rezervase îl aştepta la chei, la piciorul podului Puddefjord. Taxiul lui Harry opri în faţa firmei de închiriere bărci.

Ambarcaţiunea era un vas de navigaţie cu cabină, finlandez, bine întreţinut, lung de nouă metri.

— Mă duc la pescuit, zise Harry, arătând spre harta nautică. Există stânci scufundate sau ceva despre care ar trebui să ştiu dacă mă duc acolo?

— Insula Finnøy? întrebă omul de la firma de închiriere. Luaţi o undiţă cu plutitor şi mulinetă, dar pescuitul e slab acolo.

— O să descopăr curând, nu? Cum porneşti chestia asta?

Când Harry trecu de promontoriul Nordnes, în întunericul care începea să se lase, desluşi stâlpul totemic printre copacii desfrunziţi din parc. Marea era netedă şi înspumată sub biciuirea ploii. Harry împinse maneta de lângă volan înainte, prora se înălţă – şi el fu nevoit să facă un pas în spate ca să se echilibreze – şi ambarcaţiunea prinse viteză.

Un sfert de oră mai târziu, Harry trase de manetă înapoi şi viră barca înspre chei, în partea cea mai îndepărtată a insulei, la distanţă de căsuţa lui Rafto. Amară ambarcaţiunea, luă undiţa de pescuit şi ascultă ploaia. Pescuitul nu era pasiunea lui. Mulineta era grea, iar cârligul se bălăngănea la capătul undiţei. Harry scoase din apă nişte alge, care se învârtiră în jurul undiţei când el le eliberă. Ridică cârligul şi îl curăţă. Apoi încercă să lanseze din nou, dar se blocase ceva la mulinetă şi aceasta atârna acum la douăzeci de centimetri sub vârful undiţei şi nu voia nici să se ridice, nici să coboare. Harry se uită la ceas. Dacă cineva fusese alertat de zgomotul motorului ambarcaţiunii, până acum probabil se liniştise, iar el trebuia să termine treaba înainte de lăsarea nopţii. Lăsă undiţa pe banchetă, deschise geanta cu care venise, scoase de acolo revolverul, deschise cutia cu gloanţe şi încărcă arma. Înghesui cutiile cu gaz în buzunarele hainei şi se urcă pe mal.

Avu nevoie de cinci minute ca să ajungă în vârful insulei pustii şi să coboare înspre căsuţele închise iarna, aflate în cealaltă parte a insulei.

Căsuţa lui Rafto se ivi în faţa lui, întunecată şi neprimitoare. Harry găsi un loc pe o stâncă la douăzeci de metri depărtare, de unde se vedeau uşile şi ferestrele căsuţei. Ploaia i se infiltrase de mult prin materialul hainei militare verzi. Scoase una dintre cutiile cu gaz, căreia îi trase cuiul de siguranţă. În cinci secunde valva susţinută cu un arc avea să se deschidă şi gazul avea să iasă şuierând afară. Alergă spre căsuţă, ţinând cutia în mâna întinsă, apoi aruncă cutia înspre fereastra căsuţei. Geamul se sparse cu un zgomot slab. Harry se retrase către stâncă şi îşi ridică revolverul. Prin ploaie auzea doza de gaz sfârâind şi vedea cum fereastra devine cenuşie pe interior.

Dacă Katrine era acolo, n-avea cum să reziste mai mult de câteva secunde.

Aţinti revolverul spre căsuţă. Aşteptă, cu cătarea îndreptată spre clădire.

După două minute nu se întâmplase nimic.

Harry aşteptă alte două minute.

Apoi pregăti a doua doză, se duse la uşă cu arma ridicată şi încercă broasca. Încuiată. Cam şubredă totuşi. Se dădu patru paşi înapoi şi se năpusti spre uşă.

Uşa cedă de-a lungul balamalelor, iar Harry năvăli în încăperea plină de fum, cu umărul drept înainte. Gazul îi atacă imediat ochii. Harry îşi ţinu respiraţia în vreme ce bâjbâia spre uşa spre pivniţă. Deschise chepengul, scoase cuiul de siguranţă de la a doua cutie şi-i dădu drumul în pivniţă.

Apoi alergă afară din căsuţă. Găsi o băltoacă cu apă şi se afundă până la genunchi, cu ochii şi nasul curgându-i, apoi îşi vârî capul sub apă cu ambii ochi deschişi, cât de adânc putu, până ce nasul lui atinse pietrele de dedesubt. Repetă procedura de două ori. Nasul şi cerul gurii continuau să-l usture ca naiba, însă ochii i se limpeziseră. Aţinti iarăşi revolverul înspre cabană. Aşteptă. Şi iar aşteptă.

— Haide! Haide, nemernico!

Însă nu ieşi nimeni din căsuţă.

După un sfert de oră fumul încetă să mai iasă prin gaura din perete. Harry se întoarse la căsuţă şi deschise uşa. Tuşi şi aruncă o ultimă privire înăuntru. Pustiu învăluit în ceaţă. Zbor doar cu ajutorul instrumentelor de bord. La naiba, la naiba, la naiba!

În vreme ce se îndrepta înapoi spre ambarcaţiune afară se întunecase aşa de tare, încât Harry ştia că o să se confrunte cu probleme de vizibilitate. Dezlegă parâmele, se urcă la bord şi apucă maneta de viteză. Prin minte îi trecu un gând: nu dormise de aproape treizeci şi şase de ore, nu mâncase de dis-de-dimineaţă, era ud până la piele şi zburase până în nenorocitul de Bergen de pomană. Dacă motorul ambarcaţiunii nu pornea la primul contact, avea să ciuruiască chila cu gloanțe calibrul 38 şi avea să înoate până la mal. Motorul

porni cu un huruit. Lui Harry aproape că îi păru rău. Tocmai era pe punctul de a împinge maneta de viteze când o văzu.

Stătea chiar în faţa lui, pe treptele care duceau în jos sub punte. Se sprijinea cu nonşalanţă de cadrul uşii cabinei, îmbrăcată cu un pulover gri peste o rochie neagră.

— Mâinile sus! îi ordonă ea.

Porunca sunase atât de copilărească, încât aproape că părea o glumă. Revolverul negru aţintit spre el nu mai semăna deloc a glumă. Nici ameninţarea care urmă.

— Dacă nu faci ce-ţi spun te împuşc în stomac, Harry. Ceea ce îţi va distruge nervii spatelui şi te va paraliza. Va urma un glonţ în cap. Dar să începem cu stomacul…

Katrine coborî ţeava armei.

Harry dădu drumul volanului şi manetei şi îşi ridică mâinile.

— Dă-te în spate dacă eşti amabil, îi ceru ea.

Katrine urcă scările. Abia acum Harry observă lucirea din ochii ei, aceeaşi pe care o zărise atunci când îl arestaseră pe Becker şi aceeaşi pe care o observase în barul Fenris. Însă irişii ei scânteiau acum. Harry se retrase până ce simţi scaunul de la pupa lipindu-se de picioarele lui.

— Stai jos, ordonă Katrine, oprind motorul bărcii.

Harry se prăbuşi pe scaun, aşezându-se pe undiţa de pescuit, şi simţi apa de pe scaunul de plastic pătrunzându-i prin pantaloni.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

Harry ridică din umeri.

— Haide, zise ea, ridicând arma. Satisfă-mi curiozitatea, Harry.

— Ei bine, replică Harry, încercând să citească ceva pe faţa ei palidă şi trasă.

Însă păşea pe teritoriu necunoscut; chipul acelei femei nu-i aparţinea acelei Katrine Bratt pe care o cunoştea el. Pe care crezuse că o cunoaşte.

— Toată lumea are un tipar comportamental, se auzi Harry spunând. Un plan de joc.

— Înţeleg. Şi care e planul meu?

— Să arăţi într-o direcţie şi să fugi în cealaltă.

— Oh?

Harry sesiză greutatea revolverului în buzunarul din dreapta al hainei. Îşi ridică partea din spate a trupului şi deplasă undiţa de sub el, lăsându-şi mâna dreaptă pe scaun.

— Scrii o scrisoare pe care o semnezi Omul de zăpadă, mi-o trimiţi mie şi câteva săptămâni mai târziu apari la sediul poliţiei. Primul lucru pe care îl faci este să îmi comunici că Hagen a cerut ca eu să am grijă de tine. Hagen n-a cerut niciodată aşa ceva.

— Corect până aici. Altceva?

— Ţi-ai aruncat haina în canalul din faţa apartamentului lui Støp şi

te-ai făcut nevăzută în direcţie opusă, peste acoperiş. Ca atare, tiparul tău spune că atunci când îţi laşi telefonul mobil într-un tren care se îndreaptă spre est, tu îţi iei zborul spre vest.

— Bravo. Şi cum mi-am luat zborul?

— Nu cu avionul, evident. Ştiai că la Gardemoen paza va fi întărită. Bănuiesc că ai abandonat telefonul în gara centrală din Oslo cu mult înainte de plecarea trenului, te-ai dus la autogară şi ai luat un autobuz de dimineaţă spre vest. Aş putea presupune că ai împărţit drumul în mai multe etape. Ai tot schimbat autobuzele.

— Notodden expres, replică Katrine. De acolo autobuzul spre Bergen. M-am dat jos în Voss şi am cumpărat haine. Autobuzul către Ytre Arna. De acolo până la Bergen o cursă locală. Am plătit un pescar de la Zacharias să mă aducă aici. N-ai ghicit deloc rău, Harry.

— Nu era aşa de greu. Tu şi cu mine ne asemănăm destul de mult.

Katrine îţi înălţă capul.

— Dacă erai aşa de sigur, cum de ai venit singur?

— Nu sunt singur. Müller-Nilsen şi oamenii lui sunt deja pe drum, cu barca.

Katrine râse. Harry îşi apropie mâna de buzunarul hainei.

— Sunt de acord că ne asemănăm, Harry. Dar când vine vorba de minţit, mă pricep mai bine ca tine.

Harry înghiţi în sec. Avea mâna rece. Degetele trebuiau să i se supună comenzii date de creier.

— Da, sunt sigur că ţie îţi vine mai uşor asta, zise el. Cum ar fi să ucizi.

— Oh? Acum arăţi de parcă ai fi gata să mă ucizi. Mâna ta se apropie alarmant de mult de buzunarul hainei. Ridică-te şi scoate-ţi haina. Încet. Şi arunc-o aici.

Harry înjură în sinea lui, dar se conformă ordinului. Haina lui ateriză pe punte la picioarele lui Katrine cu un zgomot înfundat. Fără să-şi ia privirea de la Harry, ea apucă haina şi o aruncă peste bord.

— Oricum venise vremea să-ţi iei una nouă, zise ea.

— Mmm, făcu Harry. Adică una care să se potrivească la culoare cu morcovul din mijlocul feţei mele?

Katrine clipi de două ori şi Harry observă în ochii ei o urmă de confuzie.

— Ascultă, Katrine. Am venit aici ca să te ajut. Ai nevoie de ajutor. Eşti bolnavă, Katrine. Boala este cea care te-a făcut să îi ucizi pe toţi.

Katrine începu să clatine încet din cap. Arătă înspre insulă.

— Am stat în căsuţă două ore ca să te aştept, Harry. Pentru că ştiam că o să vii. Te-am studiat, Harry. Întotdeauna găseşti ce cauţi. De-asta te-am şi ales.

— M-ai ales?

— Da, te-am ales. Ca să-l descoperi pe Omul de zăpadă în locul

meu. De aceea ţi-am trimis scrisoarea.

— De ce nu l-ai putut găsi pe Omul de zăpadă singură? Nici nu aveai prea departe de căutat.

Ea clătină din cap.

— Am încercat, Harry. Am încercat ani la rând. Ştiam că nu o să reuşesc pe cont propriu. Trebuia să fii tu. Eşti singura persoană care a reuşit să prindă un criminal în serie. Aveam nevoie de Harry Hole. Katrine schiţă un zâmbet trist. O ultimă întrebare, Harry. Cum de ai crezut că te-am înşelat?

Harry se întrebă cum avea să se sfârşească totul. Un glonţ în frunte? Laţul electric? Un drum în larg urmat de moartea prin înec? Înghiţi în gol. Ar fi trebuit să se teamă. Să-i fie atât de teamă, încât să nu mai poată gândi, atât de teamă, încât să cadă pe punte şi s-o implore să-i lase viaţa. De ce nu-i era teamă? Nu putea fi vorba de mândrie; îşi înghiţise mândria cu whisky şi o scuipase afară de câteva ori. Putea fi, evident, vorba de partea raţională a creierului, care ştia că teama nu ajută la nimic; din contră, i-ar fi scurtat viaţa şi mai mult. Trase concluzia că nu-i era teamă din oboseală. O oboseală profundă, care îi dădea doar senzaţia că vrea să termine cu toată povestea.

— Undeva în sufletul meu am ştiut că toată povestea asta a început demult, zise Harry, constatând că nu mai simţea frigul. Era ceva planificat şi persoana din spatele poveştii reuşise să pătrundă în mintea mea. Nu sunt prea mulţi oameni din care să aleg, Katrine. Iar când am văzut tăieturile de ziar din apartamentul tău, am ştiut că tu eşti.

Harry o văzu clipind, dezorientată. Şi simţi o umbră de îndoială cuprinzându-i mintea şi pătrunzând în logica pe care i se păruse atât de clară. Sau nu? Nu existase mereu un sâmbure de îndoială? Ploaia uşoară se transformă brusc într-una torenţială; apa începu să răpăie cu mii de ciocane pe puntea bărcii. Harry văzu gura ei deschizându-se şi degetul înconjurând trăgaciul. Apucă undiţa de lângă el şi se uită fix la ţeava armei. Aşa avea să se sfârşească totul, într-o barcă de pe coasta de vest, fără martori, fără probe. În minte îi apăru o imagine. A lui Oleg. Singur.

Întinse cu putere undiţa în faţa lui, înspre Katrine. Era un asalt disperat, o tentativă jalnică de a răsturna situaţia, de a păcăli soarta. Vârful moale lovi obrazul femeii, nu tare, căci ea cu greu putea simţi o asemenea lovitură, iar împunsătura nu o răni şi nici măcar nu o dezechilibră. Privind mai târziu în retrospectivă, Harry nu-şi aminti dacă cele petrecute fuseseră cu intenţie, pe jumătate gândite sau dintr-un noroc chior: mişcarea accelerată a mulinetei determină ca cei douăzeci de centimetri de gută desfăcută să se înfăşoare în jurul capului ei de o asemenea manieră încât mulineta îşi continuă drumul şi îi izbi dinţii din gura ei deschisă. Iar când Harry trase tare de

undiţă, vârful cârligului îşi îndeplini menirea pentru care fusese proiectat: să se agaţe de carne. Se înfipse în colţul din dreapta al gurii femeii. Iar Harry trase cu atâta violenţă, încât capul lui Katrine Bratt fu dat pe spate şi în dreapta cu asemenea putere, că Harry avu pentru o clipă impresia că îi desprinde capul de pe umeri. După o fracţiune de secundă corpul ei urmă mişcarea de rotaţie a capului, mai întâi spre dreapta, apoi înspre Harry. Corpul ei îşi continua mişcarea de rotaţie atunci când se prăbuşi pe punte în faţa lui Harry.

Acesta se lăsă peste ea, cu genunchii în faţă. Genunchii o loviră în ambele părţi ale claviculei, şi atunci el ştiu că îi imobilizase braţele.

Smulse revolverul din mâna paralizată şi înfipse ţeava într-unul din ochii ei măriţi. Simţea arma uşoară şi vedea oţelul lipit de globul ei ocular, dar Katrine nu clipi. Din contră. Zâmbi. Un zâmbet larg. Lărgit şi mai mult de colţul sfârtecat al gurii şi de dinţii mânjiţi de sânge, pe care ploaia încerca să-i spele.

30

Ziua 20
ȚAP ISPĂȘITOR

Când Harry ajunse la mal cu ambarcaţiunea, pe cheiul de sub podul Pudderfjord apăru Knut Müller-Nilsen în persoană. El, doi ofiţeri de poliţie şi psihiatrul de serviciu coborâră împreună cu Harry sub punte, unde Katrine Bratt zăcea legată cu cătuşele de pat. Femeia primi o doză de tranchilizant antipsihotic şi fu transportată către un vehicul care aştepta.

Nilsen îi mulţumi lui Harry pentru că fusese de acord să gestioneze chestiunea cu discreţie.

— Să încercăm să păstrăm asta pentru noi, zise Harry, uitându-se înspre cerul din care turna apă. Cei din Oslo vor dori să preia controlul dacă povestea se află.

— Bineînţeles, încuviinţă Nilsen.

— Kjersti Rødsmoen, se auzi o voce care îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Psihiatră.

Femeia care se zgâia la Harry avea patruzeci şi ceva de ani, un păr deschis la culoare şi o haină mare de un roşu strălucitor. Ţinea o ţigară în mână şi nu părea deloc deranjată că ploaia o uda atât pe ea, cât şi ţigara.

— A fost dramatic? întrebă ea.

— Nu, răspunse Harry, simţind revolverul lui Katrine lipit de pielea de sub centura pantalonilor. S-a predat fără a opune rezistenţă.

— Ce a spus?

— Nimic.

— Nimic?

— Niciun cuvânt. Care e diagnosticul dumneavoastră?

— În mod clar, o psihoză, zise Rødsmoen fără ezitare. Ceea ce nu implică defel că ar fi nebună. E doar modul prin care mintea gestionează inimaginabilul. La fel cum creierul alege leşinul atunci când durerea e prea mare. Aş presupune că s-a aflat sub un stres foarte mare pe o perioadă îndelungată. M-aş înşela?

Harry clătină din cap.

— Va mai putea să vorbească?

— Da, răspunse psihiatra, uitându-se cu dezamăgire la ţigara udă. Dar nu ştiu când. Acum are nevoie de odihnă.

— Odihnă? pufni Nilsen. E un criminal în serie.

— Iar eu sunt psihiatră, replică femeia, aruncând ţigara şi pornind în direcţia unei maşini Honda mici şi roşii, care părea prăfuită chiar şi în ploaia torenţială.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Nilsen.

— Să prind ultimul avion spre casă, răspunse Harry.

— Nu, zău. Arăţi ca un schelet. Secţia noastră are o înţelegere cu Rica Travel Hotel. Te ducem acolo şi îţi trimitem nişte haine uscate. Au şi restaurant acolo.

După ce se cază şi ajunse în faţa oglinzii de la baie din camera mică de hotel, Harry se gândi la ceea ce spusese Müller-Nilsen. Despre faptul că arăta ca un schelet. Şi la cât de aproape fusese de moarte. Sau nu fusese? După ce făcu un duş şi mâncă ceva în restaurantul pustiu, se întoarse în cameră şi încercă să doarmă. Nu reuşi, aşa că porni televizorul. Porcării pe toate canalele, cu excepţia postului NRK2, unde se difuza filmul *Memento*. Mai văzuse acel film. Povestea era prezentată din perspectiva unui om cu o boală la creier, cu memoria pe termen scurt a unui peştişor de aur. O femeie fusese omorâtă. Protagonistul scrisese numele ucigaşului pe un film Polaroid, deoarece ştia că îl va uita. Întrebarea era dacă el putea avea încredere în ceea ce scrisese. Harry dădu un picior dulapului care ascundea minibarul, sub televizor. Acesta avea o uşă maronie şi nu era încuiat.

Ar fi trebuit să prindă ultimul avion spre casă.

Tocmai se dădea jos din pat când mobilul lui sună undeva în încăpere. Îşi vârî mâna în buzunarul pantalonilor uzi care atârnau pe spătarul unui scaun lângă calorifer. Era Rakel, care îl întrebă unde se găsea. Şi care îi mai spuse că ei doi trebuiau să discute. Nu în apartamentul lui, ci undeva într-un loc public.

Harry se lăsă să cadă înapoi pe pat, cu ochii închişi.

— Ca să-mi spui că nu mai putem să ne întâlnim? întrebă el.

— Ca să îţi spun că nu ne mai putem întâlni, zise ea. Nu mai suport.

— E suficient dacă îmi spui asta la telefon, Rakel.

— Nu, nu e. Nu te va răni îndeajuns.

Harry gemu. Ea avea dreptate.

Conveniră să se vadă a doua zi la ora unsprezece lângă muzeul Fram din Bygdøy, o atracţie turistică unde te puteai face lesne nevăzut printre numeroşii nemţi şi japonezi. Ea îl întrebă ce căuta în Bergen. Harry îi povesti şi îi ceru să păstreze vestea doar pentru ea până ce avea să citească despre asta în ziare peste câteva zile.

Închiseră, şi Harry rămase întins uitându-se la minibar, în vreme ce filmul continua să se deruleze în ordine cronologică inversă. Aproape că fusese ucis, iubirea vieţii lui nu mai voia să-l vadă şi el încheiase cel mai groaznic caz din experienţa proprie. Sau nu-l încheiase? Nu răspunsese atunci când Nilsen întrebase de ce alesese să o vâneze pe Bratt pe cont propriu, dar acum ştia. Era vorba de îndoială. Sau de

speranţă. Această speranţă disperată că lucrurile nu aveau să stea în final aşa cum arătaseră. Şi cum încă arătau. Însă acum speranţa trebuia eliminată. Haide, avea trei motive bune şi o haită de câini în capul pieptului, care lătrau cu toţii ca posedaţi. Şi atunci de ce să nu deschidă oricum minibarul?

Harry se ridică în picioare, se duse la baie, deschise robinetul şi bău, lăsând jetul de apă să-i curgă peste faţă. Se îndreptă de spate şi se privi în oglindă. Ca un schelet. De ce să nu bea acel schelet? Cu voce tare, scuipă răspunsul drept în propria faţă:

— Deoarece atunci n-ar mai durea suficient de tare.

*

Gunnar Hagen era obosit. Obosit în străfundul sufletului. Privi în jurul lui. Era aproape miezul nopţii şi el se găsea într-o sală de conferinţe din vârful uneia dintre clădirile centrale din Oslo. Tot ce îl înconjura era de un maroniu sclipitor: podeaua, tavanul cu corpuri de iluminat, pereţii cu portrete pictate ale foştilor preşedinţi de club care deţinuseră localul, masa de mahon cu o suprafaţă de zece metri pătraţi şi mapa de scris din piele din faţa fiecăruia dintre cei doisprezece bărbaţi strânşi în jurul mesei. Hagen fusese sunat de superintendentul-şef cu o oră înainte şi fusese convocat la acea adresă. Îi ştia pe unii oameni din încăpere – aşa cum era şeful poliţiei –, iar pe alţii îi văzuse prin ziare, însă habar n-avea cine erau cei mai mulţi dintre ei. Superintendentul-şef îi puse la curent cu evenimentele. Omul de zăpadă era o poliţistă din Bergen care operase o vreme pe poziţia ei din cadrul diviziei Omucideri din Grønland. Ea reuşise să îi păcălească pe toţi, iar acum că o prinseseră, aveau să fie obligaţi în curând să facă public scandalul.

După ce şeful termină, în încăpere se lăsă o tăcere la fel de groasă precum fumul de trabuc.

Fumul se ridica dinspre capătul mesei, unde un bărbat cu părul alb şedea lăsat pe spate pe fotoliul lui, cu chipul ascuns în umbră. Omul scoase acum pentru prima dată un sunet. Doar un mic oftat. Iar Gunnar Hagen îşi dădu seama că toată lumea care vorbise până atunci se întorcea acum spre acel individ.

— A naibii poveste, Torleif, rosti bărbatul cu părul alb cu o voce surprinzător de piţigăiată şi de efeminată. Foarte dăunătoare. Încrederea în sistem. Noi suntem la vârf. Iar asta înseamnă… întreaga încăpere păru să-şi ţină respiraţia în vreme ce individul pufai din trabuc… că vor trebui să cadă capete. Întrebarea e ale cui capete.

Şeful poliţiei îşi drese glasul.

— Aveţi vreo sugestie?

— Încă nu, răspunse păr alb. Dar cred că tu şi cu Torleif aveţi. Daţi-i drumul.

— În opinia noastră, au fost comise greşeli în numirea echipei şi în fazele de urmărire. A fost vorba de erori umane şi nu de greşeli de sistem. De aceea, problema nu ţine de management în mod direct. Ca atare, propunem să facem distincţie între responsabilitate şi vinovăţie. Managementul îşi asumă responsabilitatea, cu umilinţă, şi…

— Sari peste chestiile astea, interveni păr alb. Cine e ţapul ispăşitor?

Superintendentul-şef îşi potrivi gulerul mai bine. Gunnar Hagen îşi dădea seama că era extrem de stânjenit.

— Inspectorul Harry Hole, anunţă superintendentul-şef.

Se lăsă din nou tăcerea cât timp bărbatul cu păr alb îşi reaprinse trabucul. Bricheta clincăni de mai multe ori. Apoi se auzi un zgomot ca de supt din umbră şi fumul începu să se ridice din nou.

— Nu-i o idee rea, rosti vocea piţigăiată. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva în afară de Hole aş fi spus că trebuie să găsiţi ţapul ispăşitor undeva pe o treaptă mai sus în sistem. Un inspector nu e suficient de gras pe post de miel de sacrificiu. Într-adevăr, poate că ţi-aş fi cerut să te gândeşti chiar la tine, Torleif. Însă Hole e un ofiţer care a ieşit în evidenţă; s-a dus la emisiunea aia. E un personaj popular, cu o anumită reputaţie de detectiv. Da, chestia asta ar fi percepută ca echitabilă. Dar el va vrea să coopereze?

— Lăsaţi asta pe seama noastră, zise superintendentul-şef. Ei, Gunnar?

Gunnar Hagen căscă gura. Gândul lui se îndreptă – dintre toate lucrurile posibile – spre soţia lui. La toate sacrificiile făcute de ea ca el să poată avea o carieră. Când se căsătoriseră, ea renunţase la studii şi se mutase împreună cu el oriunde era trimis de Forţele Speciale şi, ulterior, de conducerea poliţiei. Era o femeie înţeleaptă şi inteligentă, egala lui în multe privinţe, superioară lui în unele aspecte. La ea se ducea atunci când apăreau probleme legate de carieră şi de chestiuni morale. În plus, ea avusese mereu câte un sfat bun. Nu era mai puţin adevărat că, poate, el nu reuşise să dobândească acea carieră ilustră la care speraseră amândoi. Însă acum lucrurile păreau mai roz. Poziţia lui de şef la Omucideri nu putea conduce decât tot mai sus. Singura problemă care se punea era să nu calce strâmb. Iar aşa ceva nu ar fi trebuit să constituie o dificultate.

— Ei, Gunnar? repetă superintendentul-şef.

Era aşa de obosit. Obosit până în străfundurile sufletului. „Asta e pentru tine, îşi zise el. Aşa ai fi procedat şi tu, iubito.“

31

Ziua 21
POLUL SUD

Harry şi Rakel stăteau în dreptul prorei machetei de lemn a vasului *Fram* din muzeu, uitându-se la un grup de turişti japonezi care fotografiau frânghiile şi catargele, în vreme ce, cu zâmbete şi încuviinţări din cap, ignorau ghidul care le explica faptul că acel vas simplu îi transportase atât pe Fridtjof Nansen în timpul tentativei sale eşuate din anul 1893 de a ajunge primul la Polul Nord, cât şi pe Roald Amundsen când acesta îl bătuse pe Scott în cursa către Polul Sud din 1911.

— Mi-am uitat ceasul pe masa ta, zise Rakel.

— Asta e o şmecherie veche, răspunse Harry. Înseamnă că va trebui să vii înapoi după el.

Ea îşi lăsă o mână peste mâna lui pe balustradă şi clătină din cap.

— Mi l-a dăruit Mathias de ziua mea.

„De care eu am uitat," ' îşi zise Harry.

— Vrem să ieşim în oraş şi o să înceapă cu întrebările dacă nu mă vede purtându-l. Şi tu ştii cât de bine mă pricep eu să mint. Ai putea…?

— Ţi-l aduc înainte de ora patru, promise el.

— Mersi. O să fiu la lucru, dar pune-l în colivia pentru păsări de pe perete, lângă uşă. Acolo…

Nu avea nevoie să mai spună altceva. Acolo lăsa ea mereu cheile de la casă atunci când el ajungea acasă după ce ea se culcase. Harry lovi balustrada cu palma.

— După Arve Støp, problema lui Roald Amundsen a fost aceea că a câştigat. El spune că toate poveştile bune se referă la cei care pierd.

Rakel nu-i răspunse.

— Presupun că e un soi de consolare, zise Harry. Mergem?

Afară ningea.

— Deci s-a terminat acum? întrebă ea. Până data viitoare?

El îi aruncă o privire scurtă ca să se asigure că ea se referea la Omul de zăpadă, şi nu la ei doi.

— Nu ştim unde se află cadavrele, răspunse Harry. Azi-dimineaţă am stat cu ea în celulă înainte de a mă duce la aeroport, dar nu a spus nimic. Doar priveşte fix în faţa ei, ca şi cum ar fi cineva acolo.

— Ai spus cuiva că te duci singur la Bergen? întrebă ea din senin.

Harry clătină din cap.

— De ce nu?

— Păi era posibil să mă înşel. Aşa m-aş fi putut întoarce în linişte fără să-mi pierd credibilitatea.

— Nu de-asta ai făcut-o, zise ea.

Harry îi aruncă din nou o privire. Rakel părea chiar mai sătulă de acest subiect ca el.

— Ca să fiu sincer, habar n-am, recunoscu el. Presupun că am sperat că până la urmă nu va fi ea.

— Deoarece e ca tine? Deoarece puteai fi tu?

Harry nu-şi amintea să-i fi spus vreodată că el şi Katrine erau asemănători.

— Părea atât de singură şi de înfricoşată, zise Harry, în vreme ce fulgii de zăpadă îi înţepau pleoapele. Ca o persoană care s-a rătăcit la amurg.

La naiba, la naiba, la naiba! Clipi şi simţi lacrimile, ca un pumn încleştat, căutând să-şi forţeze un drum de ieşire din el. Oare era în pragul unei căderi nervoase? Încremeni când mâna caldă a lui Rakel îi mângâie ceafa.

— Tu nu eşti ea, Harry. Eşti altfel.

— Sunt?

Harry schiţă un zâmbet, îndepărtându-i mâna.

— Tu nu omori oameni nevinovaţi, Harry.

Harry refuză oferta lui Rakel de a-l duce cu maşina şi se duse la autobuz. Se uită la fulgii care cădeau din cer şi la fiordul de dincolo de geam, gândindu-se la felul cum Rakel folosise cuvântul *nevinovaţi* doar în ultima clipă.

Harry era pe punctul de a deschide poarta de la bloc când îşi aduse aminte că nu mai avea cafea instant, aşa că străbătu cei cincizeci de metri până la Niazi, magazinul din colţ.

— Nu sunt obişnuit să te văd la o astfel de oră din zi, îl întâmpină Ali, luând banii.

— O zi liberă, răspunse Harry.

— Ce vreme, nu? Ăştia spun că o să se depună zăpadă de jumătate de metru în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Harry se jucă însă cu borcanul de cafea.

— Din întâmplare i-am speriat pe Salma şi Muhammad în curte zilele trecute.

— Da, am auzit.

— Îmi pare rău. Eram un pic stresat, asta-i tot.

— E-n regulă. Eu mă temeam să nu te fi apucat iarăşi de băut. Harry clătină din cap şi schiţă un zâmbet palid. Îi plăcea abordarea directă a pakistanezului.

— Bine, zise Ali, punând restul pe tejghea. Cum merge redecorarea?

— Redecorarea? Harry luă restul. Te referi la omul cu mucegaiul?

— Omul cu mucegaiul?

— Da, tipul care verifică pivniţa de mucegai. Stormann sau ceva asemănător.

— Mucegai în *pivniţă*?

Ali se uită la Harry cu o privire îngrozită.

— Nu ştiai? întrebă Harry. Tu eşti preşedintele comitetului locatarilor. Credeam că a discutat cu tine.

Ali clătină încet din cap.

— Poate că a discutat cu Bjørn.

— Cine e Bjørn?

— Bjørn Asbjørnsen, care locuieşte la parter de treisprezece ani, replică Ali, aruncându-i lui Harry o privire plină de reproş. Şi a fost vicepreşedinte de tot atâta vreme.

— A, da, Bjørn, exclamă Harry, pretinzând că recunoaşte numele.

— O să verific povestea asta, rosti Ali.

Ajuns sus, în apartament, Harry îşi scoase cizmele, se duse drept în dormitor şi se culcă. Nu dormise aproape deloc în camera de hotel din Bergen. Se trezi cu gura uscată şi dureri de stomac. Se sculă ca să bea apă şi se opri brusc când ajunse în hol.

Nu observase când intrase, dar pereţii erau din nou văruiţi.

Porni din cameră în cameră. Ce magie. Lucrarea fusese executată cu atâta măiestrie, încât putea jura că pereţii nu fuseseră atinşi. Niciun fel de găuri vechi vizibile, nicio linie de îmbinare strâmbă. Atinse peretele din sufragerie ca pentru a se convinge că nu suferea de vreo halucinaţie.

Pe masa din sufragerie, în faţa fotoliului, se găsea o bucată galbenă de hârtie. Un mesaj scris de mână. Literele erau ordonate şi ciudat de atrăgătoare.

> *S-a dus. Nu mă veţi mai vedea. Stormann.*
>
> *PS. A trebuit să schimb una dintre plăcile de la un perete, căci m-am tăiat şi sângele s-a prelins pe ea. Dacă sângele intră în lemnul netratat nu mai poate fi spălat. Alternativa ar fi fost să vopsesc întregul perete în roşu.*

Harry se lăsă pe fotoliu şi cercetă cu privirea pereţii netezi.

Abia când ajunse în bucătărie descoperi că miracolul nu era deplin. Calendarul cu Rakel şi Oleg dispăruse. Rochia albastră ca seninul cerului. Înjură cu voce tare şi se apucă să scotocească febril tomberoanele de gunoi şi chiar bena de plastic pentru obiecte mari din curte înainte de a trage concluzia că cea mai fericită perioadă din viaţa lui tocmai fusese eradicată împreună cu mucegaiul.

În mod cert era o zi diferită de lucru pentru psihiatra Kjersti Rødsmoen. Şi nu doar pentru că soarele îşi făcuse o rară apariţie pe cerul Bergenului şi în acel moment strălucea prin ferestrele coridorului de la departamentul psihiatric al spitalului Haukeland din Sandviken, pe care ea îl străbătea cu paşi rapizi. Departamentul îşi schimbase numele de atâtea ori, încât foarte puţini locuitori ai oraşului ştiau că denumirea oficială actuală era aceea de spitalul Sandviken. În orice caz, era, până la noi ordine, un ţarc închis, în vreme ce oraşul Bergen aştepta ca cineva să pretindă că terminologia inducea în eroare sau era, în orice caz, defăimătoare.

Ura, şi în acelaşi timp abia aştepta sesiunea iminentă care urma cu pacienta aflată în condiţiile celor mai stricte măsuri de securitate din câte îşi amintea ea că fuseseră luate vreodată în cadrul departamentului. Ajunseseră la un acord privind graniţele etice şi procedurile de urmat cu Espen Lepsvik, de la Kripos, şi eu Knut Müller-Nilsen de la poliţia din Bergen. Pacienta era psihotică şi, ca atare, nu putea lua parte la un interogatoriu de poliţie. Kjersti era psihiatră şi avea dreptul să discute cu pacienta, dar ţinând cont în primul rând de interesele pacientei, care puteau fi diferite de cele ale anchetei poliţieneşti. Nu în ultimul rând, mai era chestiunea confidenţialităţii medic-pacient. Kjersti era nevoită să estimeze singură dacă informaţiile rezultate din discuţia cu pacienta puteau fi socotite ca având o asemenea importanţă pentru poliţie, încât să fie transmise mai departe. Iar acele informaţii nu aveau nicio valabilitate în instanţă, deoarece proveneau de la o persoană psihotică. Pe scurt, se găseau acum pe un teren minat etic şi legal, în care cel mai mic pas greşit putea avea consecinţe catastrofale, căci tot ceea ce întreprindea ea avea să fie analizat de sistemul juridic şi de mass-media.

În faţa uşii de la camera de consultaţie se găseau un angajat al departamentului spitalului şi un poliţist. Kjersti arătă spre legitimaţia prinsă de halatul ei alb, iar ofiţerul îi deschise uşa.

Convenţia încheiată spunea că angajatul departamentului avea să ţină sub supraveghere ceea ce urma să se petreacă în acea încăpere şi să sune imediat alarma dacă se dovedea necesar.

Kjersti se aşeză pe scaun şi cercetă pacienta cu privirea. Îi venea greu să-şi imagineze că femeia din faţa ei reprezenta un pericol, aşa cum era ea, mică de statură şi cu părul lăsat peste faţă, cu copci negre în locul în care gura îi fusese cusută şi cu ochi larg deschişi care păreau să privească cu o groază nedisimulată înspre ceva ce Kjersti nu putea vedea. Din contră, acea femeie părea atât de incapabilă de vreo acţiune periculoasă, încât lăsa impresia că un simplu şuvoi de aer suflat spre ea ar răsturna-o. Faptul că acea femeie ucisese oameni cu sânge rece era pur şi simplu de neconceput. Însă aşa era mereu.

— Bună, zise psihiatra. Eu sunt Kjersti.

Niciun răspuns.

— Ce problemă crezi că ai? întrebă ea.

Întrebarea provenea direct din manualul privind conversaţiile cu persoanele psihotice. Alternativa era: *Cum crezi că te pot ajuta?*

Niciun răspuns.

— Eşti în siguranţă în camera asta. Nimeni nu-ţi va face rău. Eu nu-ţi voi face rău. Eşti în siguranţă deplină.

Conform manualului, o astfel de declaraţie consistentă ar fi trebuit să-l liniştească pe pacientul psihotic, deoarece psihoza este caracterizată de o frică incontrolabilă. Kjersti Rødsmoen se simţea ca o stewardesă care prezintă procedurile de urgenţă înainte de decolare. O rutină mecanică. Demonstraţia privind vesta de salvare se ţine chiar şi pe rute care traversează cele mai aride deserturi. Deoarece acea declaraţie proclama ceea ce pacientul vrea să audă: ai voie să fii înspăimântat, dar o să avem noi grijă de tine.

Venise vremea să verifice modul în care pacienta percepea realitatea.

— Ştii ce zi e azi?

Tăcere.

— Uită-te la ceasul de pe peretele de colo. Poţi să-mi spui ce oră e?

În chip de răspuns primi o privire în gol năucă.

Kjersti aşteptă. Şi continuă să aştepte. Minutarul ceasului se deplasa în pas de gâscă tremurând.

Nu mai era nicio speranţă.

— O să plec acum, zise Kjersti. Va veni cineva să te ia. Eşti în siguranţă.

Se duse spre uşă.

— Trebuie să vorbesc cu Harry.

Vocea pacientei era profundă, aproape masculină.

Kjersti se opri şi se întoarse.

— Cine e Harry?

— Harry Hole. E urgent.

Kjersti încercă să stabilească un contact vizual, dar femeia din faţa ei continua să se holbeze în gol în universul ei îndepărtat.

— Mă tem că va trebui să-mi explici cine e Harry Hole, Katrine.

— Inspector de criminalistică din Oslo. Iar dacă trebuie să mi te adresezi pe nume, foloseşte numele de familie, Kjersti.

— Bratt?

— Rafto.

— Înţeleg. Dar nu poţi să-mi spui mie ce vrei să-i spui lui Harry Hole, ca să-i transmit…

— Nu pricepi. O să moară cu toţii.

Kjersti se lăsă încet înapoi pe scaun.

— Ba înţeleg. Şi de ce crezi tu că o să moară cu toţii, Katrine?

În fine, contact vizual. Iar ceea ce văzu Kjersti în ochii aceia o făcu se gândească la unul dintre cartoanele roşii din jocul de Monopoly pe care ea îl ţinea în casa ei de vacanţă: Casele şi hotelurile tale au ars în întregime.

— Niciunul din voi nu înţelege nimic, răspunse vocea joasă, masculină. Nu eu sunt făptaşa.

La ora două, Harry opri maşina în curbă sub casa de lemn a lui Rakel din Holmenkollveien. Ninsoarea se potolise şi Harry îşi zise că n-ar fi fost deloc înţelept să lase urme de cauciucuri pe aleea de acces. Sub cizmele lui zăpada scotea nişte sunete moi şi ascuţite. Pe măsură ce se apropia de casă, lumina tare a zilei se reflecta de ferestrele întunecate din pricina protecţiei solare.

Urcă treptele către uşa din faţă, deschise uşiţa coliviei pentru păsări, lăsă ceasul lui Rakel înăuntru şi închise uşiţa. Tocmai se întorsese ca să plece când uşa din spatele lui se deschise cu putere.

— Harry!

Harry se răsuci pe călcâie, înghiţi în sec şi reuşi să schiţeze un zâmbet. Înaintea lui stătea un bărbat gol, cu excepţia unui prosop înfăşurat în jurul mijlocului.

— Mathias, rosti el, uimit, holbându-se la pieptul celuilalt. M-ai speriat. Credeam că eşti la lucru la ora asta a zilei.

— Scuze, zise Mathias râzând şi încrucişându-şi repede braţele peste piept. Am lucrat până târziu noaptea trecută. Mi-am luat liber azi. Tocmai mă duceam la duş când am auzit zgomote la uşă. Am presupus că e Oleg; cheia lui se înţepeneşte uneori, înţelegi?

„Se înţepeneşte“, se amuză Harry în sinea lui. Asta însemna că Oleg avea acum cheia pe care obişnuia el să o folosească. Şi că Mathias avea cheia lui Oleg. Minte de femeie.

— Te ajut cu ceva, Harry?

Poliţistul observă că celălalt îşi ţineţi braţele încrucişate nefiresc de sus, ca şi cum încerca să ascundă ceva.

— Nu, răspunse Harry cu nonşalanţă. Treceam pe aici şi aveam ceva pentru Oleg.

— De ce nu ai bătut la uşă?

Harry înghiţi în sec.

— Mi-am dat brusc scama că el nu s-a întors de la şcoală încă.

— Da? Cum ţi-ai dat seama de asta?

Harry înclină din cap înspre Mathias, ca şi cum l-ar fi lăudat pentru întrebare. Pe chipul prietenos şi deschis al lui Mathias nu se zărea nici urmă de suspiciune, ci doar dorinţa sinceră de a clarifica ceva ce el nu înţelegea.

— Zăpada, zise Harry.

— Zăpada?

— Da. Ninsoarea a încetat acum două ore, iar pe trepte nu se văd urme de paşi.

— Măi să fie, Harry, izbucni Mathias cu entuziasm. Asta înseamnă ceea ce eu numesc raţionament deductiv aplicat în viaţa de zi cu zi. Eşti un detectiv bun, nu încape îndoială.

Harry râse subţire. Braţele încrucişate ale lui Mathias se lăsaseră puţin în jos, aşa că Harry putea vedea acum la ce se referise Rakel prin ciudăţenia fizică a individului. Acolo unde era de aşteptat să se vadă două sfârcuri, pielea era întinsă, albă şi neîntreruptă de ceva.

— E o chestie ereditară, zise Mathias, care în mod cert urmărise direcţia privirii lui Harry. Nici tata n-avea sfârcuri. E o raritate, dar destul de inofensivă. Şi oricum, ce să facă bărbaţii cu ele?

— Aşa e, zise Harry, simţind cum i se înroşesc urechile.

— Vrei să-i dau eu ceva lui Oleg?

Harry îşi mută privirea. Aceasta se opri instinctiv asupra coliviei pentru păsări, după care se duse mai departe.

— O să vin altădată, replică Harry, schiţând o grimasă despre care spera să inspire încredere. Fă-ţi duşul.

— Bine.

— Ne mai vedem.

Când ajunse înapoi în maşină, primul lucru pe care îl făcu Harry fu să izbească însă cu ambele mâini volanul şi să înjure cu voce tare. Se comportase ca un puşti de doisprezece ani prins cu mâţa în sac. Îl minţise pe Mathias în faţă. Minţise şi se înjosise şi fusese un rahat cu ochi.

Porni motorul şi dădu drumul ambreiajului cu furie, ca să pedepsească maşina. Nu mai avea energia să se gândească la asta acum. Trebuia să se concentreze asupra altor lucruri. Însă nu reuşi, iar mintea lui efectua tot felul de asocieri haotice în vreme ce el conducea maşina spre centrul oraşului. Se gândi la ciudăţenii, la sfârcuri plate şi roşii care arătau ca nişte pete de sânge pe pielea goală. La pete de sânge pe lemnul netratat. Iar din cine ştie ce cauză în minte îi reveniră cuvintele individului cu mucegaiurile: „Alternativa ar fi fost să vopsesc tot peretele roşu“.

Omul cu mucegaiurile sângerase. Harry închise pe jumătate ochii şi vizualiză tăietura. Trebuia să fi fost o tăietură adâncă pentru a face atâta mizerie, încât… alternativa să fie aceea de a vopsi întregul perete în roşu.

Harry apăsă frâna cu putere. Auzi claxoane din spate, se uită în oglinda retrovizoare şi văzu un automobil Hiace derapând pe zăpada proaspăt depusă până ce cauciucurile prinseră o bucată mai uscată de asfalt, astfel că vehiculul alunecă pe lângă el şi îl depăşi.

Harry deschise portiera, sări afară şi constată că se găsea în apropiere de stadionul de la poalele Holmenkollveien. Inspiră adânc şi

începu să-şi pună ordine în gânduri, demontându-le ca să vadă dacă le poate asambla la loc. Reconstitui rapid întregul ansamblu, fără a forţa vreo idee. Căci ideile se aşezau singure în ordine. Pulsul i se acceleră. Şi totul se potrivea, mai exact se potrivea ideea că Omul de zăpadă plănuise cum să se infiltreze în mintea lui Harry, după care ieşise afară, pe stradă, ca să se ducă acolo unde se simţea bine. Iar cadavrele – asta ar fi explicat ce se întâmplase cu cadavrele. Tremurând, Harry îşi aprinse o ţigară şi începu să reconstruiască ceea ce întrezărise într-o fracţiune de secundă. Penele de pui cu margini înnegrite.

Harry nu credea în inspiraţie, introspecţii divine sau telepatie. Însă credea în noroc. Nu în norocul cu care te naşti, ci în norocul sistematic pe care îl capeţi prin muncă îndelungată şi lansarea în jurul tău a unei plase cu ochiuri atât de fine, încât la un moment dat aveai şansa să-ţi pice în poală. Însă acesta nu era acel gen de noroc. Era doar o întâmplare. O întâmplare atipică. Asta dacă el avea dreptate, bineînţeles. Harry se uită în jos şi descoperi că tropotea prin zăpadă. Că avea, la propriu, picioarele lipite de sol.

Se înapoie la maşină, scoase telefonul mobil şi îl sună pe Bjørn Holm.

— Da, Harry? răspunse o voce somnoroasă, nazală şi aproape de nerecunoscut.

— Pari mahmur, zise Harry, brusc alertat.

— Aş vrea eu, şuieră Holm. Sunt răcit cobză. Tremur sub două plăpumi. Mă dor toate oasele…

— Ascultă, i-o reteză Harry. Ţii minte când ţi-am cerut să iei temperatura puilor ca să afli câtă vreme trecuse de când Sylvia îi omorâse în şopron?

— Da?

— Iar după aceea ai zis că unul era mai cald decât ceilalţi doi.

Holm strănută.

— Da. Skarre sugera că poate a avut febră. O teorie perfect plauzibilă.

— Eu cred că era mai cald deoarece a fost omorât după ce Sylvia a fost ucisă, cu alte cuvinte cel puţin o oră mai târziu.

— Da? De către cine?

— De către Omul de zăpadă.

Harry auzi un pufnet tare şi prelung înainte ca Holm să răspundă:

— Vrei să spui că ea a luat securea Sylviei, s-a dus înapoi şi…

— Nu, era în pădure. Ar fi trebuit să reacţionez când am văzut-o, dar bineînţeles că nu mai auzisem niciodată de acel laţ de tăiere atunci când noi studiam resturile puilor.

— Şi ce ai văzut?

— O pană despicată cu o margine înnegrită. Vezi tu, cred că Omul de zăpadă a folosit laţul.

— Corect, zise Holm. Dar de ce ar fi ucis ea un pui?

— Ca să vopsească în roşu întregul perete.

— Cum?

— Am o idee, zise Harry:

— Rahat, mormăi Holm. Presupun că ideea asta înseamnă că trebuie să mă dau jos din pat.

— Păi… începu Harry.

Probabil că ninsoarea doar luase o pauză, căci la ora trei se porni din nou, şi fulgi mari şi pufoşi cădeau peste Østland. O pătură cenuşie de zloată acoperea şoseaua E16 mai sus de Bærum.

În cel mai înalt punct al şoselei, Sollihøgda, Harry şi Holm virară pe drumul forestier alunecos.

Cinci minute mai târziu, Ralf Ottersen stătea în faţa lor în cadrul uşii. În spatele lui, în sufragerie, Harry o vedea pe Ane Pedersen aşezată pe canapea.

— Am vrut doar să ne mai uităm o dată la podeaua şopronului, zise Harry.

Ralf Ottersen îşi ridică ochelarii pe nas. Holm scoase un acces de tuse hârâită.

— Vă rog, le răspunse Ottersen.

În vreme ce se îndreptau către şopron, Harry avu senzaţia că Ottersen rămăsese lipit de uşă şi continua să se uite la ei.

Butucul era în acelaşi loc, însă nu se mai vedea nici urmă de vreun pui, viu sau mort. De perete se sprijinea o lopată cu lamă ascuţită. O lopată de săpat pământul, nu de dat zăpada. Harry se duse la raftul cu scule. Conturul securii care ar fi trebuit să atârne acolo îi aduse aminte lui Harry de contururile trasate cu creta în jurul cadavrele de la locul crimei.

— Cred că Omul de zăpadă a venit aici şi a omorât cel de-al treilea pui ca să împrăştie sânge pe podea. Omul de zăpadă nu ar fi putut răsturna podeaua şi alternativa era să o vopsească pe toată în roşu.

— Mi-ai spus asta şi în maşină, dar tot sunt nedumerit.

— Dacă vrei să ascunzi pete roşii, fie le scoţi, fie vopseşti totul în roşu. Cred că Omul de zăpadă încerca să ascundă ceva. Un indiciu.

— Ce fel de indiciu?

— Ceva roşu, imposibil de îndepărtat din pricina faptului că se impregnează în lemnul netratat.

— Sânge? Ea încerca să ascundă sângele cu alt sânge? Asta e ideea ta?

Harry înşfacă o mătură şi se apucă să măture praful strâns pe lângă butuc. Se ghemui şi simţi revolverul lui Katrine apăsându-l sub centură. Studie podeaua cu privirea. Încă se mai vedea un luciu roz.

— Ai pozele pe care le-am făcut aici cu tine? întrebă Harry. Începe

să verifici locurile unde se vedea cel mai mult sânge. Era la ceva distanţă de butuc, în jurul lui.

Holm scoase pozele din geanta lui.

— Ştim că deasupra era sânge de pui, zise Harry. Însă imaginează-ţi că primul sânge vărsat aici a avut timp să satureze lemnul şi să fie absorbit în acesta şi, ca atare, nu s-a amestecat cu sângele turnat peste el ulterior. Ce mă întreb eu este dacă mai poţi lua mostre din primul sânge, cu alte cuvinte din sângele care s-a îmbibat în lemn?

Holm clipi nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce naiba ar trebui să răspund la asta?

— Ei bine, zise Harry, singurul răspuns pe care îl voi accepta este da.

Holm replică printr-un acces prelung de tuse.

Harry plecă înspre casă. Ciocăni în uşă, şi Ralf Ottersen ieşi afară.

— Colegul meu va sta aici o vreme, anunţă Harry. Vă deranjează dacă mai vine din când în când înăuntru ca să se încălzească?

— Nicio problemă, răspunse Ottersen cu ezitări. Acum după ce mai săpaţi?

— Voiam să vă întreb acelaşi lucru, replică Harry. Am văzut pământ pe lopata de acolo.

— A, chestia aia. Gropi pentru gard.

Harry aruncă o privire spre solul acoperit cu zăpadă şi care se întindea spre pădurea densă şi întunecată. Se întrebă pentru ce voia Ottersen să facă un gard. Pe cine nu voia să lase înăuntru. Sau afară. Căci văzuse bine frica din ochii omului.

Harry făcu un gest spre sufragerie.

— Aveţi un musafir…

Fu întrerupt de soneria telefonului mobil.

Era Skarre.

— Am mai găsit unul, anunţă acesta.

Hariy se uită înspre pădure şi simţi fulgii mari de nea cum se topesc pe obrajii şi pe fruntea lui.

— Un alt ce anume? mormăi el în chip de răspuns, chiar dacă intuise replica din tonul lui Skarre.

— Un alt om de zăpadă.

Psihiatra Kjersti Rødsmoen îl sună pe şeful de poliţie Knut Müller-Nilsen când acesta şi Espen Lepsvik, de la Kripos, ieşeau din secţia de poliţie.

— Katrine Bratt a vorbit, anunţă femeia. Şi cred că ar trebui să veniţi la spital ca să auziţi ce are de spus.

32

Ziua 21
TANCURILE

Skarre tropăia pe urmele din zăpadă care duceau către copaci în faţa lui Harry. Întunericul lăsat la începutul după-amiezii prevestea venirea iernii. Deasupra lor lucea turnul de comunicaţii Tryvann, iar sub ei licărea oraşul Oslo. Harry condusese direct de la Sollihøgda şi lăsase maşina în parcarea mare şi pustie unde noi absolvenţi se strângeau ca nişte spiriduşi în fiecare primăvară pentru efectuarea ritualurilor obligatorii de adulţi ai speciei: ţopăiau în jurul focului, băutul de alcool până la amorţire, abandonul sălbatic în partide de sex frenetic. Ceremonia de absolvire a lui Harry fusese diferită. El avusese doar doi tovarăşi, pe Bruce Springsteen şi „Independence Day“, care urlaseră din casetofonul lui de pe buncărul german de pe plaja Nordstrand.

— L-a descoperit un trecător, zise Skarre.

— Şi a considerat necesar să raporteze poliţiei existenţa unui om de zăpadă în pădure?

— Era însoţit de un câine. Acesta a… în fine… vei vedea singur.

Ieşiră în spaţiu deschis. Când îi zări pe Skarre şi pe Harry, un tânăr se îndreptă de spate şi veni spre ei.

— Thomas Helle, unitatea Persoane Dispărute, se prezentă el. Suntem bucuroşi că ai ajuns aici, Hole.

Harry se uită surprins la tânărul ofiţer, dar îşi dădu seama că acesta vorbise serios.

Pe un deal în faţa lui, Harry urmări echipa de la Criminalistică în acţiune. Skarre trecu pe sub cordonul roşu instalat de poliţie, iar Harry pe deasupra. O potecă marca itinerarul pe care îl aveau de urmat ca să nu distrugă probele încă existente. Ofiţerii prezenţi observară prezenţa lui Harry şi a lui Skarre, şi în tăcere se dădură deoparte ca să-i observe pe nou-veniţi. Ca şi cum ei asta ar fi aşteptat: o şansă de a se remarca. De a strânge reacţii.

— Oh, la naiba, exclamă Skarre, dându-se înapoi cu un pas.

Harry simţi brusc cum capul i se răceşte, ca şi cum tot sângele i se scursese din creier, lăsând în urmă o senzaţie de nimicnicie.

Nu era vorba de detaliile crimei, pentru că la prima vedere cadavrul gol al femeii nu părea mutilat cu brutalitate. Nu ca în cazurile Sylviei Ottersen şi al lui Gert Rafto. Ceea ce îl făcuse să pălească pe Harry era

aranjamentul cadavrului, studiat, construit cu sânge-rece. Corpul şedea pe doi bulgări de zăpadă, care fuseseră sprijiniţi de trunchiul unui copac, unul deasupra celuilalt, ca un om de zăpadă incomplet. Cadavrul stătea sprijinit de copac, dar orice deplasare laterală a lui era prevenită de un cablu de oţel ataşat de o creangă groasă de deasupra capului. Cablul se termina într-un laţ rigid în jurul gâtului victimei, astfel îndoit încât nu-i atingea nici umerii, nici gâtul ei, ca un lasou încremenit în mişcare după ce a căzut perfect peste victimă. Braţele femeii erau legate la spate. Ochii şi gura ei erau închise, fapt care conferea chipului o expresie de seninătate, ca şi cum femeia ar fi dormit.

Era aproape posibil să crezi că acel cadavru fusese aranjat cu o atenţie plină de afecţiune. Asta până când vedeai cusăturile de pe pielea goală şi palidă. Marginile pielii de sub firul aproape invizibil erau separate doar de o îmbinare egală şi fină de sânge înnegrit. Un şir de cusături se desfăşura peste jumătatea de sus a corpului, chiar sub sâni. Celălalt şir îi înconjura gâtul. „Lucrare impecabilă de expert“, îşi zise Harry în sinea lui. Nicio gaură de cusătură vizibilă, nicio linie strâmbă.

— Seamănă cu rahatul ăla de artă abstractă, zise Skarre. Cum se cheamă?

— Instalaţie, rosti o voce în spatele lui.

Harry îşi înclină capul. Aveau dreptate. Dar ceva intra în conflict cu impresia de operă chirurgicală perfectă.

— Tipul a ciopârţit-o în bucăţi, rosti el cu o voce care suna strangulată. Şi a asamblat-o la loc.

— Tipul? se miră Skarre.

— Poate ca s-o transporte mai uşor, interveni Helle. Cred că ştiu cine e victima. A fost dată dispărută ieri de către soţul ei. Omul e pe drum încoace acum.

— De unde ştii că ea e?

— Soţul ei a găsit o rochie cu urme de arsură pe ea. Helle arătă spre cadavru. Cam pe unde sunt cusăturile.

Harry se concentră asupra propriei respiraţii. Acum îşi dădea seama de imperfecţiune. Omul de zăpadă era neterminat. Iar nodurile şi unghiurile cablului metalic erau nefinisate. Păreau făcute în pripă, la întâmplare. Ca şi cum totul ar fi fost doar o repetiţie, o înscenare. Prima etapă a unei lucrări neterminate. Şi de ce fuseseră mâinile victimei legate la spate? Femeia trebuia să fi murit cu mult timp înainte să fie adusă acolo. Făcea totul parte din aranjament? Harry îşi drese glasul.

— De ce nu mi s-a spus despre chestia asta până acum?

— I-am raportat şefului meu, care a raportat mai departe superintendentului-şef, răspunse Helle. Tot ce ni s-a comunicat a fost

să ţinem totul pentru noi înşine până la noi ordine. Presupun că povestea era legată de… aruncă o privire iute spre ceilalţi ofiţeri… fugara asta anonimă.

— Katrine Bratt? se miră Skarre.

— N-am auzit numele ăla, rosti o voce din spatele lor.

Se întoarseră. Superintendentul-şef stătea cu mâinile băgate în buzunarele hainei şi picioarele depărtate. Ochii lui reci şi albaştri examinau cadavrul.

— Asta ar fi trebuit să apară la expoziţia de artă din toamnă.

Ofiţerii mai tineri se uitară cu ochii mari la superintendentul-şef, care, impasibil, se întoarse spre Harry.

— Am câteva vorbe să discut între patru ochi cu tine, inspectore.

Cei doi se îndepărtară de cordonul poliţiei.

— Ce mizerie, zise superintendentul-şef. Stătea cu faţa spre Harry, dar privirea lui se furişa către luminile de sub ei. Am avut o şedinţă. De-aia trebuia să discut cu tine în particular.

— Cine a avut o şedinţă?

— Nu contează, Harry. Important este că am luat o decizie.

— Mda?

Superintendentul-şef bătu zăpada cu picioarele, iar Harry se întrebă o clipă dacă ar fi trebuit să-l avertizeze că astfel contamina locul crimei.

— Mă gândisem să discut chestiunea asta cu tine în noaptea asta, Harry. În împrejurări mai calme şi mai discrete. Dar, odată cu descoperirea acestui nou cadavru, chestiunea a devenit urgentă. Presa va fi călare pe noi în câteva ore. Şi cum nu dispunem de răgazul pe care îl speram, va trebui să facem oficial numele Omului de zăpadă. Şi să explicăm cum a reuşit Katrine Bratt să obţină postul şi să opereze fără ca noi să ştim. Şefii trebuie să-şi asume responsabilitatea, evident. De-asta sunt şefi, e de la sine înţeles.

— Despre ce e vorba, şefu'?

— Despre credibilitatea poliţiei din Oslo. Rahatul se supune legii gravitaţiei, Harry. Cu cât cade mai de sus, cu atât murdăreşte o suprafaţă mai mare. Indivizii de la niveluri inferioare pot comite gafe şi pe urmă să fie iertaţi. Însă dacă pierdem încrederea oamenilor în competenţa poliţiei, în controlul exercitat de ea, atunci suntem terminaţi. Presupun că-ţi dai seama care e miza, Harry.

— Timpul ne presează, şefu'.

Superintendentul-şef îşi luă ochii de la peisaj şi-l privi fix pe inspector.

— Ştii ce înseamnă kamikaze?

Harry îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Să fii japonez, spălat pe creier şi să te zdrobeşti cu avionul într-un portavion american?

— Aşa credeam şi cu. Însă Gunnar Hagen spune că japonezii nu au folosit niciodată ei înşişi acest cuvânt; a fost o interpretare greşită a spărgătorilor americani de coduri. Kamikaze este numele unui taifun care i-a salvat pe japonezi într-o bătălie împotriva mongolilor cândva, în secolul al XIII-lea. Tradus literal înseamnă „vânt divin“. Ce imagine, nu-i aşa?

Harry nu răspunse.

— Acum avem şi noi nevoie de un astfel de vânt, continuă superintendentul-şef.

Harry înclină încet din cap. Înţelegea.

— Vreţi să-şi asume cineva vina pentru numirea lui Katrine Bratt? Pentru că n-a depistat-o din timp? Pe scurt, pentru tot rahatul împrăştiat?

— A cere cuiva să se sacrifice astfel nu face pe nimeni să se simtă bine. Mai ales atunci când respectivul sacrificiu înseamnă să-ţi salvezi pielea. Atunci trebuie să ţii minte că toate astea se petrec cu un scop mai presus decât simplii indivizi. Privirea poliţistului reveni la priveliştea oraşului. Truda de furnică, Harry. Munca îndelungată, loialitatea, autonegarea de sine, uneori lipsită de sens. Truda de furnică face ca totul să merite.

Harry îşi şterse faţa cu mâna. Trădare. Înjunghiere pe la spate. Laşitate. Încercă să-şi înghită furia. Îşi spuse că superintendentul-şef avea dreptate. Cineva trebuia sacrificat şi vina trebuia aruncată cât mai jos posibil pe lanţul ierarhic. Destul de corect. De fapt, chiar că ar fi trebuit să-şi dea seama în privinţa lui Katrine mai din vreme.

Harry se îndreptă de spate. Într-un mod ciudat, se simţea uşurat. De foarte multă vreme sesizase că lucrurile aveau să se termine astfel pentru el. De atâta vreme încât, în esenţă, ajunsese şi el să accepte. Aşa cum colegii lui din Societatea Poliţiştilor Morţi îşi făcuseră ieşirea: fără fanfară şi insigne de onoare, fără altceva în afara respectului de sine şi a respectului celor care îi cunoscuseră, cei puţini care ştiau despre ce era vorba. Truda de furnică.

— Înţeleg, zise Harry. Şi accept. Va trebui să mă instruieşti asupra modului în care vrei să se petreacă lucrurile. Oricum, eu tot cred că va trebui să amânăm conferinţa de presă timp de câteva ore, până ce aflăm mai multe.

Superintendentul-şef clătină din cap.

— Nu înţelegi, Harry.

— S-ar putea să existe aspecte noi ale cazului.

— Nu tu eşti cel care va trage paiul scurt.

— Verificăm ca să vedem… Harry se opri. Ce-ai spus, şefu’?

— Asta a fost propunerea iniţială, dar Gunnar Hagen a refuzat să meargă pe această cale. Aşa că el îşi va asuma vina. Acum e la biroul lui şi îşi scrie demisia. Eu am vrut să te informez ca să ştii ce se

întâmplă atunci când va avea loc conferinţa de presă.

— Hagen? făcu Harry.

— Un soldat bun, replică superintendentul-şef, bătându-l pe Harry pe umăr. Eu plec acum. Conferinţa de presă e la ora opt în sala mare, bine?

Harry urmări spatele superintendentului-şef cum se micşorează odată cu distanţa şi simţi telefonul mobil vibrând în buzunarul hainei. Citi ce era afişat pe ecran înainte de a se decide să preia apelul.

— *Love me tender,* rosti Bjørn Holm în engleză. Sunt la institut.

— Ce ai?

— În podea era sânge uman. Doamna de la laboratorul de aici spune că din nefericire sângele este supraestimat ca sursă de ADN, aşa că se îndoieşte că va descoperi material celular pentru un profil ADN. Însă a verificat grupa de sânge şi ghici ce am găsit.

Holm făcu o pauză înainte de a-şi da seama că Harry nu părea deloc să vrea să joace *Cine vrea să fie milionar?* aşa că merse mai departe.

— E o grupă de sânge care elimină majoritatea oamenilor, ca să spunem aşa. Doi oameni dintr-o sută o au, iar în toate arhivele criminalistice sunt doar o sută şi douăzeci şi trei de criminali cu ea. Dacă Katrine Bratt are grupa asta atunci avem un indiciu excelent că ea a sângerat în şopronul lui Ottersen.

— Verifică cu ofiţerul de serviciu. Acolo e o listă cu grupele de sânge ale fiecărui ofiţer din sediu.

— Da? Isuse, atunci am să verific chiar acum.

— Dar să nu fii dezamăgit dacă vei afla că ea nu are B negativ.

Harry aproape că auzi uluiala colegului său şi aşteptă.

— Cum Dumnezeu ai ştiut că e B negativ?

— Cât de repede te poţi întâlni cu mine la departamentul de anatomie?

Era ora şase şi angajaţii cu program fix de la spitalul Sandviken plecaseră de ceva vreme acasă. Însă lumina din biroul lui Kjersti Rødsmoen continua să ardă. Psihiatra văzu că Espen Lepsvik şi Knut Müller-Nilsen îşi aveau carneţelele pregătite, se uită la propriul ei carneţel şi îi dădu drumul.

— Katrine Rafto mi-a spus că l-a iubit pe tatăl ei mai presus de orice. Femeia se uită la cei doi bărbaţi. Era doar o fetiţă când el a fost acuzat de ziarişti că ar fi un om violent. Katrine a fost rănită, înspăimântată şi extrem de confuză. La şcoală era luată peste picior din pricina celor scrise în ziare. La scurt timp după aceea, părinţii ei s-au despărţit. Când Katrine a împlinit nouăsprezece ani, tatăl ei a dispărut în aceeaşi perioadă în care o femeie a fost ucisă în Bergen şi o alta a dispărut. Ancheta a fost abandonată, dar în interiorul poliţiei se credea că tatăl ei le omorâse pe femei şi apoi îşi luase viaţa, ştiind că

nu poate scăpa de aşa ceva. Atunci Katrine a decis să se alăture poliţiei, să lămurească acele crime şi să-şi răzbune tatăl.

Kjersti Rødsmoen îşi ridică privirea. Niciunul dintre cei doi poliţişti nu nota nimic. Se uitau doar la ea.

— Ca atare, după ce a absolvit Facultatea de Drept, s-a înscris la Academia de Poliţie, continuă femeia. Iar după încheierea instruirii a fost angajată la divizia Omucideri din Bergen. Unde în scurt timp a început să parcurgă din nou cazul tatălui ei în timpul liber. Când treaba asta a fost descoperită şi ea oprită, Katrine a cerut transferul la unitatea Ofense Sexuale. Corect?

— Afirmativ, răspunse Nilsen.

— S-a avut grijă ca ea să nu se mai poată apropia de ancheta cu privire la tatăl ei, aşa că ea a început să cerceteze cazuri înrudite. În vreme ce parcurgea rapoartele referitoare la persoanele dispărute la nivel naţional, a făcut o descoperire interesantă. Mai exact, a descoperit că în anii care au urmat dispariţiei tatălui ei au apărut rapoarte cu privire la femei dispărute în circumstanţe care aveau mai multe puncte comune cu dispariţia lui Onny Hetland. Kjersti îşi răsfoi carneţelul. Oricum, pentru a reuşi să ajungă undeva, Katrine avea nevoie de ajutor şi ştia că nu va avea parte de aşa ceva în Bergen. Ca atare, s-a decis să introducă în ecuaţie pe cineva cu experienţă în prinderea criminalilor în serie. Dar nu dorea să se ştie că ea, fata lui Rafto, se afla în spatele situaţiei.

Espen Lepsvik, ofiţerul de la Kripos, clătină încet din cap în vreme ce Kjersti merse mai departe:

— După cercetări amănunţite, alegerea ei s-a oprit la inspectorul Harry Hole de la divizia Omucideri din Oslo. I-a scris o scrisoare şi a semnat-o cu porecla cu efect misterios Omul de zăpadă, ca să-i trezească inspectorului curiozitatea şi pentru că un om de zăpadă fusese menţionat în câteva din declaraţiile martorilor legate de cazurile de dispariţie. Se vorbea de un om de zăpadă şi în însemnările tatălui ei legate de asasinatul de pe muntele Ulriken. Când brigada de Omucideri din Oslo a început să caute un detectiv, declarându-şi preferinţa pentru femei, Katrine a aplicat şi a fost chemată la un interviu. A spus că slujba i-a fost oferită mai mult sau mai puţin chiar înainte ca ea să ia loc pe scaun.

Rødsmoen făcu o pauză, dar cum cei doi bărbaţi nu spuneau nimic, merse mai departe:

— Încă din prima zi, Katrine s-a asigurat că intră în contact cu Harry Hole şi că e cooptată în echipa de anchetă. Cu tot ce ştia deja despre Hole şi despre caz, i-a fost relativ uşor să-l manipuleze pe inspector şi să-l atragă către Bergen şi dispariţia tatălui ei. Cu ajutorul lui Hole, şi-a găsit tatăl. Într-un congelator de pe insula Finnøy.

Kjersti îşi scoase ochelarii.

— Nu ai nevoie de prea multă imaginaţie ca să înţelegi că o experienţă de o asemenea natură reprezintă baza unei reacţii psihologice. Stresul s-a accentuat atunci când, de trei ori, ea a crezut că ucigaşul a fost demascat. Prima dată Idar Vetlesen, apoi un oarecare… îşi cercetă însemnările… Filip Becker. Şi în cele din urmă Arve Støp. Doar ca să descopere că de fiecare dată persoana nu era cea potrivită. A încercat să obţină o mărturisire de la Støp, dar a renunţat atunci când şi-a dat seama că nu el era omul vânat de ea. Şi-a luat zborul din acel loc când şi-a auzit colegii apropiindu-se. Spune că nu dorea să fie oprită până la încheierea misiunii. Care era aceea de a identifica făptaşul. În acest punct cred că putem afirma cu certitudine că ea devenise afectată serios de psihoză. S-a întors la Finnøy, unde era convinsă că Hole îi va lua urma. Şi, de fapt, s-a dovedit chiar că a avut dreptate. La apariţia lui, l-a dezarmat ca să-l determine să-i asculte sugestiile cu privire la mersul investigaţiei.

— Dezarmat? interveni Nilsen. Noi am înţeles că ea s-a predat fără să se opună.

— Ea spune că rana de la gură i-a fost provocată de Harry Hole, care a surprins-o nepregătită, răspunse Kjersti.

— Ar trebui să credem o psihopată? întrebă Lepsvik.

— Nu mai e psihopată, răspunse Kjersti, subliniind cuvintele. Ar trebui să o menţinem sub observaţie încă vreo câteva zile, dar după aceea ar trebui să fiţi pregătiţi să o luaţi înapoi. Asta dacă încă o mai consideraţi suspectă.

Ultima remarcă rămase suspendată în aer, până ce Espen Lepsvik se aplecă peste masă.

— Asta înseamnă că dumneavoastră credeţi că ea spune adevărul?

— Aşa ceva nu intră în competenţele mele şi nu pot comenta, replică Kjersti, închizându-şi carneţelul.

— Şi dacă v-aş întreba în calitate de nespecialist?

Pe buzele psihiatrei înflori un zâmbet.

— Cred că ar trebui să continuaţi să credeţi ceea ce deja credeţi, inspectore.

Holm străbătuse distanţa scurtă de la Institutul de Medicină Legală până la clădirea vecină, Departamentul de Anatomie, şi acum aştepta în garaj. Harry veni cu maşina de la Tryvann. Lângă Holm se găsea tehnicianul în salopetă verde cu cercei în urechi, cel care scotea un cadavru de acolo ultima dată când Harry vizitase locul.

— Lund-Helgesen nu e aici azi, îl informă Holm.

— Atunci poate ne arăţi şi nouă ce e pe aici, îi zise Harry tehnicianului.

— Nu ni se permite să arătăm… începu individul în salopetă verde, însă fu întrerupt de Harry.

— Cum te cheamă?

— Kai Robøle.

— Bine, Robøle, zise Harry, scoţându-şi legitimaţia de poliţie. Îţi acord eu permisiunea.

Tehnicianul ridică din umeri şi descuie uşa.

— Aţi avut noroc să găsiţi pe cineva înăuntru. După ora cinci e mereu pustiu.

— Eu aveam impresia că voi faceţi multe ore suplimentare, replică Harry.

Robøle clătină din cap.

— Nu la subsol cu toate cadavrele, omule. Aici ne place să lucrăm la lumina zilei. Zâmbi, deşi nu părea amuzat. Ce aţi vrea să vedeţi?

— Cele mai recente cadavre, răspunse Harry.

Tehnicianul descuie şi îi conduse către o cameră pardosită cu opt cuve, câte patru pe fiecare parte, cu un coridor îngust între ele. Fiecare cuvă era acoperită cu un capac metalic.

— Sunt acolo, spuse tehnicianul. Patru în fiecare cuvă. Cuvele sunt pline cu alcool.

— Frumos, zise Holm printre dinţi.

Ar fi fost imposibil de spus dacă tehnicianul înţelese intenţionat greşit, dar el răspunse:

— Patruzeci la sută alcool pur.

— Deci treizeci şi două de cadavre, rosti Harry. Asta e tot?

— Avem în jur de patruzeci de cadavre, dar astea sunt ultimele. De obicei le lasă să zacă aici un an înainte de a începe practica pe ele.

— Cum sunt aduse?

— Cu maşina de la morgă. Uneori le colectăm noi înşine.

— Şi le aduceţi prin garaj?

— Da.

— Şi după aceea ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? Păi le conservăm, facem o incizie în coapsă şi injectăm o substanţă de fixare. Aşa se păstrează bine. Apoi le facem etichete metalice şi le ştampilăm numărul care se găseşte în documente.

— Ce documente?

— Documentele care însoţesc cadavrul. Sunt arhivate sus, în birou. Ataşăm o etichetă de degetul mare de la picior, una de un deget de la mână şi una de o ureche. Încercăm să păstrăm diversele părţi ale cadavrului înregistrate, chiar şi după disecare, astfel încât părţile cadavrului să fie incinerate împreună când vine timpul.

— Verificaţi în mod regulat cadavrele dacă se potrivesc cu documentaţia primită?

— Să verificăm? Tehnicianul se scărpină în cap. Doar dacă trebuie să transportăm cadavre. Cele mai multe dintre ele apar aici, în Oslo,

aşa că noi aprovizionăm universităţile din Tromsø, Trondheim şi Bergen atunci când ele nu au destule.

— Deci este posibil ca aici să zacă un cadavru care n-ar trebui să fie aici, nu?

— A, nu. Toţi cei de aici şi-au donat corpul institutului printr-un testament.

— Asta mă întrebam şi eu, zise Harry, lăsându-se pe vine lângă una dintre cuve.

— Ce anume?

— Ascultă, Robøle. Am să-ţi pun o întrebare ipotetică. Şi vreau să le gândeşti bine înainte de a răspunde. Bine?

Tehnicianul încuviinţă în grabă.

Harry îşi îndreptă spatele.

— Este posibil ca o persoană cu acces la încăperile astea să aducă aici cadavre, prin garaj, noaptea, să le ataşeze etichete metalice cu numere false, să pună cadavrul într-o cuvă dintr-astea şi să presupună cu o mare probabilitate că fapta nu va fi niciodată descoperită?

Kai Robøle ezită. Se scărpină în cap ceva mai tare. Îşi plimbă un deget peste şirul de cercei.

Harry îşi mută greutatea pe celălalt picior. Gura lui Holm se deschisese pe jumătate.

— Posibil, răspunse tehnicianul. Nimic nu poate opri ca aşa ceva să se întâmple.

— Nimic nu poate opri ca aşa ceva să se întâmple?

Robøle clătină din cap şi râse scurt.

— Nu, absolut nimic. E foarte fezabil.

— În cazul ăsta aş dori să văd acum aceste cadavre.

Robøle îl măsură cu privirea pe poliţistul înalt.

— Aici? Acum?

— Poţi începe de la spate, pe stânga.

— Cred că va trebui să sun pe cineva care să-mi dea autorizaţie.

— Dacă vrei să întârzii investigaţia noastră criminalistică, n-ai decât.

— Crimă?

Robøle îşi scărpină un ochi.

— Ai auzit de Omul de zăpadă?

Tehnicianul clipi de două ori. Apoi se întoarse, se duse la lanţurile care atârnau de un scripete motorizat prins în tavan, le trase jos până la cuvă cu zgomot şi ataşă cele două cârlige de capacul metalic de pe cuvă, apucă telecomanda şi apăsă. Scripetele începu să bâzâie, trăgând lanţurile. Capacul se ridică încet de pe cuvă, urmărit cu ochii mari de Harry şi Holm. De partea de jos a capacului erau fixate două foi metalice, una sub alta, separate de o foaie verticală. De fiecare parte a partiţiei centrale se găsea câte un cadavru gol. Cadavrele semănau cu

nişte păpuşi palide, o impresie întărită de inciziile dreptunghiulare, negre, din coapsele lor. Când cadavrele ajunseră la înălţimea şoldului, tehnicianul apăsă pe butonul de oprire. În tăcerea care urmă se auzi sunetul picăturilor de alcool căzând cu ecou pe pardoseală.

— Ei bine? întrebă Robole.

— Nu, răspunse Harry. Următoarea.

Tehnicianul repetă procedura. Alte patru cadavre apărură din cuva învecinată.

Harry clătină din cap.

Când apăru al treilea recipient, Harry tresări. Tehnicianul, care interpretă greşit reacţia inspectorului ca fiind de groază, zâmbi satisfăcut.

— Ce e aia? întrebă Harry, arătând spre femeia fără cap.

— Probabil că s-a înapoiat de la vreuna dintre celelalte universităţi, răspunse tehnicianul. Ale noastre tind să rămână întregi.

Harry se aplecă şi atinse cadavrul. Era rece, iar consistenţa lui nefiresc de tare, din pricina substanţei de conservare. Îşi plimbă degetul de-a lungul tăieturii. Era netedă şi carnea palidă.

— Folosim un bisturiu pe exterior, după care un fierăstrău subţire, explică Robøle.

— Mmm.

Harry se aplecă peste cadavru, apucă braţul drept al femeii şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ce faceţi? ţipă tehnicianul.

— Vezi ceva pe spatele ei? îl întrebă Harry pe Holm, care stătea de cealaltă parte a cadavrului.

Holm încuviinţă din cap.

— Un tatuaj. Pare un steag.

— Care?

— Habar n-am. Verde, galben şi roşu. Cu o pentagramă la mijloc.

— Etiopia, zise Harry, dând drumul leşului, care căzu la loc pe spate. Femeia asta nu şi-a donat trupul, dar trupul ei a fost donat, dacă mă pot exprima aşa. Este Sylvia Ottersen.

Kai Robøle continua să clipească, de parcă ar fi sperat ca nimic să nu se întâmple dacă el clipea suficient de des.

Harry îşi aşeză o mână pe umărul lui.

— Fă rost de cineva care are acces la documentele pentru cadavre şi parcurge-le pe toate. Acum. Eu trebuie să plec.

— Ce se petrece? întrebă Holm. Sincer îţi spun că nu pricep nimic.

— Încearcă, îi răspunse Harry. Uită tot ce credeai că ştii şi încearcă.

— Bine, dar ce se petrece?

— Sunt două răspunsuri la chestia asta, zise Harry. Unul ar fi că ne apropiem de Omul de zăpadă.

— Şi celălalt?

— Nu ştiu.

PARTEA A CINCEA

33

Miercuri, 5 noiembrie 1980
OMUL DE ZĂPADĂ

Era ziua în care a venit ninsoarea. La ora unsprezece dimineaţa, fulgi mari au început să cadă dintr-un cer lipsit de culoare şi au invadat câmpurile, grădinile şi pajiştile din Romerike ca o armada din spaţiul extraterestru.

Mathias stătea singur în maşina Toyota Corolla a mamei sale, în faţa unei case din Kolloveien. Habar n-avea ce făcea maică-sa înăuntru în casă. Ea spusese că nu va dura mult. Însă deja durase mult. Lăsase motorul pornit şi radioul maşinii transmitea melodia *Under snø,* interpretată de noua trupă feminină Dollie. Mathias deschise portiera maşinii şi se dădu jos. Din pricina zăpezii, o tăcere aproape nefirească se lăsase peste case. Se aplecă, luă o mână de zăpadă albă şi lipicioasă şi formă un bulgăre.

În acea zi aruncaseră cu bulgări de zăpadă spre el în curtea şcolii şi îl strigaseră „Mathias fără sfârcuri“, minunaţii lui colegi din clasa a VII-a A. Ura gimnaziul, ura să aibă treisprezece ani. Totul începuse după prima oră de sport, atunci când se descoperise că el nu avea sfârcuri. Conform doctorului, putea fi vorba de ceva ereditar, aşa că fusese testat pentru mai multe maladii. Mami le spusese lui şi lui tati că tatăl ei, care murise atunci când mami era mică, nu avusese nici el sfârcuri. Însă uitându-se într-unul dintre albumele foto ale bunicii lui, Mathias dăduse peste o poză a bunicului în timpul sezonului de însămânţare, în pantaloni şi bretele, la bustul gol. Iar în acea poză el avea în mod clar sfârcuri.

Mathias tasă bulgărele de zăpadă. Voia să-l arunce în cineva. Cu putere. Atât de tare, încât să doară. Însă nu era nimeni în jur pe care să-l lovească. Putea închipui o ţintă în care să arunce. Puse bulgărele pe zăpadă, lângă garaj. Începu să-l rostogolească. Cristalele de omăt se lipiră unele de altele. După ce străbătu întreaga pajişte aşa, bulgărele îi ajunsese deja la stomac, lăsând în urma lui o dâră de iarbă maronie. Continuă să-l rostogolească. Când nu mai putu să-l împingă, începu un bulgăre nou. Era şi acesta mare. Abia reuşi să-l ridice peste primul bulgăre. Apoi confecţionă un cap, se căţără peste cei doi bulgări de la bază şi îl puse în vârf. Omul de zăpadă se înălţase lângă una dintre ferestrele casei. Dinăuntru se auzeau sunete. Rupse două crengi din măr şi le înfipse în părţile laterale ale omului de zăpadă. Strânse nişte

pietriş de pe treptele de la intrare şi confecţionă din ele doi ochi şi o linie curbă pentru o gură zâmbitoare. Apoi înconjură cu coapsele capul omului de zăpadă şi, stând pe umerii acestuia, se uită prin geamul ferestrei.

În camera luminată se vedea un bărbat cu pieptul gol împingându-şi şoldurile înapoi şi înainte cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dansat. De pe patul din faţa lui se ivea o pereche de picioare desfăcute. Mathias nu vedea, dar ştia că acolo era Sara. Asta era mama lui. Ştia că cei doi se regulau.

Mathias îşi strânse coapsele în jurul capului de zăpadă şi simţi răceala în scrot. Nu mai putea să respire; în jurul gâtului lui părea să se strângă o sârmă de oţel.

Şoldurile bărbatului se loveau din nou şi din nou de mama lui. Mathias se holbă înăuntru la pieptul bărbatului, în vreme ce amorţeala rece i se răspândea de la scrot la stomac, apoi în sus până ce îi ajunse la cap. Bărbatul îşi înfigea membrul în ea. Aşa cum văzuse el în reviste. Curând bărbatul avea să împrăştie spermă în interiorul mamei lui. Iar bărbatul nu avea sfârcuri.

Brusc, bărbatul se opri. Avea ochii deschişi acum. Iar aceştia se uitau la Mathias.

Mathias îşi slăbi strânsoarea, alunecă pe spatele omului de zăpadă, sări jos şi se ghemui, tăcut ca un şoricel, aşteptând. Mintea i-o luase razna. Era un băiat deştept şi inteligent, mereu i se spusese asta. Profesorii spuseseră despre el că era ciudat, dar cu facultăţi mentale excelente. Ca atare, toate gândurile lui se îmbinau acum, ca piesele unui puzzle pe care el îl încerca de multă vreme. Însă imaginea care reieşi era intolerabilă, de neînţeles. Nu putea fi o imagine corectă. Trebuia să fie cea corectă.

Mathias îşi ascultă propriile gemete.

Era corect. Pur şi simplu ştia asta. Totul se potrivea. Răceala mamei lui faţă de taică-său. Discuţiile despre care credeau că el nu le aude; ameninţările disperate şi rugăminţile tatălui ca ea să rămână, nu doar de dragul lui, ci de dragul lui Mathias, căci ei doi aveau un copil împreună, nu?! Şi râsul amarnic al maică-sii. Bunicul din albumul foto şi minciunile lui mami. Evident că Mathias nu crezuse nimic atunci când Stian, colegul lui de clasă, spusese că mama lui Mathias Fără-Sfârcuri avea un iubit care locuia pe platou şi zisese că mătuşa lui îi povestise asta. Căci Stian era la fel de idiot ca şi ceilalţi şi nu înţelegea nimic. Nici măcar atunci când, două zile mai târziu, Stian îşi descoperise pisica atârnând de vârful stâlpului pentru steag al şcolii.

Tati nu ştia. Mathias simţea cu tot corpul că tati credea că Mathias era… era al lui. Şi nu trebuia să afle niciodată că nu era. Niciodată. Asta l-ar fi omorât. Mai degrabă Mathias s-ar fi omorât pe sine. Da, exact asta dorea. Dorea să moară, dorea să plece, să plece departe de

maică-sa, de alcool, de Stian şi… de tot restul. Se sculă în picioare, dădu un şut omului de zăpadă şi alergă la maşină.

Avea să o ia cu el. Şi ea avea să moară.

Când maică-sa ieşi şi el descuie portiera, trecuseră aproape patruzeci de minute de când ea intrase în casă.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

— Da, răspunse Mathias, mutându-se pe canapeaua din spate ca ea să îl vadă în oglinda retrovizoare. L-am văzut.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, răsucind cheia în contact.

— Omul de zăpadă…

— Şi cum arăta omul de zăpadă?

Motorul porni cu un huruit şi ea dădu drumul la ambreiaj cu asemenea rapiditate, încât Mathias aproape că scăpă cricul de maşină pe care-l ţinea în mână.

— Tati ne aşteaptă, zise ea. Va trebui să ne grăbim.

Porni radioul. Se auzea doar un crainic care mormăia ceva despre alegerile din America şi Ronald Reagan. În ciuda acestui fapt, ea dădu volumul mai tare. O luară peste coama dealului, apoi coborâră spre şoseaua principală şi spre râu. Pe câmpul din faţa lor se vedeau paie rigide şi galbene ivindu-se din zăpadă.

— O să murim, zise Mathias.

— Ce ai spus?

— O să murim.

Ea dădu radioul mai încet. Mathias se pregăti. Se aplecă înainte printre scaune şi îşi ridică braţul.

— O să murim, şopti el.

Apoi lovi.

Cricul o izbi direct în ceafa, cu un zgomot sec. Maică-sa nu păru să reacţioneze, ci doar să devină mai ţeapănă pe scaun, aşa că el o lovi din nou. Şi din nou. Maşina tresăltă când piciorul ei alunecă de pe pedala de ambreiaj, însă de pe buzele ei continua să nu iasă niciun sunet. „Poate că centrul vorbirii din creierul ei a fost zdrobit“, îşi zise Mathias. La a patra lovitură simţi cum capul ei cedează, cum pare să se înmoaie. Maşina continuă să înainteze şi chiar să accelereze, însă Mathias ştia că maică-sa nu mai era conştientă. Automobilul Toyota Corolla traversă şoseaua principală şi îşi continuă drumul peste câmpul din cealaltă parte a şoselei. Zăpada încetini maşina, dar nu suficient cât s-o oprească. Apoi vehiculul atinse buza râului şi alunecă sub suprafaţa lată şi neagră a apei. Sări şi rămase nemişcată o clipă, înainte de a fi prinsă de curent şi răsucită pe loc. Apa se strecură prin spaţiile dintre portiere şi caroserie, prin găurile de prindere ale diverselor dispozitive şi pe părţile laterale ale geamurilor, în vreme ce maşina continua să plutească domol în josul apei. Mathias se uită pe geam, făcu din mână înspre o maşină de pe şoseaua principală, însă

cei dinăuntru nu părură să îl vadă. Apa creştea în interior. Brusc, o auzi pe maică-sa mormăind ceva. Se uită la ea şi văzu rănile profunde de sub părul ei de pe ceafă, plin de sânge. Maică-sa se mişca sub centura de siguranţă. Apa începea să se ridice rapid acum; ajunsese deja la genunchii lui Mathias. Se simţi cuprins de panică. Nu voia să moară. Nu atunci, nu aşa. Lovi cu cricul geamul portierei. Sticla se făcu ţăndări şi apa năvăli înăuntru. Sări de pe scaun şi se strecură prin spaţiul dintre partea de sus a geamului şi masa de apă care năvălea înăuntru. Unul dintre bocancii din picioare i se prinse în cadrul portierei; îşi răsuci piciorul şi simţi bocancul desprinzându-se. Apoi se eliberă şi începu să înoate spre mal. Văzu că o maşină se oprise pe şoseaua principală şi doi oameni se dăduseră jos şi deja alergau prin zăpadă înspre râu.

Mathias era un înotător bun. Era bun la multe lucruri. Atunci de ce nu îl plăceau? Un bărbat veni mai aproape de el în apă şi îl trase pe mal. Mathias se prăbuşi pe zăpadă. Nu deoarece nu mai rezista, ci deoarece din instinct ştia că era cel mai deştept lucru de făcut. Închise ochii şi auzi o voce agitată la urechea lui întrebând dacă mai era cineva în maşină. Dacă mai era cineva, poate reuşeau să mai salveze persoana. Mathias clătină încet din cap. Vocea întrebă dacă era sigur.

Poliţia avea să pună ulterior accidentul pe seama condiţiilor de drum alunecos, şi rănile femeii înecate impactului automobilului cu apa. De fapt, maşina abia dacă fusese zgâriată, dar în cele din urmă era singura explicaţie plauzibilă pentru rănile ei. Aşa cum starea de şoc era singura explicaţie posibilă pentru răspunsul băiatului dat celor ajunşi primii la faţa locului şi care îl întrebaseră dacă mai e cineva în maşină, iar el răspunsese răspicat:

— Nu, doar eu. Sunt singur.

— Nu, doar eu, repetă Mathias afirmaţia şase ani mai târziu. Sunt singur.

— Mersi, răspunse băiatul care stătea în faţa lui şi îşi lăsa tava cu mâncare pe masa de cantină pe care până atunci Mathias o avusese singur la dispoziţie.

Afară, ploaia bătea darabana asupra Facultăţii de Medicină din Bergen, o bătaie ritmică ce avea să dureze până la primăvară.

— Şi tu eşti nou la medicină? întrebă băiatul, iar Mathias urmări cuţitul acestuia tăind şniţelul vienez gros.

Încuviinţă.

— Ai accent de Østland, zise băiatul. N-ai intrat în Oslo?

— N-am vrut să mă duc în Oslo, răspunse Mathias.

— De ce?

— Nu cunosc pe nimeni acolo.

— Atunci pe cine cunoşti aici?

— Pe nimeni.
— Nici eu nu cunosc pe nimeni aici. Cum te cheamă?
— Mathias. Lund-Helgesen. Şi pe tine?
— Idar Vetlesen. Ai urcat pe muntele Ulriken?
— Nu.

Însă Mathias urcase pe Ulriken. Şi pe Fløyen, şi pe Sandviksfjellet. Străbătuse potecile înguste către Fisketorget, către Torgalmenningen – piaţa principală, văzuse pinguinii şi leii-de-mare din Aquarium, băuse bere în Wesselstuen, ascultase o trupă nouă şi supraevaluată în Garage şi urmărise cum SK Brann pierde un meci de fotbal pe stadionul Brann. Mathias îşi găsise timp ca să facă toate aceste lucruri care se fac cu prietenii tăi studenţi. Le făcuse singur.

Se duse din nou peste tot cu Idar, pretinzând mereu că este pentru prima dată.

În scurt timp, Mathias descoperi că Idar era un dependent de evenimente sociale, aşa că, ţinându-se aproape de acest individ, Mathias se trezi în centrul atenţiei.

— De ce ai ales să studiezi medicina? îl întrebă Idar pe Mathias la o petrecere, într-un apartament aparţinând unui student cu nume tradiţional de locuitor al Bergenului.

Era seara balului anual de toamnă al studenţilor medicinişti, iar Idar invitase două fete frumoase din Bergen, îmbrăcate cu rochii negre şi cu părul strâns în coc, care se aplecaseră ca să audă ce vorbeau cei doi.

— Ca să fac lumea mai bună, răspunse Mathias, dând pe gât berea lui călâie marca Hansa. Dar tu?

— Ca să câştig bani, mi se pare un motiv bun, zise Idar, făcându-le fetelor cu ochiul.

Una dintre ele se aşeză lângă Mathias.

— Ai insignă de donator de sânge, zise fata. Ce grupă de sânge ai?
— B negativ. Ce faci acum?
— Hai să nu vorbim despre asta. B negativ? Nu e extrem de rară?
— Da. De unde ştii?
— Fac cursuri de soră medicală.
— Corect, zise Mathias. În ce an?
— Trei.
— Te-ai gândit în ce ai să te specializezi?
— Să nu vorbim despre asta, replică fata, punându-şi o mână fierbinte pe coapsa lui.

Cinci ore mai târziu, în timp ce era întinsă, goală, sub el, pe pat, ea repetă aceeaşi propoziţie.

— Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat până acum, zise el.

Ea zâmbi şi îl mângâie pe obraz.

— Deci nu e nimic în neregulă cu mine?

— Cum? îngăimă el. Nu.

Ea râse.

— Cred că eşti dulce. Eşti drăguţ şi gânditor. Apropo, ce s-a întâmplat cu astea?

Îl ciupi de piept.

Mathias simţi ceva negru pogorând asupra lui. Ceva rău, negru şi minunat.

— Aşa m-am născut, răspunse el.

— E o boală?

— Vine odată cu fenomenul Raynaud şi sclerodermia.

— Cum?

— O boală ereditară care provoacă îngroşarea ţesuturilor conjunctive din trup.

— E periculoasă?

Fata îi mângâie prudentă pieptul cu degetele.

Mathias zâmbi şi simţi un început de erecţie.

— Fenomenul Raynaud înseamnă doar că degetele de la mâini şi de la picioare ţi se răcesc şi ţi se albesc. Sclerodermia e mai rea…

— Da?

— Ţesutul conjunctiv îngroşat întinde pielea, totul e netezit şi ridurile dispar.

— Şi nu e bine?

Mathias simţea mâna ei explorând înspre partea de jos a trupului.

— Pielea întinsă începe să deranjeze expresiile faciale, astfel că poţi face mai puţine grimase. Ca şi cum faţa ţi-ar deveni o mască.

Mâna mică şi fierbinte se închise în jurul penisului lui.

— Mâinile şi, cu timpul, braţele ţi se încovoaie şi nu le mai poţi îndrepta. În cele din urmă, rămâi acolo, incapabil să te mai mişti, pe măsură ce eşti sufocat de propria piele.

Ea şopti pe nerăsuflate:

— Pare o moarte oribilă.

— Cel mai bun sfat este să te sinucizi înainte ca durerea să te înnebunească. Te deranjează să te întinzi la capul patului? Aş vrea să stau în picioare ca s-o fac.

— De-asta studiezi medicina, nu? zise ea. Ca să afli mai multe. Ca să găseşti o cale de a trăi cu boala.

— Tot ce doresc, replică el, ridicându-se şi postându-se la capul patului cu penisul erect în aer… este să aflu când a sosit vremea să mor.

Noul doctor Mathias Lund-Helgesen era popular în cadrul departamentului de neurologie de la spitalul Haukeland din Bergen. Atât colegii, cât şi pacienţii îl descriau ca pe o persoană competentă,

înţeleaptă şi, nu în ultimul rând, un bun ascultător. Ultima apreciere era de mare ajutor, întrucât el adesea primea pacienţi cu diverse simptome, în general moştenite şi adesea fără prea mare perspectivă de vindecare, ci doar de alinare a suferinţelor. Iar în rarele ocazii când la spital se prezentau pacienţi cu sclerodermie, aceştia erau imediat trimişi la tânărul doctor prietenos, care începea să se gândească la o specializare în imunologie. Era început de toamnă când Laila Aasen şi soţul ei au ajuns la el cu fata lor. Articulaţiile fetei se înţepeniseră şi fata suferea de dureri mari; primul gând al lui Mathias se îndreptă către boala lui Bekhterev. Atât Laila Aasen, cât şi soţul ei confirmară că în familia lor existaseră cazuri de boli reumatice, aşa că Mathias luă mostre de sânge atât de la ei, cât şi de la fată.

Când veniră rezultatele, Mathias şedea la biroul lui. Fu nevoit să le citească de trei ori. Aceeaşi senzaţie rea, neagră şi minunată ieşi la suprafaţă. Analizele erau negative. Atât din punct de vedere medical, în sensul în care boala lui Bekhterev putea fi eliminată drept cauză a afecţiunii, cât şi din punct de vedere al familiei, în sensul în care domnul Aasen nu putea fi tatăl fetei. Iar Mathias ştia că el habar n-are. Însă femeia ştia; Laila Aasen ştia. Văzuse cum faţa ei se strâmbă atunci când ceruse probe de sânge de la toţi trei. Oare ea încă se regula cu celălalt? Cum arăta individul? Locuia într-o casă singură, cu pajişte mare în faţă? Ce suferinţe secrete avea el? Şi cum şi când avea să afle fata că toată viaţa ei a fost înşelată de acea curvă mincinoasă?

Mathias se uită în jos şi constată că răsturnase paharul cu apă de pe masă. O pată mare şi umedă se răspândea pe pantaloni în dreptul scrotului. Simţi răceala întinzându-se către stomac şi mai sus, către cap.

O sună pe Laila Aasen şi o informă de rezultat. Rezultatul medical. Femeia îi mulţumi, cu o voce în care se auzea liniştirea, şi închise. Mathias se uită fix la telefon multă vreme. Doamne, cum o ura. În acea noapte zăcu fără să poată dormi pe salteaua îngustă din garsoniera unde stătuse după terminarea studiilor. Încercă să citească, dar literele dansau în faţa ochilor lui. Încercă să se masturbeze, acţiune care de regulă îl obosea îndeajuns ca după aceea să doarmă, dar nu se putea concentra. Înfipse un ac în degetul de la piciorul mare, care se albise iarăşi de tot, doar ca să vadă dacă percepe vreo senzaţie. În cele din urmă se ghemui sub plapumă şi plânse până ce zorii zilei începură să lumineze cerul nopţii.

Lui Mathias i se încredinţau, de asemenea, cazurile neurologice mai generale, iar unul dintre acestea era cel al unui ofiţer de poliţie de la secţia de poliţie din Bergen. După examinare, poliţistul de vârstă mijlocie se ridică şi se îmbrăcă. Combinaţia dintre izul emanat de corpul lui şi halena mirosind a băutură era ameţitoare.

— Ei bine? mârâi poliţistul, ca şi cum Mathias era unul dintre subordonaţii lui.

— Primele stadii de neuropatie, răspunse Mathias. Sunt afectaţi nervii de la labele picioarelor. Senzaţiile percepute sunt reduse.

— Crezi că de-asta am început să merg ca un nenorocit de beţiv?

— Eşti beţiv, Rafto?

Poliţistul, care se încheia la cămaşă, se opri şi gâtul i se înroşi, ca mercurul urcând în termometru.

— Ce-ai spus, nevolnic înfumurat?

— De regulă, polineuropatiile se datorează consumului exagerat de alcool. Dacă vei continua să bei rişti să ţi se distrugă creierul pentru totdeauna. Ai auzit de Korsakov, Rafto? Nu? Să sperăm că n-ai să auzi niciodată, deoarece dacă auzi acest nume în general se întâmplă în legătură cu un sindrom extrem de neplăcut numit după el. Când te uiţi în oglindă şi te întrebi dacă eşti beţiv, nu ştiu ce-ţi răspunzi, dar ţi-aş sugera ca data viitoare să pui o întrebare suplimentară: Vreau să mor acum sau mai vreau să am parte de ceva timp?

Gert Rafto se uită fix la tânărul în halat de doctor. Apoi înjură printre dinţi, ieşi ca o furtună şi trânti uşa în urma lui.

Patru săptămâni mai târziu, Rafto sună la telefon. Îl întrebă pe Mathias dacă putea să vină ca să-l vadă.

— Treci mâine, zise Mathias.

— Nu se poate. E urgent.

— Atunci du-te la Urgenţă.

— Ascultă-mă, Lund-Helgesen. Stau în pat de trei zile fără să mă pot mişca. Eşti singurul care m-a întrebat fără menajamente dacă sunt beţiv. Da, sunt beţiv. Şi nu, nu vreau să mor. Nu încă.

Apartamentul lui Gert Rafto puţea a gunoaie, cutii goale de bere şi a trup nespălat. Însă nu şi a resturi de mâncare, căci nu se găsea nimic de mâncare în casă.

— Ăsta e un supliment cu vitamina B1, zise Mathias, ridicând seringa în lumină. Te va pune pe picioare.

— Mulţumesc, zise Gert Rafto.

Cinci minute mai târziu dormea deja.

Mathias se plimbă prin apartament. Pe birou se găsea o fotografie a lui Rafto cu o fată brunetă pe umeri. Deasupra biroului, pe perete, atârnau fotografii care păreau făcute la locurile diverselor crime. Multe fotografii. Mathias se uită atent la toate. Desprinse câteva şi studie detaliile. Dumnezeule, cât de neîndemânatici fuseseră criminalii. Ineficienţa lor se putea mai ales observa asupra cadavrelor cu răni de la arme ascuţite sau boante. Deschise sertare şi căută mai multe fotografii. Găsi rapoarte, însemnări, câteva obiecte de valoare: inele, ceasuri de femeie, coliere. Şi tăieturi de ziar. Le citi. Numele lui Gert Rafto apărea în aproape toate, adesea cu citate din conferinţele

de presă la care el vorbise despre idioţenia criminalilor şi despre modul în care el îi prinsese. Deoarece era limpede că el îi prinsese, pe fiecare dintre ei.

Şase ore mai târziu, când Gert Rafto se trezi, Mathias era încă acolo. Şedea pe pat cu două rapoarte criminalistice în poală.

— Spune-mi, zise Mathias. Cum ai comite o crimă dacă nu vrei să fii prins?

— Să mă eviţi pe mine, răspunse Rafto, căutând cu privirea ceva de băut. Dacă detectivul e bun, oricum n-ai nicio şansă.

— Şi dacă tot aş vrea să o fac în ciuda detectivului bun?

— Atunci m-aş împrieteni cu detectivul înainte de a comite crima, replică Gert Rafto. După aceea, după crimă, l-aş ucide şi pe el.

— Ciudat, zise Mathias. Exact la asta mă gândeam şi eu.

În săptămânile care urmară, Mathias îl vizită de mai multe ori acasă pe Gert Rafto. Poliţistul îşi reveni rapid, iar cei doi discutară adesea şi pe îndelete despre boală, stil de viaţă şi moarte şi despre singurele două lucruri pe care Gert Rafto le iubea pe pământ: fata lui, Katrine, care, absolut de neînţeles, îl iubea la fel de mult pe tatăl ei, şi căsuţa de pe insula Finnøy, singurul loc unde Rafto era sigur că îşi găseşte liniştea. Cel mai mult însă discutară despre cazurile de crimă rezolvate de Gert Rafto. Despre triumfuri. Iar Mathias îl încurajă să vorbească, îi spuse că bătălia contra alcoolului poate fi câştigată, că Rafto putea sărbători noi triumfuri câtă vreme se ţinea departe de sticlă.

Iar când sfârşitul toamnei se lăsă peste Bergen, cu zile şi mai scurte şi ploi şi mai îndelungate, Mathias avea planul pregătit.

Într-o dimineaţă o sună pe Laila Aasen acasă.

Îşi dădu numele şi ea ascultă în tăcere cum el îi explică motivul apelului. Mostra de sânge de la fiică adusese elemente noi, şi el ştia acum că Bastian Aasen nu era tatăl biologic al copilului. Era important să i se dea o mostră de sânge de la tatăl adevărat. Asta însemna în mod necesar ca fata şi Bastian să fie înştiinţaţi despre relaţia dintre ei. Îşi dădea mama consimţământul?

Mathias aşteptă, dându-i timp femeii să înţeleagă implicaţiile vorbelor lui.

Apoi spuse că, dacă ea considera că e important ca această chestiune să rămână ascunsă, el putea continua să fie de ajutor, dar atunci lucrurile trebuiau rezolvate „neoficial“.

— Neoficial? repetă femeia, cu vocea apatică a cuiva şocat de cele aflate.

— Ca doctor sunt obligat să respect regulile etice privitoare la confidenţialitatea faţă de pacient, care în acest caz este fiica dumneavoastră. Însă eu fac cercetări în domeniul sindroamelor şi, ca atare, sunt extrem de interesat de urmărirea cazului ei. Dacă,

folosindu-vă de cea mai mare discreţie, v-aţi putea întâlni cu mine în această după-amiază…

— Da, şopti ea cu voce tremurândă. Da, vă rog.

— Bine. Luaţi ultima telecabină către vârful Ulriken. Nu vom fi deranjaţi de nimeni acolo şi ne putem înapoia pe jos. Sper că apreciaţi cum se cuvine riscurile pe care mi le asum, aşa că vă rog să nu menţionaţi absolut nimănui nimic despre această întâlnire.

— Bineînţeles că nu! Aveţi încredere în mine.

Mathias continuă să ţină receptorul la ureche după ce ea închise. Cu buzele lipite de plasticul cenuşiu şopti:

— Şi de ce ar trebui să aibă cineva încredere în tine, târfă?

Laila Aasen recunoscu faptul că îi spusese unei prietene că avea să se întâlnească cu el abia când zăcea întinsă pe zăpadă, cu un bisturiu la gât. Deoarece, de fapt, ele două avuseseră iniţial o întâlnire la cină. Însă nu-i dăduse prietenei decât prenumele, fără a-i spune şi motivul întâlnirii.

— De ce ai vorbit despre asta?

— Ca s-o necăjesc, hohoti Laila. E atât de băgăcioasă.

El apăsă lama subţire de oţel mai tare pe pielea ei şi Laila rosti, printre sughiţuri, numele şi adresa prietenei. După care nu mai scoase nicio vorbă.

Două zile mai târziu, când citi în ziare despre omorârea Lailei Aasen şi dispariţiile lui Onny Hetland şi Gert Rafto, Mathias se trezi că îl încearcă sentimente amestecate. În primul rând, era nemulţumit de uciderea Lailei Aasen. Lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum le planificase el; îşi pierduse controlul într-o izbucnire de furie şi de panică. De aici rezultase o mizerie prea mare, prea multă curăţenie de făcut, o prea mare asemănare cu pozele de la locul crimelor din apartamentul lui Rafto. Şi prea puţin timp ca să se bucure de răzbunare, de dreptatea înfăptuită.

Uciderea lui Onny Hetland decursese chiar şi mai rău, ajungând aproape catastrofal. Curajul îl părăsise de două ori în vreme ce era pe punctul de a suna la soneria femeii, aşa că se îndepărtase. A treia oară îşi dăduse seama că era prea târziu. Cineva era deja acolo şi suna la sonerie. Gert Rafto. După plecarea lui Rafto, sunase şi se prezentase ca asistentul lui Rafto, aşa că fusese primit. Însă Onny îi comunicase că nu-i va spune ceea ce îi spusese lui Rafto; femeia promisese că acea chestiune va rămâne strict între ei doi. Vorbi abia după ce Mathias îi incizase mâna cu bisturiul.

Mathias deduse din vorbele ei că Gert Rafto decisese să rezolve cazul pe cont propriu. Voia să-şi refacă reputaţia, idiotul!

Oricum, nu era nimic de criticat în legătură cu eliminarea lui Onny Hetland. Foarte puţine zgomote, foarte puţin sânge. Iar tranşarea

trupului femeii în duş se efectuase cu eficienţă şi rapiditate. Băgase toate părţile componente în sacoşe de plastic, pe care le aşezase în rucsacul şi geanta mare pe care le adusese cu el tocmai în acest scop. Cu ocazia vizitelor la Rafto, primise informaţia că unul dintre primele lucruri pe care poliţia le verifică în cazurile de crimă este acela al maşinilor observate în preajma locului faptei de către vecini sau al curselor de taxi înregistrate. Ca atare, parcursese tot drumul înapoi la apartamentul lui pe jos.

Acum nu-i mai rămăsese de îndeplinit decât ultima parte a instrucţiunilor lui Gert Rafto pentru comiterea crimei perfecte: să-l omoare pe detectiv.

Ciudat, dar această ultimă crimă fusese cea mai bună dintre cele trei. Ciudat, deoarece Mathias nu nutrea niciun sentiment pentru Rafto şi în niciun caz ura pe care o simţise pentru Laila Aasen. Treaba se rezumase mai degrabă la ideea de a se apropia, pentru prima dată, de opera estetică pe care el o avea în vedere, de ideea modului de execuţie al crimei. Experienţa lui legată de actul în sine era, mai presus de toate, exact atât de oribilă şi şocantă precum sperase el că va fi. Încă mai auzea urletele lui Rafto răsunând pe insula pustie. Şi cel mai ciudat lucru dintre toate: pe drumul de întoarcere descoperise că degetele lui de la picioare nu mai erau albe şi amorţite; ca şi cum procesul de îngheţare treptată a extremităţilor lui fusese oprit pe moment, ca şi cum el s-ar fi vindecat.

Patru ani mai târziu, Mathias omorâse alte patru femei, iar el îşi dădea deja seama că toate acele crime reprezentau o tentativă de a reconstitui uciderea maică-sii. Trase singur concluzia că era nebun.

Sau, mai exact, că suferea de o tulburare serioasă de personalitate. Toată literatura de specialitate pe care o citise indica aşa ceva. Natura ritualică a crimelor, faptul că ele trebuiau să se petreacă în ziua căderii primei ninsori din an, faptul că el se simţea obligat să facă un om de zăpadă. Şi, nu în ultimul rând, faptul că era tot mai sadic în comiterea faptelor.

Însă o astfel de introspecţie nu reuşi în niciun fel să-l împiedice de la a-şi continua planul. Deoarece timpul era scurt; fenomenul Raynaud începuse deja să apară cu o frecvenţă crescută, iar el avea impresia că detectează primele simptome de sclerodermie: o rigiditate a feţei care în cele din urmă avea să-i confere aspectul acela revoltător cu nasul ridicat în sus şi gura de peşte pe care ajungeau să-l aibă în final bolnavii cel mai rău afectaţi.

Se mutase la Oslo ca să-şi continue munca în domeniul imunologiei şi al canalelor apoase din creier, deoarece centrul de cercetări pentru aceste domenii era Departamentul de Anatomie din Gaustad. Pe lângă cercetările lui, Mathias lucra la clinica Marienlyst, unde era angajat

Idar, care îl şi recomandase. Totodată, făcea gărzi de noapte la Urgenţă, de vreme ce oricum tot nu putea să doarmă.

Nu-i era deloc greu să găsească noi victime. Iniţial fusese vorba de mostrele de sânge ale pacienţilor care eliminau în multe situaţii paternitatea, apoi apăruseră testele ADN de la unitatea pentru Paternitate a Institutului de Medicină Legală. Dispunând de competenţe destul de limitate, chiar şi pentru un generalist, Idar accepta la modul deschis sfaturi de la el în toate cazurile privitoare la boli genetice şi sindroamele aferente. Iar, dacă părinţii erau tineri, sfatul lui Mathias era invariabil acelaşi:

— Fă-i pe ambii părinţi să vină la prima consultaţie, ia probe de salivă de la toată lumea, spune-le că sunt pentru verificarea florei bacteriene şi trimite mostrele la unitatea pentru Paternitate, astfel încât măcar să ştim că plecăm la lucru dintr-un punct corect.

Iar Idar, idiotul, făcea ce i se cerea. Asta însemna că în scurt timp Mathias avea deja un dosar despre femei cu copii care navigau sub un steag fals, ca să folosim o figură de stil. Şi cel mai bun lucru era acela că nu exista nimic care să-l lege pe el de aceste femei, deoarece mostrele de salivă erau trimise sub semnătura lui Idar.

Metoda de a le atrage în capcană era aceeaşi cu cea folosită cu succes în cazul Lailei Aasen. Un apel telefonic şi stabilirea unei întâlniri într-un loc secret, necunoscut. Se întâmplase o singură dată ca victima ţintită să cedeze nervos la telefon şi să se ducă la soţul ei ca să-i povestească totul. Iar acel episod se încheiase prin destrămarea familiei, aşa că femeia îşi primise oricum răsplata pentru fapta ei.

Multă vreme Mathias se gândise cum să se descotorosească de cadavre cu mai multă eficienţă. În orice caz, era limpede că metoda pe care o folosise în cazul Onny Hetland nu era viabilă pe termen lung. Dizolvase cadavrul femeii în acid clorhidric în baia apartamentului său. Era un proces riscant şi laborios, dăunător sănătăţii, care durase aproape trei săptămâni. Ca atare, se bucurase enorm când descoperise soluţia. Cuvele de depozitat cadavre de la Departamentul de Anatomie. Era o soluţie simplă şi strălucită. La fel ca şi laţul electric de tăiere.

Citise despre asta într-o revistă de anatomie, în cadrul căreia un expert francez în anatomie recomanda acest dispozitiv veterinar pentru uzul pe cadavre care începuseră să se descompună, deoarece laţul tăia ţesuturile moi, intrate în putrefacţie cu aceeaşi precizie ca şi oasele şi pentru că putea fi folosit simultan la mai multe cadavre fără pericol de transmitere a bacteriilor. Îşi dăduse imediat seama că, prin intermediul unui astfel de laţ de tranşare a victimelor, transportul putea fi radical simplificat. Ca atare, îl contactase pe producător, zburase până la Rouen şi participase la demonstrarea utilităţii

instrumentului, într-o engleză stricată, într-o dimineaţă ceţoasă, în interiorul unui şopron de animale din nordul Franţei. Laţul consta dintr-un mâner simplu de formă şi mărime aproximativ similare unei banane şi era prevăzut cu un ecran metalic de protejare a mâinilor contra arsurilor. Sârma era subţire ca o gută de pescuit şi pătrundea în ambele capete ale bananei, de unde putea fi întinsă sau slăbită cu ajutorul unui buton. Mai exista şi un comutator de pornire-oprire, care activa elementul de încălzire alimentat prin baterie şi făcea sârma care semăna cu un garou să devină alb-incandescentă în câteva secunde. Mathias fusese vrăjit: instrumentul avea să-i folosească şi la altceva în afară de tranşarea corpurilor. Când auzise preţul aproape că izbucnise în râs. Laţul îl costa pe Mathias mai puţin decât zborul până acolo. Cu bateriile incluse.

Studiul publicat de suedezi şi care trăgea concluzia că undeva între 15 şi 20 la sută dintre copii aveau un alt tată biologic decât cel trecut în acte reflecta experienţa personală a lui Mathias. Nu era singur. După cum nu era singurul care trebuia să îndure o moarte crudă şi prematură din pricină că maică-sa se încurcase cu un individ cu genele afectate. Însă avea să fie singur în privinţa actului de curăţire, a luptei împotriva bolii, a cruciadei. Se îndoia că îi va mulţumi cineva sau o să fie ridicat în slăvi. Ştia însă un lucru: că aveau cu toţii să-l ţină minte multă vreme după moartea lui. Căci el în sfârşit descoperise care avea să fie faima lui pentru posteritate, opera lui de artă, ultima lovitură a sabiei lui.

Şansa fusese cea care pusese lucrurile în mişcare.

Îl văzuse la televizor. Pe poliţist. Harry Hole. Lui Hole i se lua un interviu deoarece vânase un criminal în serie în Australia. Iar Mathias îşi aminti de sfatul lui Gert Rafto: „Să mă eviţi pe mine“. Îşi mai aminti însă şi de satisfacţia încercată atunci când el îi luase viaţa vânătorului. Senzaţia de supremaţie. Sentimentul de putere. După aceea, nimic nu se mai comparase cu uciderea ofiţerului de poliţie. Iar acest faimos erou pe nume Hole părea să aducă întrucâtva cu Rafto, manifestând aceeaşi furie şi aceeaşi lipsă de tact în comunicare.

Cu toate astea, poate că ar fi uitat de tot de Harry Hole dacă a doua zi un ginecolog de la clinica Marienlyst nu ar fi menţionat la cantină că auzise faptul că, în ciuda aparenţelor, acel detectiv masiv care apăruse la televizor era un alcoolic şi un ţicnit. Auzind asta, Gabriella, medic pediatru, adăugă că îl avea ca pacient pe fiul prietenei lui Hole. Oleg, un băiat simpatic.

— Asta o să devină şi el alcoolic, replică ginecologul. Se transmite prin gene, să ştii.

— Nu Hole e tatăl, ripostă Gabriella. Dar ce e interesant e faptul că individul care este înregistrat ca tată, un profesor sau aşa ceva din Moscova, este şi el alcoolic.

— Hei, n-am auzit aşa ceva! strigă Idar Vetlesen pe deasupra râsetelor generale. Nu uitaţi de confidenţialitatea relaţiei cu pacientul, oameni buni!

Prânzul se desfăşurase mai departe, dar Mathias nu reuşi să uite ce spusese Gabriella. Sau, mai exact, modul în care ea se exprimase: „Individul înregistrat ca tată“.

Ca atare, după terminarea prânzului, Mathias se luă după medicul pediatru până la cabinetul ei, intră în urma femeii şi închise uşa.

— Pot să te întreb ceva, Gabriella?

— A, bună, rosti ea, şi obrajii i se îmbujorară uşor.

Mathias ştia că ea îl place şi presupunea că ea îl găseşte chipeş, prietenos, amuzant şi bun ascultător. De câteva ori, în mod indirect, chiar îl invitase la diverse întâlniri, dar el refuzase.

— După cum ştii, am voie să folosesc unele dintre mostrele de sânge ale clinicii pentru cercetările mele, zise el. De fapt, chiar am descoperit ceva interesant în mostra băiatului despre care vorbeai. Fiul prietenei lui Hole.

— Din câte am înţeles eu, relaţia lor e acum de domeniul trecutului.

— Nu zău? Am găsit ceva în mostra de sânge, aşa că mă întrebam dacă nu există o tară de familie…

Mathias crezu că sesizează o anumită dezamăgire pe chipul femeii. Cât despre el însuşi, fu departe de a se simţi dezamăgit de ceea ce ea îi spuse.

— Mulţumesc, rosti el la final, ridicându-se şi ieşind din cabinet.

Îşi simţea inima bătând cu putere, pompând cu forţă sângele dătător de viaţă; îşi simţea picioarele propulsându-l înainte fără să consume energie şi îşi simţea plăcerea din suflet înconjurându-l cu o căldură incandescentă ca a unui laţ tăietor. Căci ştia că acela e doar începutul. Începutul sfârşitului.

Asociaţia Rezidenţilor din Holmenkollen îşi ţinea petrecerea de vară într-o zi fierbinte de august. Pe pajiştea din faţa pavilionului asociaţiei, adulţii şedeau pe scaune rabatabile, sub umbrele, şi beau vin alb, în vreme ce copiii alergau printre mese sau jucau fotbal pe aleea cu pietriş. Deşi femeia purta nişte ochelari de soare imenşi care îi ascundeau faţa, Mathias o recunoscu după fotografiile pe care le descărcase de pe site-ul firmei unde lucra ea. Şedea singură, aşa că el se duse la ea şi o întrebă cu un zâmbet stângace dacă poate sta lângă ea şi pretinse că o cunoaşte. Acum ştia bine cum să joace un astfel de joc. Nu mai era Mathias Fără-Sfârcuri de pe vremuri.

Femeia îşi coborî ochelarii de soare, îl cercetă cu privirea, iar el hotărî că fotografia descărcată era mincinoasă. Ea era mult mai frumoasă în realitate. Atât de frumoasă, încât pentru o clipă el socoti că planul A conţinea un punct slab: concluzia că ea avea să îl dorească

nu mai părea deloc certă. O femeie precum Rakel – mamă singură sau nu – dispunea de alternative. Planul B avea, pentru siguranţă, acelaşi rezultat ca şi planul A, dar nu era nici pe departe la fel de dătător de satisfacţii.

— Sunt timid în societate, rosti el, ridicând paharul de plastic din mână într-o tentativă stingherită de salut. Am fost invitat aici de un amic care locuieşte în apropiere, însă el n-a apărut. Şi toţi par să se cunoască între ei pe aici. Promit să o şterg în clipa în care el apare.

Ea râse. Lui Mathias îi plăcea râsetul ei. Ştia că primele trei secunde critice trecuseră în favoarea lui.

— Tocmai am văzut un băiat marcând un gol fantastic pe aleea aia de colo, zise Mathias. Nu m-ar deranja să pun pariu că eşti înrudită cu el.

— Da? Poate că a fost Oleg, fiul meu.

Femeia reuşi să mascheze asta, dar, după nenumărate şedinţe avute cu pacienţii lui, Mathias ştia că nicio femeie nu rezistă laudelor adresate copiilor ei.

— Drăguţă petrecere, zise el. Vecini simpatici.

— Îţi plac petrecerile cu vecinii altora?

— Cred că prietenii mei sunt îngrijoraţi că îmi petrec prea mult timpul singur, răspunse el. Aşa că încearcă să mă înveselească. Prin vecinii lor de succes, de pildă. Luă o gură de lichid din paharul de plastic. Şi prin vin de casă foarte dulce. Cum te cheamă?

— Rakel. Fauke.

— Bună, Rakel. Mathias.

Îi strânse mâna. O mână mică şi fermă.

— Nu ai nimic de băut, zise el. Dă-mi voie. Dulce şi de casă?

La întoarcere, după ce îi dădu paharul, îşi scoase pagerul şi se uită la acesta cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Ştii ceva, Rakel? Mi-ar plăcea să rămân şi să te cunosc mai bine, dar la Urgenţe e lipsă de oameni şi au nevoie de încă un om. Aşa că mă duc să îmi îmbrac costumul de Superman ca să îmi croiesc drum spre oraş.

— Păcat, zise ea.

— Aşa crezi? Durează doar câteva ore. O să stai mult pe aici?

— Nu ştiu. Depinde de Oleg.

— Bine. Atunci vedem. Oricum, mă bucur că te-am cunoscut.

Îi strânse iarăşi mâna. Apoi plecă, ştiind că învinsese în prima rundă.

Merse cu maşina până la apartamentul lui din Torshov şi citi un articol interesant despre canalele apoase din creier. Când se întoarse, la ora opt, ea şedea sub una dintre umbrele, purtând o pălărie mare şi albă pe cap. Îi zâmbi când el se aşeză alături de ca.

— Ai salvat vreo viaţă? întrebă ea.

— Mai mult jurlituri şi vânătăi, răspunse Mathias. O apendicită. Punctul culminant a fost un băiat care şi-a înfipt o sticlă de limonadă în nas. L-am spus maică-sii că probabil e prea mic ca să tragă coca pe nas. Păcat, dar oamenii în astfel de situaţii nu prea au simţul umorului…

Ea râse. Acel râs rafinat şi înalt care aproape că îl făcea pe el să vrea ca toată acea poveste să fie adevărată.

Mathias observase deja cum pielea i se îngroşa în diverse zone ale trupului, dar în toamna anului 2004 observă primele semne ale intrării bolii în faza următoare. O fază la care el nu dorea să asiste. Întinderea feţei. Intenţia lui fusese aceea de a o face pe Eli Kvale victima anului, apoi pe târfele, Birte Becker şi Sylvia Ottersen, în anii care ar fi urmat. Cel mai interesant era să vadă dacă poliţia reuşea să stabilească legătura între ultimele două victime şi nemernicul de Arve Støp. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, planurile trebuiau devansate. Îşi promisese dintotdeauna că odată ce aveau să-l apuce durerile avea să încheie toate socotelile. Iar acum ajunsese acolo. Decise să le ucidă pe toate trei. Apoi să încheie cu marele final: Rakel şi poliţistul.

Până atunci lucrase sub acoperire, iar acum venise vremea să îşi expună public munca de o viaţă. Să facă tot ce trebuia ca să lase în urmă indicii clare, să le arate conexiunile, să le ofere imaginea de ansamblu.

Începu cu Birte. Conveniră să discute despre problema lui Jonas acasă la ea, după ce soţul ei pleca seara spre Bergen. Mathias ajunse la ora convenită, iar ea îi luase haina în hol şi se întorsese ca să o pună în cuier. Mathias avea rareori ocazia de a improviza, dar o eşarfă roz atârna de un umeraş, iar el o apucă din instinct. O răsucise de două ori înainte de a se posta în spatele femeii şi de a pune eşarfa în jurul gâtului ei. O ridică pe femeia micuţă de pe podea şi o aduse în faţa oglinzii ca să-i poată vedea ochii. Aceştia ieşeau din orbite, dându-i femeii aspectul unui peşte care tocmai a fost scos din apă pe uscat.

După ce o ascunse în maşină, se duse în grădină la omul de zăpadă pe care îl confecţionase cu o noapte înainte. Presă telefonul mobil de pieptul omului de zăpadă, umplu restul cavităţii cu zăpadă şi legă eşarfa în jurul gâtului. Trecuse deja de miezul nopţii când ajunse la garajul de la Departamentul de Anatomie, unde injectă substanţă de conservare în corpul femeii, prinse de ea etichetele metalice şi puse cadavrul pe un loc neocupat dintr-una dintre cuve.

Veni apoi rândul Sylviei. O sună, îi livră discursul obişnuit şi conveniră să se întâlnească în pădurea din spatele pistei de sărituri cu schiurile din Holmenkollen, un loc pe care el îl mai folosise în ocazii anterioare. Însă de această dată în apropiere se găseau oameni, aşa că nu riscă. Îi explică femeii că, spre deosebire de el, Idar Vetlesen nu era

chiar un bun specialist în sindromul Fahr şi că ei doi trebuiau să se întâlnească din nou. Ea îi sugeră să o sune a doua zi, seara, când avea să fie singură acasă.

A doua zi, Mathias conduse până acolo, o găsi în şopron şi se năpusti pe loc asupra ei.

Însă totul fu cât pe-aci să se termine cu o catastrofa.

Nebuna aruncase cu securea înspre el, îl lovise într-o parte, îi tăiase haina şi cămaşa şi-i lezase un vas de sânge, astfel încât sângele lui se împrăştiase pe toată podeaua şopronului. Sânge cu grupa B negativ. Sânge cu o grupă pe care o au doar doi oameni dintr-o sută. Ca atare, după ce o ucisese pe femeie în pădure şi îi abandonase capul pe trunchiul omului de zăpadă, se întoarse, omorî un pui şi împrăştie sângele acestuia pe podea ca să mascheze propriul sânge.

Fuseseră douăzeci şi patru de ore stresante, dar cel mai ciudat lucru era acela că în acea noapte nu simţi nicio durere. Iar în zilele următoare citi despre caz în ziare, nutrind în tăcere un sentiment de triumf. Omul de zăpadă. Asta era numele pe care i-l dăduseră. Un nume care avea să fie ţinut minte. N-ar fi bănuit niciodată că doar câteva cuvinte tipărite într-un ziar îi puteau conferi o asemenea senzaţie de putere şi influenţă. Aproape că regreta că operase clandestin atâţia ani. Şi totul era atât de uşor! El se tot gândise la faptul că spusele lui Gert Rafto erau adevărate, că un detectiv bun găsea întotdeauna ucigaşul. Însă dăduse peste Harry Hole şi zărise frustrarea de pe chipul ridat al poliţistului. Era chipul cuiva care nu înţelegea nimic.

Dar apoi, în vreme ce Mathias îşi pregătea ultimii paşi, ideea îi veni ca un fulger din senin. Idar Vetlesen. Îl sună ca să-i spună că Hole îl vizitase şi îi pusese întrebări despre Arve Støp şi îl presase ca să depisteze legături. Iar Idar însuşi se întreba ce se întâmpla; în definitiv, era improbabil ca alegerea victimelor să se fi petrecut la întâmplare. Şi, în afară de el însuşi şi de Støp, Mathias era singura persoană care ştia despre cererile de paternitate de vreme ce acesta, ca de obicei, îl ajutase pe Idar la stabilirea diagnosticelor.

Idar se agită, evident, dar din fericire Mathias reuşi să-l calmeze. Îi spuse lui Idar să nu zică nimănui nimic şi să se întâlnească într-un loc sigur, unde nu puteau fi văzuţi ele nimeni.

Mathias aproape că izbucni în râs spunând toate astea; practic, erau aceleaşi cuvinte pe care le folosea pentru victimele lui de sex feminin. Presupuse că de vină trebuia să fie tensiunea momentului.

Idar îi propuse clubul de curling. Mathias închise convorbirea şi se gândi la opţiuni.

Îi veni ideea că putea aranja lucrurile să arate ca şi cum Idar era Omul de zăpadă şi în acelaşi timp să îşi facă rost pentru sine de un

răgaz.

Timp de o oră după aceea, detalie în minte amănuntele sinuciderii lui Idar. Chiar dacă îl aprecia pe prietenul lui din multe puncte de vedere, un astfel de proces mental era ciudat de stimulativ şi chiar o sursă de inspiraţie. Asemenea lucrului la marele lui proiect. Ultimul om de zăpadă. Ea va trebui să stea – aşa cum procedase el cu atâţia ani în urmă, în prima zi de ninsoare – pe umerii omului de zăpadă, ca să simtă răceala prin coapse şi să vadă prin fereastră, să urmărească trădarea, bărbatul care îi va aduce moartea: Harry Hole. Închise ochii şi văzu cu ochii minţii laţul de deasupra capului ei. Acesta lucea şi scânteia. Ca un halou fals.

34

Ziua 21
SIRENE

Harry se urcă în maşina din garajul Departamentului de Anatomie. Închise portiera şi ochii şi încercă să gândească limpede. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să descopere unde se afla Mathias.

Îl ştersese pe Mathias din telefonul mobil, aşa că sună la serviciul de evidenţă a persoanelor, de unde obţinu numărul şi adresa. Tastă 1881, observă în vreme ce aştepta că respiraţia i se accelerase şi încercă să se calmeze.

— Bună, Harry.

Vocea lui Mathias era slabă, dar suna la fel de plăcut surprinsă ca de obicei.

— Îmi cer scuze că te deranjez, zise Harry.

— Nu mă deranjezi deloc, Harry.

— A, bine. Unde eşti acum?

— Acasă. Mă duc să mă văd cu Rakel şi cu Oleg.

— Minunat. Mă întrebam dacă ai putea să-i dai ceva lui Oleg din partea mea.

Urmă o pauză. Harry strânse din fălci, făcând dinţii să-i scrâşnească.

— Bineînţeles, răspunse Mathias. Însă Oleg e acasă acum, aşa că poţi…

— Rakel, îl întrerupse Harry. Noi… Nu prea am chef să o văd astăzi. Aş putea trece pe la tine o clipă?

O nouă pauză. Harry îşi lipi telefonul mai bine de ureche şi ascultă cu mare atenţie, ca şi cum ar fi vrut să îşi dea seama ce gândeşte interlocutorul lui. Însă nu auzi decât o respiraţie şi ceva muzică de fundal în surdină, un soi de instrument japonez şi încă ceva asemănător. Şi-l imagină pe Mathias într-un apartament auster, minimalist. Poate nu foarte mare, dar în mod evident curat, fără să existe ceva lăsat la întâmplare. Iar acum probabil că se îmbrăcase cu o cămaşă neutră, albastru-deschis şi îşi schimbase bandajul de pe partea laterală a trupului. Asta deoarece, atunci când stătuse pe trepte în faţa lui Harry, nu îşi ţinuse braţele încrucişate atât de sus ca să nu i se vadă lipsa sfârcurilor, ci ca să ascundă rana provocată de secure.

— Bineînţeles, zise Mathias.

Harry nu-şi putu da seama dacă vocea celuilalt părea neutră. Muzica de fundal se oprise.

— Mulţumesc, zise Harry. Vin repede, dar promite-mi că o să mă aştepţi.

— Promit, replică Mathias. Dar, Harry…

— Da?

Harry inspiră adânc.

— Ştii unde stau?

— Mi-a spus Rakel.

Harry se înjură singur. De ce nu spusese că avea adresa de la evidenţa populaţiei? Nu ar fi existat nicio suspiciune dacă ar fi spus asta.

— Chiar aşa? se miră Mathias.

— Da.

— Bine. Vino direct. Uşa nu e încuiată.

Harry închise şi se uită fix la telefon. Nu găsea nicio explicaţie raţională pentru presimţirea lui că timpul se grăbea şi că el trebuia să lupte pentru propria viaţă înainte de lăsarea întunericului. Aşa că decise că îşi imagina tot felul de lucruri. Că acel gen de frică nu ajuta la nimic, acea groază care se naşte odată cu lăsarea nopţii, când nu mai eşti în stare să vezi ferma bunicii tale.

Tastă un alt număr.

— Da, răspunse Hagen.

Vocea lui era lipsită de tonalitate şi de viaţă. Harry presupuse că era vocea unui om care îşi scrie demisia.

— Lasă hârţogăraia, îi zise Harry. Trebuie să-l suni pe şeful poliţiei. Am nevoie de autorizaţie de folosire a focului. Pentru arestarea criminalului suspect la adresa Åsengata 12, Torshov.

— Harry…

— Ascultă. Rămăşiţele Sylviei Ottersen zac într-o cuvă de la Departamentul de Anatomie. Katrine nu e Omul de zăpadă. Înţelegi?

Tăcere.

— Nu, mărturisi Hagen.

— Omul de zăpadă este un cercetător de la Departament, Mathias Lund-Helgesen.

— Lund-Helgesen? Măi, să fie. Adică…?

— Da, doctorul care ne-a ajutat atât de tare ca să ne concentrăm atenţia pe Idar Vetlesen.

Viaţa revenise în vocea lui Hagen.

— Şeful o să întrebe dacă există probabilitatea ca omul să fie înarmat.

— Păi, din câte ştim, nu a folosit arme de foc împotriva niciuneia dintre victimele sale.

Trecură câteva secunde înainte ca Hagen să-şi dea seama de sarcasm.

— Îl sun chiar acum, zise el.

Harry închise şi răsuci cheia în contact, în vreme ce îl suna pe Magnus Skarre cu cealaltă mână. Skarre şi motorul răspunseră în aceeaşi secundă.

— Încă în Tryvann? strigă Harry ca să acopere huruitul motorului.

— Da.

— Lasă totul baltă şi urcă-te într-o maşină. Vino să te întâlneşti cu mine la intersecţia Åsengata/Vogts. E o arestare.

— S-a dezlănţuit iadul, nu-i aşa?

— Mda, răspunse Harry.

Cauciucurile scrâşniră pe asfalt când el dădu drumul ambreiajului.

Se gândi la Jonas. Din cine ştie ce motiv se gândi la Jonas.

Una dintre cele şase maşini de patrulă cerute de Harry de la ofiţerul de gardă se găsea deja în intersecţia din Åsengata atunci când detectivul coborî prin poarta Vogts dinspre Storo. Harry urcă maşina pe trotuar, sări din ea şi se duse la poliţişti. Aceştia coborâră geamurile portierelor şi îi dădură lui Harry staţia de emisie-recepţie cerută de el.

— Opriţi luminile, ordonă Harry, arătând înspre lumina albastră rotitoare de pe maşină.

Apăsă pe butonul de vorbire şi le ceru maşinilor de patrulă să oprească sirenele şi luminile cu mult înainte de a ajunge la faţa locului.

Patru minute mai târziu, şase maşini de poliţie aşteptau în intersecţie. Ofiţerii de poliţie, printre care se regăseau Skarre şi Ola Li, de la divizia Omucideri, se strânseseră în jurul maşinii lui Harry, în care acesta şedea, cu o hartă în poală, dând indicaţii.

— Li, iei trei maşini şi blochezi toate rutele de evadare posibile. Aici, aici şi aici.

Li se aplecă peste hartă şi încuviinţă din cap.

Harry se întoarse către Skarre.

— Îngrijitorul?

Skarre ridică telefonul.

— Acum vorbesc cu el. E pe drum spre uşa principală cu cheile.

— Bine. Ia şase oameni şi postaţi-vă lângă intrare, pe scările din spate şi, dacă e posibil, pe acoperiş. Voi acoperiţi spatele, da? A venit maşina Delta?

— Aici.

Doi dintre ofiţeri, asemănători cu ceilalţi din patrulă, semnalară că aveau un vehicul obişnuit pentru echipa Delta, Unitatea de Forţe Speciale instruită în mod special pentru acest gen de operaţiuni.

— Bun, vreau să vă duceţi acum în faţa intrării principale. Sunteţi cu toţii înarmaţi?

Ofiţerii încuviinţară. Unii dintre ei erau echipaţi cu mitraliere MP5,

pe care le scoseseră din rastelul maşinii. Ceilalţi aveau doar revolvere de serviciu. Era o chestiune care ţinea de economii bugetare, aşa cum explicase o dată şeful poliţiei.

— Îngrijitorul spune că Lund-Helgesen locuieşte la etajul doi, zise Skarre, strecurându-şi telefonul mobil în buzunarul de la haină. Pe fiecare etaj e doar câte un apartament. Nu există ieşiri către acoperiş. Ca să ajungă la scara din spate ar trebui să urce la etajul trei şi apoi să treacă printr-o mansardă încuiată.

— Bine, zise Harry. Trimite doi oameni pe scările din spate şi spune-le să aştepte în mansardă.

— Înţeles.

Harry luă cu el pe cei doi ofiţeri în haine de poliţist care veniseră primii la faţa locului. Un ofiţer mai vârstnic şi un tânăr plin de coşuri, amândoi lucrând cu Skarre şi înainte. În loc să se ducă spre imobilul vizat, traversară strada şi intrară în blocul de vizavi.

Cei doi băieţi mici ai familiei Stigson, care locuia la etajul doi, se uitară cu ochii mari la cei doi oameni în uniformă în vreme ce tatăl lor îl asculta pe Harry explicând de ce poliţia trebuia să folosească apartamentul familiei pentru scurtă vreme. Harry intră în sufragerie, împinse canapeaua de la fereastră şi se uită mai bine la apartamentul de pe cealaltă parte a străzii.

— Luminile sunt aprinse în living, anunţă el.

— Cineva stă jos acolo, rosti ofiţerul mai vârstnic, care ocupase poziţie lângă Harry.

— Am auzit că vederea ţi se deteriorează cu treizeci la sută după ce faci cincizeci de ani, replică Harry.

— Nu sunt orb. În fotoliul ăla mare de acolo se poate vedea vârful capului şi mâna odihnindu-se pe braţul fotoliului.

Harry miji ochii. La naiba, avea nevoie de ochelari? Ei bine, dacă bătrânul credea că vede pe cineva, atunci aşa trebuia să fie.

— Stai aici şi dă de ştire dacă se mişcă. Bine?

— Bine, zâmbi celălalt poliţist.

Harry îl luă pe tânăr cu el.

— Cine e înăuntru? întrebă ofiţerul tânăr cu voce tare, pe deasupra zgomotelor scoase de picioarele lor, în vreme ce coborau în fugă treptele scării.

— Ai auzit de Omul de zăpadă?

— O, la naiba.

— Corect.

Traversară în goană strada către celălalt bloc. Îngrijitorul, Skarre şi cinci poliţişti în uniformă aşteptau, pregătiţi, la uşa de intrare.

— N-am cheie pentru apartamente, rosti îngrijitorul. Doar pentru uşa asta.

— E-n regulă, răspunse Harry. Toată lumea şi-a pregătit armele?

Vom face cât mai puţin zgomot. Bine? Delta, veniţi cu mine…

Harry scoase revolverul Smith&Wesson al lui Katrine şi îi făcu semn îngrijitorului, care răsuci cheia în broască.

Harry şi cei doi oameni din echipa Delta, ambii înarmaţi cu arme MP5, urcară fără zgomot scara, câte trei trepte o dată.

Se opriră la etajul doi, în faţa unei uşi albastre fără plăcuţă. Un ofiţer îşi lipi urechea de uşă, se uită la Harry şi clătină din cap. Harry dăduse la minimum volumul de la staţia de emisie-recepţie, pe care acum o duse la gură.

— Alpha către… Harry nu alocase nume de apel şi nu ţinea minte prenumele oamenilor… către fereastra de lângă canapea. S-a mişcat ţinta? Terminat.

Dădu drumul butonului şi se auzi un hârâit. Apoi se auzi şi vocea:

— Continuă să stea pe fotoliu.

— Înţeles. Intrăm. Terminat şi închis.

Unul dintre ofiţeri încuviinţă din cap şi scoase o rangă, în vreme ce celălalt se dădu în spate şi se înfipse bine pe picioare.

Harry văzuse acea tehnică folosită înainte; un om dărâmă uşa, iar celălalt năvăleşte în încăpere. Nu deoarece nu ar fi putut să spargă pur şi simplu uşa, ci pentru că bufnetul puternic, forţa şi viteza acţiunii paralizează ţinta, şi în nouă cazuri din zece aceasta încremeneşte pe scaun, canapea sau pat.

Însă Harry ridică mâna. Apăsă mânerul uşii şi împinse.

Mathias nu minţise; era descuiată.

Uşa se deschise fără zgomot. Harry arătă spre propriul piept în semn că va intra primul.

Apartamentul nu era deloc minimalist în sensul pe care şi-l imaginase Harry.

Era minimalist în aceea că nu se găsea nimic acolo: fără pantofi în hol, fără mobilă, fără tablouri. Doar pereţi goi care implorau un tapet nou sau o bidinea de vopsea. Apartamentul părea abandonat de destul de multă vreme.

Uşa livingului era întredeschisă, iar prin spărtură Harry putea vedea braţul fotoliului şi o mână pe acesta. O mână mică, cu ceas. Îşi ţinu respiraţia, făcu doi paşi mari, strânse revolverul cu ambele mâini şi deschise uşa larg cu talpa piciorului.

Simţi cum însoţitorii lui care se deplasaseră la marginea razei lui vizuale – încremenesc.

Şi auzi o şoaptă abia perceptibilă:

— Isuse Hristoase…

Un candelabru mare, aprins, atârna deasupra fotoliului şi lumina persoana care şedea acolo şi privea fix spre Harry. Gâtul purta urme de strangulare, faţa era palidă şi frumoasă, părul negru şi rochia albastră ca seninul cerului, cu floricele albe mici. Aceeaşi rochie ca în

fotografia din calendarul din bucătăria lui. Harry simţi că îi explodează inima, în vreme ce restul trupului înţepeni ca o stâncă. Încercă să se mişte, dar nu se putea desprinde de privirea sticloasă a femeii. De acei ochi sticloşi şi acuzatori. Care îl acuzau că nu intervenise; el nu ştiuse nimic despre toată povestea, dar ar fi trebuit să intervină, ar fi trebuit să pună capăt poveştii, ar fi trebuit să o salveze pe femeie.

Era la fel de albă cum fusese mama lui pe patul de moarte.

— Verificaţi restul apartamentului, rosti Harry cu o voce groasă, lăsându-şi revolverul în jos.

Făcu un pas nesigur către cadavru şi apucă încheietura mâinii femeii. Era rece ca gheaţa şi lipsită de viaţă, ca marmura. Cu toate astea simţea un ticăit, un puls slab, şi pentru o fracţiune absurdă de secundă îşi zise că femeia fusese doar aranjată ca să pară moartă. Apoi îşi plecă privirea şi observă că ticăia ceasul de la mâna ei.

— Nu mai e nimeni aici, îl auzi spunând pe unul dintre ofiţeri în spatele lui. Apoi tuşi. Ştii cine e?

— Da, răspunse Harry, plimbându-şi o mână peste geamul ceasului.

Acelaşi ceas pe care cu doar câteva ore în urmă îl ţinuse în mâna lui. Ceasul care fusese uitat în dormitorul lui. Pe care îl lăsase în colivia pentru păsări, deoarece prietenul lui Rakel o scotea în oraş în seara asta. La o petrecere. Ca să sărbătorească faptul că de-acum înainte ei doi vor fi una.

Harry privi din nou ochii ei, acei ochi acuzatori.

„Da“, îşi zise el. „Vinovat de toate acuzaţiile.“

Skarre venise şi el în apartament şi stătea în spatele lui Harry, uitându-se peste umăr la moarta de pe fotoliu. Alături de el stăteau cei doi ofiţeri Delta.

— Strangulată? întrebă el.

Harry nu răspunse şi nici nu se mişcă din loc. Una dintre bretelele rochiei albastre alunecase de pe umărul femeii.

— Cam neobişnuit să porţi rochie de vară în decembrie, zise Skarre, mai mult de dragul conversaţiei.

— Aşa face ea de obicei, răspunse Harry, cu o voce care părea că vine de tare departe.

— Cine face? se miră Skarre.

— Rakel.

Poliţistul tresări. O văzuse pe fosta iubită a lui Harry în vremea când lucra pentru poliţie.

— Este… este… acea Rakel? Dar…

— E rochia ei, replică Harry. Şi ceasul ei. A îmbrăcat-o ca pe Rakel. Dar femeia care şade aici este Birte Becker.

Skarre se uită în tăcere la cadavru. Nu semăna cu niciun alt cadavru

văzut de el. Cel de faţă era alb precum ceara şi umflat.

— Veniţi cu mine, zise Harry, îndreptându-şi atenţia către cei doi ofiţeri Delta înainte de a se întoarce spre Skarre. Tu stai aici şi cercetează apartamentul. Sună la unitatea de intervenţie din Tryvann şi spune-le celor de acolo că îi aşteaptă o nouă treabă.

— Tu ce ai de gând să faci?

— Să dansez, răspunse Harry.

În apartament se instaură liniştea după ce cei trei bărbaţi coborâră scările în fugă. Câteva secunde mai târziu, Skarre auzi o maşină pornind şi scrâşnet de cauciucuri pe asfaltul de la poarta Vogts.

Lumina albastră se învârtea şi lumina drumul. Harry stătea pe scaunul pasagerului din faţă şi asculta telefonul sunând la celălalt capăt al liniei. Atârnate de oglinda retrovizoare, două femei în miniatură şi îmbrăcate sumar dansau în sunetele tânguitoare ale sirenei de poliţie în vreme ce maşina făcea slalom printre vehiculele de pe Ring 3.

„Te rog“, imploră el în gând. „Te rog ridică, Rakel.“

Se uită la dansatoarele de metal de sub oglindă, gândindu-se că şi el era ca ele: cineva care dansa lipsit de voinţă proprie după muzica interpretată de altcineva, un personaj comic într-o farsă în care Harry se găsea mereu la doi paşi în spatele evenimentelor, trecând prin uşi întotdeauna puţin prea târziu şi fiind întâmpinat doar de râsetele publicului.

Harry cedă.

— La naiba, la naiba, la naiba! urlă el, izbind telefonul mobil de geamul portierei.

Acesta alunecă pe bordul maşinii, apoi căzu pe podea. Ofiţerul care era la volan schimbă o privire cu colegul lui în oglinda retrovizoare.

— Opreşte sirena, ceru Harry.

Aceasta se opri.

Iar atenţia lui Harry fu atrasă de un sunet venind dinspre podeaua maşinii.

Ridică telefonul.

— Alo! strigă el. Alo. Eşti acasă, Rakel?

— Bineînţeles că sunt, mă suni pe numărul de fix. Era vocea ei. Un râset blând şi calm. S-a întâmplat ceva?

— Şi Oleg e acasă?

— Da, răspunse ea. E în bucătărie şi mănâncă. Îl aşteptăm pe Mathias. Ce s-a întâmplat, Harry?

— Ascultă-mă cu atenţie, Rakel. Mă auzi?

— Mă înspăimânţi, Harry. Ce e?

— Pune lanţul de siguranţă la uşă.

— De ce? E încuiată şi…

— Pune lanţul ăla, Rakel! urlă Harry.

— Bine. Bine!

O auzi spunându-i ceva lui Oleg, apoi se auzi un scârţâit de scaun şi paşi alergând. Când reveni, vocea lui Rakel tremura.

— Acum spune-mi ce se petrece, Harry.

— O voi face. Mai întâi trebuie să-mi promiţi că nu-l vei lăsa pe Mathias în casă sub nicio formă.

— Mathias? Eşti beat, Harry? N-ai dreptul să…

— Mathias e periculos, Rakel. Mă aflu într-o maşină de poliţie, alături de alţi doi ofiţeri, şi venim spre tine. Îţi explic restul mai târziu. Acum vreau să te uiţi pe fereastră. Vezi ceva?

O auzi cum ezită. Însă nu mai spuse nimic, ci doar aşteptă. Căci ştia cu o bruscă certitudine că ea avea încredere în el, că îl credea, aşa cum făcuse întotdeauna. Se apropiau de tunelul din Nydalen. Pe marginea şoselei zăpada se întindea ca o lână gri-alburie. Apoi vocea ei reveni:

— Nu văd nimic. Dar nu ştiu nici ce să caut, nu?

— Deci nu vezi un om de zăpadă? întrebă încet Harry.

După tăcerea care urmă, îşi dădu seama că lucrurile se limpezeau pentru ea.

— Spune-mi că nu se întâmplă aşa ceva, Harry, şopti ea. Spune-mi că totul e doar un vis.

El închise ochii şi se întrebă dacă ea nu cumva avea dreptate. Cu ochii minţii o văzu pe Birte Becker pe fotoliu. Bineînţeles că era un vis.

— Ţi-am lăsat ceasul în colivia pentru păsări, rosti el.

— Dar nu era acolo, probabil… începu ea, apoi se opri şi scoase un geamăt. O, Dumnezeule!

35

Ziua 21
MONSTRU

Din bucătărie, Rakel putea vedea cele trei direcţii din care se putea apropia o persoană de casă. În spate exista o pantă scurtă, dar abruptă, greu de coborât, mai ales acum, că se aşezase zăpadă pe jos. Se plimbă de la o fereastră la alta. Se zgâi afară şi încercă toate ferestrele ca să se asigure că erau bine închise. După război, când construise acea casă, tatăl ei montase ferestrele sus pe pereţi, cu grilaje din bare de fier. Rakel ştia că toate acestea aveau de-a face cu războiul şi cu un rus care se furişase în buncărul lor din apropiere de Leningrad şi împuşcase toţi camarazii tatălui ei în somn. Îi împuşcase pe toţi, cu excepţia lui. El dormise cel mai aproape de uşă, atât de obosit, încât nu se trezise decât la sunetul alarmei şi descoperise că pătura lui e plină de cartuşe goale. Fusese ultima noapte în care el dormise ca lumea, conform spuselor lui. Însă Rakel urâse mereu barele de fier. Până acum.

— Nu mă pot duce sus în camera mea? întrebă Oleg, lovind piciorul masiv al mesei de bucătărie.

— Nu, răspunse Rakel. Trebuie să stai aici.

— Ce a făcut Mathias?

— Harry ne va explica totul când soseşte. Eşti sigur că ai prins cum trebuie lanţul de siguranţă?

— Da, mamă. Mi-aş dori ca tati să fie aici.

— Tati? Nu îi mai auzise folosind acel cuvânt. Cu excepţia lui Harry, dar asta se întâmplase cu câţiva ani în urmă. Te referi la tatăl tău din Rusia?

— El nu e tati.

Oleg spusese asta cu o convingere care o înfioră pe Rakel.

— Uşa de la pivniţă! ţipă ea.

— Cum?

— Mathias are chei şi de la uşa de la pivniţă. Ce facem?

— Simplu, răspunse Oleg, terminându-şi de băut paharul cu apă. Bagi unul dintre scaunele de grădină sub mânerul uşii. Au înălţimea potrivită. Nicio şansă să pătrundă cineva pe acolo.

— Ai încercat? întrebă ea, surprinsă.

— Harry a încercat odată când ne jucam de-a cowboy-ii.

— Stai aici, rosti ea, pornind spre hol şi spre uşa de la pivniţă.

— Aşteaptă.

Ea se opri.

— Am văzut cum a procedat, zise Oleg, care se ridicase în picioare. Stai aici, mamă.

Ea se uită la el. Doamne, cum mai crescuse în ultimul an; în curând avea să ajungă mai înalt decât ea. Iar în acei ochi negri ai lui, copilăria ceda loc la ceva ce pentru moment însemna doar sfidare tinerească, dar care, după cum ea îşi dădea deja seama, avea să se transforme cu timpul în spiritul hotărât al unui adult.

Rakel ezită.

— Lasă-mă pe mine, rosti el.

În tonul lui se ghicea rugămintea. Iar ea ştia că asta reprezenta ceva important pentru el, ceva care se referea la chestiuni mult mai mari. Se referea la înfrângerea temerilor copilăreşti. Se referea la ritualuri de adult. Se referea la faptul că el începea să semene cu tatăl lui. Oricine ar fi crezut Oleg că este acela.

— Grăbeşte-te, şopti ea.

Oleg alergă.

Ea rămase lângă fereastră şi privi afară. Ascultă posibilele sunete ale unei maşini pe alee. Se rugă ca Harry să ajungă primul. Se întrebă cât de linişte era. Şi nu avu nici cea mai vagă idee de unde îi apăru următorul gând: cât de linişte avea să fie.

Însă atunci auzi un sunet. Un sunet slab. La început presupuse că venea dinafară. După aceea fu sigură că provine de undeva din spatele ei. Se întoarse. Nu văzu nimic altceva decât bucătăria pustie. Apoi se auzi iar acel sunet. Ca un ticăit greu de ceas. Sau ca un deget izbit de o masă. Masa. Făcu ochii mari. De acolo venea sunetul. Atunci văzu. O picătură de apă aterizase pe masă. Îşi ridică încet faţa spre tavan. În mijlocul zugrăvelii albe se formase un cerc închis la culoare. Iar din mijlocul acelui cerc se alungea o picătură scânteietoare. Aceasta căzu şi ateriză pe masă. Rakel văzu totul, şi totuşi sunetul o făcu să tresară, ca şi cum ea ar fi primit o palmă neaşteptată peste cap.

„Doamne, trebuie să fie de la baie!“ Oare uitase iarăşi să închidă duşul? Nu mai fusese la etaj de când ajunsese acasă; se hotărâse să gătească imediat, aşa că era posibil ca apa să fi curs încă de dimineaţă. Şi *trebuia* să se întâmple taman acum, în mijlocul evenimentelor.

Se duse în hol, urcă în grabă scara şi porni spre baie. Nu auzea duşul curgând. Deschise uşa. Podeaua era uscată. Apa nu curgea, închise uşa de la baie şi rămase locului câteva secunde. Aruncă o privire spre uşa dormitorului alăturat. Se duse încet într-acolo. Îşi puse mâna pe clanţă. Ezită. Ascultă din nou după sunet de maşini afară. Apoi deschise uşa. Privi în încăpere. Voia să ţipe. Din instinct însă ştia că nu trebuie să facă asta, că trebuie să păstreze tăcerea. O tăcere

deplină.

— La naiba, la naiba, la naiba! urlă Harry, după care dădu un pumn în bordul maşinii de îl făcu pe acesta să tremure. Ce se petrece?

Circulaţia maşinilor se oprise în faţa tunelului. Stăteau deja acolo de două minute.

În acea secundă, prin staţia radio se auzi şi motivul:

— A avut loc o coliziune pe Ring 3 la ieşirea din tunelul spre vest la Tåsen. Nu sunt victime. Maşina de descarcerare e pe drum.

Mânat de un impuls brusc, Harry înşfacă microfonul.

— Ştiţi despre cine e vorba?

— Ştim că sunt două maşini, ambele echipate cu cauciucuri de vară, rosti laconic vocea nazală în staţia radio.

— Zăpada de noiembrie întotdeauna provoacă haos, zise ofiţerul din spatele maşinii.

Harry nu răspunse, ci bătu darabana cu degetele în bordul maşinii. Cântări opţiunile pe care le avea. În faţa şi în spatele lor se găsea un număr mare de maşini blocate; nu puteau trece printre ele cu toate luminile albastre şi sirenele din lume pornite. Putea sări din maşină ca să o ia la fugă spre capătul tunelului, să ceară unei maşini de patrulă ca să-l aştepte acolo, dar era vorba de aproape doi kilometri.

Era linişte în maşină acum; nu se auzea decât huruitul slab al celorlalte maşini care stăteau pe loc. Duba din faţa lor înaintă cu un metru şi maşina de poliţie o urmă. Frână abia când aproape că lovi bara de protecţie spate a dubei, ca şi cum poliţistul de la volan s-ar fi temut că orice altceva în afară de condusul agresiv l-ar fi determinat pe inspector să explodeze din nou. Frâna bruscă le făcu pe cele două minidansatoare din metal să danseze vesele în tăcerea care urmă.

Harry se gândi din nou la Jonas. Şi totuşi, de ce? Ce îl determinase să se gândească la Jonas atunci când vorbise cu Mathias la telefon? Era ceva legat de sunete. Sunetele din fundal.

Harry se uită cu atenţie la cele două dansatoare prinse de oglindă. Şi, brusc, toate piesele jocului se uniră.

Ştia de ce se gândise la Jonas. Ştia ce fusese acel sunet de fundal. Şi mai ştia că nu are nicio secundă de pierdut. Sau – încercă să-şi reprime gândul – că nu mai era nevoie să se grăbească. Era deja prea târziu.

Oleg se grăbi pe coridorul întunecat al pivniţei fără să se uite în stânga sau în dreapta, ştiind că depozitele de sare de pe pereţii de cărămidă aveau forme de fantome albe. Încercă să se concentreze pe ceea ce avea de făcut, să nu se gândească la altceva, să nu permită gândurilor nepotrivite să pătrundă în mintea lui. Asta îi spusese Harry. Era posibil să-i învingă pe singurii monştri care existau, cei dinăuntrul

propriului creier. Dar trebuia să munceşti serios pentru asta. Trebuia să te confrunţi cu ei şi să te baţi cu ei cât de des puteai. Bătălii minore pe care să le câştigi. Apoi să te duci acasă, să-ţi oblojeşti rănile şi să încerci din nou. Făcuse asta, căci fusese singur în pivniţă de multe ori; fusese obligat să se ducă acolo, evident, ca să se asigure că patinele lui stăteau la rece.

Apucă scaunul de grădină şi îl trase după el, astfel încât zgomotul să spargă liniştea. Verifică dacă uşa pivniţei era încuiată. Apoi potrivi scaunul sub mâner şi se asigură că nu se mişcă. Gata. Încremeni. Ce era aia? Îşi ridică privirea spre ferestruica din uşă. Nu reuşi să mai ţină pe loc gândurile rele, care se năpustiră asupra lui. Cineva stătea afară. Vru să o ia la fugă, dar se forţă să rămână pe loc. Se luptă împotriva gândurilor cu alte gânduri. „Eu sunt înăuntru“, îşi spuse el. „Sunt la fel de în siguranţă aici ca şi acolo sus.“ Inspiră adânc şi îşi simţi inima bătând ca o tobă. Apoi se aplecă în faţă şi se zgâi prin fereastră. Zări reflecţia propriului chip. Însă deasupra acestuia văzu un alt chip, unul deformat, care nu era al lui. Şi mai văzu mâini, braţe de monstru, care erau ridicate. Oleg se dădu înapoi, îngrozit. Se lovi de ceva şi simţi nişte mâini acoperindu-i faţa şi gura. Nu putea să urle. Căci voia să urle. Voia să ţipe că lucrurile nu se petreceau acum în mintea lui, acum era vorba despre monstru, care se găsea înăuntru. Şi cu toţii aveau să moară.

— E în casă, zise Harry.

Ceilalţi ofiţeri îl priviră neînţelegând, în vreme ce Harry apăsă butonul de reapelare de pe telefon.

— Credeam că e muzică japoneză, dar erau tuburile metalice ale clopoţelului de vânt. Genul de jucărie pe care o are şi Jonas în camera lui. Şi pe care o are şi Oleg. Mathias a fost acolo tot timpul. Mi-a spus-o chiar el, nu…?

— La ce te referi? riscă să întrebe ofiţerul din spatele maşinii.

— A spus că e acasă. Iar asta înseamnă acum casa din Holmenkollveien, evident. A spus chiar că tocmai *coboară* pentru a se întâlni cu Rakel şi cu Oleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama. În definitiv, Holmenkollveien este sus faţă de Torshov. Era la primul etaj din Holmenkollveien. Tocmai cobora. Trebuie să îi scoatem din casa aia acum. Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate că nu e în apropiere de…

— Sunt patru telefoane în casă. El a tăiat legătura telefonică. Trebuie să ajung acolo.

— Putem trimite o altă maşină de patrulă, zise şoferul.

— Nu! ripostă Harry. Oricum e prea târziu. A pus mâna pe ei. Şi singura şansă pe care o avem este ultimul pion. Eu.

— Tu?

— Da. Fac parte din planul lui.

— Vrei să spui că *nu* iei parte la planul lui, nu?

— Nu. Fac parte. Mă aşteaptă.

Cei doi poliţişti schimbară o privire în vreme ce auziră huruitul unei motorete care îşi croia drum printre maşinile staţionate în spatele lor.

— Crezi că el e?

— Da, răspunse Harry, zărind motoreta în oglinda retrovizoare.

Îşi zise că ăsta era singurul răspuns pe care îl putea da. Deoarece era singurul răspuns care oferea oarece speranţă.

Oleg se împotrivi cu toată puterea, dar deveni inert în strânsoarea de fier a monstrului când simţi lama rece de oţel lipită de gât.

— Asta e un bisturiu, Oleg. Monstrul avea vocea lui Mathias. Îl folosim ca să disecăm oameni. N-ai crede cât de uşor este.

Apoi monstrul îi spuse să deschidă gura mare, înghesui o cârpă murdară în gura lui şi îi ordonă să se întindă pe burtă, cu braţele la spate. Cum Oleg nu se supuse imediat, lama de oţel ajunse lipită de ureche şi Oleg simţi sânge fierbinte începând să curgă de-a lungul umărului şi înăuntrul tricoului. Se întinse pe burtă pe podeaua de ciment îngheţat, iar monstrul se aşeză peste el. Lângă faţa lui căzu o cutie roşie. Oleg citi eticheta. Legături de plastic, genul de legături subţiri care se montează pe cabluri şi pe ambalajele de jucării, îngrozitor de enervante deoarece nu se puteau slăbi, ci doar întări şi nu puteau fi rupte, oricât de subţiri ar fi fost. Simţi plasticul subţire pătrunzându-i în pielea din jurul încheieturilor mâinilor şi din jurul gleznelor.

Apoi se trezi ridicat şi aruncat. Nu avu răgazul necesar ca să aştepte durerea, căci aterizâ moale, cu un bufnet. Îşi ridică privirea. Zăcea pe spate în congelator; simţea gheaţa care se rupsese arzându-i pielea de pe antebraţe şi de pe faţă. Deasupra lui stătea monstrul, cu capul înclinat într-o parte.

— Adio, rosti acesta. Ne vom întâlni dincolo nu peste multă vreme.

Capacul fu trântit peste Oleg, care rămase în beznă. Oleg auzi cheia răsucită în broască, apoi paşi depărtându-se. Încercă să-şi ridice limba, să o treacă peste cârpă. Trebuia să iasă. Trebuia să respire. Trebuia să aibă aer.

Rakel încetase să mai respire. Stătea în uşa dormitorului ştiind că ceea ce vedea reprezenta o nebunie. O nebunie care îi înfiora pielea, îi căsca gura şi îi scotea ochii din orbite.

Patul şi celelalte piese de mobilier fuseseră împinse la pereţi, iar podeaua era acoperită cu o suprafaţa aproape invizibilă de apă, tulburată doar atunci când peste ea cădea o nouă picătură. Însă Rakel nu observa asta; singurul lucru pe care îl vedea era imensul om de

zăpadă care domina centrul încăperii.

Pălăria de pe cap, cu gura zâmbitoare, aproape că atingea tavanul.

Când îşi regăsi într-un târziu răsuflarea şi oxigenul reîncepu să circule către creierul ei, Rakel recunoscu mirosul de lână udă şi lemn ud şi auzi pârâitul zăpezii care se topea. Înspre ea năvăli un val de frig, dar nu asta îi înfiora pielea, ci căldura trupească a bărbatului care stătea în spatele ei.

— Nu e o frumuseţe? zise Mathias. L-am făcut special pentru tine.

— Mathias…

— Şşt. Individul îşi puse un soi de braţ protector în jurul gâtului ei. Rakel se uită în jos. Mâna lui ţinea un bisturiu. Nu vorbi, iubire. Sunt multe de făcut şi timpul e atât de scurt.

— De ce? De ce?

— Asta e ziua noastră, Rakel. Restul vieţii este atât de incredibil de scurt, aşa că trebuie să sărbătorim, nu să pierdem timpul explicând. Te rog să-ţi duci braţele la spate.

Rakel se conformă. Nu-l auzise pe Oleg venind dinspre pivniţă. Poate că era încă acolo; poate că el reuşea să scape dacă ea îl reţinea pe Mathias.

— Aş vrea să aflu de ce, zise ea, auzindu-şi propria emoţie cum îi deformează corzile vocale.

— Pentru că eşti o târfă.

Rakel simţi ceva subţire şi dur strângându-se în jurul încheieturilor mâinilor. Simţi respiraţia lui caldă pe gât. Buzele lui. Apoi limba lui. Strânse din dinţi, ştiind că dacă ţipă el s-ar putea opri, iar ea voia ca el să continue aşa, să piardă timp. Limba îşi croi drum în sus către urechea ei. Un pic de ronţăială.

— Iar băiatul născut din destrăbălarea ta e în congelator, şopti el.

— Oleg? rosti ea, simţind că-şi pierde controlul.

— Linişteşte-te, draga mea, nu va muri de frig.

— N-nu?

— Cu mult înainte ca trupul să i se răcească, băiatul târfei va muri prin asfixiere. E doar matematică.

— Matema…

— Am făcut calculele cu multă vreme înainte. Totul a fost calculat.

O motoretă zgomotoasă aluneca în sus pe şoseaua şerpuită din Holmenkollen, în întuneric. Zgomotul motorului reverbera printre case, iar cei care se uitau la vehicul socoteau o nebunie curată condusul în astfel de condiţii de ninsoare. Ar fi fost bine ca motociclistului să i se ia permisul. Numai că acesta nu avea aşa ceva.

Harry acceleră pe şosea către casa de buşteni negri, dar în curba strânsă roţile derapară pe zăpada proaspătă şi Harry simţi cum motoreta pierde din viteză. Nu încercă să corecteze derapajul, ci se

mulţumi să sară de pe şa, iar motoreta continuă să se rostogolească în josul pantei, ţâşni printre câteva crengi joase de copaci şi se opri într-un trunchi de copac, după care se răsturnă pe o parte, împroşcând zăpadă cu roata din spate, apoi rămase încremenită.

Până în acel moment, Harry ajunsese deja la jumătatea scării.

Nu se vedeau urme de paşi pe zăpadă, nici către casă, nici dinspre aceasta. Îşi scoase revolverul şi se năpusti spre uşă.

Era neîncuiată. Aşa cum i se promisese.

Se strecură în hol şi primul lucru pe care îl zări fu uşa pivniţei larg deschisă.

Harry se opri ca să asculte. Se auzea un sunet, un soi de răpăit. Părea să vină dinspre bucătărie. Harry ezită. Apoi se hotărî pentru pivniţă.

Cu revolverul aţintit înainte, coborî tiptil scara. Ajuns jos, se opri ca să-şi lase privirea să se obişnuiască cu bezna, şi ascultă. Avea senzaţia că întreaga încăpere îşi ţinea respiraţia. Zări scaunul de grădină sub mânerul uşii. Oleg. Privirea lui merse mai departe. Se decisese să urce scara înapoi când atenţia îi fu atrasă de pata întunecată de pe podeaua de cărămidă de sub congelator. Apă? Se apropie cu un pas. Trebuia să provină de sub congelator. Se forţă să nu se gândească la tot felul de ipoteze şi trase de capac. Încuiat. Cheia era în broască, dar Rakel nu încuia de obicei congelatorul. În creierul lui apărură imagini de pe insula Finnøy. Se grăbi, răsuci cheia şi înălţă capacul.

Harry apucă să prindă o lucire metalică din adâncurile congelatorului înainte ca o durere arzătoare resimţită pe faţă să-l facă să se arunce repede pe spate. Un cuţit? Căzuse între două coşuri cu rufe murdare şi o siluetă, rapidă şi fantomatică, ieşise deja din congelator şi stătea aplecată deasupra lui.

— Poliţia! strigă Harry, ridicându-şi repede arma. Nu mişca!

Silueta se opri cu o mână ridicată deasupra capului.

— H-harry?

— Oleg?

Harry coborî revolverul şi văzu ce ţinea băiatul în mână. O lamă de patină.

— Eu… credeam că s-a întors Mathias, şopti Oleg.

Harry se ridică în picioare.

— Unde e Mathias?

— Nu ştiu. A spus că ne vom revedea curând, aşa că am presupus…

— De unde provine patina?

Harry simţi gust metalic de sânge în gură şi degetele lui descoperiră tăietura de pe faţă, care sângera abundent.

— Era în congelator. Oleg schiţă un zâmbet. Aveam parte de atâta scandal că las patinele pe trepte, încât am decis să le ţin sub mazărea congelată, unde mami nu avea să le vadă. Noi nu mâncăm niciodată

mazăre, după cum ştii.

Oleg se luă după Harry, care începuse deja să urce scara.

— Din fericire am dat la ascuţit lamele patinelor, aşa că am avut cu ce să tai legăturile. Mi-a fost imposibil să descui capacul, dar am reuşit să dau câteva găuri în el ca să intre ceva aer. Şi am spart becul, ca să atunci când el deschide capacul să nu aibă lumină.

— Iar căldura trupului tău a topit gheaţa care s-a scurs prin găuri, zise Harry.

Ajunseră în holul casei, unde Harry îl trase pe Oleg către uşa din faţă, pe care o deschise, după care îi arătă băiatului clădirea de vizavi.

— Vezi lumina de la vecini? Fugi şi stai acolo până ce vin să te iau. Bine?

— Nu! se opuse Oleg cu fermitate. Mami…

— Şşt! Ascultă. Acum cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru mami este să dispari de aici.

— Vreau să o găsesc!

Harry prinse umerii băiatului şi îi strânse până ce în ochii lui Oleg apărură lacrimi de durere.

— Când spun să fugi, fugi, idiotule!

Rostise asta cu voce joasă, dar cu atâta furie reprimată încât Oleg clipi nedumerit din ochi şi o lacrimă se rostogoli peste gene, după care se prelinse pe obraz. Apoi băiatul se răsuci pe călcâie, ieşi în goană pe uşă şi fu imediat înghiţit de întuneric şi de zăpadă.

Harry apucă staţia de emisie-recepţie şi apăsă butonul de vorbire.

— Aici Harry. Sunteţi departe?

— Suntem la stadion. Terminat.

Harry recunoscu vocea lui Gunnar Hagen.

— Sunt înăuntru, zise Harry. Veniţi în faţa casei, dar nu intraţi până nu vă spun eu. Terminat.

— Înţeles.

— Terminat şi închis.

Harry se îndreptă către sunetul care continua să se audă dinspre bucătărie. Din cadrul uşii observă şuvoiul subţire de apă care cădea din tavan. Fusese vopsit în gri de către tencuiala dizolvată şi acum răpăia furios pe masa de bucătărie.

Harry urcă scara până la etajul întâi în patru paşi mari. Merse în vârful picioarelor până la uşa dormitorului. Înghiţi în sec. Cercetă clanţa uşii. De afară puteau auzi sunetul îndepărtat al sirenelor de poliţie apropiindu-se. Sângele din tăietură cădea pe podeaua din parchet cu un sunet înfundat.

Acum simţea totul, ca pe o presiune exercitată asupra tâmplelor; acolo avea să se sfârşească totul. Exista şi un anumit gen de logică. De câte ori stătuse el aşa, în faţa uşii dormitorului, la ivirea zorilor, după o noapte în care promisese să stea acasă, cu ea, de câte ori stătuse

acolo cu conştiinţa încărcată, ştiind că ea dormea înăuntru? Cu grijă, apăsă clanţa, ştiind că aceasta avea să scârţâie pe la jumătatea cursei. Iar ea avea să se trezească, să se uite la el cu ochi somnoroşi, să încerce să-l pedepsească printr-o privire mânioasă, până ce el avea să se strecoare sub plapumă, să se furişeze către trupul ei şi să simtă cum rigiditatea acestuia se topeşte. Iar ea avea să mormăie de plăcere, dar fără să manifeste prea multă încântare. Iar după aceea el avea să o mângâie şi mai mult, să o sărute şi să îi ronţăie urechea, să devină servitorul ei până ce ea avea să stea deasupra lui, nu ca o regină pe tron, ci torcând şi gemând, lacomă şi supărată în acelaşi timp.

Închise pumnul în jurul clanţei şi observă cum mâna lui recunoaşte forma plată şi unghiulară. Apăsă cu infinită grijă. Aşteptă scârţâitul cunoscut. Care nu se auzi. Ceva era altfel. Întâmpina rezistenţă. Oare întărise cineva arcurile? Dădu drumul clanţei, cu blândeţe. Se aplecă la nivelul găurii cheii şi încercă să vadă ceva înăuntru. Negru. Cineva blocase gaura.

— Rakel! strigă el. Eşti acolo?

Niciun răspuns. Îşi lipi urechea de uşă. Avu impresia că aude un soi de zgâriat, dar nu era sigur. Apucă iarăşi clanţa. O zgâlţâi. Se răzgândi, îi dădu drumul şi se repezi în baia alăturată. Deschise ferestruica, îşi împinse trupul prin gaură şi se aplecă în afară. Printre barele negre de fier de la fereastra dormitorului se vedea lumină. Îşi înfipse călcâiele în cadrul pervazului, îşi încordă muşchii de la picioare şi ieşi cât putu de mult din baie, lipindu-se de zidul exterior. Degetele lui pipăiră în zadar ca să se prindă de ceva printre buştenii negeluiţi, în vreme ce pe faţă i se aşezau fulgi de zăpadă, care se topeau în sângele care îi curgea pe obraz. Se forţă mai tare; cadrul ferestrei apăsa pe piciorul lui atât de tare, încât Harry avea impresia că osul lui avea să cedeze. Mâinile continuau să se plimbe de-a lungul zidului ca nişte păianjeni cu cinci picioare înnebuniţi. Îl dureau muşchii stomacului. Însă fereastra era prea departe, nu putea ajunge la ea. Se uită în jos, la solul de sub el, ştiind că sub stratul subţire de nea se găsea pavajul dur.

Simţi ceva rece cu vârfurile degetelor.

O bară de fier.

Reuşi să îşi pună două degete în jurul barei. Apoi cealaltă mână. Îşi eliberă picioarele îndurerate, se legănă în aer şi, înfrigurat, reuşi să găsească un sprijin de picior ca să mai elibereze din presiunea asupra braţelor. În sfârşit putea vedea în dormitor. Şi văzu. Creierul lui se luptă să absoarbă scena, în vreme ce el îşi dădu imediat seama la ce se uita: opera de artă finisată, al cărei prototip îl văzuse de atâtea ori până atunci.

Rakel avea ochii larg deschişi şi negri. Era îmbrăcată cu o rochie. Roşie-închis. Culoarea paharului cu Campari. Carmin. Capul ei era

ridicat spre tavan, ca şi cum ea ar fi stat pe un gard, încercând să vadă peste acesta, iar din acea poziţie se uita în jos şi în afară către Harry. Umerii ei erau traşi înapoi şi braţele ascunse vederii. Harry presupuse că avea mâinile legate la spate. Obrajii erau umflaţi, ca şi cum Rakel avea îndesat în gură un ciorap sau o cârpă. Şedea cu picioarele desfăcute pe umerii unui om de zăpadă imens. Picioarele ei goale stăteau încrucişate în faţa pieptului omului de zăpadă, iar Harry vedea de afară cum muşchii încordaţi ai picioarelor tremură. Nu trebuia să cadă de acolo. Nici nu putea. Căci în jurul gâtului ei nu se găsea un cablu cenuşiu, inert, ca în cazul lui Eli Kvale, ci un cerc alb lucitor, ca o imitaţie absurdă după o veche reclamă la pastă de dinţi, unde se promitea un cerc de încredere, noroc în dragoste şi viaţă lungă şi fericită. Un cablu înainta de la mânerul negru al laţului de tăiere înspre un cârlig din tavan, deasupra capului lui Rakel. Cablul continua către cealaltă parte a încăperii, înspre uşă. Înspre clanţă. Cablul nu era gros, dar era suficient de lung ca să furnizeze acea rezistenţă simţită de Harry când încercase clanţa. Dacă ar fi deschis atunci uşa, ba chiar dacă ar fi apăsat clanţa până la capăt, metalul alb şi incandescent i-ar fi tăiat gâtul lui Rakel, chiar sub bărbie.

Rakel se uita fix la Harry, fără să clipească. Muşchii de pe faţa ei tresăltau, alternând între furie şi groază. Laţul era prea îngust ca ea să-şi scoată capul din el nevătămată; ca atare, îşi ţinea capul în jos ca să nu atingă incandescenţa aducătoare de moarte care atârna aproape vertical în jurul gâtului ei.

Se uită la Harry, apoi se uită la podea şi înapoi la Harry. Iar Harry pricepu.

Mormane cenuşii de zăpadă zăceau deja în apa care acoperea podeaua. Omul de zăpadă se topea. Cu repeziciune.

Harry se sprijini bine cu piciorul şi trase de bare cât de tare putu. Acestea nu se clintiră şi nici măcar nu scoaseră vreun scârţâit dătător de speranţă. Fierul era subţire, dar ferm încastrat în lemn.

Silueta dinăuntru se legăna.

— Ţine-te! strigă Harry. Ajung repede la tine!

Minciuni. Nu era în stare să îndoaie barele nici măcar cu o rangă solidă. Şi n-avea timp la dispoziţie ca să le taie cu fierăstrăul. La naiba cu tatăl ei, nebunul naibii! Îl dureau braţele. Auzi sirena asurzitoare a primei maşini virând pe alee. Privi în jur. Era unul dintre vehiculele speciale ale echipei Delta, un Land Rover mare şi blindat, ca o bestie. De pe scaunul pasagerului sări un bărbat îmbrăcat cu haină verde militară, care luă poziţie în spatele vehiculului şi ridică o staţie de emisie-recepţie. Staţia lui Harry pârâi.

— Alo! strigă Harry.

Surprins, omul se uită în stânga şi în dreapta lui.

— Aici sus, şefu’.

Gunnar Hagen se îndreptă în spatele vehiculului, în timp ce o maşină de patrulă se ivi în faţa casei, cu luminile albastre învârtindu-se.

— Să ne repezim în casă? strigă Hagen.

— Nu! ţipă înapoi Harry. A prins-o în laţ. Doar…

— Doar?

Harry îşi ridică privirea şi se uită fix. Nu în jos, înspre oraş, ci în sus, înspre pista de sărituri de schi iluminată Holmenkollen, aflată în susul muntelui.

— Doar ce, Harry?

— Doar aşteaptă.

— Să aştept?

— Trebuie să gândesc.

Harry îşi odihni fruntea de barele reci. Îl dureau braţele. Îşi îndoi genunchii ca să-şi lase cea mai mare parte a greutăţii corpului pe picioare. Laţul de tăiere trebuia să aibă un comutator de oprire. Probabil pe mânerul de plastic. Puteau sparge fereastra şi introduce un băţ lung cu o oglindă ataşată ca astfel, poate… Dar cum naiba puteau apăsa pe comutatorul de oprire fără să mişte ceva din loc şi… şi…? Harry încercă să nu se gândească la stratul revoltător de subţire de piele şi ţesut moale care proteja artera carotidă. Încercă să gândească constructiv şi să ignore senzaţia de panică ce îi făcea urechile să ţiuie şi îi spunea să pătrundă înăuntru şi să preia controlul situaţiei.

Puteau intra pe uşă. Fără să o deschidă. Doar să desprindă panoul. Aveau nevoie de o drujbă. Dar cine să aibă aşa ceva? Doar toată lumea din Holmenkollen. În definitiv, fiecare locuitor de acolo avea câte o pădure în propria grădină.

— Fă rost de o drujbă de la casa vecinilor, urlă Harry.

Auzi jos zgomot de paşi alergând. Şi ceva pocnind în dormitor. Harry simţi că-i stă inima în loc şi se holbă înăuntru. Întreaga parte stângă a omului de zăpadă dispăruse. Se desprinsese de restul trupului şi aterizase în apă. Omul de zăpadă se dezintegra. Harry văzu cum întregul trup al lui Rakel tremură în vreme ce ea se lupta să-şi menţină echilibrul ca să se ţină la distanţă de laţul-spânzurătoare în formă de lacrimă. Drujba aia n-avea să ajungă niciodată la timp, darămite să mai şi taie uşa.

— Hagen! Harry îşi auzi isteria din voce. Maşinile de patrulă au un lanţ de tractare. Ridică-l până aici şi lipseşte Land Roverul cu spatele de zid.

Harry auzi mai multe voci, apoi motorul Land Roverului dând în marşarier.

— Prinde!

Harry dădu drumul barei cu o mână şi se întoarse ca să vadă cablul încolăcit urcând spre el. Se întinse în întuneric, prinse cablul şi se ţinu

bine în timp ce restul cablului se descolăci şi căzu înapoi pe sol cu un bufnet.

— Leagă capătul de bara de tractare.

La capătul cablului se găsea un cârlig de prindere ataşat. Manevrând cu iuţeală, prinse cârligul de joncţiunea barelor metalice din mijlocul ferestrei şi siguranţa pocni închisă. Prindere de cătuşe.

Un alt zgomot din dormitor. Harry nu se mai uită. N-avea sens.

— Dă-i drumul! urlă el.

După care apucă marginea jgheabului de scurs apa cu ambele mâini, folosindu-se de grilaj pe post de scară şi auzi maşina crescându-şi turaţia, în vreme ce el se rostogoli pe acoperiş. Cu pieptul lipit de ţiglele de pe acoperiş şi cu ochii închişi, auzea motorul cum se căzneşte, cum turaţia lui variază şi cum gem barele de fier. Alte gemete. Şi altele. Haide! Harry era conştient că timpul trecea mai încet decât credea el. Şi totuşi nu suficient de încet. Apoi – în vreme ce el aştepta pocnetul binecuvântat –, turaţia motorului se înteţi brusc. La naiba! Harry îşi dădu seama că roţile Land Roverului ajunseseră să se învârtă în gol.

Prin minte îi trecu un gând: ar fi putut rosti o rugăciune. Ştia însă că Dumnezeu luase decizia Lui, că destinul era deja hotărât, că lozul lui trebuia cumpărat de pe piaţa neagră. Însă sufletul lui oricum nu valora cine ştie ce fără ea. Gândul dispăru în aceeaşi secundă, întrerupt doar de scrâşnetul cauciucurilor, o turaţie a motorului tot mai slabă şi un geamăt al barelor tot mai intens.

Cauciucurile mari şi grele se afundau deja în pavaj.

Apoi se auzi pocnetul. Turaţia crescu brusc, apoi muri. Urmă o secundă de tăcere totală. După care un bufnet îngrozitor când grilajul lovi acoperişul maşinii de dedesubt.

Harry se împinse în sus. Se ridică cu spatele la curte, pe marginea jgheabului şi simţi cum acesta începe să cedeze. Apoi se aplecă, se prinse de jgheab cu ambele mâini şi îşi aruncă picioarele în jos. Se agită ca un pendul dinspre jgheab înspre fereastră. Un berbece. În clipa în care geamul vechi şi subţire al ferestrei cedă, trosnind sub loviturile bocancilor lui, Harry îşi dădu drumul. Câteva zecimi de secundă habar n-avu unde avea să aterizeze: jos în curte, pe colţii zimţaţi de sticlă ai ferestrei sparte sau în dormitor.

Se auzi un pocnet puternic, probabil din pricina unei siguranţe electrice care sărise, şi totul deveni negru.

Harry pluti în aer printr-o încăpere cu nimic, fără să simtă ceva, fără să-şi amintească ceva, fără să fie el însuşi ceva.

Iar când lumina reveni, singurul lui gând fu acela că dorea să se întoarcă în spaţiul prin care trecuse. Durerea radia din întregul trup. Zăcea pe spate în apă rece ca gheaţa. Însă probabil că era deja mort, deoarece se uita în sus la un înger îmbrăcat în rochie roşie ca sângele

şi îi vedea haloul din jurul capului lucind în întuneric. Treptat reveniră sunetele. Zgârieturile. Respiraţia. Apoi zări chipul distorsionat, panica, gura căscată şi înfundată cu o bilă galbenă, picioarele scurmând zăpada. Voia doar să închidă ochii. Un sunet, ca un geamăt pe ton coborât. Zăpadă udă prăbuşindu-se.

Gândindu-se în retrospectivă, Harry nu putea spune ce se întâmplase exact; ţinea minte doar izul răscolitor al laţului tăietor arzând carnea.

Chiar în clipele în care omul de zăpadă se prăbuşea complet, Harry se ridică. Rakel căzu în faţă. Harry îşi ridică mâna dreaptă, în vreme ce înconjura coapsele ei cu mâna stângă, pentru a o susţine. Ştia că e prea târziu. Carnea sfârâia, nările lui se umpleau cu un miros dulce şi grăsos şi sângele îi curgea pe faţă. Se uită în sus. Mâna lui dreaptă era plasată între lucirea incandescentă a laţului şi gâtul lui Rakel. Greutatea gâtului ei forţă mâna lui să coboare lipită de cablul fierbinte, care intră în carnea degetelor lui ca un cuţit încălzit printr-o bucată de unt. Iar după ce laţul avea să-i ardă lui degetele complet, avea să-i taie ei gâtul. Veni şi durerea, întârziată şi surdă, ca un baros iniţial ezitant, apoi insistent lovind un clopot de alarmă. Harry se luptă cu el ca să rămână în picioare. Trebuia să-şi ţină liberă mâna stângă. Orbit de sânge, o ridică pe Rakel pe umerii lui şi-şi întinse mâna liberă peste cap. Simţi pielea ei pe buricele degetelor, simţi părul ei des, simţi laţul arzându-i pielea înainte ca mâna să-i găsească plasticul dur, mânerul. Degetele lui dădură peste un comutator. Îl acţionă spre dreapta. Se opri imediat ce laţul începu să se strângă. Apoi degetele lui găsiră alt comutator şi apăsară. Sunetele dispărură, lumina clipi şi Harry îşi dădu seama că era pe punctul de a-şi pierde conştiinţa din nou. „Inspiră“, îşi ordonă singur. Cel mai important lucru era să transmită oxigen către creier. Însă genunchii lui începeau să-l trădeze. Lucirea albă de deasupra lui deveni roşie. Apoi se stinse treptat până ce deveni neagră.

În spatele lui auzi sunet de sticlă zdrobită sub mai multe perechi de tălpi groase de bocanci.

— Am prins-o, rosti o voce în spatele lui.

Harry se prăbuşi în genunchi, în apa plină de sânge, cu ghemotoace se zăpadă şi legături de prindere din plastic plutind în jurul lui. Creierul lui pulsa, ca şi cum sursa de energie care îl ţinea în viaţă începea să cedeze.

Cineva rosti ceva în spatele lui. Prinse fragmente din cele rostite, inspiră adânc şi gemu:

— Cum?

— Ea e în viaţă, repetă vocea.

Auzul i se stabiliză. Şi vederea. Se întoarse. Doi oameni îmbrăcaţi în negru o întinseseră pe Rakel pe pat şi tăiaseră legăturile de plastic.

Fără niciun fel de avertisment, Harry începu să verse tot ce avea în stomac. Două gemete puternice şi tot ce era înăuntru se revărsă. Se uită la voma care plutea pe apă şi simţi nevoia isterică de a râde tare. Deoarece degetul lui părea să fi fost scuipat împreună cu conţinutul stomacului. Îşi înălţă mâna dreaptă şi se uită la ciotul sângerând ca o confirmare. Degetul lui era cel care plutea în apă.

— Oleg…

Era vocea lui Rakel.

Harry apucă o legătură de plastic, o înfăşură în jurul ciotului rămas din degetul mijlociu şi strânse cât putu de tare. Procedă la fel cu degetul arătător, care fusese despicat până la os, dar continua să stea ataşat de restul mâinii.

Apoi se duse la pat, întinse plapuma peste Rakel şi se aşeză alături de ea. Ochii care îl priveau de pe pat erau mari şi negri din pricina şocului, iar sângele curgea din rănile provocate de laţul electric la contactul cu pielea de pe ambele părţi ale gâtului ei. Îi luă mâna cu mâna stângă, nevătămată.

— Oleg, repetă ea.

— E bine, zise Harry, răspunzând apăsării mâinii ei. E la vecini. S-a terminat.

O văzu cum încerca să-şi concentreze privirea.

— Îmi promiţi? şopti ea cu voce stinsă.

— Îţi promit.

— Slavă Domnului.

Rakel oftă o singură dată, îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă.

Harry îşi privi mâna rănită. Fie legăturile de plastic opriseră sângerarea, fie el nu mai avea sânge în organism.

— Unde e Mathias? întrebă el încet.

Rakel ridică brusc capul şi-i spuse repede.

— Tocmai mi-ai promis că…

— Unde s-a dus, Rakel?

— Nu ştiu.

— A spus ceva?

Mâna ei mângâie mâna lui.

— Nu pleca acum, Harry. Sunt sigură că altcineva poate…

— Ce a spus?

După felul în care reacţionă trupul ei, Harry îşi dădu seama că ridicase glasul.

— A spus că totul s-a terminat acum şi că va trage concluzia, zise ea, în vreme ce lacrimile se strângeau iarăşi în ochii ei negri. Şi că sfârşitul va însemna un omagiu adus vieţii.

— Un omagiu adus vieţii? Astea au fost cuvintele folosite?

Ea încuviinţă. Harry îşi desprinse mâna din mâna ei, se ridică şi se

duse la fereastră. Scrută cerul nopţii. Ninsoarea încetase. Se uită la monumentul iluminat care putea fi văzut aproape de pretutindeni din Oslo. Pârtia de sărituri cu schiurile. Ca o virgulă albă pe fundalul crestei negre. Sau ca un punct.

Harry reveni la pat, se aplecă şi o sărută pe Rakel pe frunte.

— Unde te duci? şopti ea.

Harry îşi ridică mâna însângerată şi zâmbi.

— La un doctor.

Părăsi încăperea. Se împiedică pe scară. Ieşi afară în frigul şi întunericul alb din curte, însă greaţa şi starea de rău nu voiau cu niciun chip să-l părăsească.

Hagen stătea lângă maşina Land Rover şi vorbea la un telefon mobil.

Întrerupse conversaţia şi încuviinţă din cap când Harry întrebă dacă îl puteau duce cu maşina.

Harry se aşeză în spate. Se gândea la felul cum Rakel îi mulţumise Domnului. Evident că ea nu avea de unde să ştie că altcineva merita mulţumirile ei. Sau că oferta fusese acceptată de către cumpărător. Şi că vremea plăţii începuse deja.

— Spre centru? întrebă şoferul.

Harry clătină din cap şi arătă în sus. Degetul arătător de la mâna dreaptă părea ciudat de singur între degetul mare şi inelar.

36

Ziua 21
TURNUL

Drumul cu maşina de la casa lui Rakel până la pârtia de sărituri Holmenkollen dura trei minute. O luară prin tunel şi opriră maşina pe promontoriul de vizionare, printre magazinele de suveniruri. Pârtia arăta ca o cascadă albă îngheţată, care plonja în jos printre standuri şi se lăţea o sută de metri mai jos într-o limbă lată de oprire a schiorilor.

— De unde ştii că e aici? întrebă Hagen.

— Pentru că el mi-a spus că o să fie, răspunse Harry. Stăteam la marginea unui patinoar şi mi-a spus că în ziua în care îşi va termina opera vieţii lui şi va ajunge atât de bolnav încât va fi în pragul morţii va sări de pe turnul de colo. Ca un omagiu adus vieţii. Harry arătă către turnul iluminat şi spre panta care urca înspre cerul negru de deasupra lor. Şi ştia că eu voi ţine minte asta.

— Nebunie, şopti Gunnar Hagen, zgâindu-se la cuşca imensă de sticlă înghesuită în vârful turnului.

— Pot să împrumut cătuşele tale? întrebă Harry, întorcându-se spre şoferul maşinii.

— Ai deja o pereche, zise Hagen, dând din cap către încheietura mâinii drepte a lui Harry, de care inspectorul îşi ataşase o cătuşă. Cealaltă atârna deschisă.

— Aş vrea două, replică Harry, luând cutia de piele de la şofer. Mă poţi ajuta? Îmi lipsesc câteva degete…

Hagen clătină din cap în vreme ce ataşa o jumătate din perechea de cătuşe a şoferului de încheietura celeilalte mâini a lui Harry.

— Nu sunt deloc bucuros că te duci singur acolo. Mă sperie.

— Sus nu prea există spaţiu şi, în plus, aşa pot să discut cu el. Harry scoase revolverul lui Katrine. Şi-l mai am şi pe ăsta.

— Păi tocmai asta mă sperie, Harry.

Inspectorul Hole îi aruncă şefului său o privire rapidă înainte de a se răsuci şi a deschide portiera maşinii cu mâna întreagă.

Ofiţerul de poliţie îl însoţi pe Harry până la intrarea Muzeului Schiului, prin care Harry trebuia să treacă pentru a ajunge la liftul care avea să-l ducă în turn. Luaseră cu ei o rangă ca să spargă uşa. Însă când se apropiară fasciculele luminoase ale lanternelor prinseră în raza lor fragmente de sticlă lucind pe podea după casa de intrare. O alarmă îndepărtată vuia undeva în interiorul muzeului.

— Bun, deci ştim că omul nostru e aici, zise Harry, asigurându-se că revolverul lui stă bine prins la centură. Pune doi oameni la ieşirea din spate imediat ce soseşte următoarea maşină de patrulă.

Harry luă lanterna, păşi în încăperile întunecate şi trecu în grabă pe lângă afişe şi fotografii cu eroi norvegieni ai schiului, steaguri norvegiene, unsoare norvegiană pentru schi, regi şi prinţese ai Norvegiei, toate acestea acompaniate de texte succinte în care se proclama faptul că Norvegia era o naţiune dată naibii, fapt care îi amintea lui Harry de ce el nu fusese niciodată în stare să înghită acel muzeu.

Liftul se găsea în spate. Un ascensor îngust, închis pe toate laturile. Harry studie uşa liftului. Simţi sudoarea rece de pe piele. Lângă lift se găsea o scară de oţel.

Opt etaje mai sus, Harry regreta decizia luată. Reveniseră ameţeala şi greaţa, aşa că îi venea tot mai des să vomite. Sunetul paşilor pe metal trezea ecouri în susul şi în josul scării, iar cătuşele care atârnau de încheieturile mâinilor scoteau o muzică proprie când se izbeau de balustradă. În aceste momente, inima lui Harry ar fi trebuit să pompeze adrenalină şi să-i pregătească trupul pentru acţiune. Poate că era prea epuizat, prea istovit de energie. Sau poate că ştia că se terminase totul. Jocul luase sfârşit, cu un final evident.

Harry urcă mai departe. Păşea pe trepte cu hotărâre, fără să se mai deranjeze să fie discret, ştiind că fusese de mult auzit de celălalt.

Scara ducea direct către cuşca întunecată. Harry stinse lanterna şi simţi un curent rece de aer imediat ce capul lui apăru deasupra nivelului podelei. Lumina palidă a lunii cădea în încăpere. Camera avea cam patru metri pătraţi, cu pereţi de sticlă de jur împrejur şi o balustradă de oţel de care se ţineau turiştii cuprinşi de un amestec de groază şi bucurie în vreme ce se bucurau de priveliştea oraşului sau îşi imaginau cum ar fi fost să se lanseze pe pantă în jos pe schiuri. Sau să cadă din turn, să se prăbuşească precum o piatră în direcţia caselor de jos şi să se zdrobească printre copacii aflaţi la mare distanţă.

Harry păşi pe ultima treaptă şi se întoarse către silueta care ieşea în evidenţă pe fondul luminilor oraşului de dedesubt. Silueta şedea pe balustradă, în dreptul ferestrei mari deschise prin care intra aerul rece.

— Frumos, nu?

Vocea lui Mathias suna uşoară, aproape veselă.

— Dacă te referi la privelişte, sunt de acord.

— Nu mă refeream la privelişte, Harry.

Unul din picioarele lui Mathias atârna afară, în vreme ce Harry stătea lângă scară.

— Cine a ucis-o, tu sau omul de zăpadă, Harry?

— Tu ce crezi?

— Cred că tu ai făcut-o. În definitiv, eşti un tip deştept. Contam pe

tine. E o senzaţie groaznică, nu-i aşa? Bineînţeles că aşa nu mai e prea uşor să vezi frumuseţea. Când tocmai ai ucis persoana pe care o iubeşti cel mai mult.

— Ei bine, rosti Harry, apropiindu-se cu un pas, presupun că tu nu prea ai de unde să ai habar despre iubire, nu?

— Nu? Mathias îşi sprijini capul de cadrul ferestrei şi râse. Pe prima femeie pe care am ucis-o am iubit-o mai mult decât orice altceva pe pământul ăsta.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Harry simţi un junghi dureros când îşi mişcă mâna dreaptă către spate şi către revolver.

— Pentru că maică-mea era o mincinoasă şi o târfă, răspunse Mathias.

Harry îşi scoase brusc mâna de la spate şi ridică revolverul.

— Coboară de acolo, Mathias. Cu mâinile ridicate.

Mathias îl privi pe Harry cu curiozitate.

— Ştii că există o şansă de douăzeci la sută ca maică-ta să fi fost la fel, Harry? O şansă de douăzeci la sută ca tu să fii fiul unei târfe. Ce ai de spus faţă de aşa ceva?

— M-ai auzit, Mathias.

— Hai să fac lucrurile mai uşoare pentru tine, Harry. În primul rând, refuz să mă supun ordinului. În al doilea rând, poţi să declari că nu mi-ai văzut mâinile, aşa că puteam să fiu înarmat. Haide, trage, Harry.

— Dă-te jos.

— Rakel era o târfă, Harry. Iar Oleg era fiul unei târfe. Ar trebui să-mi mulţumeşti că te-am lăsat pe tine să o omori.

Harry trecu arma în mâna stângă. Capetele libere ale perechilor de cătuşe se loviră unul de celălalt.

— Gândeşte-te la asta, Harry. Dacă mă arestezi, o să fiu declarat iresponsabil, pe urmă o să fiu cocoloşit de atenţie în cine ştie ce spital de psihiatrie timp de câţiva ani, după care o să fiu eliberat. Împușcă-mă acum.

— Vrei să mori, zise Harry, apropiindu-se şi mai mult. Deoarece o să mori oricum de sclerodermie.

Mathias lovi cu palma cadrul ferestrei.

— Bine lucrat, Harry. Ai verificat ce ţi-am spus despre anticorpii din sângele meu.

— L-am întrebat pe Idar. Iar după aceea am citit despre sclerodermie. Dacă ai boala în tine, e uşor să alegi o altă moarte. De exemplu, o moarte spectaculoasă, care ar părea să încununeze această aşa-zisă muncă de o viaţă a ta.

— Aud dispreţul din vocea ta, Harry. Dar într-o bună zi o să înţelegi şi tu.

— Ce să înţeleg?

— Că lucrăm în aceeaşi branşă, Harry. Ne luptăm cu boala. Numai că bolile cu care ne luptăm noi doi nu pot fi eradicate. Toate victoriile sunt doar temporare. Ca atare, rămâne doar lupta ca munca noastră de o viaţă. Iar lupta mea se încheie aici. Nu vrei să mă împuşti, Harry?

Harry se uită în ochii lui Mathias. Apoi întoarse revolverul în palmă. I-l întinse lui Mathias, cu mânerul înainte.

— Fă-o tu singur, nenorocitule.

Mathias se încruntă. Harry observă ezitarea, bănuiala. Care treptat fu înlocuită de un zâmbet.

— Cum doreşti.

Mathias se întinse dincolo de balustradă şi luă arma. Mângâie oţelul negru.

— Ai comis o gravă eroare aici, prietene, zise el, îndreptând revolverul către Harry. Tu vei însemna un punct final extrem de spectaculos, Harry. Garanţia că opera mea nu va fi uitată.

Harry se uită fix la ţeava neagră, urmărind cocoşul cum îşi înalţă micul lui cap urât. Totul părea să se mişte mai încet, iar camera părea să se învârtă. Mathias ţinti. Harry ţinti şi el. Şi îşi mişcă iute braţul drept. Cătuşele scoaseră un şuierat slab în aer, în vreme ce Mathias apăsă pe trăgaci. Clinchetul sec fu urmat de un pocnet metalic atunci când cătuşa desfăcută se prinse de încheietura mâinii.

— Rakel a supravieţuit, zise Harry. Ai dat greş, nemernic sadic.

Harry văzu cum Mathias face ochii mari. Apoi cum aceştia se îngustează. Îi văzu uitându-se fix la revolverul care nu trăsese, apoi la fierul din jurul încheieturii care îl lega de Harry.

— Tu… ai scos gloanţele.

Harry clătină din cap.

— Katrine Bratt nu a avut niciodată gloanţe în revolverul ei.

Mathias se uită la Harry, apoi se lăsă pe spate.

— Haide.

Apoi sări.

Harry fu tras înainte şi îşi pierdu echilibrul. Încercă să se ţină pe picioare, dar Mathias era prea greu, iar Harry era slăbit de pierderile de sânge. Poliţistul ţipă în vreme ce era târât peste balustrada de oţel şi atras către fereastră şi către abis. În vreme ce îşi ducea mâna stângă deasupra capului, spre spate, văzu un picior de scaun şi pe el stând singur într-o garsonieră murdară, fără ferestre, în Cabrini Green din Chicago. Harry auzi scrâşnetul de metal frecat pe metal, apoi se rostogoli prin noapte în cădere liberă. Acum jocul luase cu adevărat sfârşit.

Gunnar Hagen se uita fix la turnul de sărituri cu schiurile, însă ninsoarea care începuse din nou să cadă din cer îi deranja vederea.

— Harry! repetă el în staţia de emisie-recepţie. Eşti acolo?

Dădu drumul butonului, însă îi răspunseră din nou doar paraziţii electrostatici.

Între timp, în parcarea deschisă a parcului ajunseseră patru maşini de patrulă, iar oamenii erau cuprinşi de o confuzie totală după ce auziseră cu câteva secunde înainte ţipătul venind dinspre turn.

— Au căzut, rosti ofiţerul de lângă el. Sunt sigur că am zărit două siluete căzând din cuşca de sticlă.

Gunnar Hagen îşi plecă fruntea în semn de resemnare. Nu prea ştia de ce sau cum, dar pentru o clipă avu impresia că există o logică absurdă a unui astfel de sfârşit; exista un soi de echilibru cosmic.

Nonsens. Ce nonsens idiot.

Hagen nu vedea vehiculele de poliţie în ninsoarea care cădea, dar auzea lamentările sirenelor, ca nişte femei care se tânguiau; forţele veneau deja în număr mare într-acolo. Şi ştia că acele sunete aveau să atragă prădătorii: vulturii din presă, vecinii curioşi, şefii dornici de sânge. Aveau cu toţii să apară ca să-şi ia partea favorită din cadavru, delicatesa la care râvneau. Iar cele două feluri de mâncare din seara aceea – omul de zăpadă urât de toţi şi poliţistul respingător – aveau să le placă enorm. Nu exista nicio logică, niciun echilibru, doar foame şi hrană. Staţia de emisie-recepţie a lui Hagen pârâi.

— Nu-i putem găsi! Terminat.

Hagen aşteptă, întrebându-se cum avea să le explice superiorilor că îl lăsase pe Harry să se ducă singur. Cum avea să le explice că el era doar superiorul lui Harry, nu şeful lui, şi nu fusese niciodată aşa ceva. Şi că exista şi acolo o logică, şi că el unul nu dădea, de fapt, doi bani pe faptul că ei aveau să înţeleagă sau nu.

— Ce se petrece?

Hagen se întoarse. Era Magnus Skarre.

— Harry a căzut, zise Hagen, dând din cap înspre turn. Acum îi caută cadavrul.

— Cadavrul? Al lui Harry? Nicio şansă.

— Nicio şansă?

Hagen se răsuci către Skarre, care mijea ochii înspre turn.

— Credeam că îl cunoşti pe tip deja, Hagen.

Hagen simţi că, în ciuda aparenţei, invidia convingerea tânărului ofiţer.

Staţia de emisie-recepţie cârâi din nou.

— Nu sunt aici!

Skarre se întoarse către el. Privirile li se întâlniră şi Skarre dădu din umeri în semn de *Ce-ţi-am-spus-eu?*

— Hei, tu! strigă Hagen către şoferul Land Roverului, indicând farul de căutare montat pe acoperişul maşinii. Îndreaptă chestia aia către cuşca de sticlă. Şi fa-mi rost urgent de un binoclu.

Câteva secunde mai târziu, un fascicul luminos sfâşie noaptea.

— Vezi ceva? întrebă Skarre.

— Zăpadă, zise Hagen, lipindu-şi binoclul de ochi. Luminează un pic mai sus. Stop! Aşteaptă… Doamne!

— Ce e?

— Măi să fie.

În acea clipă, ninsoarea se potoli, ca o imensă cortină care e trasă din faţa privirilor spectatorilor. Hagen auzi mai mulţi poliţişti strigând. Imaginea semăna cu aceea a doi oameni înlănţuiţi care atârnau de oglinda retrovizoare a unei maşini. Cel care se afla mai jos stătea cu o mână ridicată deasupra capului, într-un soi de gest de triumf; celălalt avea ambele braţe întinse în plan vertical, ca şi cum ar fi fost răstignit în lateral. Ambii păreau lipsiţi de viaţă, cu capetele plecate, în timp ce se legănau încet în aer.

Prin binoclu Hagen vedea cătuşele care legau mâna stângă a lui Harry de balustrada din interiorul cuştii de sticlă.

— Măi să fie, repetă Hagen.

Dintr-o pură şansă, când Harry Hole îşi recăpătă conştiinţa, lângă el stătea ghemuit Thomas Helle, tânărul ofiţer de la unitatea Persoane Dispărute. Patru poliţişti îi trăseseră pe Harry şi pe Mathias Lund-Helgesen înapoi în cuşca de sticlă. Iar în anii care aveau să urmeze, Helle avea să repete la nesfârşit primele reacţii ciudate ale inspectorului urât de toţi.

— Privea cu ochii mari, ca un nebun, şi întreba dacă Lund-Helgesen trăia! Ca şi cum ar fi fost îngrozit că tipul murise. Ca şi cum ăsta ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Iar când am spus „da“ şi l-am anunţat că era dus de acolo cu ambulanţa, a ţipat că trebuie să-i scoatem lui Lund-Hegelsen şireturile şi cureaua şi că trebuie să ne asigurăm că nu se va sinucide. Aţi mai auzit aşa ceva? Să arăţi atâta grijă pentru un individ care tocmai a încercat să-ţi ucidă fosta parteneră de viaţă?

37

Ziua 22
TATI

Jonas avusese impresia că auzise sunetele metalice ale clopoţelului de vânt, dar adormise la loc. Deschise ochii abia când auzi zgomotele înăbuşite. În încăpere se afla cineva. Era tati, care şedea pe marginea patului.

Iar sunetele înăbuşite erau plânsetele lui.

Jonas se ridică în capul oaselor pe pat. Puse o mână pe umărul tatălui lui şi simţi cum acesta tremură. Era ciudat; nu observase niciodată până atunci ce umeri înguşti avea tatăl lui.

— Au… au găsit-o, oftă el. Mami e…

— Ştiu, îl întrerupse Jonas. Am visat.

Tatăl se răsuci spre el, surprins. În lumina lunii care se strecura printre draperii, Jonas vedea lacrimile şiroind pe obrajii tatălui.

— Acum suntem doar noi doi, tati, zise el.

Taică-său deschise gura. O dată. De două ori. Însă nu reuşi să articuleze nicio vorbă. Apoi întinse braţele, îl înconjură pe Jonas cu ele şi îl trase la pieptul lui. Îl ţinu strâns lipit. Jonas îşi lăsă capul pe gâtul tatălui său şi simţi lacrimile fierbinţi cum îi cad pe pielea capului.

— Ştii ce, Jonas? şopti tatăl lui printre lacrimi. Te iubesc enorm de mult. Tu eşti cel mai scump lucru pe care îl am. Eşti băiatul meu. Mă auzi? Băiatul meu. Şi vei fi aşa întotdeauna. Ne vom descurca, nu? Nu crezi?

— Ba da, tati, şopti Jonas. Ne vom descurca. Tu şi cu mine.

38

Decembrie 2004
LEBEDELE

Era decembrie şi câmpurile de dincolo de fereastra spitalului zăceau golaşe şi maronii sub cerul de un cenuşiu ca oţelul. De-a lungul şoselei, cauciucurile maşinilor sfârâiau pe asfaltul uscat, iar oamenii care mergeau pe jos traversau în fugă pasajul de trecere cu gulerele de la haine ridicate şi feţe îngheţate de frig. Însă înăuntrul zidurilor clădirii oamenii păreau mai dornici să se strângă laolaltă. Iar pe masa din curte, cele două lumânări marcau cea de-a doua duminică a Adventului.

Harry se opri în cadrul uşii. Ståle Aune şedea în capul oaselor pe pat şi pesemne tocmai spusese o glumă, căci şefa de la unitatea de Medicină Legală, Beate Lønn, încă râdea. În poala femeii se odihnea un bebeluş îmbujorat, care se uita la Harry cu ochi mari şi rotunzi şi gura deschisă.

— Prietene! rosti Ståle când dădu cu ochii de poliţist.

Harry intră, o îmbrăţişă pe Beate şi întinse mâna spre Aune.

— Arăţi mai bine decât ultima dată când ne-am văzut, zise Harry.

— Ăştia spun că voi fi externat înainte de Crăciun, răspunse Aune, strângându-i mâna lui Harry. Astea-s minciuni pentru copii. Ce s-a întâmplat?

Harry îi îngădui să-i studieze mâna dreaptă.

— Degetul mijlociu a fost desprins cu totul şi n-a mai putut fi salvat. Au reparat cum au putut arătătorul, iar terminaţiile nervoase vor creşte la loc cu un milimetru pe lună încercând să refacă singure vechile legături. Totuşi, doctorii spun că va trebui să trăiesc cu o paralizie permanentă pe o latură a degetului.

— Un preţ mare.

— Nu, răspunse Harry. O bere mică.

Aune încuviinţă din cap.

— Vreo veste legată de aducerea cazului în instanţă? întrebă Beate, care se ridicase în picioare ca să aşeze bebeluşul în căruţ.

— Nu, răspunse Harry, urmărind mişcările eficiente ale ofiţerului legist.

— Apărarea va încerca să obţină ca Lund-Helgesen să fie declarat nebun, zise Aune, preferând acest termen colocvial, dar care, în opinia lui, reprezenta nu doar un termen potrivit pentru a descrie individul,

ci şi unul poetic. Iar ca să nu obţină aşa ceva ar fi nevoie de un psiholog chiar mai prost ca mine.

— A, da, oricum o să stea închis pe viaţă, rosti Beate, înclinându-şi capul şi aranjând păturica bebeluşului.

— Ce ruşine că pe viaţă nu înseamnă cu viaţa, mârâi Aune, scoţând la iveală o mână pentru a lua paharul de pe noptiera de lângă el. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât tind mai mult să cred că răul e rău, indiferent că e vorba de boală psihică sau nu. Suntem cu toţii mai mult sau mai puţin dispuşi la acţiuni malefice, dar predispoziţia noastră nu ne poate exonera de fapte. Pentru numele lui Dumnezeu, cu toţii suferim de tulburări de personalitate. Şi acţiunile noastre sunt cele care ne definesc gradul de boală. Suntem egali în faţa legii, aşa se spune, dar aşa ceva e lipsit de sens câtă vreme nimeni nu e egal. În timpul Marii Ciume, marinarii care tuşeau erau imediat aruncaţi peste bord. Bineînţeles că erau. Căci justiţia înseamnă un cuţit bont, atât ca filosofie, cât şi ca judecător. Nu avem decât perspective medicale bune sau mai puţin bune, dragii mei.

— Cu toate astea, interveni Harry, uitându-se la ciotul degetului mijlociu, încă învelit în pansament, în cazul ăsta decizia va fi pe viaţă.

— Da?

— Perspective medicale proaste.

În încăpere se lăsă liniştea.

— V-am spus că mi s-a oferit o proteză de deget? anunţă Harry, fluturându-şi mâna dreaptă. Însă mie îmi place mâna aşa cum e. Patru degete. Mână de desene animate.

— Ce ai făcut cu degetul care era acolo?

— Am încercat să-l donez Departamentului de Anatomie, dar cei de acolo nu au fost interesaţi. Aşa că o să-l împăiez şi o să-l aşez pe birou, aşa cum procedează Hagen cu degetul mic al japonezului. Poate că un deget mijlociu ridicat în sus ar reprezenta pentru vizitatori o întâmpinare potrivită, în stil Hole.

Ceilalţi doi râseră.

— Ce fac Oleg şi Rakel? întrebă Beate.

— Surprinzător de bine, răspunse Harry. Nişte duri.

— Şi Katrine Bratt?

— Mai bine. Am vizitat-o săptămâna trecută. Revine la lucru în februarie. Se întoarce la vechea ei unitate din Bergen.

— Zău? Nu a fost cât p-aci să împuşte pe cineva în elanul ei?

— Greşeală de apreciere. S-a dovedit că ea umbla peste tot cu un revolver gol. De aceea a îndrăznit să apese pe trăgaci atât de mult. Iar eu ar fi trebuit să ştiu asta!

— Da?

— Când te muţi de la o secţie de poliţie la alta trebuie să predai revolverul de serviciu şi să primeşti unul nou, cu două cutii de

muniţie. În sertarul ei de la birou se găseau două cutii nedesfăcute.

Urmă o clipă de tăcere.

— E bine că ea şi-a revenit, zise Beate, mângâind părul bebeluşului.

— Da, răspunse Harry, cu mintea în altă parte.

Îşi dădu seama că era adevărat. Katrine chiar părea să se simtă mai bine. Când o vizitase, acasă la mama ei, în Bergen, Katrine tocmai făcuse un duş după o alergare îndelungată pe muntele Sandviken. Părul ei era încă ud, iar obrajii roşii de la efort. Maică-sa îi servise cu ceai, iar Katrine vorbise despre cât de obsesiv devenise cazul tatălui ei. Şi îşi ceruse scuze că îl atrăsese şi pe Harry în această chestiune. Şi totuşi el nu zărise niciun fel de regret în ochii ei.

— Psihiatra mea spune că sunt doar cu câteva centime mai înclinată spre extremism decât majoritatea oamenilor, zisese ea, râzând şi ridicând din umeri. Însă acum am terminat cu toate astea. Sunt lucruri care m-au urmărit din copilărie. Acum el a fost reabilitat şi eu îmi pot vedea mai departe de viaţă.

— Să învârți hârtii pentru unitatea Ofense Sexuale?

— O să încep de acolo, după care mai vedem. Chiar şi politicienii marcanţi au parte de reveniri.

După aceea privirea ei se îndreptase către fereastră, dincolo de fiord. Poate către insula Finnøy. Iar când plecase de acolo, Harry îşi dăduse seama că rana din sufletul ei nu avea să se vindece niciodată.

Îşi privi acum mâna. Aune avea dreptate; dacă fiecare copil era un miracol perfect, atunci viaţa însemna în esenţă un proces degenerativ.

O soră medicală tuşi în dreptul uşii.

— A venit vremea câtorva înţepături, Aune.

— Of, lasă-mă te rog în pace, soră.

— Nimeni nu e lăsat în pace pe aici.

Aune oftă.

— Ce e mai rău, soră? Să iei viaţa unei persoane care vrea să trăiască sau să iei moartea de la o persoană care vrea să moară?

Beate, sora şi Aune râseră, şi niciunul nu-l observă pe Harry cum tresare pe scaunul lui.

Harry urcă pe jos panta abruptă de la spital către lacul Sognsvann. Nu se vedeau mulţi oameni prin jur, ci doar amatori de plimbări care îşi urmau circuitele fixe în jurul lacului. Rakel îl aştepta la intrarea dinspre şosea.

Se îmbrăţişară şi porniră să se plimbe în tăcere. Aerul era rece şi aspru, iar soarele strălucea mat pe un cer de un bleu palid. Frunzele uscate trosneau şi se fărâmiţau sub paşii lor.

— Am umblat în somn, zise Harry.

— Da?

— Da. Şi probabil că fac asta de o vreme.

— Nu e aşa de uşor să fii prezent tot timpul, replică ea.

— Nu, nu. Harry clătină din cap. Vorbesc serios. Cred că mă trezesc noaptea şi umblu prin apartament. Dumnezeu ştie ce făceam.

— Cum ai descoperit?

— În noaptea în care am venit acasă de la spital stăteam în bucătărie şi mă uitam la podea, la câteva urme umede de paşi. Apoi mi-am dat seama că sunt gol, cu excepţia cizmelor mele de cauciuc, că e miezul nopţii şi că ţin un ciocan în mână.

Rakel zâmbi şi privi în jos. Sări un pas ca să meargă amândoi în acelaşi ritm.

— Eu am mers în somn ceva vreme. Imediat după ce am rămas însărcinată.

— Aune mi-a zis că adulţii devin somnambuli în perioade de stres.

Se opriră la marginea apei. Urmăriră o pereche de lebede plutind pe lângă ei, imobile şi tăcute, pe suprafaţa cenuşie a apei.

— Am ştiut din prima clipă cine e tatăl lui Oleg, zise ea. Însă n-am ştiut că el şi cu mine vom avea un copil atunci când el a fost informat că prietena lui din Oslo e gravidă.

Harry îşi umplu plămânii cu aerul tare. Simţi cum acesta înţeapă. Mirosea a iarnă. Închise ochii în bătaia soarelui şi ascultă.

— Până când am aflat, el luase deja decizia şi plecase din Moscova către Oslo. Aveam două opţiuni. Să-i dau copilului un tată în Moscova, un tată care să-l iubească şi să aibă grijă de el ca şi cum ar fi fost copilul lui câtă vreme credea că *este* al lui – sau copilul să rămână fără tată. Era absurd. Ştii ce cred eu despre minciună. Dacă mi-ar fi spus cineva că eu – tocmai *eu* dintre toţi oamenii – voi alege într-o bună zi să-mi trăiesc restul vieţii pe baza unei minciuni, aş fi negat cu vehemenţă, evident. Crezi că totul e simplu când eşti tânăr; nu ştii nimic despre deciziile imposibile pe care s-ar putea să fii nevoit să le iei. Şi dacă ar fi trebuit să mă gândesc doar la mine, decizia ar fi fost simplă. Însă erau aşa de multe lucruri de luat în calcul. Nu doar dacă nu cumva l-aş fi zdrobit pe Fjodor şi i-aş fi sfidat familia, ci şi dacă nu cumva distrugeam şi viaţa omului care se dusese la Oslo şi a familiei sale. Şi pe urmă mai era şi Oleg de luat în calcul. Oleg venea pe primul loc.

— Înţeleg, zise Harry. Înţeleg totul.

— Nu, replică ea. Nu înţelegi de ce nu ţi-am spus toate astea înainte. Cu tine alături nu trebuia să mai iau pe nimeni în calcul. Probabil că gândeşti că am încercat să par o persoană mai bună decât sunt.

— Nu gândesc asta, răspunse Harry. Nu cred că eşti o persoană mai bună decât eşti.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Crezi că e adevărat ce se spune despre lebede? întrebă ea. Că

sunt credincioase una alteia până ce moartea le desparte?

— Cred că sunt credincioase promisiunilor pe care le-au făcut, răspunse Harry.

— Şi ce fel de promisiuni fac lebedele?

— Aş zice că niciuna.

— Deci te referi la tine acum? De fapt, îmi plăcea mai mult de tine atunci când făceai promisiuni şi le încălcai.

— Vrei şi alte promisiuni?

Ea clătină din cap.

Când porniră din nou de pe loc, ea îşi vârî braţul sub braţul lui.

— Aş vrea să o luăm de la capăt, oftă ea. Să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

— Ştiu.

— Dar mai ştii şi că nu e bine.

Harry auzi intonaţia care însemna că vorbele reprezentau o declaraţie; în orice caz, un mic semn de întrebare rămăsese undeva ascuns acolo.

— M-am gândit să plec, zise el.

— Da? Unde?

— Nu ştiu. Să nu vii după mine ca să mă cauţi. Mai ales nu în Africa de Nord.

— Africa de Nord?

— E o replică a lui Marty Feldman dintr-un film. Vrea să evadeze şi în acelaşi timp să fie găsit.

— Înţeleg.

O umbră trecu pe lângă ei şi peste copacii cenuşii-gălbui. Îşi ridicară privirea. Era una dintre lebede.

— Cum au decurs lucrurile în film? întrebă Rakel. Ei doi s-au regăsit în cele din urmă?

— Bineînţeles.

— Când te întorci?

— Niciodată, replică Harry. Nu mă întorc niciodată.

Într-o pivniţă rece dintr-un bloc din Tøyen, doi reprezentanţi îngrijoraţi ai comitetului locatarilor stăteau şi se uitau la un om îmbrăcat în salopetă de lucru, purtând mănuşi în mâini şi ochelari cu lentile neobişnuit de groase la ochi. Din gura omului răsuflarea ieşea ca un soi de praf de tencuială atunci când vorbea.

— Asta e problema cu mucegaiul. Nu vezi că e aici.

Omul făcu o pauză. Îşi apăsă degetul mijlociu pe şuviţa de păr care îi stătea lipită de frunte.

— Dar el e.

Ţesut adipos în exces (n.tr.)